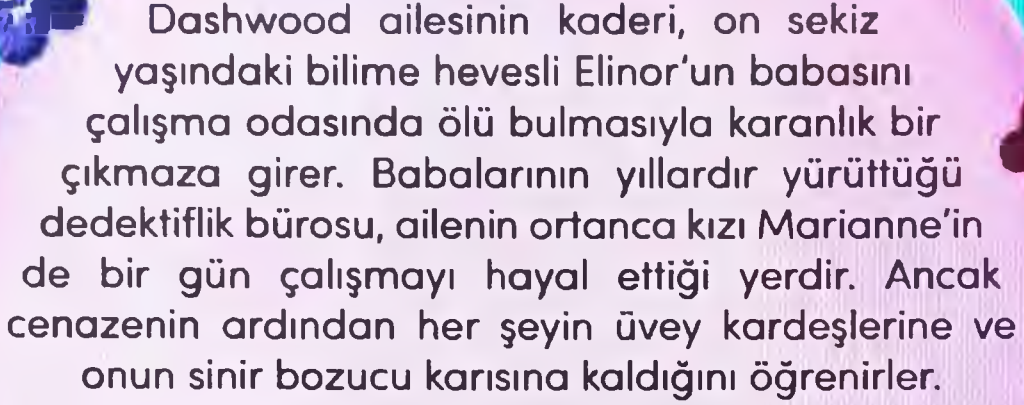

Jane Austen
Cinayet Romanı

Tirzah Price

Akul ve Cinayet

3GO!

Dashwood ailesinin kaderi, on sekiz yaşındaki bilime hevesli Elinor'un babasını çalışma odasında ölü bulmasıyla karanlık bir çıkmaza girer. Babalarının yıllardır yürüttüğü dedektiflik bürosu, ailenin ortanca kızı Marianne'in de bir gün çalışmayı hayal ettiği yerdir. Ancak cenazenin ardından her şeyin üvey kardeşlerine ve onun sinir bozucu karısına kaldığını öğrenirler.

Babalarının bir cinayete kurban gitmiş olabileceğini düşünen Dashwood kız kardeşler, bir yandan ipuçlarının peşinden koşarken bir yandan da Londra sosyetesinde ayakta kalmaya çalışırlar. Babalarının şaibeli ölümünün ardındaki tekinsiz kişiler onların hayatlarına da yavaşça sızmaya çalışırken kız kardeşlerin işte ve aşkta kime güveneceklerini iyi düşünmeleri gerekmektedir.

Elinor ve Marianne'in hayatlarının en önemli davasını çözme zamanı geldi.

Bu, karanlık çıkmaz sokaklara girmek, maskelerinin ardında gizlenen menfur kişilere kafa tutmak ve kalplerini kıracak sırlara ulaşmak anlamına gelse bile...

KDV'den muaf

ISBN: 978-605-73766-8-8

Jane Austen
Cinayet Romanı

Akul ve Cinayet

1. Baskı: GOI Kitap, İstanbul 2023

GOI Kitap

AKIL VE CİNAYET

Tirzah Price

Özgün adı: Sense and Second Degree Murder

ISBN: 978-605-73766-8-8

ZM

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

**© HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers, 2022.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığı ile alınmıştır.**

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GOI Kitap'a aittir.

**Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Burcu Karatepe
Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur
Grafik tasarımı: Ayşe Çalışkan Günay**

Düzenleme
Ny.Ozlem

**Baskı: EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul**

Cilt: My matbaacılık, İstanbul

**Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr**

GOI Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Bana kız kardeşliğin anlamını öğreten bütün dostlarıma.

“Ben de herkes gibi mutlu olmak istiyorum, fakat her insan ancak kendi tarzında mutlu olabilir.”

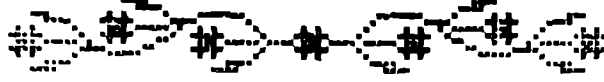
-*Akıl ve Tutku*, Jane Austen

“Suç sizi ele verir. Yöntemlerinizi, zevklerinizi, alışkanlıklarınızı ve tavrınızı dilediğiniz kadar değiştirebilir ya da çeşitlendirebilirsiniz, ama eylemleriniz ruhunuzu açığa çıkarır.”

-*On Küçük Zenci*, Agatha Christie

BİR

Dashwood kardeşlerin hayatı sonsuza dek değişiyor.

ELINOR DASHWOOD hayatının sonsuza dek değişeceği günün sabahında, yüreğinde kuş gibi çırpınan çılgınca bir umutla uyandı. Ama daima akli başında bir kız olduğu için yatağından kalkıp giyinirken, kahvaltı sofrasındaki yerini alırken ve esnediğinde ağzını kocaman açmamaya çalışırken heyecanını hep gizli tuttu. Günlük güneşlik, cıvıl cıvıl bir sabahtı. Gelin görün ki Elinor'un akli geç saatlere kadar elinden bırakamadığı kitabın sayfaları arasında kaldığı için kız kardeşinin ona imayla bakarak tek kaşını kaldırdığını fark etmedi.

“At tepmiş gibi görünüyorsun,” dedi Marianne her zamanki dürüstlüğüyle.

“Marianne!” diye uyardı anneleri ve Dashwoodlar'ın en küçük kızı, Margaret kıkırdamaya başladı. “Öyle denir mi hiç? Ne ayıp. Gerçi Elinor, hayatım, sen de biraz şey görünüyorsun... Solgun.”

“Gayet iyiyim,” dedi Elinor annesiyle kız kardeşlerine. Bu arada daha enerjik görünmek için sırtını dikleştirmeyi de ihmal etmedi. “Oksijenle ilgili son derece enteresan bir araştırma okudum. Yanmanın gerçekleşmesi için oksijenin mutlaka gerekli olduğunu Fransız bir kimyagerin keşfettiğini biliyor muydunuz?”

Bayan Dashwood belli belirsiz gülümsedi. Elinor bilimsel konulardan bahsetmeye başladığında hep böyle bir yüz ifadesi takınırdı. Ama Margaret heyecanla nefesini tuttu. “Yanmanın, yapmaya söz verdiğin sis bombalarıyla bağlantısı var mı?”

“Bir bakıma, evet,” dedi Elinor kızarmış ekmeklere uzanırken. “Sis bombalarının düzgün çalışması için bir şeyin ateşle yakılması gerekiyor ve oksijen olmadan yanma gerçekleşmez ki o da bizi çevreleyen havada var.”

Marianne, oksijenin toz yumaklarıymışçasına odanın köşelerinde biriktiğini görmeyi bekler gibi etrafına bakındı. Aslında Dashwoodlar’ın yemek odasında toz yumakları yoktu elbette. Hizmetliler etrafı güzelce silip süpürüyordu.

“Oksijeni göremezsin, Marianne,” dedi Elinor hafifçe gülererek. “Oksijen bir gaz. Görünmez bir şey.”

“Pek nahoş bir şeye benziyor,” diye karşılık verdi Marianne. Damak tadına uymayan yeni bir tariften söz eder gibiydi.

“Kahvaltı masasında gaz ve yanma konusunu yeterince konuştuğumuzu düşünüyorum, kızlar,” dedi Bayan Dashwood. Tecrübelerine dayanarak Elinor bilimden konuşmaya başladığında, Margaret’in barutun kullanım alanları gibi konularla fazlasıyla ilgileneceğini ve Marianne’in de suçlarla

ilgili görüşlerini bildirmesiyle neşeli kahvaltı sohbetinin kararlık bir çehreye bürüneceğini biliyordu. “Babanız nerede? Stewart’a onu çağırmasını söyleyecektim, ama unuttum.”

Baş uşak Bayan Dashwood’un belki bir isteği olur diye kapının önünde dolanıyordu.

“Babam galiba yeni bir dava aldı,” diye duyurdu Marianne. Aile işiyle en fazla ilgili kız kardeş olarak bu tür haberleri herkesten önce duyardı. Bay Dashwood, Norland Dedektiflik Bürosu’nun sahibi ve baş dedektifiydi. “Muhtemelen yine çalışma masasında uyuyakaldı.”

Bayan Dashwood onaylamaz bir tavırla cık cıkladı. “Ay bu adam bir gün çalışmaktan ölüp gidiverecek! Zaten nezle, dinlenmesi lazım.”

Annesi Stewart’ı göndermeden Elinor ayağa fırladı. “Ben babamı çağırırım. Ailesiyle güzel bir kahvaltı etme fırsatını kaçırdığını söylersem işi bahane edemez. Stewart’tan kahvaltısını tepsiyle getirmesini de isteyemez.”

“Ben giderim,” diye atıldı Marianne iskemlesinden doğrularak. “Sen daha hiçbir şey yemedin. Hem babama davayı soracak...”

“Kalktım bile.” Elinor kız kardeşine eliyle *sen otur* gibisinden işaret etti. Marianne’in bu tür davranışlara sinir olduğunu biliyordu, ama bazı durumlarda üstünlüğünü kabul ettiremedikten sonra büyük abla olmanın ne anlamı vardı?

Ayrıca babasının Antoine Lavoisier’nin bilimsel keşifleriyle ilgili ne düşündüğüyle ilgileneceğinden kesinlikle emindi. Lavoisier’nin Fransız Devrimi sırasında giyotinde

can verdiğini duymanın da onu şoke edeceğini sanmıyordu. Hâlbuki annesine göre böyle konuları konuşmak kabul edilemez bir şeydi.

Bir de Elinor'un gizliden gizliye katılmayı ümit ettiği şu bilim dersleri meselesi vardı elbette. Kraliyet Enstitüsü'nün derslerinden birine girmeyi çok istiyordu. Bayan Dashwood kızlarının alışılmadık ilgi alanlarını canı gönülden desteklemese de, onlara hoşgörölü davranıyordu. Gelgelelim Bay Dashwood'un mesleği, toplumda kendilerine saygın bir yer edinmelerine yeterince engel oluyordu. Bay Dashwood aslında işinde başarılı biriydi ve gazetelere haber olan onlarca esrarı çözerek Dashwoodlar'a saygı olmasa bile bir parça popülerlik kazandırmıştı. Elinor'a kalsa tek bir bilim dersine katılmaktan ziyade kimya okuyacaktı. Ama annesine sorsalar büyük kızının zamanını, yeni bir element ya da bileşim keşfetmek yerine koca bulmaya harcamasını tercih ederdi. Oysa Elinor daha on sekiz yaşındaydı! Evlilik konusu henüz aklından bile geçmiyordu. Babasını ikna edebilirse annesinin eninde sonunda yola geleceğini umuyordu.

Babasının çalışma odası alışılmadık bir şekilde evin ön tarafında bulunuyordu. Elinor koridordan geçti ve başka bir evde olsa babasının muhtemelen müşterilerini ağırlayacağı misafir odasının kapalı kapılarının önünde durana kadar ona neler söyleyeceğini içinden tekrarlayıp durdu. Mermer zeminde yankılanan ayak seslerinin dışında koridorda başka hiçbir ses duymamıştı. Kulağını kanatlı kapıların arasındaki boşluğa dayayarak içeriyi dinledi. Odada çıt çıkmıyordu.

Kapıyı sadece bir kere kararlı bir şekilde tıklattıktan sonra yanıt beklemeden içeri girdi.

Pencerelerin yarısına kadar çekilmiş perdelerden içeri dolan sabah güneşine rağmen odada belli belirsiz bir serinlik vardı. Elinor şöminenin yanmadığını görünce şaşırmadı. Babası hiçbir şeyin yerinin değişmemesi için hizmetçileri bile sığınağına sokmazdı. Ateş de kendi kendine yanacak değildi ya!

Babasının bir dava üzerinde çalışırken bazen biraz kestirmek için uzandığı divana göz attı. Bay Dashwood'un bazı geceler uşağına yatağını hazırlatmaya üşenip burada uyuduğu bile olurdu. Ama divanda da kimse yoktu ve Elinor onun arkasındaki pencerenin mandalının açık kaldığını fark edince tuhaf bir huzursuzluğa kapıldı.

Gözlerini çalışma odasında gezdirirken kolları ve ensesindeki tüyler hafifçe dikildi. Her yerde kitap ve gazete yığınları vardı. Vitrinli dolaplar babasının mesleğini icra ederken kılık değiştirmek için kullandığı giysiler, takma bıyıklar, gözlükler ve daha bir sürü eşyayla doluydu. Elinor'un gözleri sonunda odanın ortasındaki büyük çalışma masasına kaydı. Babası koltuğundaydı; masasının üzerine kapanmış ve alnını önündeki kağıtlara yaslamıştı.

"Baba?" diye seslendi Elinor. Nedense sesinin titremesine engel olamamıştı.

Damarlarındaki kanı alev almış gibi bütün vücudu yanmaya başladı ve ortada büyük bir terslik olduğunu hissetmesine rağmen hemen babasının yanına gitmedi. Önce pencereye doğru yürüyüp camı kapadı ve mandalını indirdi. Babasının

teni kül rengine dönmüştü ve gözleri hafifçe aralıktı. Elinor onu görür görmez anladı.

Sevgili babası ölmüştü.

Yine de kendini zorlayarak elini uzattı. Yüzüne dokunmaya dayanamayacağı için parmak uçlarını ceketinin koluna hafifçe değdirdi. Buz gibiydi, ama açık pencereden esen rüzgarın serinliği değildi bu. Ölümün soğukluğuuydu.

Elinor, eli babasının kolunda, aklı allak bullak olmuş bir halde orada ne kadar dikildiğini bilmiyordu. Bu yaşadıkları gerçek olamazdı, nasıl olabilirdi ki? Sonunda bir şeyler yapması gerektiğini fark etti. Zihninde dolanan düşüncelerin bir tanesi diğerlerinin arasından sıyrılarak Elinor'un bir şeyden emin olmasını sağladı: Annesiyle kız kardeşlerinin buraya girip bu korkunç manzaraya şahit olmasını istemiyordu. Onları düşündüğünde nihayet elini babasının üzerinden çekti ve bir adım geriledi.

Çalışma odasından çıkıp kapıyı arkasından usulca örterken Stewart'la burun buruna gelince irkildi. Her zamanki soğukkanlı ve profesyonel tavrını takınmadan önce baş uşağın gözlerinde kaygılı ve temkinli bir ifade belirip kayboldu. "Bay Dashwood'un bir isteği var mı diye bakmaya geldim," dedi.

"Doktor çağır," diye karşılık verdi Elinor ve dudaklarından istemsizce dökülen bu sözlerle kendisi bile şaşırdı. "Lütfen, doktor çağır."

"Küçük hanım?" diye sordu Stewart endişeyle. Profesyonel tavrı tamamen kaybolmuştu; Elinor'a hayretle bakıyordu.

Sakin ol, dedi Elinor içinden. Kendini kapıp koyuvermemeliydi. Halledilmesi gereken bir sürü iş vardı ve gözyaşlarına boğulmayacaktı. Henüz. Şimdi serinkanlı olmalıydı.

“Bir doktor bul, lütfen,” diye yineledi Stewart’ın gözlerinin içine bakarak. “Gelir gelmez onu babamın yanına götür. Ben annemle kardeşlerime haber vermeliyim.”

Elinor baş uşağın o zaman durumu anladığını fark etti. Stewart ona dehşetle baktığında az kalsın ağlamaya başlayacaktı. Ama güçlü olmalıydı.

“Elbette, küçük hanım,” dedi baş uşak. Elinor’un arkasındaki kapalı kapıya göz attı. “Ama söyleyin, lütfen. Yoksa Bay Dashwood...”

Stewart o doğmadan önce Dashwoodlar’ın yanında çalışmaya başlamıştı ve Elinor emektar uşaklarını ilk kez bu kadar perişan görüyordu. Kalbi bir kez daha paramparça oldu ve sertçe başını salladı. “Evet, babam öldü. Annemle kardeşlerime haber vermeliyim,” diye yineledi ve iki adım sendeledikten sonra tekrar Stewart’a döndü. Baş uşak şoktan dolayı olduğu yere kök salmış gibiydi. “Doktoru çağırdıktan sonra, Bayan Matthews’u yemek odasına gönderebilir misin? Annemin ona ihtiyacı olabilir. Hazırlıklar için.”

“Elbette, küçük hanım,” dedi Stewart, duygularının yoğunluğuyla kalınlaşan sesiyle.

Elinor yaşlı gözlerini kırptırıp baş uşağı orada bırakarak uzaklaştı. Görevi icabı evde yaşanabilecek hiçbir olaydan etkilenmemesi gereken Stewart’ın bile duygulandığını görmek yüreğinden bir parça daha koparmıştı. Hızlı adımlarla evin

TIRZAH PRICE

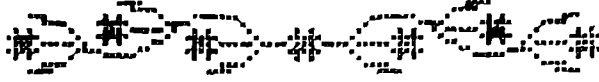
büyük salonunu geçti ve yemek odasının kapısında bir an bile duraksamadı. Eğer bunu yapsaydı içeri giremeyebilirdi ve eğer içeri giremeseydi oracıkta hıçkırıklara boğulabilirdi.

Kapıyı açtı ve annesiyle kardeşlerini gördüğünde duraksadı. Marianne annesine bir hikaye anlatıyordu. Kollarını heyecanla iki yana açmıştı ve yüzünde annesini ikna etmeye çalışır gibi ciddi bir ifade vardı. Margaret gülüyordu ve ağzının kenarına ahududu reçeli bulaşmıştı. Annesi sevgi ve sabırla kızını dinliyordu. Sonra Elinor'a döndü ve "Ah, sonunda," dedi. "Bir türlü gelmeyince Stewart'ı size bakmaya yolladım..."

Annesi ve kardeşleri Elinor'un bakışlarını görünce birden sessizleşti. Elinor odanın neşeli aydınlığında gözlerini kırptırdı. Sonra içindeki telaşlı kıpırtıyı ezip geçen o korkunç haberi vermek için bütün cesaretini topladı.

İKİ

Dashwood kardeşler şok edici haberler alıyor.

MARIANNE DASHWOOD sıradışı bir yaşam sürmek için dünyaya gelmişti.

Bunu okumayı söktüğü andan itibaren biliyordu. Çalışma masasında oturan babasının kucağında onun defterine yazdığı bir kelimeyi işaret edip “Kun-dak-çı-lık,” diye hecelemişti. “Kundakçılık ne demek, baba?”

Bay Dashwood ona hayretle karışık bir sevinçle bakmıştı. “Kundakçılık kasten yangın çıkarmak demek. Bir yeri isteyerek yakmak anlamına geliyor.”

Küçük Marianne bir süre düşündükten sonra “Ne kötü,” demişti.

Babası da ciddi bir tavırla başını sallayıp “Öyle,” diye onaylamıştı. “Onun için, bal an böyle kötü bir şeyi kimin yaptığını bulacak.”

Marianne ona bakmış ve “Ben de sana yardım edeceğim,” demişti.

() andan sonra, babasıyla davaları soruşturmak Marianne'in başlıca yaşam amacı haline gelmişti. Annesi bu işi genç bir kıza uygun ve güvenli bulmasa da, Marianne'in babasının çalışma odasında saatler geçirmesine ses çıkarmamıştı. Onun babasıyla birlikte son derece güvenli (Marianne doğru söylüyorsa tabii) ve sıkıcı keşif görevlerine çıkmasına da aldırımıyordu. Babası, genç hanımların bazı konularda orta yaşlı erkeklere göre daha avantajlı olduğunu fark etmekte gecikmemişti. Onun yapamadıkları ya da sormadıklarını Marianne kolayca hallediyordu. Bay Dashwood, kızını mesleğinin tehlikeli kısımlarından titizlikle uzak tutsa da Marianne onun sırdaşı, çırağı ve gizli silahıydı.

Ve şimdi babası ölmüştü.

Marianne ona veda bile edememişti.

Sabah kahvaltı sofrasında aldıkları korkunç haberin şokunu atlatmaya çalışırken doktor gelip babalarının cansız bedenini incelemişti. Sonra onlarla konuşmak için yukarı çıktı. Üç kız kardeş ve kahyaları Bayan Matthews, bir türlü teskin edemedikleri Bayan Dashwood'u yatağına yatırmıştı. Doktor uyuması için ona bir doz afyon ruhu vermelerini tavsiye etti. Marianne annesi uykuya dalana kadar elini bırakmadı ve göz yaşları içindeki Margaret yatakta onun yanına kıvrıldı. Marianne, Elinor'un doktorun peşinden koridora çıktığını fark etmedi bile ve nihayet annesinin yanından ayrıldığında, ablasını sokak kapısının eşiğinde dikilirken buldu. Kaldırım taşlı yolda sarsılarak uzaklaşan uğursuz cenaze arabasının arkasından bakıyordu.

Marianne babasının ölüm haberini aldığı anki gibi sarsıldı yine. Hatta bu defaki ıstırabı daha da yoğundu, çünkü babası gerçekten de gitmişti. Artık evde, Marianne'in yanı başında değildi.

“Onu götürmelerine neden izin verdin?” diye sordu suçlar gibi bir ses tonuyla.

Elinor dönüp ona baktığında on sekiz yaşından daha olgun biri gibi duruyordu. Marianne de kendini on altı yaşında hissetmediği için buna şaşırmadı. “Doktor kalp krizi geçirdiğini söyledi,” dedi Elinor, Marianne'in dilinin ucuna kadar gelen soruya cevaben. “Onu cenaze için hazırlayacaklar.”

“Nasıl yaparsın?” diye hesap sordu Marianne. “Ben daha görmeden babamı nasıl gönderirsin?”

Ablasının gözlerinin pişmanlıkla gölgelendiğini görür gibi oldu ve Marianne onu hemen affetti. Elinor özür dileseydi ya da yalnızca ona sarılsaydı da onu yine affederdi.

Konuşmaları nal sesleri ve bir haykırıyla bölündü. Kız kardeşler başlarını kaldırdığında abileri John'un atından indiğini gördüler. Zavallı hayvan soluk soluğa kalmış ve sağrıları terden köpürmüştü. Bir seyis atı almak için koşturdu ve Elinor abisine dönmeden önce Marianne'e çabucak fısıldadı: “Onu cenazede son kez göreceksin.”

John kardeşlerinin yanına koştu. Kırmızı suratı telaş ve yorgunluktan mosmor kesilmişti. “Nerede?” diye sordu.

“Cenaze levazımatçısı götürdü,” dedi Elinor onu kolundan tutup içeri çekerken. Stewart, John'un paltosunu almak için yanlarında bitti.

“Haberi aldığımı gibi geldim. Fanny’nin ailesinin evindeydik. Ne oldu?”

Elinor sabırlı ve yorgun bir ses tonuyla olan biteni açıkladı. Onu nasıl bulduğunu, doktorun ölüm sebebini kalp krizi olarak ilan ettiğini ve hazırlıkların ne durumda olduğunu bir bir anlattı. Bu arada Marianne acınası bir sessizlik içinde öylece dikildi. Yardımı olabilecek bir şey yapabilmeyi ya da söyleyebilmeyi isterdi doğrusu. Ama elinden hiçbir şey gelmiyordu.

John babalarının çalışma odasının kapalı kapısına baktı. Marianne onun annelerini ya da onların hatırını sormadığını fark etti. Gerçi bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü Bayan Dashwood babalarının ikinci eşiydi. O ve John birbirlerine hoşgörü gösterse de, aralarında asla gerçek bir yakınlık kurulmamıştı.

“Çok üzücü,” dedi John sonunda.

Marianne başını iki yana salladı ama Elinor, “Evet,” diye fısıldadı usulca.

“Parayı kim verecek?”

Marianne onun cenazeden bahsettiğini birkaç saniye sonra anlayabildi. Buna ne denirdi ki? Babasının cenaze masraflarını kimin karşılayacağını ne önemi vardı? Elinor çenesini sıkı ve iki kız kardeş şaşkınlıkla birbirlerine baktı. John ailenin en büyük çocuğu ve kesinlikle en zenginiydi.

John, annesinin zamansız ölümünden sonra dayısının yanında büyümüştü. Bay Dashwood’un bebek yaştaki oğlunun bakımını üstlenecek durumu yoktu. Ama bir yıl sonra, Norland Dedektiflik Bürosu’nu kurmuş ve sonraki yılın sonunda

yeniden evlenip oğlunu yanına almasını sağlayacak maddi imkanlara kavuşmuştu.

Gelgelelim John'un dayısıyla yengesi artık ona öz evlatları gözüyle bakıyordu. Bay Dashwood, oğlunun ilk karısının ailesiyle kalmasına izin vermesinden nadiren bahsederdi. Anneleri Elinor'la Marianne'e bunu anlattığında çocuk akıllarıyla babalarının kararını mantıklı bulmuşlardı. Dayısıyla yengesinin kendi çocukları olmadığı için John bundan sonra onlarla yaşayacaktı. Ama John hâlâ abileriydi ve babaları onu çok seviyordu.

Ne var ki John, onlar için daima abilerinden ziyade uzak bir kuzenleri gibi olmuştu. Marianne'e bakılırsa, John babasına karşı vazifesini yerine getirmeye hiç de istekli görünmüyordu.

"Aslına bakarsan," dedi Elinor uzun bir sessizliğin ardından "ben masrafları senin karşılayacağını düşünmüştüm."

John dolanmaktan vazgeçip zıncı diye durdu. Elinor'un sözlerini düşünürken Marianne onu dikkatle izledi. John uzaklara dalmış gibiydi. Sonra başını hafifçe yana yatırdı. Sarı bukleleri şapkasının içinde terden nemlenip kafasına yapışmıştı. İçinden yaptığı hesaplar onu yormuş gibi başını iki yana salladı. "İyi. Faturaları bana yollarsınız." Sonra, "Yakında işlerim düzelecek zaten," diye mırıldandı.

Ve işte o anda, Marianne'in içine bir kurt düştü.

Bay Dashwood'un vasiyeti üç gün sonra, cenazenin yapıldığı öğleden sonra okundu. Hava sabahtan beri bulutluydu ve mezarlıktan sonra herkes arabalarından inip Dashwoodlar'ın şehirdeki evine girerken sağanak bastırdı. Üzüntüleri yetmezmiş gibi

bır de ıslandılar ve sinirleri bozuldu. Gerçi bazıları üzgünden ziyade sadece sinirliydi.

“İkinci en güzel yas kılığım mahvoldu,” diye sızlandı John’un karısı, Fanny başka bir konuğa. “Hizmetçim eteğimdeki çamur lekelerini çıkaramazsa gitti canım elbise! Mezarlığa gidilecekse havanın uygun olduğu bir gün seçilmesi gerekir.”

“Bir insanı gömmenin uygun bir günü olduğunu sanmıyorum,” dedi Marianne, Elinor’a. Fanny duysun diye özellikle yüksek sesle fısıldamıştı. “Ama bir dahaki sefere babamı gömerken havanın güneşli olduğu bir günü bekleyelim.”

“Şşş,” diye fısıldadı Elinor gözlerini odada dolaştırırken.

“Beni değil, *onu* sustur.” Marianne, Fanny’ye duyduğu nefretten keyif alarak ona kötü kötü baktı. Şüpheleriyle birlikte ikiye katlanan ıstırabını bir anlığına da olsa unutmak ona iyi gelmişti. Fikirlerini ablasıyla henüz paylaşmamıştı ve ona açılmaya can atıyordu.

Sezgilerin bir davaya ısınmana yardımcı olur, derdi babası, ama davayı kapatmak için sezgilerden fazlası gerekir.

Marianne abisinin böyle bir kaybın ardından öncelikle parayı düşünmesini kuşkulu buluyordu. Fanny’nin etrafta küçük dağları ben yarattım edasıyla dolaşması ve John’un bardağını babasının en iyi viskisiyle arka arkaya doldurması da şüphelerini ayaklandırıyor ve onda genç çiftin hiç de üzgün olmadığı izlenimini uyandırıyor. Bunlar elbette hiçbir şeyi ispatlamazdı, ama eğer ortada ispatlanacak bir şey varsa, Marianne er geç onu bulacaktı. Öte yandan, bu işin fazla uzamamasını

tercih ederdi tabii. Fanny fena halde sinirine dokunmaya başlamıştı zira.

Fanny aralarında Dashwoodlar'ın aile avukatı, Bay Morgan, babasının birkaç eşi dostu ve müşterisi ve kumral, kıvırcık saçlı bir genç adamın da bulunduğu konukların tam ortasında oturuyordu. Marianne'in gözü genç adamı bir yerlerden ısınyordu, ama onu nerede gördüğünü ya da aileyle nasıl bir bağlantısı olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Dashwoodlar'ın üç kızı küçük grubun arkasına oturduğunda Fanny, "Biliyorsunuz, babamı beş yıl önce ebediyete uğurladık," dedi.

"Başınız sağ olsun," diye mırıldandı Bay Morgan gözlerini çayından ayırmadan.

"Dağ gibi adam gut hastalığına yenildi," diye devam etti Fanny, ama kıvırcık saçlı genç adam sözünü kesti.

"Fanny, bana kalırsa..."

"İzin ver, sözümü bitireyim, Edward! Böyle söylenmez belki ama babacığımın acılarından kurtulduğuna sevindim doğrusu. Canım anneciğim, Bayan Farrows'u tanır mısınız? Bize taziye gelen herkese 'Üzülmeyin, nihayet huzura kavuştı,' diyordu."

Fanny bilgeliğiyle etrafındaki insanlara büyük bir armağan bağışlamış gibi gülümserken, Marianne birden Edward Farrows'u hatırladı. Fanny'nin erkek kardeşiydi ve John'la Fanny'nin beş yıl önceki düğününde on dört, on beş yaşlarında, fasulye sııǵı gibi bir oğlandı. Şimdi boyu daha da uzamıştı, ama eski hallerinden eser kalmamış ve sıırım gibi bir delikanlı olup çıkmıştı. Kumral, kıvırcık saçları günün

modasından biraz daha uzundu ve teni dışarıda fazlaca vakit geçirmiş gibi tatlı bir esmerliğe bürünmüştü. Marianne onun mükemmel bir binici olduğunu tahmin etti. Ablasının kendini beğenmiş ve saygısız davranışlarını hiç onaylamadığı da gözünden kaçmadı.

“Abla,” diye söze başlamıştı ki bütün gün ağzını bıçak açmayan, Margaret lafa karıştı.

“Bizim babamızda gut hastalığı yoktu.”

Margaret bunu hırçın ve asi bir tavırla söylemişti, ama daha on bir yaşında olduğu için kabalığı affedilebilirdi.

“Biliyorum, şekerim,” dedi Fanny pişmiş kelle gibi sırtmaya devam ederek. “Ama insanoğlunun yazgısı böyle. Bir gün işinin başındasın, öbür gün nezle olup öbür tarafa göç ediyorsun. Haksızlık tabii, fakat fazla da düşünmemek lazım. Hayat devam ediyor.”

“Babam nezleden değil, şeyden öldü...” *Kalp krizi.* Marianne’in söylemeye çalıştığı buydu, ama Elinor sözünü kesti.

“Bay Morgan, babamın vasiyetnamesini ne zaman okuyacaksınız?”

“Siz ne zaman isterseniz, Bayan Dashwood,” dedi avukat başını kaldırarak. “Ama konukların önünde olmaz herhalde?”

“O halde artık işimize bakalım,” dedi Elinor kararlılıkla ve ayağa kalktı.

Kalan konuklar da izin istedi ve Elinor annesinin yanına gidip ona bir şeyler fısıldarken Marianne, Margaret’ı kaldırdı. Cenazede tamamen kendinde olmak isteyen Bayan Dashwood, o gün afyon

ruhu almamıştı. Ama evden ayrılan konukları geçirirken kendini bir an önce yatağına atmak ister gibi bir hali vardı.

Odada aile dışında yalnızca Edward Farrows kalmıştı. Genç adam ne yapacağına karar veremezmiş gibi bir köşeye çekildiğinde Margaret ona dik dik baktı. “Avukat aileye vasiyetnameyi okuyacak,” dedi.

Edward karşılık vermek için ağzını açtığı anda Fanny araya girdi. “Ah, Edward bizimle geldi. Kalmak zorunda!”

Bay Farrows *yer yarılrsa da içine girsem* der gibi bakıyordu ama Marianne ona acımadı. “Fark etmez,” dedi. “Vasiyetname okunurken yalnızca varisler hazır bulunur. Bay Farrows’un babamın vasiyetinde ismi geçiyorsa o başka tabii.” *John’la Fanny’nin densizliği yetmezmiş gibi şimdi bir de Fanny’nin kardeşi çıktı*, diye düşündü. *Neden burada kalmak istiyor? Ne diye sinsi sinsi köşelere saklanıyor?*

“Vasiyetnamede adı geçenler çalışma odasında toplanabilir,” diye önerdi Bay Morgan.

“Hayır,” dedi Bayan Dashwood. Sesi odanın gergin havasını adeta bıçak gibi yardı. “Çalışma odası olmaz.”

“Ben memnuniyetle giderim,” dedi Bay Farrows ama Fanny ona şiddetle karşı çıktı.

Elinor, Marianne’in bakışlarını yakaladı ve ona gözleriyle yalvardı.

“Pekala,” dedi Marianne annesinin diğer tarafına oturarak. “Kalabilirsiniz.”

Bay Morgan babalarının koltuğına oturdu. Oturma odasındaki tek boş koltuk oydu zira. Bir kılıftan bazı evraklar çıkardı

ve Marianne avukatın elindeki desteye bakarak ne kadar ince olduğunu düşündü. Bütün geleceklerini şu üç beş tane kağıt mı belirleyecekti? Babasının kısa ve öz bir üslupla, adil bir paylaşım yaptığından emindi. Ama Fanny'nin, babasının düzenlettiği belgelere sezonun en moda kıyafetleriyle dolu bir sandık gibi hevesle bakmasına anlam vereinemmişti doğrusu.

Bay Morgan hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “İkimiz de iş hayatına atıldığımızdan beri Bay Dashwood’la birlikte çalışmak büyük bir şerefti. Kendisi gerçek bir beyefendi. Bazen biraz tuhaf davranabiliyordu gerçi. Umarım böyle söylememe aldırılmazsınız?” Bayan Dashwood’a baktı.

“Eşimin tuhaflıklarının farkındayım,” dedi Bayan Dashwood usulca. “Ben onu olduğu gibi seviyordum.”

Bu sözler nedense Bay Morgan’ı rahatlatmamış gibiydi. Hatta şimdi daha da gergin görünüyordu. “Bay Dashwood’a gençliğinde amcasından bu evle birlikte küçük bir meblağ da para kaldığını bildiğinizi tahmin ediyorum. O parayı işini geliştirmek için kullandı ve ilk eşi hayattayken onun servetiyle geçiniyordu.”

Marianne bunları biliyordu. John’un annesi öldüğünde parası kocasına değil, oğluna kalmıştı. John o mirasa hak kazanana kadar parası bir fonda saklanmıştı. Babası beş parasız kaldığı için oğlunu dayısının yanına göndermeye mecbur olmuştu.

“Son yıllarda Bay Dashwood ailesinin geçimini kolaylıkla sağlayabiliyordu,” diye devam etti Bay Morgan hafifçe öksürerek. “Hatta kenara para bile koyuyordu.”

Marianne rahat bir nefes aldı. Babasının kenara ne kadar para koyduğunu bilmiyordu, ama bu yas döneminde geçinmelerine yeteceğinden emindi. Sonra Norland Dedektiflik Bürosu'nu ne yapacaklarına karar vereceklerdi zaten.

"Ne var ki," dedi Bay Morgan sertçe, "ev Bay Dashwood'un erkek varisine intikal edecek."

Umudun yerini çaresizlik aldı. Tabii ki ev John'a kalacaktı. Tevekkeli değil, Fanny içeri adımını attığı andan itibaren kendi evindeymiş gibi davranıyor ve etrafı alıcı gözüyle süzüyordu. Çünkü gerçekten de kendi evindeydi. Onların sahip olduğu her şeyi ellerinden almak için bu kadar heveslenmesi tam da o haspadan beklenecek bir davranıştı.

Marianne'in düşünceleri Margaret'in eline mengene gibi yapışmasıyla bölündü. "Bay Dashwood'a her ihtimale karşı vasiyetnamesini yeniden düzenlemesini senelerdir hatırlatıyordum," diyordu Bay Morgan. "Ama o ısrarla bu işi erteledi."

"Ertelemese ne fark ederdi?" diye sordu Fanny bütün hırçınlığıyla. "Ev erkek varise geçer."

Marianne gözlerini devirdi. Miras yoluyla intikal eden ve satılması yasak olan gayrimenkullerle ilgili nuh nebiden kalma kanunlar, babalarının onlar için ayırdığı parayı almalarına engel olamazdı ki.

"Ben ondan söz etmiyorum," dedi Bay Morgan ve Dashwood kız kardeşlerle annelerine özür dilercesine baktı. "Bay Dashwood'un vasiyetinden söz ediyorum. Kendisinin yalnızca bir tane vasiyeti var ve yirmi iki yıl önce düzenlendi."

Odaya derin bir sessizlik çökerken Marianne içinden hesap yapmaya başladı. John'un annesi yirmi iki yıl önce ölmüştü. Elinor, Marianne ve Margaret henüz doğmamıştı. Anneleriyle babaları evli değildi. Bu durumda...

"Babamın vasiyetnamesinde biz yok muyuz yani?" diye sordu.

"Babamın vasiyetinde biz neden olmayalım?" diye atıldı Margaret. Bu soruyu kime sorduğu bile belli değildi. Şaşkınlıktan ağzından öyle çıkıvermişti.

Bay Morgan ona döndü. "Babanız sizi çok seviyordu, Bayan Margaret. Ama bu vasiyetname düzenlendiğinde henüz annenizle evli bile değildi. Vasiyetini değiştirmeye vakti olmadı. Hepsi bu."

"Ama neden?" diye ısrar etti Margaret. Kaşlarının ortasında derin bir çizgi belirmişti ve Dashwood hanımları evin en küçüğünün bir öfke nöbetinin eşiğinde olduğunu hemen anladı. "Babamın bir sürü zamanı vardı."

"Öyle bile olsa," dedi Bay Morgan nezaketle, "babanız ölümü düşünecek bir adam değildi. Gücü kuvveti yerindeydi. Arı gibi çalışıyordu. İyi bir baba ve ești. Bir gün bu dünyadan göçüp gidebileceği aklından geçmedi."

Marianne de bunu aklından hiç geçirmemişti doğrusu. Mantıken babasının günün birinde öleceğini biliyordu. Annesinin de öyle. Ama o güne daha onlarca yıl olduğuna inandırmıştı kendini.

"Babama kızma," dedi Elinor, Margaret'a. "Seçme şansın olsa bizi asla bırakmazdı. Hem çok sağlıklıydı."

Margaret öfkeyle homurdandı. “Romanlarda vasiyetini yenilemeden ölenlerden hiç hayır gelmez. Ben de bir vasiyetname hazırlayacağım ve her yaş günümde onu yenileyeceğim.”

“Ne saçmalık!” Bu yorum annesi ya da ablaları yerine Fanny’dan geldi. “Sen daha genceciksın. Genç hanımların vasiyeti olmaz.”

“Kanunen yasak değil ya?” diye meydan okudu Margaret.

Marianne derin bir iç çekti. Cazgır yengesinin kadınlarla ilgili adaletsiz gayrimenkul kanunlarıyla kız kardeşinin zihnini bulandırmasını istemiyordu. “Evli değilsen, hayır,” dedi Margaret’a ve bu sırada Fanny’ye öfke saçan gözlerle bakmayı ihmal etmedi.

Margaret bu konuyu kapatmaya hiç niyetli değildi anlaşılan. “Evli olup olmamam ne fark eder?” diye sordu ablasına.

Fanny, Marianne’in yerine cevap verdi. “Çünkü hayatım, kadınlar değerli hiçbir şeye sahip olamaz. Bize kocalarımız bakar ve eğer bir koca bulamazsan bu vazife babana düşer.”

“Gerekirse de erkek kardeşlerine,” dedi Marianne alayla. Odadaki herkes, viski bardağı öğleden beridir ilk kez boş kalan John’a baktı. “Öyle değil mi, John?”

“Pek tabii,” dedi John hiç de ikna edici olmayan bir sesle. “Babam ailesinden hiç kimsenin sokakta kalmasını istemezdi.”

Marianne bu güvenceyi almak zorunda kalmasından nefret ediyordu.

“Bir çaresini bulacağız elbette,” diye ekledi Fanny ve sözleri Marianne’in öfkesini bir kat daha artırmaktan başka işe yaramadı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Babam bize hiçbir şey bırakmadı diye otlağa salınan işe yaramaz atlar gibi muamele göremeyiz. Burası *bizim* evimiz.”

Fanny’nin dudaklarının kenarları müstehzi bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı. Ama sonraki sözü onun yerine Elinor söyledi. “Hayır, Marianne. Burası artık John’la Fanny’nin evi.”

“Onun için Edward’ın kalmasını istedim,” dedi Fanny. Yılışık bir gülümsemeyle erkek kardeşini gösterdi. Marianne onun varlığını tamamen unutmuştu. Herkesin ona bakması üzerine Edward sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. “Kardeşim Hillenbrand ve Ortakları’nda muhasebecilik yapıyor. Onları duyduğunuz mu?”

Kimse cevap vermeyince devam etti.

“Ondan beklentimiz yüksek. Bu meseleyi çözmek için daha uygun birini düşünemiyorum. Sen ne dersin, John? Hesap defterlerini kontrol edip Bayan Dashwood’la kızları için bir bütçe oluşturulabilir.”

“Fanny, bana kalırsa...” diye başladı Bay Farrow, ama Fanny sazi eline almıştı bir kere. Lafı kimselere bırakmaya niyet yoktu.

“Bizimle paylaşacağınız başka bir konu var mı, Bay Morgan? Ailenin maddi işlerini Edward yürütebilir. Bizim de bütün hesapları kontrol etme yetkimiz olur.”

Marianne sinirli bir kahkaha attı. “Babamın işi ne olacak?”

“Onunla da bundan sonra John ilgilenecek,” dedi Fanny bütün ukalalığıyla.

“Çok gülünç. John babamın ne yaptığını bile bilmez!”

“Şimdiye kadar buna ihtiyaç duymadı. Vakti gelince büro-
nun başına geçeceğini biliyordu.” Fanny’nin onlara yukarıdan
bakması Marianne’in iyice asabını bozmuştu. En ufak bir kı-
vılcımla patlayacak haldeydi.

“Affedersin ama hakkında en ufak bir fikrin olmayan
konuları çözmek sana kalmadı,” dedi öfkeyle. İlk fırsatta
Fanny’nin üzerine atlayacakmış gibi kanepenin kenarında
oturuyordu. “Bize güvenen müşterilerimiz var. Bazı davalar
hâlâ çözülmeyi bekliyor. Norland Dedektiflik Bürosu birine
kalacaksa o kişi *ben* olmalıyım.”

“Siz Dashwood kadınları eski köye yeni adet getirmeye ba-
yılıyorsunuz!” diye bağırdı Fanny. “Sırada ne var? Oldu ola-
cak parlamentoya da gir.”

“Neden olmasın?” diye sordu Marianne sırf onu sinir et-
mek için.

“Bunları konuşmuştuk,” dedi Fanny gözlerini John’a dike-
rek. John ikide bir bir şeyler söylemek ister gibi ağzını açıyor,
ama karısı konuşmasına fırsat vermiyordu. “John’un özellikle
de kendi evinde dedektiflik yaparak toplumdaki saygıdeğer
konumunu tehlikeye atmaya ihtiyacı yok.”

“O zaman bu eve ya da babamızın saygıdeğer konumunu
tehlikeye atarak kazandığı paraya da ihtiyacı yok,” diye karşı
saldırıya geçti Marianne. “Ki bu da bana birinin onu bu konu-
da cesaretlendirdiğini düşündürüyor.”

“Marianne!” diye bağırdılar Bayan Dashwood’la Elinor
koro halinde. Ama Marianne onlara aldırmadı. Fanny korkunç
biriydi ve Marianne onun suyuna giderek ikiyüzlülük etmeyi
kendine yakıştıramıyordu.

“Böyle düşünmene üzıldüm,” dedi Fanny. Bunu bal gibi tatlı bir sesle söylemesine rağmen altındaki tehditkar tınıyı bir çocuk bile hissedebilirdi. “Ama *benim* çatımın altında senden daha medeni davranmanı rica ediyorum.”

Marianne elbette tehdit edildiğinin farkındaydı, fakat umursayacak halde değildi. Ayağa fırladı. “İşi ben yürüteceğim. Ve babamın işini, elini süremeyesiniz diye bu çatının altından başka bir yere taşıyacağım.”

“Bunu yapamazsın!” diye tısladı Fanny.

“Öyle mi? Bana kim engel olacak?”

Bu meydan okumaya Elinor karşılık verdi. “Kanunen yapamazsın.” Marianne ablasına baktığında Elinor’un gözlerinde üzgün bir ifade belirdi. “Norland Dedektiflik Bürosu da dâhil olmak üzere babamın bütün malvarlığı artık John’un. Dolayısıyla eğer John babamın şirketini kapatmak isterse...”

“Ama o işi ben istiyorum.” Marianne aksi bir kız çocuğu gibi konuştuğu için kendinden nefret ediyordu. Elinor’un dilini tutması için ona bakışlarıyla yalvarmasından nefret ediyordu. John’un gözlerini kaçırmamasından ve hatta Edward Farrows’un bu aile kavgasına tanık olmanın utancıyla haliya bakmasından nefret ediyordu. En çok da, Fanny’nin keyifle sırtarak arkasına yaslanmasından nefret ediyordu.

“Hayatta her istediğimizi elde edemiyoruz maalesef,” dedi Fanny ve bu, Marianne için bardağı taşıran son damla oldu.

Fanny’yle omurgasız abisine sırtını döndü ve çenesini havaya dikerek dramatik bir tavırla odadan çıktı.

ÜÇ

Dashwood kardeşler çok edici bir keşif yapıyor.

“O KADIN YILANIN TEKİ Küstah, paragöz, aşağılık bir...”

“Tamam, anladık,” diye sözünü kesti Elinor. Yoksa Marianne’in babalarıyla birlikte çalışırken kapıldığı birkaç renkli hakaret sözcüğünü daha sıralayacağından endişe etmişti.

“John’la evlenmeden önce bile karun kadar zengindi. Şimdi birlikte, babamın hiçbir zaman olmadığı kadar zenginler! Sakın bana bunun doğru olmadığını söylemeye kalkışma, Elinor. İkisi de ailelerinin parasına konu.”

Elinor iç çekip eski dökme demir tavayı küçük ocağın üzerinden alıp soğuması için çalışma tezgâhı olarak kullandığı, yüzeyi çiziklerle dolu tahta masaya koydu. Dört uzun, yorucu ve son derece üzüntülü gün geçirmişlerdi. Anneleri perişandı. Elinor hizmetçilere talimat vermekten ve babasının cenaze hazırlıkları için koşuşturmaktan bitap düşmüştü. Bir de üzerine, önceki gün babasının vasiyetnamesiyle değişen hayatlarının yükü eklenmişti. Sol gözünün hafiften seğirmeye başlaması

şiddetli bir baş ağrısının habercisiydi. Ama Elinor ruhen de yorulmuştu. O sabah tavan arasındaki laboratuvarında vakit geçirerek biraz huzur bulacağını umuyordu, fakat daha gaz lambasını yeni yakmıştı ki Marianne içeri dalıp bütün Dashwood servetinin John'a kalmasının hakkaniyetsizliğiyle ilgili yine atıp tutmaya başlamıştı.

“O ikisinin ne kadar parası olduğunun önemi yok,” dedi Elinor belki yüzüncü kez. “Kanunlar belli. Bu konuda ne yapmamızı beklediğini anlamıyorum.”

“İtiraz edebiliriz,” dedi Marianne hararetle. “Babamın vasiyeti nasıl o kadar eski olabilir? Bizi nasıl dımdızlak ortada bırakır? Babamın böyle bir niyeti...”

“Evet, ölmek gibi bir niyeti yoktu mutlaka,” dedi Elinor. Sonra sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve yaptığı deneyin dumanları genzine kaçtı. “Bu evi bize bırakamazdı zaten. Hem hatırlasana, Marianne. Babam John'a toz kondurmazdı. Onun bize haksızlık etmeyeceğine inanıyordu.”

“Belki etmezdi. Ama Fanny cadısı aklını karıştırdı. Suratının ortasına bir tane patlatmak isterdim.”

“İşleri daha da karıştırmaktan başka işe yaramazdı.” Aslında Elinor da bunu isterdi doğrusu. Ama abla olmanın sorumluluğuyla, “Annem hep ‘Başkalarının davranışlarının iç huzurunuzu bozmasına izin vermeyin,’ demez mi?” diye hatırlattı.

Marianne iç çekip Elinor'un yanındaki tabureye oturdu. “Fanny bu kadar korkunç biriyken ve geleceklerimiz tehlike-deyken sakin olamadığım için üzgünüm.” Dökme demir tavanın içindekilere bakıp burnunu kırıştırdı. “Sen ne yapıyorsun?”

“Sis bombası,” dedi Elinor ve üzüntüsüne rağmen muzipçe gülümsemekten kendini alamadı.

“Bana öfkene hakim ol diyene bak!”

“Bu Fanny için değil. Margaret’a söz verdiğim için yapıyorum. Sis bombalarının dikkat dağıtmak için kullanıldığını okumuş. Hikayelerinde bundan bahsetmek istiyor.” Marianne’in şüpheli bakışları üzerine ekledi. “Sadece araştırma için.”

“Evdeki malzemelerle bir sis bombası mı yaptın?”

“Potasyum nitrati babamdan istedim. Barutun ana malzemesi o. Ama evet, bir tutam da şeker koydum ve kısık ateşte karıştırdım.” Elinor gülümsedi. Mutfaktan aşırıldığı tülbent bezini açıp tezgaha serdi.

Marianne tavada soğuyan pis kokulu, kahverengimsi karışıma baktı. “Bununla para kazanabilir miyiz?”

“Orasını bilmem. Margaret hikayeleri için gerekli olduğu söyledi, ben de yaptım.”

Marianne iç çekti. “Ne yapacağız, Elinor?”

“Hemen panikleme,” dedi Elinor. Tülbendin üzerine bir parça iplik koydu ve ucunu kenarından aşağı sarkıttı. Sonra sis bombası malzemesini dikkatle tülbende boşalttı. “Annenin çeyizinden kalan küçük bir geliri var. Dördümüzün geçinmesine yetmez, ama oturacak bir yer bulursak belki ikimiz para kazanmanın bir yolunu buluruz. Yaşam şartlarımız aynı olmayacak elbette. Ama büyük bir evin masraflarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağız.”

Elinor bunları söylerken gülümsemek için kendini zorladığı için suratı şekilden şekle girdi. Gelecekle ilgili o kadar

iyimser değildi aslında, ama elinden başka ne gelirdi? Marianne gibi o da Fanny'nin eline bakma fikrinden nefret ediyordu. Fanny insanları kukla gibi oynatmaktan zevk alan bir kadındı ve Dashwood kardeşlerin başına buyruk davranışlarını oldum olası onaylamıyordu. Onların kocasının üvey kardeşleri olması bile kızlara karşı tutumunu değiştirmiyordu.

“Nasıl para kazanacağız?” diye sordu Marianne ve Elinor kardeşinin kuşkucu bakışlarını dert etmemeyi seçti.

“Son günlerde damıtma konusuyla ilgileniyorum,” dedi. “Bu yöntemle bitkilerin özünü çıkarabiliyorsun.”

“Nedir o? Değerli bir şey mi?”

“Kendi başına bir değeri yok. Ama başka alanlarda kullanılabilir. İlaçlarda, tuvalet suyunda, parfümlerde. Böyle şeylerde işte.”

“Parfüm mü?” diye atıldı Marianne birden heyecanlanarak. “Parfümler çok pahalı.”

“Dur, heyecanlanma,” dedi Elinor. Tülbendi, ortasındaki sis bombası karışımıyla birlikte lor peynirini sarar gibi büktü ve iple bağladı. “Parfüm yapmak kolay değil. Üstelik maliyetli. Özel malzemeler ve iyi bir laboratuvar lazım. Bir de formül meselesi var. Başka birinin formülü çalamam. Kendiminkini üretmem gerek.”

“Senin için zor olmamalı.”

Elinor bu övgüye aldırmadı. “Parfümlerin üst, orta ve alt notaları olur. Hangisinden ne kadar kullanacağını bilmediğinde parfümün ağır kokar. Sonra baz olarak kullanmak için damıtılmış alkol satın almalıyız...”

Marianne iç geçirdi. “Anlaşıldı, mahvolduk.”

“Yok öyle bir şey. Sadece geleceğimizi iyi planlamalıyız.”

Elinor sis bombasını dikkatle cam bir kavanoza koydu. Orada hem kuru kalacak hem de kazara üzerine bir kıvılcım sıçraması tehlikesi ortadan kalkacaktı. Sonra laboratuvar malzemelerine baktı ve birden eğer taşınmak zorunda kalırlarsa on üç yaşından beri kurmak için onca emek harcadığı bu değerli çalışma alanını kaybedeceğini fark etti. Bir el boğazını sıkıyormuş gibi hissetmesine rağmen nefes almaya çalıştı. Kaybedeceklerini düşünmemek en iyisiydi.

“Ya babam doğal nedenlerle ölmediyse?”

Elinor şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Marianne gözlerini kaçırıp eteğini burmaya başladı. “Yani... Babam gayet sağlıklıydı. İnsanlar pat diye ölmez ki. İşinde kendine bazı düşmanlar edinmiş olabilir. Ayrıca babamın ölümünün John’la Fanny’nin işine yaradığını da inkâr edemezsin. Her şeye kondular.”

Elinor kardeşinin lafı nereye vardıracağını anlayıp araya girdi. “Saçmalama. Babamdan kat kat zengin olduklarını kendin söyledin. Neden böyle bir şey yapsınlar? Bak, ne olduğunu söylemeye bile dilim varmıyor!”

Marianne gülümseyerek ona yaklaştığında Elinor kardeşinin varsayımlarda bulunmaktan ne kadar hoşlandığını hatırladı. “Belki de maddi durumları sandığımız kadar iyi değildi. Tek bir kötü karar yüzünden iflas edenler var. Bu evin değerini de yabana atma.”

“Gözümün içine bak ve John’un babama zarar vereceğini gerçekten inanıyor musun söyle,” diye tısladı Elinor.

Marianne gri gözlerini ablasının yüzüne dikti ve omzunu silkti. “Kendisi yaptı demiyorum. Ama belki...”

“Yeter!” Elinor daha fazlasını duymak istemiyordu. “Saçmalıyorsun. Doktor kalp krizinden öldüğünü söyledi. Ayrıca sen bir türlü kabul etmesen de babam iyi değildi. Bütün hafta nezleydi ve dinlenmesini söylememize rağmen çalışmaya devam etti. Masal uydurmak yerine gerçeklerle yüzleşmek zorundayız.”

“Belki bir kere daha düşünürsen...”

Hayır!”

Elinor günlerdir, belki de haftalardır ilk kez sesini bu kadar yükseltiyordu. Marianne irkilerek ona hayretle baktı. Elinor bir an için kardeşini yola getirdiğini sandı. Ama sonra Marianne suratını ekşitti. “İyi. En doğrusunu sen bilirsin.”

Elinor, Marianne’in ona inanmadığını biliyordu ve en endişe vericisi kısım ise Elinor’un da buna inandığından emin olmamasıydı.

İlerleyen günlerde Elinor, Marianne’in neden Fanny’yi suçlu gösteren korkunç bir kumpasa inanmayı bu kadar çok istediğini anladı. Mektuplar cenazeden sonraki gün gelmeye başladı. John ve Fanny’nin evde yapılmasını istediği değişikliklere dair resmi mektuplardı bunlar. Sonra sanat eserleri ve mobilyalara nezaret eden hizmetçiler gelip gitmeye başladı. Nihayet Fanny teşrif etti ve bütün evi dolaşarak Elinor, Marianne ve Margaret’in hangi deliğe girdiğini bulmaya çalıştı.

“Böyle yaşayamayız,” diye sızlandı Marianne. Üç kız kardeş anneleriyle birlikte misafir odasına saklanmıştı. “Bu ev hepimize ve o yumurcağa yetecek kadar büyük değil.”

Yumurcak dedikleri iki yaşındaki yeğenleri Harry’ydi. Son derece şımartılmış bir çocuk olduğu için istediği olmayınca ortalığı ayağa kaldırıyordu.

“Biliyorum, canım,” dedi annesi. “Ama John’un bize ayırdığı bütçeyi öğrenmeden bir yere kıpırdayamayız.”

“Yine de bir ev bakmaya başlamalıyız,” dedi Elinor. Uzak-tan *güm* diye bir ses gelince yüzünü buruşturdu. “Belki Bay Morgan bize birkaç tavsiye...”

“Boş verin onu!”

Dashwood kız kardeşler şaşkınlıkla annelerine baktı. Bayan Dashwood’un yüzüne günlerdir ilk kez renk gelmiş ve yanakları hafifçe pembeleşmişti. “O adama hiç güvenmiyorum,” diye itiraf etti. “Babanızla eski ahbap olabilir, ama şimdi John için çalışıyor.”

“Bay Farrows denen sünepe ne yapıyor acaba?” diye söylendi Marianne.

“Haksızlık etme,” dedi Elinor. Neden böyle söylediğini kendisi bile bilmiyordu aslında. Kardeşi ve annesi ona dik dik bakınca kem küm etti. “Ben... şey... bizi Fanny’ye karşı savundu ya? Ondan dedim. Bence nazik biri.”

“Saygılı bir genç olduğunu inkar edemem,” dedi Bayan Dashwood. “Ama hesap defterlerimizi karıştırıp ne kadar parayla geçineceğimize onun karar vermesi hiç hoşuma gitmiyor. Bizi tanımıyor bile.”

Kızlar başka bir şey söyleyemeden odanın kapısı açıldı ve karşılarında Fanny'yi buldular. "Demek buradaydınız. Kafa kafaya vermiş neler konuşuyorsunuz bakalım?"

Elinor kilerde yakalanan bir çocuk gibi diyecek laf bulamadı. Annesinin yüzü yine kül rengi olmuştu ve Marianne öfkeyle köpürüyordu.

"Bu odada yapılacak değişikliklere karar vermeye çalışıyorduk," diye yalan attı Margaret. Hikaye uydurmakta üzerine yoktu. "Harry gelince rahat etsin diye."

Fanny ona şaşkınlıkla gülümsedi. "Hayatım, burası çocuk odası olmaya hiç uygun değil ki. Harry çocuk odasında kalacak."

"Ama..." Margaret gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Orası *benim* odam."

"Şimdilik," dedi Fanny pişkince. "İşinizi bitirdiyseniz resmi kabul odasının anahtarını alabilir miyim?"

Hepsi kaskatı kesildi. Orası babalarının çalışma odasıydı. Kızlar başını iki yana sallayan annelerine baktı. "Hayır."

Fanny'nin bakışları Elinor'a kaydı. "Orayı temizlememiz ve eşyaları boşaltmamız gerektiğini annene anlatır mısın, lütfen? Odayı amacına uygun şekilde yeniden dekore edeceğim."

"Fanny," dedi Elinor usulca. Yengelerinin içinde biraz insanlık kaldığına inanmak istiyordu. "Bize biraz zaman verir misin?"

Geçmişte, nezaket kurallarını hatırlatarak hiç olmazsa bir süreliğine Fanny'yi mantığa davet edebiliyorlardı. Ama bu Fanny'nin yasal yollarla her şeylerini ellerinden almasından

önceydi. Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp gözlerini kısarak Elinor'a baktı. "Yeterince zamanınız vardı. Vasiyet okunmalı bir haftayı geçti ve bir dekoratörle anlaştım. Yarın duvar kağıdı örneklerini getirecek. Odada onca eşya varken doğru düzgün karar veremem."

"Kocamın eşyalarına el sürmeyeceksin," diye tısladı Bayan Dashwood.

"Gerekirse Stewart'a kapıyı söktürürüm!"

Elinor, Fanny'yle annesinin arasına girerek Fanny'yi bir adım geri çekilmeye zorladı. "Hepimiz sakın olalım. Fanny, endişeni anlıyorum. Bu işi bana bırak, lütfen."

"O odada tek bir eşya bile kalmayacak..."

"Sana ilgileneceğimi söyledim."

Elinor, Fanny'ye sert bir bakış fırlattı ama daha fazla üzerine gelirse ne yapacağını hiç bilmiyordu doğrusu. Neyse ki, ikisi de bunu öğrenmek zorunda kalmadı. Fanny burnunu çekti ve soğuk, sahte bir gülümsemeyle ona baktı. "Öyle olsun bakalım."

Fanny odadan çıkar çıkmaz Elinor annesine sarıldı. Annesinin gözyaşları elbisesinin açık yakasından omzuna damlıyordu. Elinor, Margaret'la Marianne'in de bu kucaklaşmaya katıldığını fark etti. Elinor bundan korkuyordu, ama bu anın kaçınılmaz olduğunu da biliyordu. Dashwoodlar masumca kendi işlerine bakan sodyum bikarbonattı ve Fanny de üzerlerine dökülüp onları köpürten sirkeydi.

Elinor bu deneyi daha önce yapmıştı ve kimyasal reaksiyondan geriye koca bir pislik yığını kaldığını biliyordu.

Annesi sonunda geri çekilip buruşuk mendiliyle gözlerini kuruladı. “Biliyorum, ona izin vermeliydim, ama...”

“Sakin üzülme,” diye atıldı Marianne. “O korkunç biri ve seni zorlaması gaddarlıktan başka bir şey değil. Elinor’un bakışlarını sonuna kadar hak etti.”

“Burada kalamam,” dedi Bayan Dashwood. “Bu kadının babanızla birlikte kurduğumuz dünyayı başımıza yıkmasına seyirci kalamam.”

“İyi de nereye gideceğiz?” diye sordu Margaret.

“Kuzenim, Sör John Middleton’a yazacağım. Hatta şehirde olduğunu duydum. En iyisi yüz yüze görüşmek.”

Annesinin hızlı cevabı Elinor’u şaşırtmıştı. Belli ki bunu önceden düşünmüştü. Annesinin kuzeniyle sadece bir kere, daha çocukken tanışmıştı. Sör Middleton vaktinin çoğunu ailesiyle birlikte kırlardaki malikânesinde geçiriyordu. “Durumumu biliyor mu?”

“Anlayışlı davranacağından eminim,” demekle yetindi annesi. Mendilini cebine koydu. “Hemen bugün toplanmaya başlayalım. Yanınıza yalnızca çok gerekli eşyalarınızı alın. En geç bu haftanın sonuna kadar taşınacağız.”

Cebinden bir anahtar çıkarıp Elinor’un avcuna koydu. Sonra arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Üç kardeş arkasından hayretle bakakaldı.

“Bayağı hızlı bir dönüş oldu,” dedi Marianne.

“En doğrusunu yapıyoruz. Ben babamın çalışma odasına bakayım. Siz ikiniz toplanmaya başlayın.” Elinor bir planı varken kendini her zaman daha rahat hissedirdi.

“Babamın çalışma odasına ben de bakacağım,” diye karşı çıktı Marianne. “Hem sana yardım ederim.”

Elinor kardeşinin ne kadar kararlı görüldüğünü fark edince onunla tartışmadı. “İyi. Margaret, bir uşaktan sandığını iste. Kitaplarından önce kıyafetlerini topla, lütfen.”

“Benden kitaplarımı burada bırakmamı istemeyeceksiniz herhalde?” diye sordu Margaret dehşetle.

“Önce en gereklilerle başlayalım. Hadi, elimizi çabuk tutmalıyız.”

Elinor peşinde Marianne’le merdivenlere yöneldi. Ama holde oturan genç adamı görünce zınk diye durdu ve Marianne ona çarptı. “Elinor!” diye bağırdı, fakat sonra adamı o da gördü.

Edward Farrows apar topar ayağa fırlayıp onları kibarca selamladı. “Bayan Dashwood, Bayan Marianne. Sizi şaşırttığım için özür dilerim.”

Elinor kendini zorlayarak son birkaç basamağı indi. Hafifçe dizlerini kırdı. “Bay Farrows. Ne zaman geldiniz? Burada olduğunuzu bilseydik sizi oturma odasına buyur ederdik.”

Bay Farrows çabucak başını iki yana salladı. “Ah, endişe etmeyin. Uşağınız beni içeri aldı. Sonra Fanny burada beklememi söyledi. Anneniz çalışma odasının kapısını açıp bana hesap defterlerini verecekmiş.” Son cümleyi ablasının saygısızlığını onaylamıyormuş gibi suratını hafifçe buruşturarak söylemişti.

Elinor arkasındaki Marianne’in öfkeyle tısladığını duydu. Anahtarı eline tutuşturup “Bay Farrows’a defterleri getirir misin, lütfen?” diye rica etti.

“Ama Elinor...”

“Dediğimi yap, Marianne.”

Marianne, Bay Farrows’a ters bir bakış fırlattıktan sonra çalışma odasının kapısını açtı. İçeri girip abartılı bir tavırla kapıyı arkasından çarparak kapadı. Elinor kilitte dönen anahatarın sesini duydu.

“Özür dilerim,” dedi. Bay Farrows suçlu gözlerle kapıya baktı. “Hepimiz biraz... Zor günler geçiriyoruz.”

“Lütfen, özür dilemeyin.” Bay Farrows’un bakışları yeniden Elinor’a kaydı. “Bunları yaşadığınız için üzgünüm. Asıl ben özür dilerim.”

“Sizin bir kusurunuz yok ki.”

“Ablam bazen...” Bir an duraksadı. “Biraz fazla talepkar olabiliyor.”

Az bile söylüyordu, ama bunu dile getirmek kabalık olurdu. Elinor yorum yapmamaya karar verdi. “Yardımaınıza minnettarız. Ama belirsizlik insanı yıpratıyor.”

“Siz son derece metanetli davranıyorsunuz, Bayan Dashwood. Size, annenize ve kardeşlerinize saygım sonsuz.”

Elinor bu hoş sözler karşısında gülümsedi. Marianne’in kabalığını zarafetle karşılması Bay Farrows’un ne kadar nazik bir insan olduğunu gösteriyordu. Ama kibarlık ediyordu tabii. Öte yandan genç adamın bal rengi, sıcacık bakışlı gözlerinde samimiyetten başka bir şey göremedi. O da babasını kaybetmişti. Belki de bu onu ablasından daha çok etkilemişti. Bir anlık yakınlaşmalarından cesaret alarak sordu: “Abimle bizim gelirimiz konusunda bir anlaşmaya varabildiniz mi?”

Bir yabancıyla para konusunu konuşmak hiç kolay değildi. Yanaklarına yayılan sıcaklığı hissetti. Ama Bay Farrows'un bakışları yumuşadı. "Abiniz size söylemedi mi?" diye sordu.

"Hayır. Taşındığından beri bizimle neredeyse hiç konuşmadı."

"Ah, özür dilerim. Ben aranızda bir anlamaya vardığınızı sandım." Bay Farrows ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. "En iyisi ona sorun."

"Lütfen, Bay Farrows. Eğer biliyorsanız söyleyin. En kötü haber bile..." *Belirsizlikten iyidir*, diyecekti. "Ona göre geleceğimizi planlamaya başlayabiliriz."

Bay Farrows başını salladı. "Kesinlikle anlıyorum. Aslında bir karar verildi, ama son olarak evin muhasebe defterlerine bakmak istedim. Gerçi Fanny'yle John kararlarını değiştirmeyi düşünmüyor. Her birinize beş yüz pound verecekler. Yalnızca kardeşlerinize ve size. Anneniz hiçbir şey alamayacak."

Elinor'un bütün endişeleri uçup gidiverdi. "Ah, anladım. Oldukça cömert davranmışlar. Annemin kendi geliri olduğu için John onu bunun dışında bıraktı herhalde. Ama..."

"Bayan Dashwood, korkarım beni yanlış anladınız," diye atıldı Bay Farrows. "Bunu yıllık bir gelir gibi düşünmeyin. Bu para size bir kereye mahsus ödenecek. Ablam insanları maaşa bağlamaktan nefret eder."

Ve bütün o endişeler buz gibi bir korkuyla birlikte geri döndü. Elinor, John'un az veya çok onlara yıllık bir ödeme yapacağını sanıyordu. "Yani John her birimize beş yüz pound verecek o kadar, öyle mi?"

TIRZAH PRICE

“Gerçekten üzgünüm,” diye fısıldadı Bay Farrows. Elinor’un bir öfke nöbeti geçirmesini bekler gibi bir hali vardı. “Daha fazlasını vermesi için onunla konuştum. Ama ikna edemedim.”

Elinor bayılmaktan korkarak Bay Farrows’dan boşalan iskemleye oturdu. Hava epey ılıktı ve duydukları yüzünden bütün vücudunu ateş basmıştı. “Margaret daha çocuk sayılır,” diye fısıldadı. “Bu para onu başının çaresine bakacak yaşa getirmeye bile yetmez.”

İçine düştükleri durumu yeni yeni kavramaya başlayan Elinor, aklını toplamakta zorlanıyordu. Normalde problemler onu yıldırmazdı. Ufaktan onlarla mücadele etmeye başlar ve umudunu asla kaybetmezdi. Ama bu haberi nasıl karşılayacağını bilemiyordu. Başka bir eve taşınmaya paraları yetmeyecekti! Öte yandan, Fanny burada da hoş karşılanmayacaklarını açıkça belirtmişti. John onlara neden bu kadar az para veriyordu? Onları yalnızca sefaletle itmiyor, sosyal statülerini de ellerinden alıyordu. İçinde büyüdükleri çevrede kalmalarının imkansızlığı bir yana, karınlarını nasıl doyuracakları bile meçhuldü. İçlerinden biri iyi bir evlilik yapmadığı sürece yoksulluğa mahkumlardı. Ama çeyizi olmayan bir kızla kimse evlenmezdi. Hem Elinor da evlenmek istemiyordu zaten.

John’la Fanny’nin bir sürü parası vardı? Neden cimrilik ediyorlardı?

Sonra birden aklına bir fikir geldi: *Ya Marianne’in dediği doğruysa?* Belki de eskisi kadar paraları yoktu ve ancak bu kadarını onlara ayırabiliyorlardı.

O halde Marianne, babalarının ölümüyle ilgili şüphelerinde de haklı olabilirdi.

Çalışma odasının kilidi açıldı ve Elinor'la Bay Farrows aynı anda başlarını kaldırdı. Marianne'in elinde iki hesap defteri vardı. Onları Bay Farrows'un kucağına bırakıp Elinor'a baktı. "Hazırsan başlayalım."

"Evet." Elinor, Bay Farrows'a bakmadan doğruldu. "İzninizle."

Elinor kardeşine öğrendiklerini anlatmaya çekiniyordu. Marianne haklı çıktığında fena halde çirkinleşebilirdi.

"Sana ne söyledi?" diye sordu Marianne daha kapıyı kapatmadan.

Elinor kardeşine döndü. Onunla açık konuşmak en doğrusu olacaktı galiba. "Babamın ölümüyle ilgili teorinin o kadar da saçma olmadığını düşünmeye başladım."

Başka şartlar altında Marianne'in yüzündeki şok ifadesi onu güldürebilirdi. "Ne? Neden? Fikrini kim değiştirdi?"

Elinor, Bay Farrows'dan öğrendiklerini tekrarladığında Marianne beklendiği üzere küplere bindi. *"Ah, o kadın yok mu o kadın..."*

"Biliyorum ve yerden göğe kadar haklısın," dedi Elinor. "Şimdi ne yapacağız?"

Genelde kardeşinden tavsiye istemezdi. Elinor ablaydı ve Marianne'den daha soğukkanlıydı.

Ama Marianne bu sefer idareyi ele almaya daha hazır görünüyordu. "Bu odayı arayacağız," dedi. "Bir kanıt bulmaya çalışacağız. En ufak bir ipucu bile işimize yarayabilir."

Elinor bir adım attığında Marianne koluna yapışarak onu durdurdu. “Daha değil. Önce etrafına bak. Bana ne gördüğünü söyle. Bir terslik var mı?”

Perdeler kapalı sayılırdı; aralarından incecik bir ışık huzmesi sızıyordu. Odanın bütün duvarları kitaplıklarla kaplıydı. Dashwoodlar evlerinde bir sürü kitap olmasını seviyordu. Dolaplar babalarının dava dosyalarıyla doluydu ve işinde kullandığı eşyalar her zamanki gibi biraz dağınık duruyordu. Çalışma masasına kağıtlar yayılmıştı ve üzerlerinde porselen bir çay fincanı vardı. Her şey o kadar tanıdıktı ki, babaları birazdan içeri giriverecekti sanki.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Elinor.

Marianne başını salladı. “Tamam, acele etmeyeceğiz. Her şeyi dikkatle inceleyeceğiz. Bakalım sıra dışı bir şey fark edecek miyiz? Yabancı bir eşya ya da onun gibi bir şey.”

Elinor kitaplıkları gözden geçirdi. Mobilyaların altına baktı. Dolapların kapaklarını tek tek açıp kapadı. Aslında burada tam olarak ne yaptıklarını bilmiyor ve kardeşine kaçamak bakışlar fırlatmaktan kendini alamıyordu. Marianne düzenli bir şekilde ilerliyordu, bütün dikkatiyle yaptığı işe odaklanmıştı. Elinor onun gayretinden etkilense de, bu yolla bir yere varabileceklerini düşünmüyordu. Babaları *kalp krizinden* ölmüştü. Birden babasının o hali gözünün önüne geldi. Elinor irkilerek gözlerini kırıştırdı ve bu korkunç hatırayı unutmak için çabaladı. Ama sonra *Hayır, düşün*, dedi içinden. O sahneyi yeniden gözünde canlandırdı. Sıradışı bir şey var mıydı? Hayır, babası masasının üzerine yığılmış ve ölüp gitmişti.

“Boşuna uğraşıyoruz,” dedi Marianne’e. Odanın karşılıklı iki köşesinden araştırmaya başlamışlar ve ortadaki masanın önünde buluşmuşlardı. “Gece eve biri girse Stewart’ın mutlaka haberi olurdu.”

“Babam bazen gecenin geç vakitlerinde burada konuklarını ağırlardı.” Elinor’un hayretle çarpılan yüzü Marianne’i güldürdü. “Herkes babamdan açıkça yardım isteyemiyordu tabii.” Gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. “Bazıları buraya geldiklerinin bilinmesini istemiyordu.”

Kardeşinin eski günlerden bahseder gibi konuşması Elinor’un yüreğini burktı. “Biri babamı öldürdüyse evden nasıl çıktı? Stewart ya da hizmetçilerden biri kapılardan birinin kilitli olmadığını görseydi bize haber verirdi.”

“Evde çalışanlardan biri de işin içinde değilse tabii,” dedi Marianne.

“Daha neler!” diye inledi Elinor. Hizmetlilerin hepsiyle içi dışlıydılar, çoğu senelerdir ailenin yanında çalışıyordu. Şimdiye kadar hizmetlilerle yaşadıkları tek sorun, ahırda çalışan bir delikanlının ayyaşlığı yüzünden işten çıkarılmasıydı. O da yıllar önce, Elinor daha on üç yaşındayken olmuştu.

“Ben de inanmak istemiyorum,” dedi Marianne. “Ama bütün olasılıkları göz önünde bulundurmalıyız. Belki de John’a çalışıyordu. John onu parayla ayarttı. Olamaz mı?”

“Babamı öldürüp nasıl kalp krizi süsü verdiler?”

“Belki de boğazını sıktilar.” Marianne bu ihtimali dile getirdikten sonra başını iki yana salladı. “Hayır, doktor mutlaka fark ederdi. Ya da boğuldu.”

“Neyle?” diye sordu Elinor ve ikisi de etraflarına baktı. Divanda bir yastık duruyordu, ama Elinor onu gösteremedi. Marianne başını iki yana salladı. “Babam karşı koyardı. O zaman mutlaka birileri uyanırdı. En azından boğuşma izleri olurdu. Çalışma masasına baksana. Dağınık, ama her zamanki gibi görünüyor.”

“Çalınan bir dosya var mı?” diye sordu Elinor. “Babamın düşmanları olduğunu söyledin. Belki John’la Fanny’nin bir ilgisi yoktur. Memnuniyetsiz bir müşterinin işi olamaz mı?”

“İyi düşündün,” dedi Marianne ve dosya dolaplarını açıp içlerini karıştırmaya başladı. “Her şey yerli yerinde görünüyor,” diye mırıldandı. “Bir dakika...”

Arkasını dönüp masaya baktı.

“Ne?”

“Babamın günlüğü!”

Elinor kardeşinin neden bahsettiğini hemen anladı. Babası kahverengi deri ciltli defterini yanından ayırmazdı. İçini notlarla doldurur ve biten defterini kasaya kaldırıp aynısından yeni bir tane satın alırdı. Elinor son kullandığı defterin yalnızca dörtte üçünü doldurduğunu hatırlıyordu. Ama babasının günlüğü ortada yoktu. İki kardeş sonraki beş dakikayı onu aramaya ayırdı.

“Bence burada değil,” dedi Elinor sonunda. Marianne küfredince dehşetle inledi. “Ne biçim konuşuyorsun!”

“Delireceğim!” diye bağırdı Marianne. “Bir acayiplik var, ama ne olduğunu anlayamıyorum.”

“Günlüğü anneme soralım. Belki ondadır. Gece biz uykundayken buraya inip onu almış olamaz mı?”

“Annem uyumak için afyon ruhu kullanıyor, aptal. Hizmetçisi uyandırana kadar mışıl mışıl uyuyor.”

Elinor kardeşinin ona hakaret etmesine bozuldu. “Yalnızca fikir yürütüyordum,” dedi ve arkasını dönüp masadaki evrakları düzenlemeye koyuldu. Bir faturayı bir mektupla evin demirbaşları listesinin üzerine koydu. Kenardaki gazeteye uzandı. O sırada Marianne elini usulca omzuna değdirdi.

“Özür dilerim,” dedi Elinor ona döndüğünde. “Sana patladım, ama aslında kendime kızıyorum. Babam beni bu tür işler için eğitti. Neden hiçbir şey bulamıyorum diye içim içimi yiyor.”

Elinor kardeşine sarıldı ve bir süre öylece kaldılar. İkisinin de gözyaşları çoktan tükenmişti. Çaresizlik berbat bir histi. Elinor kardeşini teselli edecek bir şeyler söylemek istedi, ama dili tutulmuş gibiydi.

Sonunda ayrıldılar ve babalarının çalışma masasının etrafında amaçsızca dolanmaya başladılar.

“Çay fincanı,” dedi Marianne birden.

“Efendim?” Elinor kardeşinin bakışlarını takip etti.

“Babamın çalışırken çay içtiğini gördün mü hiç?”

“Ah,” diye inledi Elinor. Kardeşi doğru bir noktaya parmak basmıştı. Çalışma masasının arkasındaki dolapta babasının içkileri duruyordu. Akşamları o kristal şişelerden kendine içki koyardı. Çayı sadece ailesinin yanında içerdi. “Ama nezle olduğunu unutma. Belki içini ısıtacak bir şey içmek istemiştir.”

Elinor bunu söylerken bile içine bir şüphe düştü. Önceki sorusunu hatırladı. Bu bir cinayetse babasının kalp krizinden ölmüş gibi görünmesini nasıl sağlamışlardı?

Zehir:

Elinor fincanı alıp içine baktı. Önce babası fincandakini son damlasına kadar içti mi, yoksa kalan çay zamanla buharlaştı mı diye emin olamadı. Fincanın dibinde kuru, kum gibi bir madde vardı. Belki ancak bir çay kaşığıını dolduracak kaddardı ve rengi kurumuş çaya benziyordu. Kendi kendine *hım* diye mırıldandı ve Marianne yanına geldi.

“Babam çayına şeker atmazdı,” dedi.

Elinor serçeparmağını o kum gibi, pütür pütür maddeye daldırıp şöyle bir çevirdi. Fincanın dibinde kalan çay gibi yapışkan değildi. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum.”

Ama ona bir şeyi hatırlatıyordu. *Sodyum bikarbonat*, diye fark etti. *Sirkeyle karışıp köpürdükten sonra durulan hali*. Deneyin sonunda şekerden daha ince, ıslak ve yoğun bir madde elde etmişti. Elinor seçeneklerini gözden geçirdi. Tadına bakarak şeker olup olmadığını anlayabilirdi elbette. En basit sonuç genelde en doğru olardı. Ama ya şeker değilse?

“Elinor?”

“Düşünüyorum!”

“Şey olduğunu düşünmüyorsun herhalde?”

Elinor tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü ve çalışma odasından çıktı. Koridor boştu; Bay Farrows hesap defterleriyle birlikte ortadan kaybolmuştu. Ama Elinor şu anda bunu düşünmüyordu. Merdiveni yarılarmıştı ki, Marianne ona yetişti. “Ne yapıyorsun?” diye tısladı.

Elinor tabiatı itibariyle çabuk heyecanlanan bir kız değildi. Öyle kolay kolay da hayallere kapılmazdı. Ama şu

çay fincanı ve babasının ani ölümü bilime duyduğu merakı körüklemişti. Şu anda olmak istediği tek yer laboratuvarıydı. “Yukarı çıkıyorum!” dedi kardeşine.

Marianne onu izledi ve Elinor laboratuvar aletleriyle temiz, cam bir kavanoz çıkarırken her nasılsa dilini tutmayı başardı. Elinor önce fincandaki maddeyi kokladı, ama çayı anımsatan belli belirsiz bir toprak kokusu dışında başka bir koku alamadı. Bunu kendi defterine not etti. Sonra fincanın dibindeki kuma benzeyen maddeyi kazıyarak kavanoza döktü.

Tat testi en doğru sonucu verirdi. Onu diline değdirdiği anda şeker olup olmadığını söyleyebilirdi. Ama belki de babasını öldüren bir zehri yutma riskini göze alamazdı. Daha güvenli bir yöntem bulmalıydı.

Pirinç bir çubukla kavanozdaki maddenin birazını alıp başka bir kaba aktardı. Üzerine sürahidenden biraz temiz su döküp karıştırdı. Kaptaki karışımı ışığa doğru tutarak içindeki parçacıkların suda dağılmasını izledi. *Suda eriyor*, diye düşündü, ama bunu defterine yazmadı. Şeker suda erirdi. Tuz da öyle.

“Bu iş sonsuza kadar sürecektir gibi gelmeye başladı,” diye mırıldandı Marianne.

“Hayır,” dedi Elinor ve Marianne’in başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan kaptaki sıvıyı ağzına boşalttı. Marianne’in hayretle bağırıldığını hayal meyal duydu. Sıvı diline değer değmez ağzına acı bir tat yayıldı ve Elinor onu yutma içgüdüleriyle savaştı. Acı sıvıyı bir kez daha ağzının içinde çevirip tadını hafızasına kazıdı ve tükürdü.

“Elinor!” diye bağırıldı Marianne.

TIRZAH PRICE

Elinor sürahidenden temiz bir bardağa su koydu ve dilindeki acı tat kaybolana kadar ağzını çalkalayıp tükürdü. Ancak ondan sonra birkaç yudum su içti ve sonunda Marianne'in gözlerinin içine baktı.

"Fincandaki şeker değil."

"Ya ne?" diye sordu kardeşi. Korkuyla irileşen gözlerinde pırıltılar yanıp söndü. Elinor da bir heyecan fırtınasına kapıldığını hissedebiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi usulca. "Ama ben zehir olduğunu düşünüyorum. Bu da demek oluyor ki..."

İkisi de akıllarından geçenleri dile getirmeye çekinerek birbirlerine baktı. Kapıdan Margaret'ın sesi geldiğinde hayretle irkildiler.

"Bu da demek oluyor ki, babamız öldürüldü."

Düzenleme
Ny.ozlem

DÖRT

Dashwood kardeşler soru sormaya başlıyor.

“MARGARETİ” diye bağırdı Elinor, Marianne’in *ablamın anaç sesi* diye tanımladığı bir tonda. “Senin toplanman gerekiyordu.”

“Toplanıyordum zaten, ama yorulunca ara verdim. Zehrin tadı nasıldı?”

Marianne de bunu merak ettiği için ablasına baktı.

“Acı,” dedi Elinor. “Ne olduğunu bilmiyorum, ama fincanın dibinde kalan miktara bakılırsa...” Bilimsel konularda açıklama yaparken adet edindiği üzere yine cümlesinin sonunu getirmedi.

Marianne birden kendiyle gurur duydu. “Bakın, babam zehirlenmiş işte,” dedi. “Ben haklı çıktım.”

Elinor ona ters bir bakış fırlattı. “Bununla böbürlenmediğini umuyorum.”

Marianne kaşlarını çattıysa da ablasının haklı olduğunu biliyordu. “Tabii ki, hayır. Ama artık gerçeği öğrendiğimize

göre bir şeyler yapmalıyız.” Gerçi nasıl bir yol izleyebileceklerine dair en ufak bir fikri yoktu.

“Anneme söyleyecek miyiz?” diye sordu Margaret.

“Hayır,” dedi ablaları hep bir ağızdan. Marianne Elinor’un bir kez olsun onunla aynı fikirde olmasına şaşırmişti doğrusu.

“Bazı testler yapana kadar kesin konuşamam,” dedi Elinor. “Hem annem çok üzülür.”

Marianne hareket halindeyken daha iyi düşünebilen bir kızıdı. Odada dolaşma isteğiyle etrafına bakındı, ama ablasının laboratuvarı hem küçük hem de tıkiş tıkiş doluydu. “Ayrıca katili ortaya çıkarmadan kendimizi açık edemeyiz.”

“Zekice,” diye onayladı Margaret. “*Korsanın İntikamı*’nda, Tom dost bildiği bir adama kaptanının zehirlendiğini anlatır. Ama adamın asilerden biri olduğu anlaşılır ve Tom’u gerçeği bildiği için ıssız bir adaya terk eder!”

“Kimsenin bizi ıssız bir adaya terk edeceği yok,” dedi Marianne. “Benim şaşırdığım babamın zehirlendiğini hiç kimsenin anlamaması.” Doktor dışında babalarını cansız gören tek kişiye, Elinor’a dik dik baktı.

“Bilmiyorum,” dedi Elinor. Marianne’in üstü kapalı suçlaması onu hayrete düşürmüştü. “Doğal bir sebepten ölmüş gibi görünüyordu. Masasında uyuyakaldığını sandım. Masanın üzerine yığılmıştı, ama derin uyuduğunu düşündüm.”

Marianne bu sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştığında başaramadı. Babasım asla o kadar savunmasız ve kırılgan bir durumda hayal edemiyordu. Cenazeye ve arkasından yaşananlara rağmen henüz onun öldüğünü bile kabullenememişti.

Belki doktor gelmeden önce onu görseydi... “Doktor ters bir durum fark etmedi mi?”

“Zehirlenme şüphesinde nelere bakıldığını sen de biliyorsun,” dedi Elinor sabırsızca. “Babam kusmamıştı, ağzında ya da boğazında kan yoktu. Rengi solgundu, ama son anlarında acı çektiğine dair bir iz görmedim. Uykusunda ölmüş gibiydi.”

“Afyon ruhu olabilir mi?” diye sordu Marianne. Babası öyle bir olayı soruşturmuştu. Adamın biri hasta kayınvalidesine yüksek dozda afyon ruhu vermiş ve kadın uykusunda ölmüştü. Tıpkı babası gibi.”

“Hayır. Afyon ruhu kahverengi. Rengi hafiften kızıla çalıyor. Bu şey... Ne olduğunu bilmiyorum, ama afyon ruhu değil. Bazı testler yapmam lazım.”

Margaret gelip Elinor’a sarıldı. “Üzülme. Bu bilmeceyi çözebilecek biri varsa o da sensin.”

Elinor da ona sarıldı. “Ben uzman değilim. Her gün kimya alanında bir sürü keşif yapılıyor ve kimse onları kadınlarla paylaşmak istemiyor.”

“Yine de ne olduğunu bulacaksın, değil mi?” diye sordu Marianne.

“Bazı kitaplara bakacağım. Keşke danışabileceğimiz biri olsa. Neden öyle bakıyorsun, Marianne? Aklından neler geçiyor?”

“Babamın işini devam ettirme konusunda ciddiym,” dedi Marianne kardeşlerine. Babasının gömüldüğü gün ona kimse inanmamıştı, ama Marianne karşısına çıkan ilk zorlukta pes edecek bir kız değildi. *Biri sana ısrarla engel*

olmaya çalışıyorsa muhtemelen sakladığı bir şeyler vardır, derdi babası. Fanny'nin soruşturmayı devam ettirmemesi konusundaki ısrarının nedenini merak ediyordu doğrusu. “Babamın katilini bulmak yalnız başıma yürüttüğüm ilk soruşturma olacak.”

“Ah, Marianne,” dedi Elinor.

“Sakin beni vazgeçirmeye çalışma,” diye tısladı.

“İyi de nasıl...”

“Kızlar! Ben de sizi arıyordum!”

Dashwood kardeşler arkalarını döndüklerinde annelerinin kapıda dikildiğini gördüler. Hafiften nefes nefese kalmış ve yanakları kızarmıştı. Marianne babası öldüğünden beri annesini ilk kez bu kadar enerjik görüyordu.

“Haberler iyi,” dedi Bayan Dashwood gülümseyerek. Ama bu neşeli ifade ona yaraşmayan bir elbise gibi üzerinde eğreti duruyordu. “Bize bir ev buldum. Öbür gün taşmıyoruz.”

“Nerede?” diye sordu Elinor.

“Kaç odası var?” diye atıldı Marianne ablasıyla aynı anda.

“Biraz küçük,” dedi anneleri. “İki yatak odası var. Biri epey büyük. Siz üçünüz onda yatarsınız. Küçük odayı da ben alırım. Yemek odasıyla oturma odası gayet güzel. Mutfağı da yeterince büyük. Şartlarımız biraz değişecek elbette. Sadece bir tane hizmetçimiz olabilir...”

Marianne ona dehşetle baktı. Yalnızca iki yatak odası mı? Bir tane hizmetçi mi?

Elinor ondan daha çabuk toparlandı. “Sen beğendiysen güzeldir eminim,” dedi.

Margaret ablalarına bilmiş bir bakış fırlattı. “Bütün bunlar biraz *Bayan H’in Esrarengiz Kayboluşu*’nu andırıyor. Ama merak etmeyin, sonunda her şey yoluna giriyor.”

Margaret tekrar aşağı koşarken Bayan Dashwood şaşkınlıkla arkasından baktı. “Ne demek istedi?”

Marianne huzursuzluğunu gizlemeye çalışarak gülümsedi. “Kim bilir?”

Kuşkularının doğrulanması Marianne’i belki de sarsmalıydı, ama kendini bir soruşturmanın başlangıcında gibi hissediyordu. Bu işte bir bit yeniği vardı ve onu ortaya çıkarmalıydı. İyi de neydi o? Babası işi nedeniyle herkesçe kabul görmese de saygı duyulan biriydi. Geçmişte bazı şantaj girişimleriyle karşı karşıya kalmıştı. Babasının açığa çıkardığı sırlarla tatmin olmayan müşterileri olmuştu. Bazıları da foyaları meydana çıkınca onu suçlayıp intikam peşine düşmüştü. Babasının başarısını kıskananlar ve onun zekasını küçümseyenler de vardı elbette.

Ama babasını her kim öldürdüyse Marianne’i hesaba katmamıştı.

Marianne önce annesini bir kenara çekti ve “Babamın günlüğü sende mi?” diye sordu. “Toplanma telaşı arasında bir yerde unutulmasın.”

Annesi kaşlarını çatı. “Çalışma odasında yok mu? Diğer eşyalarının yanında?”

“Eminim öyledir,” diye yalan attı Marianne. “Daha bakamadık. Ama merak etme, babamın evdeki bütün gizli yerlerini biliyorum.”

Marianne'in sözleri annesini yatıştırmak yerine telaşlandırdı. "Elinor'la orayı toplamadınız mı? Fanny şu anda Stewart'a odayı boşalttırıyor."

Marianne topuklarının üzerinde dönüp alt kata koşarken cebindeki anahtarı yokladı. Elinor bir hışımla yukarı çıkınca ona yetişme derdine düşmüş ve kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Fırsatçı Fanny'nin ekmeğine yağ sürdüğü için kendini asla affetmeyecekti.

Çalışma odasına daldığında, orada çalışan iki uşak, bir hizmetçi ve Stewart şaşkınlıkla ona baktı.

"Bir isteğiniz mi var, Bayan Marianne?" diye sordu Stewart.

Marianne nefes nefese kalmıştı. "Nereye götürüyorsunuz bunları?"

"Bayan Dashwood babanızın özel eşyalarını yüklüğe kaldırmamızı söyledi. Kitaplar da kütüphaneye götürülecek."

Bayan Dashwood mu? diye düşündü Marianne. Sonra Fanny'yi kastettiğini anladı.

"Birkaç şey alacağım," dedi ve babasının dosya dolaplarına doğru yürüdü. Ama Stewart kibarca yolunu kesti.

"Özür dilerim, Bayan Marianne. Ama Bayan Dashwood'un kesin emri var. Her şey paketlenip kaldırılacak. Hiçbir şeyin kaybolmamasını özellikle tembihledi."

Marianne kulaklarına inanamadı. "Ama bunlar babamın davalarının dosyaları. En azından, yarım kalanları alamaz mıyım? Babamın müşterilerine haber vermem ve dosyalarıyla ilgilenmem gerek."

Ama Stewart yolundan çekilmedi. Uşaklar kitapları topladı ve hizmetçi gözlerini kaçırarak dosyaları çarçabuk paketledi.

Marianne bir an Fanny'den hem korkunç biri olduğu hem de soruşturmayı engellediği için nefret etti. Yengesiyle ilgili kuşku-landıkları şeylerin listesine bunu da ekledi, fakat olay çıkararak Stewart'ı yola getiremeyeceğini çocukluğundan beri biliyordu.

“Stewart, babam öldüğü gece çay istedi mi?”

Soğukkanlılığıyla nam salan baş uşağı hazırlıksız yakalamıştı. Stewart iki kere gözlerini kırıştırdı. “Sanmıyorum ama Bayan Matthews, çay servisinin bir fincanıyla tabağının kaybolduğunu söyledi. Tabağı babanızın çalışma masasında buldum, ama fincan yoktu.”

Fincan soruşturmanın en önemli delili olarak üst kattaki laboratuvardaydı da ondan. Ama Marianne bu bilgiyi onunla paylaşmadı. Babası çay istemediyse o fincanın çalışma odasında işi neydi? Ayrıca Stewart iyi bir noktaya parmak basmıştı. Babası çay isteseydi bütün çay servisini getirirlerdi.

“Özür dilerim, Bayan Marianne, Bay Stewart,” dedi hizmetçi. Onları çabucak selamlarken biraz huzursuz gibiydi. “Bay Dashwood o gece çalışma odasına girerken benden çay istedi. Zili çalmadı, çünkü koridorda beni gördü. Bayan Dashwood’a şalını götürüyordum.”

“Teşekkürler, Emily,” dedi Bay Stewart sertçe. Konuşmalarını böldüğü için kıza kızmıştı belli ki. Ama Marianne onu alnından öpmemek için kendini zor tuttu.

“Sadece çay mı istedi? Bir fincan çay?”

“Bütün servisi getirmeme gerek olmadığını, çünkü başka içmeyeceğini söyledi. Tepsiye limon da koymamı istedi. Şey dedi...” Emily, Stewart’a göz atınca sustu.

“Devam et, lütfen,” dedi Marianne. “Bu çok önemli. Şey... Yani annem için. Zor günler geçiriyor ve o akşam neler olduğunu anlamak istiyor.”

Söyledikleri kendisine bile inandırıcı gelmedi, ama Emily anlatmaya devam etti. “Bana şaka yollu aslında brendi istediğini, ama Bayan Dashwood kızmasın diye limonlu çay içeceğini söyledi.”

“Mutfağa gidip çay mı demledin?”

“Hayır,” dedi Emily. “Sadece bir fincan istediği için ona bizim çaydanlıktan verdim. Yemin ederim, çayı yeni demlemiştik, küçük hanım. Bayat değildi.”

“Mantıklı,” diye mırıldandı Marianne, ama enteresan bir durum ortaya çıkmıştı. Çay zehirliydi ve babasının akşamları çay içme alışkanlığı yoktu. O halde çaya zehri kim koyduysa ayağına kadar gelen bir fırsatı değerlendirmişti. Çay başkalarının da içtiği bir demlikten konulduğuna göre zehir fincandaydı. Bu da suçun kasten işlendiğini düşündürüyordu. “Sonra çayı babama sen mi götürdün?” diye sordu.

“Ben götürecektim, ama Hannah yukarı çıkıyordu. Tepsiyi o aldı.”

Enteresan. Hannah, Dashwoodlar’ın baş hizmetçisiydi. Marianne onu Bay Dashwood’u zehirlerken hayal etmeye çalıştı, ama bu resimde yanlış bir şeyler vardı. Hannah otuzlu yaşlarda, enerjik ve güçlü kuvvetli bir kadındı. Nazik biriydi, ama Marianne onu daima biraz mesafeli bulurdu. Evli değildi ve Marianne’in küçüklüğünden beri Dashwoodlar’ın

yanındaydı. Marianne onun işe hangi yıl girdiğini tamı hatırlayamıyordu.

“Hepsi bu kadarsa görevimin başına döneyim, küçük hanım,” dedi Stewart.

Marianne daldığı düşüncelerden uyanarak “Ah, tabii,” dedi. “Teşekkürler, Emily.”

Çalışma odasında bir süre daha kalarak babasının eşyalarının hızlıca paketlenmesini izledi. Hannah’ın ne gibi bir nedeni olabilirdi? Para mı? Terfi mi? Yoksa Margaret’in romanlarında yazdığı türden korkunç bir belaya mı bulaşmıştı?

Stewart uzaktan gelen zil sesiyle başını yana yatırdı. Sonra Marianne’i selamlayarak odadan çıktı. Odadakilerin hepsinden kurtulmak bu kadar kolay olsaydı keşke.

Stewart’ın ayak sesleri uzaklaştığında Emily hafifçe öksürdü. “Küçük hanım?”

Marianne başını kaldırdı ve onun çalışma masasının yanında durduğunu gördü. Babasının dosyalarını sandıklara kaldırmışlardı. Ama Emily’nin elinde bir deste kağıt vardı. “Bunları kurutma kağıtlarının altında buldum. Önemli olup olmadıklarını anlayamadım.”

Marianne uşaklara baktı, ama kendi işlerine dalmışlardı. Bu fırsatı değerlendirerek Emily’nin elindeki kağıtları aldı. “Teşekkür ederim.”

“Bay Stewart gelmeden gidin bence.”

“Haklısın.”

Kağıtları göğsüne bastırıp koridora fırladı. Bir yandan da Stewart’la Fanny’ye karşı gözünü açık tutuyordu. Ama şansı

yaver gitmedi ve sahanlıktan Fanny'nin sesi geldi. "Hayır, hiçbirine bakmak istemiyorum," diyordu. "Tavan arasına kaldırın. Aradan uygun bir zaman geçtiğinde para edenleri satarız."

Marianne zihninde kaçış rotaları oluşturmaya çalışarak koridorda ters yöne doğru koştu. Ortalık sakinleşene kadar hangi odada saklanabileceğini düşündü. Sonunda yemek odasında karar kıldı. Akşam yemeğine saatler vardı ve günün bu vaktinde oraya kimse girmezdi. Tam içeri adımını atıyordu ki odadan Stewart'ın sesi geldi. "Yeni Bayan Dashwood bu halının buradan kaldırılmasını ve iyice dövülmesini istiyor."

"Ama halıları daha önceki hafta temizlemiştik," diye karşı çıktı Bayan Matthews.

"Yine temizleyeceksiniz," dedi Stewart yorgun bir sesle.

Hay aksi! Marianne son anda yolunu değiştirip hizmetkarların kullandığı merdivenin kapısından içeri daldı.

Koridordaki gizli kapılardan geçilerek ulaşılan veya mutfaka inen, ya da üst katlara çıkan bu merdivenleri nadiren kullanırdı. Ama çaresizlik insana her şeyi yaptırıyordu. Dar basamakları tırmanmaya başladı, fakat kimseye görünmeden yukarı çıkma hayali çabucak suya düştü.

"Bayan Marianne," diye bağırdı bir hizmetçi. Öyle herhangi bir hizmetçi de değildi üstelik; Hannah'ydı. Elinde yatak takımları ve giysilerle dolu, büyük bir çamaşır sepeti vardı. "Bir isteğiniz mi var?"

"Hayır, ben..." Hannah'ya bir strateji belirledikten sonra yaklaşmayı ummuştu. Hazırlıksız yakalandığı için kendine

kızdı. Hannah'nın alnında endişe çizgileri belirmişti. Başını yana yatırmış, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Beni mi arıyordunuz yoksa?” diye sordu. “Bayan Dashwood’la konuştuk. Sizinle yeni dairenize geliyorum.”

Marianne kaşlarını kaldırdı. “Sahi mi?”

“Evet. Mutfak işlerinden anlıyorum. Sekiz yıldır Bayan Matthews’tan çok şey öğrendim. Bayan Dashwood sağ olsun, beni bu göreve uygun buldu.”

“Ah, anladım,” dedi Marianne zoraki sırtarak. “Yeni evde tanıdık bir yüz görmek çok hoş olacak.”

Daha fazla konuşmadan alt katta bir kapı açıldı. Marianne dönüp kaçmamak için kendini zorladı. Hannah'nın gözleri aşağı kaydı ve göğsüne bastırdığı kağıtları gördü. Sonra biri, “Bayan Marianne?” diye seslendi. “Burada ne arıyorsunuz?”

Marianne gözlerini Hannah’ya dikmişti. Dolayısıyla Hannah'nın kağıtları çamaşırların üzerine koyması için sepetini yavaşça indirdiği gözünden kaçmadı. Marianne çabucak kararını verdi ve kağıtları sepete atıp arkasını döndü.

“Stewart! Hannah’yı arıyordum ve buldum. Bizimle yeni evimize geleceğini biliyor muydun?”

“Evet,” dedi baş uşak. “Bayan Dashwood söz etti. Toparlanmanıza yardım etmesi için birini istediğinizde zili çalabilirsiniz.”

Stewart kibarca onu paylıyordu. Aile üyelerinin hizmetlilerin merdiveninde dolaşmasını asla onaylamazdı. Marianne baş uşağı belki de son kez gördüğünü fark etti.

Bakışları yumuşadı. “Biliyorum,” dedi. “Herkes çok meşgul olduğu için kendim geldim.”

“Anlıyorum.” Stewart yana çekilip Marianne’e aşağı gelmesi için işaret etti. “Yine de bir ihtiyacınız olursa zilin çalın, lütfen. Hannah, o sepeti nereye götürüyorsun?”

“Bunlar benim eşyalarım, Bay Stewart. Hanımların eşyalarından önce onları arabaya yerleştireceğim.”

Marianne koridora çıkmadan önce son kez arkasına baktı. Hannah yanından geçerken ona göz kırptı ve mutfağa indi.

Marianne ona güvenebilir miydi?

Dashwood kardeşlerin arabası iki gün sonra yeni evlerinin önüne yanaştığında, Marianne baktığı şeyin ne olduğundan bile emin olamadı.

“Geldik mi?” diye sordu yol boyunca ağzını bıçak açmayan annesine.

Bayan Dashwood durduklarını bile fark etmemiş gibi irkil-di. “Ah, evet.”

“Ama...” Marianne camdan dışarı baktı. Kızların sık sık alışverişe geldiği Cheapside’taydılar. Etraf her zamanki kadar kalabalıktı. Marianne burada yaşayabileceğini hayal bile edemezdi. Sokaklar el arabaları, at arabaları ve yayalardan geçilmiyordu. Önünde durdukları sıra evler iyi durumdaydı, ama ön cepheleri daracıktı ve birbirlerine yaslanan insanlara benziyorlardı. Neredeyse bütün pencerelerden birileri bakıyordu.

“Bence harika,” dedi Elinor bütün iyimserliğiyle. “Çarşıya yürüyerek gidebileceğiz.”

“Ben de beğendim,” diye atıldı Margaret. “Kendine has bir karakteri var.” Arabadan ilk inen o oldu.

“Margaret, dur!” diye seslendi Elinor arkasından ve Marianne’le annelerini arabada bırakarak kardeşinin peşinden koştu.

“Fazla büyük değil,” dedi Bayan Dashwood usulca, “ama Sör John onu bize tahsis ederek büyük iyilik etti.”

Annesinin kararını açıklama ihtiyacı duyması Marianne’i o kadar üzdü ki, neşelenmek için kendini zorladı. “Dert etme. Eminim çok rahattır. Sör John bizi doğru düzgün tanımıyor bile. Bu iyiliğini asla unutmayacağım.”

“Sizi tanımıyor, ama biz çocukken bütün yazlarımızı birlikte geçirirdik,” dedi Bayan Dashwood. “O günlerden beri de hiç kopmadık.”

Marianne annesinin peşinden arabadan indiğinde söz ettikleri beyefendinin yeni evlerinin kapısında dikildiğini gördü. Elinor’la Margaret de yanındaydı. Marianne, Margaret’in gevezeliklerini can kulağıyla dinleyen bu orta yaşlı adama ilk görüşte ısındı. Sör John’un kumral saçları epey cılızlaşmıştı ve gözlerinin etrafı kırış kırıştı.

Geldiklerini görünce başını kaldırdı. “Mary! Davetsiz geldiğim için özür dilerim, ama sizi karşılamak istedim.”

“Teşekkür ederim, John,” dedi Bayan Dashwood onunla tokalaşmak için elini uzatırken. “Kızlarım, Margaret ve Elinor’la tanışmışsın. Bu da, Marianne.”

Herkes kibarca tanıştı, karşılıklı hal hatır soruldu. Bu arada Marianne, Sör John'u yakından inceleme fırsatı buldu. Kesinlikle sevimli ve güler yüzlü biriydi. Bazen yasta olduklarını hatırlamış gibi hafifçe kuşlarını çatarak ciddileşmeye çalışıyordu. Marianne onun insanları mutlu etmeyi seven biri olduğuna karar verdi.

“Yanımda birkaç tane uşağımı da getirdim,” dedi Sör John arabadan sandıklarını ve son anda yanlarına aldıkları eşyaları indiren üniformalı genç adamları göstererek. “İçeriye görmek için sabırsızlandığınızı tahmin ediyorum.”

“Ne kadar nazıksın,” diye mırıldandı anneleri ve kızlar onun peşinden yeni evlerine girdi.

“Aman Tanrım,” dedi Elinor gözlerini etrafta dolaştırarak. “Oldukça sıcak ve samimi bir yer.”

Daire gerçekten de hap kadardı, ama Marianne onu *sıcak ve samimi* olarak tanımlamazdı. Sokak kapısı dar ve karanlık bir koridora açılıyordu ve kızlar heyecan ve biraz da korkuyla evi keşfe çıktı. Zemini parke kaplı küçük oturma odasının perdeleri yoktu ve duvar kağıdı hafifçe solmasına rağmen sağlamdı. Evden getirdikleri masa, yemek odasının neredeyse tamamını kaplamıştı. Hem de en küçüklerinden birini, sekiz kişilik olanı seçmelerine rağmen. Dairenin arka tarafında eski bir mutfak, Hannah için ufak bir oda ve üst kata çıkan şaşılacak kadar dar bir merdiven vardı.

“Korkarım, basamaklar gıcırdıyor,” dedi Sör John. “Yatak odalarından birinin de parkelerinden biri gevşemiş. Bir adam yollarım, tamir eder.”

“Her zaman gevşek bir parkem olsun istemiştim!” diye bağırdı Margaret dar merdiveni uçarcasına tırmanarak “Lütfen, tamir ettirmeyin!”

Sör John’un şaşkınlığını fark eden Marianne açıkladı: “Geceleri altına bir şeyler saklayacak!”

Sör John gürültülü bir kahkaha attı. “Bayan Margaret’in arzusu buysa dokunmam elbette. Yine de tamir edilsin dersen, bana yazarsın, Mary.”

Anneleri Sör John’la sohbet ederken, Elinor’la Marianne yukarı çıktı. Annesinin tarif ettiği gibi, üst katta biri büyük, diğeri küçük iki tane yatak odası vardı. Odaların büyük olanında Marianne’le Elinor’un paylaşacağı çift kişilik bir yatak ve Margaret için de altında tek kişilik sürgülü bir yatak vardı. Uşaklar sandıklarını yukarı çıkarıp odaya gelişigüzel bıraktı.

“Ben beğendim.”

Marianne kapıda duran Elinor’a döndü. “Ciddi misin?”

“Pencereler büyük, içerisi iyi ışık alıyor.”

“Perdelerimiz bile yok. Bütün sokak bizi seyredecek.”

“Akşama kalmadan bir perde takarız. Buraya çabucak çeki düzen verebiliriz.”

Marianne başını iki yana salladı. Yeni evleri alışık olduğu hayatla hiç bağdaşmıyordu, ama buna daha sonra kafa yorabilirdi. Önce Hannah’nın babasının çalışma odasından aldığı kağıtları ne yaptığını öğrenmeliydi. Hannah yeni eve onlardan bir gün önce gelmişti ve Marianne onları odalarına bıraktığını umut ediyordu. Giysi dolabını ve sandığını karıştırmaya başladı. Döşegin her tarafını yokladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Elinor.

“Şeyleri arıyorum... İşte, buldum!”

Kağıtlar üzerinde el yüz yıkama leğeninin durduğu küçük dolabın çekmecesindeydi. Marianne köşedeki dolaptan onları aldıktan sonra üzerine güneş vuran yatağa oturdu. “Sonunda!”

İki gündür bunları düşünmekten aklını kaçırarak hale gelmişti. Hangi dosyaya ait olduklarını merak ediyordu. Babası yeni aldığı davayla ilgili ser verip sır vermediği için Marianne ortada tehlikeli bir durum olduğunu tahmin ediyordu. Aksi halde babası mutlaka onu da dahil ederdi. Öte yandan, Hannah’nın ne kadar güvenilir biri olduğu da ayrı bir soru işaretiydi.

“Ne yazıyor?” diye sordu Elinor.

“Bakayım... Aman!” Marianne ilk sayfaya ve sonra ikinciye göz gezdirdi. Üçüncü ve dördüncü sayfalarda da umduğunu bulamadı. “Eski bir dava dosyası.”

Düş kırıklığı ve hınçla kağıtları bir kenara fırlatıp çıplak duvarlara baktı. Üzerine üzerine geliyorlardı sanki. Kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Kurutma kağıtlarının durduğu kutunun altında bulunan bu kağıtlara fazla bel bağlamaması gerektiğini biliyordu. Babasının son anlarında onlardan birinin köşesine katilinin adını yazdığını ummamalıydı elbette. Ama en azından *işe yarar* bir ipucu bulacağına inanmak istemişti.

“Hangi dava?” diye sordu Elinor babasının el yazısına özelele bakarak.

“Eski bir dava işte,” dedi Marianne. “Uzun zaman önce kapandı. İhmal miydi... Ah, hatırladım, kaza sonucunda ölümle

ilgiliydi. Ben Moorelar'la Bath'taydım. Bay Brandon diye biri geçen yıl babamı Bayan Eliza Williams'ın ölümünü araştırması için tuttu."

Elinor sonraki sayfaya geçti ve yüksek sesle okumaya başladı. "Martın on üçünde, Bay Brandon benden yakın ahbabı, Bayan Eliza Williams'ın ölümünü araştırmamı istedi. Bay Brandon'la Bayan Williams, Bayan Williams'ın amcası, Bay Williams'ın eczacısında birlikte çalışıyordu. Ayrıca tıp ve eczacılık alanında derslere giriyorlardı. Onlara Bayan Jennings refakat ediyordu. Martın yirmi dördünde Bay Brandon, Bayan Williams'ı amcasının laboratuvarında yerde cansız yatarken buldu. Bir doktor çağrıldı, ama Bayan Williams'ı hayata döndürme çabaları sonuçsuz kaldı. Ölümü bir laboratuvar kazası olarak kayıtlara geçti. Ama Bay Brandon, Bayan Williams'ın tıp alanında büyük katkı sağlayacak bir dizi deney üzerinde çalıştığını ve notlarının kayıp olduğunu iddia ediyor. Buna dayanarak, Bayan Williams'ın ölümünün bir kaza olmadığı görüşünde."

Elinor babasının soruşturma raporlarını atlayarak okumaya başladı. "Sonuç: Kaza sonucu ölüm. Olaya karışan herkesi sorguya çektikten sonra böyle yazmış. Bay Brandon da bazen laboratuvar deneylerinin tehlikeli olabileceğini ve bu ölümden bir art niyet olduğuna dair hiçbir kanıt bulunmadığını kabul etmiş." Marianne'e baktı. "Çoktan kapanan bir soruşturmanın dosyası neden babam öldüğünde masasındaydı, hiç anlamadım."

"Ben de bilmiyorum."

“Bence bu işin peşine düşmeliyiz.”

Marianne sırtını dikleştirip Elinor’a hayretle baktı. Ablası raporu göz hizasına kaldırmış, bilimsel bir merakla inceliyordu. “Ciddi misin? Babamın ölümüyle bir ilgisi yok ki. Zaten elimizde şüpheliler var.”

Elinor sonunda başını kaldırdı ve kardeşiyle göz göze geldiğinde onu kararlılıkla süzdü. “Evet, ama bütün olasılıkları değerlendirmemiz gerektiğini söylemedin mi? Biz de onu yapacağız.”

“John’un babamızı öldürtmek için Hannah’ya para verdiğini neden kabul etmiyorsun?”

“Sesini alçalt!” Elinor kimsenin onları duymadığından emin olmak için çabucak arkasındaki kapıya göz attı. “Ben yalnızca herhangi birinin, özellikle de *Hannah*’nın bu kadar korkunç bir suç işleyeceğine inanamıyorum. Katil oysa neden bizimle Cheapside’a geldi? Kocaman bir evde rahat rahat oturmak varken neden burada yaşamayı seçti?”

“Belki John suç ortağının etrafında dolaşmasını istemedi,” diye tahmin yürüttü Marianne. “O ve Fanny, onlara gaddarlıklarını hatırlatan biriyle yaşamayı tercih etmemiştir. Hem Hannah’nın nasıl biri olduğunu da biliyorlar. Neler yapabileceğini.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?”

Marianne ablasını şok edeceğini bile bile açıkladı. “İnsanlar iki türlü cinayet işler. Ya o anın yoğunluğuyla düşünmeden hareket ederek ya da bunu planlayarak. Planlı bir şekilde öldürenler öldürme eyleminden zevk alır.”

“Şimdi saçmaladın işte.” Elinor kağıtları Marianne’in eline tutuşturdu. “Hannah’nın katil olabileceğine bir an için bile inanmamam.”

Elinor böyle diyordu, ama Marianne ablasının gözlerinde bir korku pırıltısının yanıp söndüğünü gördü.

“Pekala. Ama bir sonraki adımımıza karar vermeliyiz.”

“Önce yerleşelim,” dedi Elinor. “Bu karışıklıkta aklımı toplayamıyorum.”

Marianne raporu karyolayla döşeğin arasına sıkıştırıp ablasının büyük bir sandığı odanın ortasına çekmesine yardım etti. İçinden giysilerini çıkarmaya başladıklarında, “Sör John’u nasıl buldun?” diye fısıldadı Marianne.

“Nazik bir adam. O olmasaydı ne yapardık bilmem. Bize büyük bir iyilik etti.”

“İyilik mi?” diye sordu Marianne.

“Elbette. Annemin geliriyle böyle bir ev tutamazdık. Ama annem Sör John’un bize burayı uygun bir fiyata kiraladığını söyledi.”

“John’un verdiği parayı unutuyorsun.”

“Evet, ama paramızı çarçur edemeyiz. Nasıl geçineceğimize karar verene kadar onunla idare edeceğiz.”

Marianne ablasının içinden onu sorumsuzlukla suçladığını tahmin etti. “Sen farkında değilsin, ama ben tam da bunu yapmaya çalışıyorum,” diye savundu kendini. “Babamın cinayetini çözersek belki birkaç müşteri bulabilirim. İnsanlar bana güvenir. Para kazanmaya başlarım.”

“Ya çözemezsen?” diye sordu Elinor.

“Yapabileceğime inanmıyor musun?” Marianne’in birden tepesi atmıştı. “Sen ne yapmamızı tercih edersin? Babamın katili elini kolunu sallaya sallaya ortalıkta dolaşırken biz oturup koca mı bekleyelim? John’la Fanny’nin bütün hayatımızı çalması seni rahatsız etmiyor mu?”

Elinor’un en tuhaf ve sinir bozucu huyu, Marianne köpürdükçe onun her zamankinden de sakin kalabilmesiydi. “Seni temin ederim ki içine düştüğümüz durum beni de bir o kadar rahatsız ediyor. Ama babamın vasiyetini değiştiremeyiz ve en azından Bay Farrows bizden yana olduğu için şanslıyız.”

“Fanny’yle anlaşamaması bizim tarafımızda olduğunu göstermez.”

Elinor’un pürüzsüz alnında derin çizgiler belirdi. “Vasiyetname okunurken sen çekip gittiğin için bilmiyorsun, ama Bay Farrows bizi ona karşı savundu. John bile yapmadı bunu.”

Marianne hayretle ablasına baktı. “Yoksa ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?”

Elinor her zamanki gibi büyük tepkiler vermedi, ama Marianne’in içine kurt düşmüştü bir kere. “Yok canım,” dedi ablası. “Daha yeni tanıştık.”

Marianne bir ihtimal ona inanırdı. Eğer Elinor lafı uzatmasaydı. “Ayrıca ona karşı hislerim olduğunu nereden bileceğim?” diye sordu ablası. “Bize karşı anlayışlı davrandığı için ona minnettarım elbette.”

“Ne demek nereden bileceğim?” diye sordu Marianne. “İnsan böyle şeyleri anlar.”

AKIL VE CİNAYET

Birinc aşıık olduğunu anlamamak mümkün müydü? Annesi babasını bir baloda görür görmez etkilendiğini ve onunla dansa kalktığında kalbinin kuş gibi çırpındığını anlatırdı. Marianne başarılı bir dedektif olduktan sonra böyle bir aşk bulmak istiyordu.

Ama Elinor cevap vermeyince, Marianne omuz silkip “Ona minnetten başka bir şey hissetmemene şaşırmam,” dedi. “Bence silik biri. İnsana ilham vermiyor.”

“Senin beklentilerin yüksek,” diye çıkıştı Elinor ve kardeşinin elindeki jüponu bir çekişte aldı.

“Bunun nesi yanlış?” diye sordu Marianne, Elinor’un jüponu katlamasını izlerken. “Herkesin standartları var. Babamın katilini bulmak istemem de yanlış değil.”

“Şşş,” diye susturdu Elinor onu ve omzunun üzerinden yine kapıya doğru baktı.

“Hayır, efendim, susmayacağım! Bu olayı soruşturacağım ve beni durduramayacaksın.”

“Ben de bundan korkuyorum ya,” dedi Elinor.

BES

Dashwood kardeşler Bay Brandon'la tanışıyor.

BARTON SOKAĞINDAKİ evlerinde uyandıkları ilk sabah Elinor, Marianne'in babalarının ölümünü araştırmakla ilgili planlarını engellememekle çılgınlık mı ettiğini düşündü. Bu işe hiç bulaşmamaları için yarım düzine sebep sayabilirdi: Anneleri üzülebilirdi, ellerinde doğru düzgün bir kanıt yoktu, tehlikeli olabilirdi, kimse onlara inanmayabilirdi, saygınlıklarını yitirebilirlerdi ve en önemlisi, ne yaparlarsa yapsınlar babalarını geri getiremeyeceklerdi.

Öte yandan, katili bulmak biraz olsun içlerini soğutabilirdi. Zor günlerden geçiyorlardı ve bir teselliye ihtiyaçları vardı. Anneleri odasına kapanmış dışarı bile çıkmıyordu.

Elinor kardeşleriyle birlikte aşağı indiğinde Hannah kahvaltı sofrasını kuruyordu. Anneleri ortada yoktu. Elinor yukarı çıkıp kapısını tıklattı, ama içeriden ses gelmedi. Birkaç kere daha kapıyı tıklattı. Yine cevap alamayınca kapıyı açmaya çalıştı, fakat kilitliydi. Elinor o zaman telaşa kapılarak kapıyı yumruklamaya

başladı. Sonunda annesinin boğuk sesini duydu. “Uyuyorum, rahatsız etmeyin,” diye seslendi Bayan Dashwood.

“Anne, hasta mısın?” diye sordu Elinor. “Doktor getireyim mi?”

Ama anneleri cevap vermedi ve Marianne sonunda araya girdi. “Zorlama artık. İstemiyorsa gelmesin. Hannah’ya söyleriz, kapısına bir tepsi bırakır. Gel, konuşacaklarımız var.”

Elinor kardeşinin onu yeniden aşağı götürmesine izin verdi ve ne yediğini bile anlamadan kahvaltısını etti. Çatalını elinden bıraktığı gibi Marianne öne eğildi. “Bir plan yapmalıyız,” dedi Elinor’a. Margaret bile heyecandan yerinde duramıyordu. Önünde bir deste kağıt, elinde tüy kalem vardı.

“Ne yapıyorsun?” diye soru Elinor küçük kardeşine.

“Not alıyorum. İleride bir romanımda kullanabilirim.”

“Cinayeti çözene kadar kimseye boşboğazlık etme,” diye emretti Marianne.

“On bir yaşındayım ve aptal değilim.”

“Kızlar!” diye uyardı Elinor yüksek sesle. Bir tartışma başlamadan onlara engel olmak istemişti. “Marianne, neden bize babamın ölmeden önce nasıl bir dava üzerinde çalıştığını anlatmıyorsun?”

Marianne gözlerini devirdi. “Ne kadar orijinal bir fikir, Elinor. Dedektif ben miyim, sen misin anlayamadım. Belki soruşturmayı sen yürütmek istersin.”

Elinor dudaklarını ısırды. Marianne’in yine heyheyleleri üzerindeydi anlaşılan. En iyisi suyuna gitmekti.

“Morrison davasını bir hafta önce kapatmıştı,” dedi Marianne. “Sıkıcı bir aile kavuşmasıydı. Morrison denize açılmış ve iki yıl evinden uzak kalmış. Döndüğünde karısıyla çocuklarını bulamamış. Babam aileyi Brighton’da buldu. Ev sahibi kiraya zam yapınca Bayan Morrison’ın kız kardeşinin yanına taşınmışlar. Aslında kadın kocasına bunu bir mektupla bildirmiş, ama mektubu yanlış adrese gitmiş. Sonunda dokunaklı bir buluşma yaşandı ve gizem çözüldü.”

“Ama yeni bir dava üzerinde çalıştığını söylüyordun?”

Marianne suratını buruşturdu. “Maalesef o konuda bilgim yok. Haftalardır Palmerlar’ın aldatma dosyasını kapatmaya çalışıyorduk, ama Bayan Palmer kocasının onu aldatmadığını kabul etmiyordu. Babam artık işi olurlarına bırakmıştı. Zaten cinayetle bir ilgisi olduğunu da sanmıyorum. Babamın başka bir dava aldığından kuşkulandım, çünkü bazı ipuçlarının izini sürmek için şehre ineceğini ağzından kaçırdı. Ama dosyayı görmedim. Günlüğünü bulabilseydik, belki bir şeyler öğrenirdik.”

“Tarih neydi?” diye sordu Margaret.

“Neyin tarihi?”

“Şehre ne zaman indiğini soruyorum. Önemli olabilir.”

Marianne kardeşine gıptayla karışık bir saygıyla baktı. “Bilmiyorum. Ama bundan ölmeden iki gün önce bahsetti. Aradaki herhangi bir gün ya da saatte gitmiş olabilir. O sabah ona soracaktım, ama...”

Margaret başını sallayıp not almaya devam etti.

“Şimdilik yalnızca bu yeni davanın ölümüyle ilgisi olabileceğini biliyoruz,” dedi Elinor.

“Ne kadar uğraşırsan uğraş bunu bana yutturamazsın,” diye çıkıştı Marianne. “Öyle bakma. İzin ver, açıklayayım. Müşteriler bize sorunlarını çözmemiz için başvurur. Bize *ihhtiyaç duyarlar*. Yeni aldığı bir dava için babamı neden öldürsünler?”

“İyi de babamın neyi ne kadar araştırdığını, ne öğrendiğini ya da hangi sırları açığa çıkardığını bilemeyiz.”

“Doğru,” dedi Marianne. “Bu soruşturmayı tek başına yürütmek istemediğinden emin misin? Her şeyi kendi kendine çözmüşsün belli ki.”

Elinor soğukkanlılığını korumak için derin bir nefes aldı ve Marianne’in acı çektiği için bu kadar hırçınlaştığını kendine hatırlattı. Hepsi acı çekiyordu. Ama birbirlerine düşmeleri hiçbir şeyi çözmeyecekti. “Seninle zıtlaşmak istemiyorum,” dedi. “Sadece dikkatimizi nereye yöneltmemiz gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Potansiyel şüphelilerle soruşturma yapacağımız yerlerin bir listesini çıkarmaya ne dersiniz?”

Laboratuvarında çalışırken de genellikle bu taktiğe başvururdu. Bir soru ya da deney seçer ve bir hareket planı belirlemeden önce onun üzerinde etraflıca düşünerek mümkün olduğunca çok varsayım üretirdi. Sonra da oturup bunları yazardı. Bu yöntemi uygulamaya başladığından beri laboratuvar kazalarını ciddi oranda azaltmıştı.

“Ben bir liste çıkardım,” dedi Margaret ve yazı yazmayı bırakıp onlara baktı. Kağıda hafifçe üfledi ve kalemini bir kenara koydu. “Şöyle: John’la Fanny listemin ilk sırasında. Sonra Marianne’in babamın masasından aldığı dava dosyası geliyor. Üçüncü sırada şu yeni esrarengiz dosya var.”

Onay beklercesine ablalarına baktı. Elinor başını salladı. “Her ihtimale karşı Palmer dosyasını da ekle, lütfen.”

Marianne hayretle inledi. “Elin değmişken *rasgele şiddet eylemi* olasılığını da ilave ediver.”

“Bütün seçenekleri değerlendirmekten kimseye zarar gelmez,” dedi Elinor. “Şimdi her bir teoriye nasıl yaklaşacağımızı belirlemeliyiz.”

Marianne öne eğildi. “Babamı öldürmek için kimlerin ne gibi sebepleri olduğunu düşünmeliyiz. Bir de kimlerin buna fırsatı olduğunu.”

“Nasıl bir fırsattan söz ediyorsun?” diye sordu Margaret.

“Babama, fincanına ve zehre kimlerin ulaşabileceğini gözden geçirmeliyiz.”

Tam o sırada, yemek odasının kapısı çalındı ve Hannah yanıt beklemeden içeri girdi. “Özür dilerim, ama kahvaltınız bittiyse masayı toplayabilir miyim?”

Elinor, Marianne’e kaş göz etti, ama kardeşi aldırmadı. “Tabii! Asıl biz özür dileriz. Seni işinden alıkoyduk.”

“Rica ederim, küçük hanım. Hepimiz bu evin düzenine daha yeni alışıyoruz.”

“Yerleşebildin mi bari?” diye sordu Elinor. Yalnızca Dashwood kadınlarının hayatı değişmemişti. Barton Sokağı’ndaki evin daha az odası olmasına rağmen, başka hizmetlileri olmadığı için Hannah’nın iş yükü de artmıştı.

“Evet, ilgilendiğiniz için teşekkür ederim.” Hannah tabakları üst üste koyup çatal bıçakları topladı. “Cheapside’a geri dönmek bana Londra’daki ilk yıllarımı hatırlattı.”

“Bu mahallede mi doğdun?” diye sordu Elinor.

“Ah, hayır. Ben taşralıyım. Londra’ya on altı yaşında geldim. İlk çalıştığım ev birkaç sokak yukarıdaydı. Pek sevimli bir hanımefendinin temizliğini yapıyordum. Ne yazık ki vefat etti ve şansına ailenizin yanında çalışmaya başladım.” Tatlı tatlı gülümsedi. İnsan onu bir katil olarak hayal edemiyordu.

“Herkesten uzak kalmak zor olmalı,” dedi Marianne. Elinor kardeşinin bu soruyu meydan okurcasına sorduğunu fark etmişti. Ama Hannah oralı olmadı.

“Benim için değişiklik olacak,” dedi. “Kız kardeşimden ayrı kaldığıma biraz üzülüyorum doğrusu. Biliyorsunuz, Grofflar’ın mutfağında işe girdi. On yıldır ilk kez yürüme mesafesinde yaşıyorduk. Gerçi birbirimizi sık sık ziyaret edecek vakit bulamıyorduk.”

“Seni kardeşinden ayırdığımızı üzüldüm,” diye mırıldandı Elinor. Annesine Hannah’nın hangi günler izne çıkacağını sorup kız kardeşini ziyaret etmesi için gerekli düzenlemeleri yapabiliirdi.

“Üzülmeysin, küçük hanım,” dedi Hannah. “Londra’ya ilk geldiğimde o taşradaydı. Bundan daha uzaktık.”

Sofrayı toplaması bittiğinde Marianne’in boş çay fincanını almak için uzandı. O zaman Marianne, “Hannah,” dedi, “aklıma takılan bir konu var. Bana yardım edebilir misin acaba?”

Hannah şaşırdı. “Elbette, Bayan Marianne.”

“Babamın bizimle geçirdiği son günü unutamıyorum. Beklenmedik ölümünün en kötü yanı da ona veda etme ya da onu ne kadar sevdiğimizi söyleme fırsatı bulamamamız. Çalışma

odasında yapayalnız öldü ve son saatlerinde yanında onu avutacak kimse yoktu.”

Marianne’in sesi duygularının yoğunluğuyla titriyordu. Elinor onun lafı bir yere getirmeye çalıştığını bilmesine rağmen rol yapmadığını düşündü.

“Evden ayrılmadan önce, Stewart ve Emily’yle konuştum. Babamın son gecesinde çay istediğini anlattılar. Hatta çayını sen götürmüştün galiba?”

Hannah başını salladı. “Evet, küçük hanım. Yemek odasındaki şömineyi süpürecektim. Emily’nin Bay Dashwood’a çay koyduğunu gördüm. Daha yemeğini yememişti. Ben de hazır o tarafa giderken çayı götürmeyi teklif ettim.”

Marianne onun devam etmesini beklerken tuhaf bir sessizlik oldu. Hannah başka bir şey demeyince Elinor “Ne kadar incesin,” diye mırıldandı.

Hannah biraz şaşkın görünüyordu. Yeniden çay fincanına uzandı, ama Marianne buna fırsat vermedi. “Onu sağ gören son kişi sensin sanırım?”

Belki de Hannah’nın kendini savunmaya geçmesini ya da suçlu olduğunu gösterebilecek bir tepki vermesini bekliyordu. Ama istediğini alamadı. Hannah’nın bakışları yumuşadı ve üzüntüyle başını salladı. “Öyle galiba. O kadar üzüldüm ki Bayan Marianne. Babanız sağlıklı görünüyordu. Her zamanki gibi, bütün dikkatini işine vermişti. Şömineyi yakmayı teklif ettim, çünkü oda serindi. Gerek olmadığını ve kısa bir süre sonra yatacağını söyledi. Hafifçe kızıp açık pencerenin nezlesine iyi gelmeyeceğini söyledim. Ama

soğukun burun tıkanıklığını açtığını ve daha rahat nefes aldığı anlattı.”

Elinor şömineyi yakmadığı için kendini kötü hissetmemesi gerektiğini söyleyecekti ki aklına bir şey geldi. Şömineyi yakmayı teklif ettim, *çünkü oda serindi*. Elinor ertesi sabah babasını almaya gittiğinde de oda soğuktu. *Açık pencerenin nezlesine iyi gelmeyeceğini söyledim...*

Cam açıktı. Elinor bunu nasıl unutmuştu? Sessiz odaya girdiğinde perdelerin esintiyle birlikte hafifçe dalgalandığını görmüştü. Çalışma masasına yaklaşmadan önce camı kapatıp mandalını indirmişti.

Cam açıktı, dolayısıyla biri kolayca eve girip çıkabilirdi.

Marianne, Hannah’ya teşekkür etti ve Hannah kahvaltı tabaklarıyla birlikte odadan çıktı. Kızlar, onun mutfak kapısını arkasından kapadığını duyana kadar konuşmadı. “Ben Hannah’nın yaptığını düşünmüyorum,” dedi Elinor.

“İyi bir yalancı olabilir,” diye karşı çıktı Marianne, ama buna kendi de inanmıyor gibiydi. “Belki kız kardeşiyle paraya ihtiyaçları vardı.”

“Hannah bizim yanımızda mutluydu. Kız kardeşine yakın oturuyordu ve şimdikinden daha iyi kazanıyordu.” Elinor kız kardeşinin iddialarını bu sözlerle çürüttükten sonra ekledi: “Ayrıca Hannah pencerenin açık olduğunu söyledi. Ben de yeni hatırladım. Odaya girdiğimde ve onu bulduğumda pencere aralıktı. Babamın yanma gitmeden önce onu kapadım.”

Marianne gözlerini kıstı. “Önce pencereyi mi kapadın? Neden?”

Elinor kapıyı açtığında ve bir şeylerin yolunda gitmediğine dair o berbat korkuya kapıldığında çalışma masasına bakmadan önce pencereyi kapamaya odaklanmanın daha kolay geldiğini nasıl açıklayabilirdi? “Bilmiyorum,” dedi. “İçimden öyle geldi. Asıl önemli noktayı kaçıırıyorsun.”

“Biri kolaylıkla pencereden girebilirdi,” dedi Margaret.

Elinor buruk bir zafer coşkusuyla “Anlamıyor musun, Marianne?” dedi. “Yalnızca John ve Fanny’ye odaklanamayız.”

“Ama onları tamamen bu işin dışında da tutamayız,” dedi Marianne inatla. “Margaret, listene bakabilir miyim?”

Margaret şüpheliler listesini ona verdi. Elinor’la Marianne listeye baktı ve sonra bir daha baktı.

“Williams davasına karışanları da eklemeliyiz,” dedi Elinor. “Hatta onlarla konuşmayı öneriyorum.” Margaret’in listesini almak için uzandı.

“Siz ne derseniz deyin, John ve Fanny’den kuşkulandıktan vazgeçmeyeceğim.”

“Başka türlüünü beklemezdim zaten,” dedi Elinor. “Babamın yeni davası konusunda nasıl bir yol izlemeliyiz bilmiyorum. Belki anneme sorabiliriz, ama...”

Tavana bakarak annesini yatağında ağlarken hayal etti.

“Sonra,” diye karar verdi Marianne. “Onu daha fazla üzmecek bir şekilde yapmalıyız.” Elinor başını salladı. Nihayet bir konuda anlaşmışlardı.

“Palmerlar’a gelince,” diye mırıldandı Elinor ve Marianne’e baktı. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Onların bu işle bir ilgisi yok,” dedi kardeşi. “Ama illa bir

güvence istiyorsan, yeni arkadaşın Bay Farrows'a yaz. Babamın hesap defterleri ve dava dosyaları onda."

Elinor istifini bozmamaya çalıştı, ama Bay Farrows'a mektup yazma düşüncesi bile yanaklarının kızarmasına yetmişti. Yeni adreslerini biliyor muydu acaba? Bilmiyorsa bile bu mektup sayesinde öğrenebilirdi. Ama gerek de yoktu zaten. İstese John ve Fanny aracılığıyla onlara ulaşabilirdi. Yine de ona Palmer davasını sorarak bağlarını koparmamış olurdu.

Neler düşünüyordu böyle? Endişe edecek bu kadar konu varken Bay Farrows'la ahbaplığını nasıl sürdüreceğini dert ediyordu.

"Önce Williams davasına odaklanalım derim," diye karşılık verdi sakince ve Marianne'in bilmiş sırtışını görmezden geldi.

Elinor, Bayan Jennings'ten haber almak için fazla beklemesi gerekmedi. O sabah, ona kim olduğunu açıklayan ve babasının ölümünü haber veren bir not yazmıştı. Babasının dava dosyasıyla ilgili bazı konuları konuşmak için görüşmek istediğini de eklemişti. Akşamüzerine doğru, Bayan Jennings'in cevabı geldi. O gün uygun değildi, ama Elinor'la Marianne'i ertesi gün kabul edebileceğini belirtmişti.

"Hımm," dedi Marianne ablası notu gösterdiğinde.

"Bunun bir anlamı olmalı," diye ısrar etti Elinor heyecanla. "Davanın kapandığını düşünseydi bize vakit ayırmazdı. Bir bahane uydururdu."

“Göreceğiz,” demekle yetindi Marianne ve Bayan Jennings’e bir cevap yazmak için kalemmini eline alan ablasına bu konuda başka tek bir kelime bile etmedi.

Margaret kendisinin davet edilmemesine fena halde bozulmuştu. “Haksızlık bu,” diye homurdandı ertesi gün, merdivenlere oturup ablalarının şapkalarını takmalarını izlerken. “Ben de size yardım etmiyor muyum? O benim de babamdı!”

Bu sözler Elinor’un yüreğini burktı. Ama macera ve gizem düşkünü küçük kardeşlerini tartışmalarına ortak etmek bir şey, evin dışındaki bir soruşturmaya götürmek başka şeydi. “Sen gelersen annemle kim ilgilenecek?” diye sordu. “Mutlaka bir şeyler yesin. Bugün de aşağı inmemesi beni endişelendiriyor doğrusu.”

Margaret biraz daha sızlandıktan sonra kaderine boyun eğdi. Kızlar onları Bayan Jennings’in verdiği adrese götürecek bir araba tutmak için dışarı çıktı. Marianne yolda ablasına dik dik baktı. “Sosyal ilişkiler konusunda sana güvenim tam, ama dosyayla ilgili soru sorma işini bana bırak.”

Bayan Jennings’le konuşmak için sabırsızlanan Elinor kardeşiyle tartışmadı. “Olur,” dedi anlayışla.

Bayan Jennings saygın bir mahalledeki uzun ve dar sıra evlerden birinde oturuyordu. Bakımlı bir şehir eviydi, ama şık ve havalı olarak tanımlanamayacak kadar eskiydi. İki kardeş salona buyur edildiklerinde kibarca teşekkür etti. Elinor koridordaki iyice cilalanmış mobilyalara göz attı. Bayan Jennings’in belli ki hali vakti yerindeydi. Bayan Williams gibi birine para karşılığında refakatçilik etmesi enteresandı doğrusu.

Sosyetenin gözünden düşüp de kendine yeniden saygın bir yer edinmeye çalışmıyorsa tabii.

“Bayan Dashwood ve Bayan Dashwood!” diye bağırdı Bayan Jennings salona girdiklerinde. Uzun boylu, sarı saçları neredeyse tamamen kırılaşmış, mavi gözlü ve keskin bakışlı bir kadındı. Mavi ve gri tonlarında, sade, ama son derece kaliteli bir tarzda giyinmişti. Böyle saygıdeğer görünümlü bir hanımefendinin genç bir kızın esrarengiz ölümü gibi korkunç bir olaya karıştığına inanmak güçtü. Elinor’la Marianne dizlerini kırarak reverans yaptı, ama yaşlı kadın ellerine sarıldı. “Babanızın vefatına nasıl üzüldüm bilemezsiniz. Yattığı yerde huzur bulur umarım. Acınızı paylaşıyorum, canlarım.”

“Teşekkür ederiz, Bayan Jennings,” dedi Elinor. Yaşlı kadının utanmasa onları kucaklayacaktı. Elinor bu kadar sıcak bir karşılama beklemiyordu doğrusu. “Ayrıca bizi görmeyi hemen kabul ettiğiniz için minnettarız.”

Bayan Jennings Elinor’u duymamış gibi “Babanız hayatımda tanıdığım en mükemmel insanlardandı,” diye devam etti. “İşine bağlı... Çalışkan... Mektubunuz beni nasıl sarstı anlatamam. Bay Brandon da çok üzüldü.”

Yaşlı kadının eliyle odanın diğer köşesini göstermesi üzerine Elinor hayretle o tarafa baktı. Bayan Jennings’in tek konduğu onlar değildi anlaşılan. Margaret’in nefesini tutmasına bakılırsa o da şaşkıındı.

Elinor’un Bay Brandon’la ilgili ilk izlenimi itici bir adam olduğu yönündeydi. Uzun boyu, siyah saçları ve gri, temkinli bakışlarıyla tıpkı bir kargaya benziyordu. Tel çerçeveli bir

gözlük takmış, beyaz bir gömlekle siyah bir ceket giymiş ve boynuna beyaz bir kravat bağlamıştı. Sopa gibi eğilerek Dashwood kardeşleri ciddiyetle selamladı. “Baş sağlığı dileklerimi kabul edin, lütfen.”

“Bay Brandon’ı da davet etmiş olmama aldırılmazsınız umarım?” diye sordu Bayan Jennings. Elinor buna aldırarsa bile bu saatten sonra bir şey değişmeyeceğini düşündü. “Zavallı Eliza’yla ilgili sorularınız olduğunu öğrenince Bay Brandon’la da konuşmak isteyebileceğini düşündüm. Oturun, lütfen.”

Elinor’la Marianne divana yan yana ilişirken Bayan Jennings çay servisinin başlaması için zili çaldı. Elinor heyecanına hakim olmaya çalıştı. Eliza Williams’ın ölümü bir kazaysa, Bayan Jennings sorularını yanıtlamaya bu kadar hevesli olur muydu? Üstelik Bay Brandon’ı da çağırmıştı. Kardeşine göz attı, ama Marianne kendinden emin bir ifadeyle karşıya bakıyordu.

“Ne kadar iyi düşünmüşsünüz,” dedi kardeşi, Bay Brandon’a dönerek. Adam hanımların oturmasını bekledikten sonra bir sandalye çekti. “Bize vakit ayırdığınız için minnettarız.”

“Rica ederim. Acaba yeni bir bilgiye mi ulaştınız diye merak içindeyim açıkçası.”

Elinor, Marianne’e yan yan baktı. Babaları bu dosyanın kapandığını söylemişti, ama Bayan Jennings öyle düşünmüyordu anlaşılan.

Marianne yaşlı kadının üstü kapalı sorusunu duymazdan geldi. “Bize Bayan Williams hakkında neler anlatabilirsiniz?”

Bayan Jennings birinin ona bunu sormasını bekler gibi hevesle atıldı. “Dünyanın en tatlı kızıydı, Bayan Marianne. Sizden birkaç yaş büyüktü. Son derece zekiydi. Bay Brandon da bu konuda bana hak verecektir. Bilime meraklıydı ve şansına, amcası kimyagerdi ve onun bu tutkusunu destekliyordu. Gece gündüz deney yapardı. Onunla Barts Hastanesi’ndeki doktorların çalışmalarını izlemek için eline bir fırsat geçtiğinde tanıştık. Genç bir kızın yanında bir refakatçi olmadan böyle bir eğitim alması uygun olmayacağı için amcası benimle anlaştı. Rahmetli kocam donanmada cerrahtı. Onun için midem sağlamdır. Kendi çocuklarım olmadığı için elimden geldiğince gençleri desteklemeye çalışıyorum.”

Marianne yaşlı kadınla konuşurken Elinor göz ucuyla Bay Brandon’a baktı. Gri gözlerini Marianne’e dikmişti. Ciddi ifadesi ve sade giyimi nedeniyle olduğundan yaşlı duruyordu. Elinor onun taş çatlasa yirmi ya da yirmi bir yaşında olduğunu fark edince şaşırdı. Demek ki o da henüz bir çırak ve öğrenciydi.

Bayan Jennings nefes almak için duraksadığında “Bayan Williams çok zeki birine benziyor,” dedi Marianne.

“Öyleydi.” Bay Brandon ilk kez söze karışıyordu. “Onun için kendi laboratuvarında ölmüş olabileceğine inanmıyorum.”

Marianne keskin bakışlarını ona çevirdi ve Bay Brandon bir an bile gözlerini kaçırmadı. Elinor kendini durdurulamaz bir güçle hareketsiz bir cismin arasında kalmış gibi hissetti.

Uzun sessizliği kimse bozmayınca Elinor kardeşine verdiği sözü bir kenara bıraktı. “Eğer sizi çok üzmeyecekse bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?”

Sorusunu özellikle birine yöneltmemiştir, ama ona cevap veren Bayan Jennings oldu. “Zavallı Eliza’yı amcası buldu,” dedi iyice duygusallaşarak. “Bir sabah, dükkanı açtığı anda laboratuvar da yerde cansız yattığını görmüş. Üzerinde boğuşma izi yoktu.”

Sözü Bay Brandon aldı. “Ben sadece birkaç dakika sonra geldim. Bütün camları ve kapıları açtım. Sonra havada asılı kalan zehirli bir gaz olma ihtimaline karşı Bay Williams’ı odadan çıkardım.” Bir metni okur gibi ruhsuz bir ifadeyle konuşuyordu. “Doktor çağrıldı. Ben daha öğrenciyim. Ama doktor kesin ölüm nedenini söyleyemedi. Deneylerinde kullandığı malzemelerden zehirlenmiş olabileceği ihtimali üzerinde durdu. Gece geç saatlere kadar çalıştığı için kimse fark etmeden ölüp gitmişti.”

“Anladığım kadarıyla siz bu sonuca itiraz ettiniz,” dedi Marianne gözlerini ondan ayırmadan.

“Hâlâ ediyorum,” dedi Bay Brandon ki bu da onun, babalarının raporu hakkında ne düşündüğünü açıkça belli ediyordu. “Bayan Williams bir laboratuvar kazasında ölmeyecek kadar zekiydi. Etrafta bazı ipuçları vardı. Bazı malzemeler yere saçılmıştı. Cam kırıkları vardı. Ama Bay Williams’la doktor bunları Eliza’nın can çekişirken yaptığını düşündü.”

Elinor’un sırtından aşağı doğru bir ürperti yayıldı. Bir keresinde ne olacağını görmek için iki kimyasalı karışmıştı ve odaya yayılan keskin koku yüzünden öğürürken bir hayli korktuğunu hatırlıyordu. Tavan arasının penceresine doğru sendeleyip camı tam zamanında açmasaydı bayılacaktı. Belki

ölmezdi, ama bu olay ona kimyasallarla uğraşmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini bir kere daha hatırlatmıştı.

“İyi, ama doktorla Bay Williams onu bulduklarında odada zehirli bir gazın olmayışını neye bağlıyor?” diye sordu Marianne.

“Gaz dağılabilir,” diye mırıldandı Elinor.

Bay Brandon’ın bakışları onu buldu ve Marianne, “Ablam amatörce bilimle uğraşıyor,” diye açıklarken Elinor hafifçe gülümsedi.

Amatörce demek biraz küçümseyici bir ifade olmuştu. Ama Elinor bir yorum yapamadan Bay Brandon konuştu.

“Bir de notları kayıp,” dedi. “Ölmeden önce yeni bir karışım üzerinde çalışıyordu.”

“Neydi o?” diye sordu Elinor merakla.

“Net bir bilgim yok.”

“Bilmiyor musunuz, yoksa söylemiyor musunuz?” diye atıldı Marianne.

“Bilmediğim bir şeyi söyleyemem,” dedi Bay Brandon, Marianne’in suçlayıcı tavrına aldırmadan. “Eliza bu tür konularda ketum davranırdı ve iyi bir sebebi vardı. Barts’taki çalışmalarımızın başında orada görevli cerraha, bir gün hastaların kanına iğneyle ilaç zerk edebileceğimizi söyledi. Onunla alay ettiler. Öteki öğrencilerle cerrahlar ona haftalarca eziyet etti. Çoğu araştırmalardan men edilmesini istediler. Onu savunmaya çalıştım, ama eğitimim tehlikeye girebilirdi. Bu olay Eliza’nın cesaretini kırdı. Eskisi gibi düşüncelerini kolay kolay dile getiremiyordu.”

Elinor hem şaşırmış hem de etkilenmişti. Bir kadının açıkça bilimle ilgilenebilmesi ve bunun eğitimini alması olağanüstü bir şeydi. Öte yandan, Eliza belli ki bunun bedelini ağır ödemişti.

“Kullandığı araç gereçlere bakarak Eliza’nın bir maddeyi ayırmaya çalıştığını düşünüyorum,” diye devam etti Bay Brandon. “Bunun anlamı...”

“Aktif bir bileşeni bir maddeden ayrıştırmak,” dedi Elinor. Sonra Marianne’in *amatörce* yorumu kulaklarında çınladı ve çenesini kapadı.

“Evet,” dedi Bay Brandon. Sözünün kesilmesine bozulmuş gibi bir hali yoktu. “Ama bundan daha fazlasını bilmiyorum. Bilimden sık sık söz etmemize rağmen bana açılmazdı. Teorilerini her açıdan değerlendirmeden kimseyle paylaşmazdı.”

“Anladığım kadarıyla, bunların hepsi birer varsayım,” diye araya girdi Marianne sertçe. “Olayın bir cinayet olduğunu ispat eden başka bir kanıtınız yok sanırım?”

Bay Brandon başını iki yana salladı. Ne tuhaftır ki, Marianne’in ondan kuşkulanasına pek de aldırırması gibi görünmüyordu. “Hayır, yok,” dedi. “Onun için, babanızla temas kurdum.”

Hizmetçinin çay servisiyle içeri girmesi üzerine sohbetleri bölündü. Tepsidekiler sehpaye konulurken Bayan Jennings söz aldı. “Umarım bu sorum sizi gücendirmez, canlarım ama Eliza’yla neden ilgileniyorsunuz?”

Elinor, Marianne’e baktı. Babalarının ölümünü soruşturmaya karar verirken bunu insanlara nasıl açıklayacaklarını hiç konuşmamışlardı.

Marianne belli belirsiz gülümsedi. “Babamın dosyalarının üzerinden geçiyoruz,” dedi. “Bütün müşterilerinin ödedikleri paranın karşılığını aldığından emin olmak istiyoruz.”

“Ne yazık ki ben, aldığım hizmetten memnun kaldığımı söyleyemeyeceğim,” dedi Bay Brandon. Marianne’in bakışları onu bulduğunda “Bu dosya henüz kapanmamalıydı,” diye açıkladı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Elinor.

“Anlıyorum,” dedi Bayan Jennings çay koymak için öne eğilirken. “Merakımı mazur görün. Ama ben yaşlı bir kadını ve yaşlılar bazen üzerlerine vazife olmayan işlere de karışır. Babanız tamamen doğal sebeplerden mi öldü, canlarım?”

Elinor nefesini tuttu ve yanında oturan Marianne’in kaskatı kesildiğini hissetti. Kardeşinin bu konuyu nasıl geçiştireceğini merak ediyordu doğrusu, ama bunu görme fırsatı olmadı.

“Ah, sezgilerim beni yanıltmamış demek!” diye bağırdı Bayan Jennings. Zekasıyla gurur duyar gibiydi. “Babanızın eski dosyalarını soruşturuyorsunuz, çünkü ölümünü kuşkulu buluyorsunuz. Bize açıklama yapmak zorunda değilsiniz, canlarım. Brandon’la ben sır tutmayı iyi biliriz. Öyle değil mi, Brandon?”

Bay Brandon buna yorum yapmadı, ama onlara yeni bir gözle bakar gibi başını hafifçe yana eğdi.

“Biz... Şey...” diye kem küm etti Marianne.

“Aslına bakarsanız, Marianne babamın işini devralmak niyetinde,” diye atıldı Elinor.

“Kadınların iş sahibi olması kolay değil,” dedi Bayan Jennings. “Ama babanızın profesyonelliğine ve yeteneklerine

hayrandım. Sizin de onun izinden gideceğinize inancım tam. Tavsiye mektubu isterseniz, memnuniyetle yazabilirim.”

Marianne tatlı tatlı gülümsedi. “Teşekkür ederiz.” Bu arada ayağına bastığı ablası acıyla suratını buruşturdu. “Siz de Bayan Williams’ın öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz, Bayan Jennings?” diye devam etti Marianne sözlerine.

Bayan Jennings çöreğini çayına batırdı. “Kendini öldürmedi ya?” diye sordu neşeyle.

“Haklısınız,” dedi Marianne. “İzninizle, biz kalkalım artık.”

Elinor’un koluna yapışarak ayağa fırladı. Bay Brandon da kalktı, ama Marianne ablasını çekiştirmeye devam etti. “Teşekkür ederiz, Bayan Jennings. Lütfen, rahatsız olmayın, Bay Brandon. Yolu biliyoruz.”

İki kız evden çıkarken Marianne ablasının dirseğini kavrayan parmaklarını bir an bile gevşetmedi. Sokağa çıktıkları gibi bağırdı. “Boşuna vakit kaybettik! Konuşma işini bana bırak demedim mi? Ne diye ikide bir araya giriyorsun?”

“Çünkü cevap vermedin!” diye kendini savundu Elinor. “Bana başka çare bırakmadın.”

“Sessizce oturup dinleyebilirdin.”

“İnsanlar sana bir soru sorduğunda sessiz kalmak kabalıktır!”

“Sessizlik suçluları ele verir. Babam hep öyle derdi. Karşılarına geçip bekleyeceksin ve vicdan azapları yüzünden boşboğazlık etmelerine fırsat tanıyacaksın.”

“Onlardan mı şüpheleniyorsun?” diye sordu Elinor.

“Hayır!” Marianne yürümekten vazgeçip ablasına baktı. “Sadece onları konuşturmak istedim. Babam onu tutanların sözlerine göre hareket etmezdi. Olayı enine boyuna araştırır ve yeterince delil bulamadığında dosyayı kapatırdı. Bu davada da olan bu. Müşteriler her zaman mantıklı düşünemez.”

“Bay Brandon bana mantıksız biri gibi görünmedi.”

“Odun gibi bir adam!” diye bağırdı Marianne. “Yaşananları anlatırken sesi ne kadar duygusuzdu, fark ettin mi? Bana sorarsan sıkıcı hayatına renk katmaya çalışan bir ahmaktan başka bir şey değil!”

Kardeşinin sert sözleri Elinor’u hayrete düşürdü. “Haksızlık ediyorsun. Bence Bayan Williams’a değer veriyordu.”

“Aynı kişiden mi söz ediyoruz?”

“Evet,” dedi Elinor. “Bana kalırsa bu davayla ilgili hisleri fazlasıyla yoğun olduğu için onları bastırmaya çalışıyor. Bayan Williams’ın ölümünü ancak soğukkanlılığını koruyarak aydınatabileceğini düşünüyor.”

Marianne kaşlarını çattı. “Adamda tutku namına hiçbir şey yok. Arada ağzından kaçırıp ondan Eliza diye bahsettiğini fark ettin mi? Bence şüphe çekici davranıyor. Belki de kızı o öldürdü. Sebep mesleki kıskançlık olabilir. Ya da belki ona aşıkta ve Bayan Williams’tan yüz bulamıyordu. Kızcağız haklıymış tabii. Bu ayının bakılacak bir tarafı yok!”

“Marianne!” diye bağırdı Elinor.

“Yapma, Elinor. Trajik ve biraz da şaibeli bir olay olduğunu kabul ediyorum. Ama bizimkiyle bir bağlantısı yok. Bir dedektif gibi düşünmelisin. Bayan Williams’la babamın ne ilgisi

TIRZAH PRICE

olabilir? Babam onun ölümünün bir kaza olduğunu düşündü. Bay Brandon masumsa ve babamın bu olayı çözmesini gerçekten istediye onun ölümünden bir çıkarı olamazdı. Arada hiçbir bağlantı yok işte!”

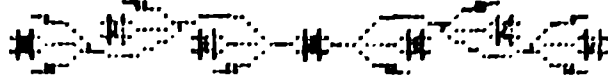
Gelgelelim Elinor öyle düşünmüyordu. Çünkü babaları zehirlenmişti ve Elinor onu bulduğunda önce öldüğünü bile anlamayıp uyuduğunu sanmıştı. Eliza Williams görünüşe göre bir laboratuvar kazasında can vermişti. Ama etrafta kırık cam parçaları olmasına rağmen Bayan Jennings ölünün üzerinde bir boğuşma izi bulunamadığını söylememiş miydi?

Kızlar evlerinin yolunu tuttuğunda Elinor’un içine korkunç bir şüphe düştü.

İkisi aynı maddeyle zehirlenmiş olabilir miydi?

ALTI

Göz alıcı bir genç adam Dashwood kardeşlerin yardımına koşuyor.

MARIANNE SORUŞTURMALARDA açık fikirli olmanın önemine yürekten inanırdı. *Karar vermekte acele etme*, diye uyarmıştı babası defalarca. Ama başından beri apaçık ortada olan bir gerçeği de göz ardı etmek istemiyordu. Babasının ölümü en çok John'la Fanny'nin işine yaramıştı. Eğer Elinor, John'un baba katili olduğuna inanmayı reddediyorsa, Marianne ne şanslıydı ki iddiasını destekleyecek bir kardeşi daha vardı.

Margaret, Marianne'in planını beğenmişti ve Elinor'a yeni mahalleyi keşfe çıkacakları yalanını seve seve söylemekten çekinmedi. Bir an ikisi de Elinor'un onlarla gelmekte ısrar edeceğinden endişelendi, ama ablaları burnunu kırıstırıp pencereden baktı ve "Emin misiniz?" diye sordu. "Her an yağmur bastırabilir."

"Fazla oyalanmayız!" diye üsteledi Marianne ve Elinor'un daha fazla itiraz etmesine fırsat vermeden Margaret'ı de alıp sıvıştı. İki kız eski evlerinin yolunu tuttu.

“Fanny’nin evimize iyice yerleştğini gördüğümüzde üzölme-
yecek miyiz?” diye sordu Margaret.

“Hem de nasıl!” dedi Marianne. “Onun için, şimdiden ken-
dini hazırla.”

Kalabalığın arasına karıştıklarında, Margaret bir an için
sessiz kaldı. “Bence iyi bir tecrübe olacak,” dedi sonra.

“Neden?” diye sordu Marianne dalgınca. Yola çıktıkların-
dan beri kafasının içinde kırk tane tilki dolaşıyordu. Eski ev-
lerine vardıklarında planlarını nasıl uygulayacaklarını enine
boyuna düşünmeye çalışıyordu.

“Yazarlığım için,” dedi Margaret. “Tecrübe ettiğim konu-
ları yazdığım da daha inandırıcı oluyorum. Hayatında eyerin
üzerine oturmamışsan at binmenin nasıl bir his olduğunu ne-
reden bileceksin? En iyi hikayeler içlerinde cinayet ve ihanet
barındıranlardır. Bunları bizzat tecrübe ederek daha sürükleyi-
ci hikayeler yazabilirim.”

Bu sözler Marianne’i durdurdu ve Margaret’in koluna ya-
pıştı. Margaret ona dik dik bakıp gözlerini devirdi. “Elinor
gibi sulugözlülük yapmayacaksın umarım?”

Marianne titrek bir gülümsemeyle baktı kardeşine. Ama
duygularını kontrol etmeyi başardı. “Hayır, söz veriyorum
yapmayacağım. Fakat bazen Elinor’la ikimizin toplamından
bile daha akıllı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Olaylara
iyi yönünden bakabiliyorsun.”

“Babamı özlüyorum,” diye mırıldandı Margaret gözlerini
kaldırım taşlarına dikerek.

“Ben de. Annemle Elinor da özlüyor. Onu geri getiremeyiz,
ama adaletin yerini bulmasını sağlayabiliriz.” Marianne’in tek

istediği buydu, ama babasının ölümünün doğal sebeplerden olmadığından şüphelenmeye başladığından beri ilk kez adaletin yerini bulmasının nasıl hissettireceğini merak ediyordu. Bir zafer sarhoşluğuna mı kapılacaktı? Huzur mu bulacaktı? Yoksa hemen her konuda onun yokluğunu unutup *Bunu babama danışmalıyım*, diye düşündüğündeki gibi yüreği sızlamaya devam mı edecekti?

Marianne onu duraksatan ve yolundan saptıran bu tür üzücü düşüncelere kapılmaktan nefret ediyordu.

Eski mahallelerine geldiklerinde, yan yan kardeşine baktı. “Planı iyice anladın mı?”

“Sen kanıt ararken Fanny’yi oyalayacağım.”

“Aynen öyle. Zavallı, üzgün kız çocuğunu oynamaktan çekinme.”

“Ben çocuk değilim,” dedi Margaret insanın kanının çekilmesine neden olacak kadar tehditkar bir sesle.

“Biliyorum,” diye yalan söyledi Marianne. “Ama Fanny seni hâlâ çocuk gibi görüyor ve bundan faydalanmalısın.”

Tamamen hedefine kilitlendiğini düşünen Marianne, eski evini gördüğünde boğazının düğümlenmesine şaşırdı. İçinde kabaran hisler onun kadar güçlü olmayan bir genç kızı derinden sarsıp yolundan alıkoyabilirdi. Ama Marianne duygularını kararlılığını pekiştirmek için kullanabilecek kadar sağlam ve becerikliydi. Evin kapısını sertçe çaldı. Burayı John ve Fanny’nin evi olarak düşünmeyi ısrarla reddediyordu.

Kapıyı sıska yüzlü bir adam açınca şaşırdı. Baş uşak gibi giyinmişti, ama bu adam Stewart değildi. Kül rengi teniyle

ondan daha yaşlı durmasına rağmen yeterince dinç ve hareketli görünüyordu. Kızları küçümseyen bakışlarla baştan aşağı süzdü. “Buyurun?”

“Sen de kimsin?” diye patladı Margaret.

“Asıl siz kimsiniz?” diye sordu baş uşak Marianne’in sinine dokunan bir ses tonuyla.

“Dashwood kardeşleriz,” dedi kibar ama buz gibi bir sesle. “Geçen haftaya kadar bu ev bizimdi.”

Baş uşak istifini bozmadı. “Şimdi Bay ve Bayan John Dashwood’un.”

Marianne gözlerini ona dikti. “Onlara kardeşlerinin geldiğini haber verin.”

Baş uşak sonunda yola geldi ve onları içeri aldı. “Lütfen, burada bekleyin.”

Marianne kendi evinin holünde bekletilmeye göz yummayacaktı. “Daha saçma bir şey duymadım!” diye çıkıştı. “Biz aileyiz. İçeri giriyoruz, işte o kadar!” Çenesini havaya dikip salona daldı ve kendini tamamen yabancı bir odada buldu.

Bütün mobilyaların yeri değişmiş ve çoğu, Marianne’in John’la Fanny’nin eski evinden aşına olduğu cafcacılı sarı bir kumaşla kaplanmıştı. Zeytin yeşili perdeler mor kadife olanlarıyla değiştirilmişti. Ama Fanny’nin odadaki en nadide parçalara dokunmadığı Marianne’in gözünden kaçmadı. Annesinin mektuplarını yazdığı zarif yazı masasıyla değerli sanat eserlerinden birçoğu yerli yerindeydi. Bu gözlem Marianne’e, söz konusu yazı masasından onları nahoş bakışlarla süzen Fanny’ye meydan okuması için cesaret verdi.

“Bayan Dashwoodlar geldi,” diye haber verdi baş uşak, Marianne’le Margaret’in arkasından.

“Görüyorum,” dedi Fanny. “Bu şerefi neye borçluyuz?”

“İstediğimizde ziyarete gelebileceğimizi söylemiştin,” diye karşılık verdi Margaret öfkeyle.

“Elbette. Ama siz gideli yalnızca iki gün oldu.” Fanny iskemlesinden yavaşça doğruldu, fakat iki kıza yer göstermeye yeltenmedi. “Daha yeni evinize yerleşme fırsatınız bile olmamıştır.”

“Aksine, gayet güzel yerleştik,” dedi Marianne abartılı bir nezaketle. “O kadar küçük bir yer ki fazla zaman almadı.”

Fanny’nin sol gözü seğirmeye başladı. Marianne, ilk başını çeviren olmamak için kendini zorladı. “Oturmaz mısınız?” diye sordu Fanny nihayet.

Kızlar rahatsız bir divanın ucuna ilişti. Fanny gül ağacı tahtasından, gösterişli bir koltuğa yerleşti. “Stewart nerede?” diye sordu Margaret vakit kaybetmeden.

“Kim?”

“Baş uşak,” dedi Marianne.

“Ah. Sanırım Essex’e gitti. Orada bir kız kardeşi mi varmış neymiş. Ya da belki de yengesi. Bilemiyorum.”

“Onu işten mi çıkardın?” diye sordu Marianne hayretle. Şaşkınlıktan soğukkanlılığını koruyamamıştı.

“Bu büyüklükte bir evde iki tane uşağa ihtiyaç yok. Anne-min malikanesi gibi değil. Orada bir baş uşak ve bir de yardımcı var.”

“Ama Stewart yıllardır yanımızdaydı.”

“Hayes de yıllardır bizim aileye hizmet ediyor,” dedi Fanny. “Bu işler böyledir, Marianne. Annenizin uşağını yanında tutamaması benim suçum değil.”

Gerçekten öyle mi acaba? diye düşündü Marianne, ama çenesini kapalı tuttu. Bunun yerine, eteğinin altından sağ ayağıyla Margaret’ı dürttü. Margaret uzun bir sessizliğin ardından “Burada bazı kitaplarımızı unutmuşuz,” dedi pat diye.

“Sahi mi?” dedi Fanny ona bakarak.

“Bize ait kitaplar,” dedi Marianne üzerine basa basa. “Babamın ya da ailenin değil. Babam onları bize doğum günlerimizde hediye etti. Sandıklardan çıkmayınca burada unuttuğumuzu fark ettik.”

“John’la konuşun. Bay Morgan’a danışır ve...”

“Gerek yok,” dedi Marianne neşeyle ve ayağa fırladı. Fanny’nin onlara engel olacağını tahmin etmişti, ama Marianne aklına koyduğunu muhakkak yapardı. “Ben gidip alırım. Hangi rafta durduklarını bile biliyorum. Margaret, sen kal ve Fanny’e yeni evimizi anlat.”

“Marianne!” diye seslendi Fanny arkasından.

Ama Marianne çoktan odadan kaçmıştı ve Fanny’nin peşinden gelmediğini görünce basamakları ikişer ikişer atlayarak kütüphanenin bulunduğu ikinci kata çıktı. Kapıyı açtı ve önceden son derece sıcak ve samimi bir yer olan odayı karma-karışık bir halde bulunca şaşaladı. Babasının çalışma masasını buraya taşımışlardı ve rahat koltuklarla kanepenin yerinde yeller esiyordu. Kitaplar ve sandıklar her yere saçılmıştı. Havada bayat bir puro kokusu vardı. Görünüşe bakılırsa, John

yeni çalışma odası olarak burayı seçmişti. Marianne üzüntüyle dudak bükse de vakit kaybetmedi. Raflardan rasgele birkaç kitap aldı. Onlara ait bir sürü kitabı arkalarında bıraktıkları yalan değildi zaten. Sonra çabucak John'un masasını karıştırmaya başladı.

Mektup desteleri, faturalar ve bir de kağıt parçası vardı. Marianne onu eline alıp okudu:

*Kalbim senin için atıyor aşkla,
Sen de benim gibi mi hissediyorsun yoksa?
Eğer öyleyse, sevgilim, bana açılmalısın mutlaka...
Kavuşsak seninle ve dünya cennet olsa.*

Marianne kağıdı düşürdü ve yüksek sesle gülmek için eliyle ağzını kapadı. John'un şair olduğunu hiç bilmiyordu. Üstelik kötü bir şairdi, ama Fanny gibi bir ilham perisiyle işi zor olduğu için belki de ona haksızlık etmemek gerekirdi. Buna Elinor bile gülecekti şüphesiz.

Marianne, John'un masasına oturdu ve o dağınıklığın arasında işine yarayacak bir şey buldu. Evin hesap defterini. John'un başka şiir denemelerinin altında duruyordu. Marianne onları okumak yerine defteri açtı.

Ona evle ilgili harcamaları içeren defteri nasıl kullanacağı öğretilmişti. Hanımefendilik eğitiminin en işe yarar bulduğu derslerinden biriydi. Hatta sonrasında babasının işiyle ilgili muhasebe defterlerini tutmasına da yardım etmişti. John'un babalarının ölümünden önce yılda altı bin pound kazandığını

anlamakta gecikmedi. Fanny kocasından da zengindi. Yıllık geliri sekiz bin poundun altına düşmüyordu. Babalarının evine hiç mi hiç muhtaç değillerdi.

“Yılda on dört bin pound kazanıyorsunuz ve bize bin beş yüz poundu mu layık görüyorsunuz?” diye tısladı ve hesap defterini öfkeyle kapatıp masaya fırlattı.

John’la Fanny maddi bir sıkıntı çekmiyordu anlaşılan. John’u onlara bu kadar anlayışsız davranmaya itecek ne gibi bir kabahat işlemişlerdi? Yoksa hepsi Fanny’nin başının altından mı çıkmıştı? Bu eve ve içindekilere ihtiyaçları olmadığı belliydi. Kendilerine şehirde bir ev ve kırlarda bir malikane alacak kadar paraları vardı. Öyleyse neden?

Para ancak parayla her şeyi satın alabileceklerini sananlara mutluluk getirebilir, derdi anneleri. Belki de Fanny yalnızca açgözlüydü. Ya da...

Bu işin parayla bir ilgisi yoktu. Bütün mesele John’u hak ettiği yerde görmekle ilgiliydi. Ailesinin evinde, aile mirasının varisi olarak. John babaları hayattayken onları nadiren ziyaret ederdi. Babalarıyla bir bağ kurmak için hiçbir zaman çaba göstermemişti. Sorunlu bir ilişkileri yoktu. Birbirlerine daima nazik davranmışlardı. Mesafeli.

Marianne sıkıntıyla iç çekti. Elinor’un ne diyeceğini tahmin edebiliyordu: *John’la Fanny’nin babamı öldürmek için plan yaptığına dair bir kanıtın yok.*

Elinor’un haklı olmasından nefret ediyordu.

Marianne koltuğunun altına sıkıştırdığı üç tane kitapla çalışma odasından çıkıp aşağı indi. Bu kez evin resmi odalarını

pas geçti ve doğruca mutfağa indi. John'la Fanny evin bir çalışanına babalarını öldürmesi için para verdiyse, belki de bu kişiyi yanlarında tutmuşlar ve hatta terfi ettirmişlerdi. Gelgelelim, merdivenlerde tanımadığı bir bulaşıkçı kadına ve hizmetlilerin koridorunda da uşak üniformalı, leylek gibi bir delikanlıya rastlaması bu teorisini çürütür nitelikteydi. Oğlan ona gizlemeye gerek duymadığı bir merakla baktı.

Mutfağa adımını attığında tanımadığı dört hizmetli apar topar ayağa kalktı. Şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp onu kibarca selamladılar. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Ama Bayan Matthews'u arıyordum."

Annesinin yaşlarında ve dudaklarının kenarlarında derin çizgiler olan bir kadın "Bayan Matthews artık burada çalışmıyor," dedi.

Marianne hayretle irileşen gözlerine rağmen duygularını kontrol etmeye çalıştı. "Ya Emily?"

Kadın başını iki yana salladı ve Marianne yanlarında çalışan herkesin isimlerini tek tek saymaya başlamadan önce ekledi: "Eski hizmetlilerden kimse kalmadı." Marianne'e kibarca merdiveni gösterdi.

Ama Marianne yerinden kıpırdamadı. "Kendileri mi gitti, işten mi çıkarıldılar?"

Kadın onaylamaz bir tavırla dudaklarını büzdüğünde, Marianne o belirgin çizgilerin nedenini anladı. "Yerlerini başkaları aldı," dedi ve Marianne'i kolundan tutup "Gelin, sizi ait olduğunuz yere, yukarı çıkarayım," diye ısrar etti.

Ama Marianne artık oraya ait değildi.

Marianne yaramaz bir çocuk gibi doğruca salondaki Fanny'nin yanına götürüldü. Ve tıpkı yaramaz bir çocuk gibi Fanny tarafından bir güzel paylandı. "Hizmetlilerin katına inemezsin. Ne kadar yakışksız bir davranış!"

"Bütün çalışanları işten mi attın?" diye sordu Marianne nezaketi bir kenara bırakarak.

"Onlara yazdığım tavsiye mektupları sayesinde hepsi yeni işler buldu. Büyüyüp kendi evinin hanımı olduğunda sadık hizmetkarların ne kadar zor bulunduğunu anlayacaksın." Devam etmeden önce duraksadı. "Büyük bir evi yönetme fırsatı bulursan tabii."

Bu sözlerin ardındaki gizli ima Marianne'in sabrını taşırdı. Ama Fanny'ye haddini bildirmek için ona bir adım daha yaklaştığı sırada yengesinin arkasında duran kız kardeşinin çılgınca başını iki yana salladığını fark etti. Bunun üzerine, derin bir nefes alıp zoraki sırttı. "Hizmetlilerinin sadakatini kazanmak konusunda bu kadar zorlanmana üzıldüm, Fanny," dedi. "Annem ve kız kardeşlerimle benim çok şükür hiç böyle bir sorunumuz olmadı."

Margaret'a elini uzattı ve daha da ısıltılı bir gülümsemeyle ekledi: "Biz gidelim artık."

Eski evlerini arkalarında bırakmak üç gün öncekinden hem daha zor hem de daha kolay oldu. Daha kolaydı, çünkü Marianne'in içinden bir ses artık buraya ait olmadığını söylüyordu. Evlerini bir yuva haline getiren insanlar bile artık orada

değildi. Ama bir açıdan da zordu, çünkü bundan sonra burada bir misafir olarak bile kabul göreceğini sanmıyordu.

Sokağın sonuna vardıklarında Margaret'ın baklayı ağzından çıkarmasıyla keyfi yerine geldi. "Fanny'nin mektubunu yürüttüm."

Marianne birden durdu. "Uydurma!"

"Doğruyu söylüyorum. Bana Harry'yle birlikte çocuk odasında beklememi söyledi. Ben de karşı çıktım. Fanny çok bozuldu ve kahyayı bulmaya gitti. O sırada yazı masasına yaklaşıp ne yazdığına baktım. Sonra annesinden gelen bir mektubu gördüm ve katlayıp elbisemin içine sıkıştırıverdim."

Marianne kardeşinin cesaretine hayran kalmakla sinir olmak arasında gidip geldi. "Onu bizim çaldığımızı anlayacak."

"Bence bu mektubu okuduğuna pişman olmayacaksın." Margaret'ın çilli yüzü kendini beğenmiş bir gülümsemeye aydınlandı ve mektubu elbisesinin kolundan çıkardı. Marianne katlı kağıdı aldı ve yürümeye devam ettiklerinde merakla açtı.

Başı sıkıcıydı. Annesi Fanny'nin halini hatırını soruyor ve son havadisleri veriyordu. Sonraki paragraf John'la Fanny'nin yeni evlerine taşınmasıyla ilgiliydi. Marianne mektubu daha sıkıca kavradı. *John'un babasının karısıyla kızlarının evden vazgeçmesi isabet olmuş, diye yazmıştı Fanny'nin annesi. Sizin onlara bakma gibi bir yükümlülüğünüz yok. John'un babası kendi ailesini düşünmediyse siz neden düşüneceksiniz? John'un böyle bir sorumluluğu üstlenmesini belki rahmetli de istemezdi.*

Derin düşüncelere dalan Marianne kardeşinin, “Dur, mektubu buruşturuyorsun,” uyarısıyla kendine geldi.

“Evden vazgeçmemiz isabet olmuşmuş! O cadı bizi kendi evimizden kovdu! Bir rezalet çıkacağından çekinmese bizi hizmetçilerin katına yerleştirirdi!”

“Okumaya devam et,” dedi Margaret.

Marianne nihayet mektubun sonundaki ilgi çekici kısma geldi. *Edward’ın başarıya ulaşması ve sosyete de kendine saygın bir yer edinmesi için elinden geleni yapmalısın. Alistair meselesinde kaybettiği itibarın bir kısmını kayınpederinin işlerini devralarak geri kazanabilir. Ama diğer Dashwoodlar’ın geleceğiyle yakinen ilgilenmesi beni endişelendiriyor. Kardeşinin saygınlığını düşünmesini ve saçma sapan vicdan muhasebeleri yüzünden yolundan sapmamasını sağlamalısın. Edward çok daha iyi yerlere gelebilir. Ona uygun bir eş bakmaya başlamamamız yerinde olur diye düşünüyorum...*

“Alistair meselesi,” diye yineledi Marianne. Margaret’in koluna yapıştığını bile fark etmedi. “Sence neden söz...”

“Dikkat et!” diye bağırdı Margaret ve Marianne başını kaldırıp da kendini işlek sokağın ortasında bulunca mektubu düşürdü. Sağından hızla bir at arabası yaklaşıyordu. Marianne son anda geri sıçrarken ayağı yamuk bir kaldırım taşına takıldı. Sol ayak bileği burkuldu ve sertçe yere düştüğünde kardeşinin korkuyla adını haykırdığını duydu.

Üstü açık at arabası az kalsın ayağını ezecekti. Marianne bir arabanın altında kalmaktan kıl payı kurtulduğunu fark ettiğinde dehşetle ürperdi. Sonra ayak bileğindeki yakıcı acıyla irkildi.

Bileği kadar olmasa bile üzerine düştüğü poposu da fena halde acıyordu.

“Mariannel” diye bağırdı Margaret ablasının üzerine atılarak. Onu endişeyle kucakladı. Marianne genç bir beyefendinin önlerinde yere çömeldiğini neden sonra fark etti.

“Kıpırdamayın,” dedi genç adam. Marianne’in acıyan bileğini hafifçe yerden kaldırdı ve çoraplı bacağına yokladı. Marianne normalde acıya karşı dayanıklıydı ve böyle durumlarda dişini sıkardı. Ama *yabancı bir adamın bileğine dokunması* onu hepten şaşalatmıştı ve bir an bayılacağından korktu.

Genç adam sonra başını kaldırdı. Kristal gibi parlayan mavi gözleri onunkilerle buluştu ve Marianne hafifçe inledi.

“Özür dilerim,” dedi adam ve Marianne’in ayağına bakmak için başını eğdiğinde sarı saçları alnına döküldü. “Sanırım burkulmuş.”

Gelin görün ki, Marianne acıdan inlememişti. Tepkisinin nedeni, çehresi mermerden oyulmuş bir heykelinki kadar harikulade olan bu genç adamdı. Karşısındaki yüz çıkık elmacık kemikleri, güçlü ve biçimli çenesi, kalın kaşları ve kenarlarında tatlı bir gülümsemenin uçtuğu dolgun dudaklarıyla o kadar çarpıcıydı ki Marianne gözlerini ondan alamıyordu.

“Büyütülecek bir şey değil,” diyebilirdi.

“Ayağa kalkmanıza yardım edeyim mi?”

Marianne başını salladı ve genç adam eldivensiz elini ona uzattı. Marianne uzun ve zarif parmaklarına bakarak bir müzik aleti çalıyor mu diye merak etti. Bu baş döndürücü yabancıcının ve Margaret’in yardımıyla ayağa kalktı. Eteğine bulaşan

tozu toprağı silkeledi, ama ağırlığını sol ayağına verdiğinde acıyla nefesi kesildi.

“Bana yaslanın, küçük hanım,” dedi genç adam kolunu beline dolayarak. “Sizi evinize bırakmama izin vermelisiniz!”

“Gerek yok, biz bir araba...” diye itiraza başladı Marianne, ama sonra birden ayakları yerden kesildi. Genç adam onu kucağına almıştı! Göründüğünden daha güçlüydü ve Marianne düşmemek için kollarını boynuna doladı.

“Endişe etmeyin, benim arabam hemen şurada. Sebep olduğum rahatsızlığı telafi etmek için sizi evinize bırakmakta ısrar ediyorum.”

“O siz miydiniz?” diye sordu Marianne. Ama sesinde en ufak bir suçlama yoktu. Kurtarıcısı bu kadar çekiciyken ölümle burun buruna gelmeye bile aldırmıyordu.

“Birden önüme çıktınız,” dedi genç adam, onu az kalsın ölümüne neden olacak arabaya bindirdiğinde. Tam da genç bir beyefendinin güneşli bir günde gezmeye çıkacağı türden, küçük, iki tekerlekli ve üstü açık bir at arabasıydı. Marianne, Margaret’a göz attığında kardeşinin genç adamı, Barton Sokağı’nda cirit atan sokak kedileri gibi vahşi ve temkinli bakışlarla süzdüğünü gördü.

“Kardeşim ne olacak? Hepimiz sığabilir miyiz?” diye sordu.

“Biraz sıkışacağız, ama idare ederiz,” dedi genç adam. Marianne onun mavi bakışlarına dalıp gitti. Bu gözlere bakmak bir gölün derinliklerinde kaybolmak gibiydi. Genç adam pişmanlıkla elini tuttu. “Sizi bu halde bırakıp gidersem kendimi asla affedemem.”

“Madem ısrar ediyorsunuz,” dedi Marianne. “Çok naziksınız. Margaret?”

Margaret genç beyefendiyi kuşkucu bakışlarla süzmesine rağmen, onun yardımıyla arabaya binmeye razı oldu. Genç adam atının yaralanıp yaralanmadığını kontrol ederken, Margaret ablasının kulağına eğildi. “Daha adını bile bilmiyoruz!” diye fısıldadı.

“Endişe etme. Kendini tanıtmasını isteyeceğim.”

Genç adam arabasına binip dizginleri eline aldı. “Nereye, hanımlar?”

“Barton Sokağı, Cheapside,” dedi Margaret. Marianne’in dili tutulmuş gibiydi zira. Bileğinin zonklaması bir yana, koltuk epey dar olduğu için üzerindeki kat kat giysilere rağmen, genç adamın bacağından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Leziz bir şekilde ahlaksızcaydı!

“Orayı biliyorum,” dedi genç adam ve araba hareket etti. “Yağmur başlamadan sizi eve yetiştiririm.”

Marianne gökyüzünde toplanan kara bulutları yeni fark ediyordu. Elinor her konuda haklı çıkmak zorunda mıydı? Neyse ki hızlı gidiyorlardı. Margaret’la Marianne bu mesafeyi daha uzun bir sürede kat edecekti. Barton’a yaklaştıklarında sokaklar kalabalıklaştı. Marianne el arabalarıyla yaya-
ların, siyah tüyleri pırıl pırıl parlayan iki güzeller güzeli atın çektiği arabaya yol açmak için kenara çekildiğini görünce kendi kendine gülümsedi. Yolda konuşmadılar ve Marianne buna neredeyse sevinecekti, çünkü hem bileği acıyor hem de genç adam koltuğunda ağırlığını her değiştirdiğinde soluksuz

kalıyordu. Henüz bu yolculuğun bitmesine hiç hazır değildi ki Margaret evlerini işaret etti ve genç adam dizginleri çekti. Margaret aşağı atlayıp kapıya koşarken Marianne de ayağa kalkmaya çalıştı. Ama kurtarıcısı gülümseyerek yardımına koştu. “Lütfen, küçük hanım. İzin verir misiniz?”

Onu yeniden kucağına aldı ve arabadan indirmekle kalmayıp evin açık kapısına doğru taşıdı. Hannah onları şaşkınlıkla izledi. Genç adam nereye gideceğini bilir gibi doğruca oturma odasına girdi. Annesiyle Elinor dehşetle ayağa fırladı. Genç adam Marianne’i kanepeye yatırıp bacağını kaldırdıktan sonra Bayan Dashwood’a döndü.

“Özür dilerim, efendim. Bu genç hanım küçük bir kaza geçirdi ve ona evine kadar eşlik etmek istedim. Ben Bay John Willoughby. Hizmetinizdeyim, hanımefendi.” Kibarca eğildi, ama Bayan Dashwood’la Elinor soluğu Marianne’in yanında almıştı. Elinor endişeden deliye dönmüştü.

“İyiyim,” dedi Marianne. “Bileğim burkuldu.” Elinor hemen ayağının altına bir yastık koydu ve Marianne acıyla tısladı. Bileğinin şişeceğinden şüphesi yoktu.

“Ne kadar nazıksınız,” dedi anneleri. Sesi bir rüyadan uyanmış gibi şaşkıncı. Marianne taşındıklarından beri annesini ilk kez giyinik ve aşağıda görüyordu. “Ben, Bayan Henry Dashwood. Bunlar da kızlarım Elinor, Marianne ve Margaret. Marianne’i sağ salim eve getirdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi Bay Willoughby ve bir an Marianne’e baktıktan sonra, Bayan Dashwood’a döndü. “İzin verirseniz,

Bayan Marianne'in nasıl olduğunu görmek için yarın uğramak isterim."

Marianne'in kalbi deli gibi atmaya başladı. Onu yeniden görmek istiyordu. Hem de yarın!

"Elbette," dedi annesi. "Çok kibarsınız."

Bay Willoughby, Marianne'e son kez göz attıktan sonra, Bayan Dashwood'u eğilerek selamladı ve gitti.

Marianne abartılı bir tavırla iç çekip yastıklara yığıldı. "Tanrım!"

Annesi ona alayla gülümsedi. "Bakıyorum, kendine yeni bir hayran edinmişsin, hayatım."

"Az daha Marianne'i öldürüyordu," dedi Margaret.

Marianne'in pabucunu çıkaran, Elinor ona dehşetle baktı. "Ne?"

"Kazaydı," dedi Marianne. "Ne kadar üzüldüğünü görmedin mi? Bizi eve bırakmadı mı?"

"Seni öldürecekti," diye mırıldandı Margaret. "Bu kadarını yapacaktı elbette."

Elinor bileğini sarmaya başladığında Marianne can acısıyla bağırdı. "Elinor!"

"Özür dilerim," dedi ablası ve daha nazik davranmaya özen gösterdi. "Olaylı bir sabah geçirmişe benziyorsunuz," diye ekledi sertçe.

"Öyle," dedi Marianne. Annesi gider gitmez Elinor'a her şeyi anlatacaktı. Fanny'nin bütün hizmetlilere yol verdiğini, aslında ne kadar zengin olduklarını ve Fanny'nin annesinin her ne pahasına olursa olsun Edward'ın desteklenmesi gerektiğini yazdığını.

TIRZAH PRICE

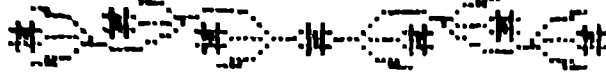
Sonra birden Bayan Farrows'un mektubunun artık onda olmadığı aklına geldi.

Ceplerini yokladı, ama onu cebine koyduğunu hatırlamıyordu. Tek hatırladığı, mektubu okumayı bitirir bitirmez Margaret'in çığlığını duyduğu ve üzerine gelen at arabasından son anda kaçabildiği idi. Bay Willoughby'nin baş döndürücü gülümsemesi ve nazik dokunuşları ona geri kalan her şeyi unutturmuştu.

Tek kanıtları o mektuptu ve kaybolmuştu.

YEDİ

İki beyefendi Dashwood kardeşleri ziyaret ediyor.

ELINOR, Bay Willoughby'nin Marianne'e kur yapmasını izlemekten daha sıkıcı bir iş düşünemiyordu.

Laboratuvar araç gereçlerini yerleştirmek ve şu esrarengiz maddeyle deneyler yapmak yerine, ertesi sabah, annesi ve kız kardeşiyle oturma odasında Bay Willoughby'nin ziyaretini beklemeye mecbur kalmıştı. Annesini giyinmiş kuşanmış bir halde misafir ağırlamaya hazırlanırken gördüğüne elbette seviniyordu. Ama Bayan Jennings'in evine gerçekleştirdikleri ziyaretten beri babasının çay fincanının dibinde kalan maddeyi yeniden incelemeye can atıyordu.

Bay Willoughby sözüne sadık kaldı ve koltuğunun altında ince bir kitap ve elinde bir demet çiçekle Marianne'i ziyarete geldi. Marianne ayağını yastığa dayamış ve uzun eteğini özenle kanepeye yaymıştı. Hannah konuğu içeri buyur ettiğinde ve Bay Willoughby, Dashwood hanımlarının onu beklediği odaya girdiğinde belki biraz abartılı kaçabilecek bir sevinçle gülümsedi.

“Hoş geldiniz,” diye şakıdı. “Ne kadar nazıksınız. Bize çiçek mi getirdiniz?”

“Dünkü talıhsız karşılaşmamızdan sonra beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim,” dedi Bay Willoughby, Marianne’inkinden aşağı kalmayan bir neşeyle. “Aslında arabayı dikkatli sürerim. Bu çiçekler sizin, Bayan Dashwood,” diye ekledi annelerine bakarak. “Sebepe olduğum rahatsızlık için affınıza sığınıyorum.”

Elindeki pahalı zambakları ona şaşkın şaşkın bakan Bayan Dashwood’a uzattı. Elinor annesinin çiçekleri tereddütlü bir gülümsemeyle kabul edişini izledi. “Benim için mi?” diye sordu hayatında hiç çiçek almamış gibi. “Teşekkür ederim, Bay Willoughby. Ne kadar düşüncelisiniz.”

Bay Willoughby cevap vermeden önce, Bayan Dashwood’u dikkatle süzdü. “Benim için bir zevk, hanımefendi.” Marianne’e döndü. “Şiir sever misiniz, Bayan Marianne?”

“Bay Willoughby,” dedi Marianne bazılarına ürkütücü gelebilecek bir hevesle, “ben gerçek anlamda bir şiir tutkunuyum!”

Elinor kendine yapacak bir iş aradı, yoksa gözlerini devirebilirdi. “Anne, ver çiçekleri de suya koyayım.”

Annesi minnetle gülümseyerek buketi kızına uzattı ve Elinor, Hannah’nın çay tepsisini hazırladığı mutfığa kendini dar attı. “Benim,” dedi. “Şunları suya koyacağım.”

Hannah kaynar suyu çay takımının çaydanlığına dikkatle döktü. “Tabii küçük hanım. Ama vazomuz var mı, bilmiyorum.”

“Evde hiç vazo yok mu?”

“Emin değilim. Eski evden o kadar upar topar çıktık ki.” Hannah yanlarına hiç vazo almamaları onun kabahatiymiş gibi sıkıntıyla etrafına bakındı. Aslında değildi elbette. Yeni evlerinde yer olmadığı için eşyalarının çoğunu arkada bırakmak zorunda kalmışlardı.

“Endişe etme,” dedi Elinor. Çiçeklere baktı. Gerçekten de pek güzellerdi ve annesi onlara bu kadar zarif bir hediye almayı beklemiyormuş gibi hayretle bakmıştı. Sonra Elinor’un aklına yüreğini sızlatan bir fikir geldi. Babaları öldüğü için bir erkeğin annelerine çiçek getirmesi ihtimali elbette çok azalmıştı.

Birden aklına başka bir fikir geldi ve bu seferki onu üzmemek yerine huzursuz etti. Bay Willoughby babalarının öldüğünü biliyor muydu? Annelerine çiçek getirerek incelik yapmıştı, ama bu bir yabancından beklenmeyecek kadar düşünceli bir davranıştı. Marianne’le ilgilendiğini de açıkça belli ediyordu. Bunun şaşılacak bir yanı yoktu; Marianne güzel bir kızdı. Ama ilgisinin nedeni onu yakından tanıma arzusu muydu? Oturdıkları eve bakarak paraları olmadığını anlamıştı şüphesiz. Öte yandan, belki de hâlâ Dashwood servetinin evlilik yoluyla ona geçebileceğine dair bir umut besliyordu.

Elinor kardeşini iyi tanıyordu. Marianne, Bay Willoughby’nin niyetini sorgulamayacaktı. Ona aşık olduğunu sanacaktı.

Bir rafta duran porselen sürahi gözüne ilişince “Bunu kullanabilir miyim?” diye sordu.

“Elbette, küçük hanım,” dedi Hannah ve Elinor’un çiçekleri su doldurduğu sürahiye özenle yerleştirmesini izledi. “Pek hoş oldu. Ama korkarım, o sürahi güzelliklerini gerektiği gibi ortaya çıkarmıyor.”

Mesele de o ya zaten, diye düşündü Elinor. Ama gülümsedi ve “Ne yaparsın? Mecburiyetten,” dedi.

Çiçekleri tatlı bir gülümsemeyle oturma odasına götürdü ve Marianne’in gözlerinin hayretle irileşmesine aldırmadı. Annesi de durumun farkındaydı, fakat Elinor sürahiyi en yakındaki sehpa bırakıp yerine geçerken gülümsemesini yüzünden eksik etmedi. “Teşekkürler, Elinor,” dedi Bayan Dashwood. “Bay Willoughby, bize ailenizden bahseder misiniz, lütfen?”

Bütün annelerin en sevdiği soruyu sormamak olmazdı elbette. Marianne’in yanında bir iskemlede oturan Bay Willoughby’nin hoşgörüsüyle gülümsemesine bakılırsa o da bunu bekliyordu.

“Korkarım, anlatacak fazla bir şey yok,” dedi. “Annem ben çocukken vefat etti. Babam öldüğünde de on dört yaşındaydım. Somersetshire’da ailemize ait bir evde oturan teyzem beni okula yolladı. Kendisi bir hayli yaşlandığı için artık şehre inmeyi tercih etmiyor. Ama Londra sosyetesinin daha renkli olduğunu kabul ediyor.”

Küçük ve titrek bir gülümsemeyle Marianne’e göz attı. Anneleri kibarca gülümseyerek başını salladı, ama Elinor bu genç adamın sözlerinden onun kadar etkilenmemiştii doğrusu. *Londra sosyetesinin keyfini sürerek kendine bir eş arıyor,* diye geçirdi aklından. Bay Willoughby’nin on dokuz, yirmi

yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Evlenip çoluk çocuğa karışmak için henüz erkendi, ama geleceğini düşünmesi gereken bir çağda olduğu da yadsınamazdı.

“Teyzenizle yakın olmanız ne güzel,” dedi Marianne. “O da yeğeninin yanında olmasından memnundur.”

“Aile mirasımızın emin ellerde olmasını istiyor. Benim de ona büyük zaafım var. Sonuçta beni o büyüttü. Annemle babamın yokluğunu aratmadı.” Bay Willoughby bir an duraksadıktan sonra ekledi: “Kalabalık bir ailem olmadığı için büyükle-
rim benim için çok değerli.”

Marianne, Bay Willoughby’nin gözleri önünde kartopu gibi erimek üzereydi. Ama dudaklarını birbirine bastıran Elinor’un ağzı incecik bir çizgiye dönüşmüştü. Bay Willoughby teyzesinin varisi olduğunu bilmelerini özellikle istemişti.

Marianne’le ikisi ortak tanıdıklarından ve Bay Willoughby’nin katıldığı davetlerden söz etmeye başladı. Bahsettiği bütün insanlarla az çok bir hukukları olmuştu. Ama birkaç gündür Barton Sokağı’nda olmalarına rağmen, ziyaretlerine yalnızca Sör John’un gelmesi eski çevrelerince artık kabul görmeyeceklerinin işaretiydi. Elinor bütün o bağlantıların, Dashwoodlar’ın sefalete düştüğünün duyulmasıyla anında koptuğuna kesin gözüyle bakıyordu.

İşin tuhafı, bunu sandığı kadar dert etmiyordu. Belki de babasının servetini kendi çabasıyla edindiğini bilerek büyüdüğü içindi. Dolayısıyla bulundukları çevrenin onlarla iyi geçinmesi tamamen babasının maddi başarısına bağlıydı. Norland Dekteflik Bürosu’ndan hiçbir zaman utanmamıştı. Ona neler

düşünmesi ve hissetmesi gerektiğini dikte etmeye çalışanlara da asla prim vermemiştir.

Gelgelelim, Bay Willoughby'nin şakalarına gülen ve ona göz süzen Marianne'i izlerken belki de kardeşinin onunla aynı duyguları paylaşmadığını düşündü. Marianne, Barton Sokağı'nda kalmaktansa varlıklı biriyle evlenmeyi yeğleyebilirdi. Saygın bir evlilik ve onu destekleyen bir kocanın güvencesiyle hayallerini daha çabuk gerçekleştirebilirdi.

Elinor böyle bir evliliğin ardından onların durumunun ne olacağını düşünmeden edemedi.

Bay Willoughby ziyaretini uzatmadı, ama yeniden uğrayacağına ve Marianne'e başka şiir kitapları da getireceğine söz verdi. Marianne'e kitabını verdi ve diğer Dashwoodlar'ı saygıyla selamladıktan sonra gitti.

Marianne anında Elinor'a yüklendi. "Çiçekleri neden vazoya koymadın?"

"Vazoların hepsi eski evde kalmış," dedi Elinor ciddiyetini korumaya çalışarak.

Marianne tekrar arkasına yaslandı. "Bay Willoughby kim bilir hakkımızda ne düşündü!"

"Nezaketine minnettar olduğumuzu düşünmüştür eminim," dedi Bayan Dashwood ayağa kalkarken.

"Getirdiği şiir kitabına bayıldım," diye iç geçirdi Marianne. "Bunu ne zamandır istiyordum. Zevklerimiz çok benziyor."

"Ne kadar şanslısınız," dedi Elinor ve sesi planladığından biraz daha alaycı çıktı.

“Öyle,” diye yanıtladı Marianne. “Zevklerimin uyuşmadığı biriyle birlikte olmam mümkün değil. Aynı kitaplardan, aynı müziklerden hoşlanmalıyız.”

“Sonra, o da senin gibi melodrama kaçan hareketlerde bulunmaya yatkın olmalı,” diye ekledi Elinor.

“Yeter,” dedi anneleri ve sesindeki bitkinlik kızların tartışmaya son vermesine neden oldu. “Bence gayet hoş bir gence benziyor, hayatım.”

Çiçeklerin kadifemsi yapraklarını hafifçe okşadıktan sonra tek kelime daha etmeden yukarı çıktı. Kızlar Bay Willoughby’yi unutarak annelerinin arkasından endişeyle baktı. Elinor herkesin aklından geçenleri dile getirdi. “Anne-min bu hali beni kaygılandırıyor.”

“İlaç yüzünden,” dedi Margaret odanın bir köşesinden. “Uyku ve sersemlik yapıyor.”

Elinor orada fare gibi sessizce oturan kardeşinin varlığını bile unutmuştu. Margaret’ın suya sabuna dokunmaması hem işlerine gelmişti, hem de uzun zamandır lafa karışmamasını biraz yadırgamışlardı doğrusu. “Ne ilacı?”

“Kahverengi şişedeki.”

Afyon ruhu. Elinor babasını ölü bulduktan sonra anneleri sinir krizi geçirmişti. Kendini paralarcasına ağladığına şahit olan doktor ona afyon ruhu verilmesini uygun bulmuştu. Ama babaları öleli bir haftayı geçiyordu. Elinor annesinin hâlâ ilaç kullandığını bilmiyordu.

“Ah, evet,” dedi başka ne söyleyeceğini bilmediği için. “Babamın ölümünü bir an önce aydınlatmamız gerek.”

Böyle diyordu, ama babalarının bir cinayete kurban gittiğini öğrenmek annelerinde daha da büyük bir sarsıntı yaratacaktı.

"Bay Farrow's'a yazdın mı?" diye sordu Marianne. "O mektubun ne anlama geldiğini öğrenmeliyiz."

"Evet," dedi Elinor. Önceki gün, Bay Farrow's'un muhasebe şirketine bir mektup yollayarak babasının dava dosyalarını sormuştu. Özel hayatını sorgulamanın kabalık olacağını düşündüğü için mektubu kısa ve resmi tutmuştu. "Bir şey öğrenirsem ilk sizinle paylaşacağım."

"O işin altından bir şeyler çıkacak," dedi Marianne. Dün eve geldiğinden beri bunu söylüyordu. Anneleriyle Hannah'tan gizli Elinor'a son havadisleri fısıldamıştı. "Bu bilekle ipuçlarını kovalayamayacağım için kumandayı sana devrediyorum," diye ekledi kardeşi.

Elinor'un ipucu kovalama anlayışı, Edward Farrow's'u hakkında hiçbir şey bilmemesi gereken bir mektubun içeriğiyle ilgili sorgulamayı kapsamıyordu. Yine de annesinin ona neden bir eş bulma telaşına düştüğünü merak ediyordu doğrusu. Edward da evlilik konusunda annesi kadar aceleci miydi? Nasıl hanımlardan hoşlanıyordu acaba? Aklında biri var mıydı?

Elinor bu tür düşünceleri bir kenara bıraktı. "Bay Farrow's'u neden ben sorgulamak zorundayım?" diye sordu. "Onu çaya davet edelim. Sen de rahat rahat sorularını sor."

Marianne gözlerini devirdi, ama onun yerine Margaret cevap verdi. "Annem her an yanımıza gelebilir. Ayrıca Bay Farrow's senden hoşlanıyor."

Elinor gözlerini kısarak ona baktı. “Toplasan on cümle etmedik.”

“Margaret’a katılıyorum,” dedi Marianne. “Babamın hesap defterlerini sorarken senin için endişelenir gibi bir hali vardı.”

“Bana iddia ettiğiniz kadar düşkünse, bakalım mektubuma ne zaman cevap verecek?” Elinor, Bay Farrows’un notunu aynı gün içinde yanıtlamasının ne kadar zor olduğunu biliyordu. “Bence yalnızca merhametli biri.”

“Hiçbir erkek yok yere şövalyeliğe soyunmaz,” dedi Marianne ukalaca.

Elinor ona ters bir bakış fırlattı. “O halde Bay Willoughby’nin de başka niyetleri olduğunu kabul ediyorsun?”

Marianne iç çekti. “Umarım vardır,” dedi hülyalı bir sesle.

Margaret’la ikisi kıkırdamaya başladı ve Elinor başını iki yana sallayarak onları sululuklarıyla baş başa bıraktı.

Ertesi gün Elinor, annesi ve kardeşleriyle Bay Willoughby’nin ziyaretini beklemekten kaytarmak için her yolu denedi. “Babamın çay fincanındaki maddeyi incelemem lazım,” dedi Marianne’e. “Hazır siz annemi oyalarken ben o işi hallediyim. Bay Willoughby’ye başımın ağrıdığını söylersiniz.”

Neyse ki Marianne, beğendiği genç adamın her gün onu ziyarete gelmesinin sevinciyle sarhoş olmuştu. Ablasının ona refakat etmeye yanaşmamasına aldıracak halde değildi. Elinor rahat bir nefes aldı. Ama annesiyle bir ara şu Bay Willoughby konusunu konuşmayı da aklının bir köşesine yazdı.

Mutfağın Elinor'un laboratuvar araç gereçlerine ayrılan köşesi iyi ışık almıyordu ve cam tüpleriyle diğer aletlerini koyacağı yalnızca bir tanecek rafı vardı. Margaret'ın sis bombasını paketinden çıkarırken artık bir bahçeleri olmadığı için onu deneyemeyeceklerini düşündü. Sonra aklına Bayan Williams geldi.

İnsanın profesyonel bir laboratuvarı ve çalışmalarını destekleyen kimyager bir amcası olması nasıl bir şeydi acaba? Trajik ölümüyle herkesi yasa boğan genç bir hanıma özenmek pek doğru değildi elbette. Marianne, Bayan Williams'ın başına gelenlerin ona da ders olması gerektiğini söyleyebilirdi.

Aslına bakılırsa, Elinor kendince bu olaydan bazı dersler çıkarmıştı. Bayan Williams eğer bir cinayete kurban gittiye o da çok dikkatli olmalıydı.

Araç gereçlerini özenle kutularından çıkarıp rafa dizdi ve önlüğünün cebindeki minik kavanozu aldı. Bir çay kaşığı dolusundan biraz fazla olan bu madde ellerindeki tek gerçek kanıttı. Onun için, Elinor aklıma gelen bütün deneyleri yapamayacaktı.

Defterine not almakla işe başladı. Maddeyi her açıdan inceledi ve kavanozu hafifçe salladı. Aklından geçenlerin hepsini yazdı. Renginin sarıya çalan bir kahverengi olduğunu, kuruyan taneciklerin ne kadar küçük olduğunu ve bu maddenin ona neyi hatırlattığını. Sonra kavanozun kapağını büyük bir dikkatle açtı ve içindekini kokladı. Belli belirsiz bir toprak kokusu aldı. Maddenin gerçek formu bu muydu, yoksa çayla birleşince değişmiş miydi? Belki de en aktif bileşen çaydaki sıvı

gibi uçup gitmişti. Ama küçük bir miktarını karıştırdığı suyun acı tadını hatırlıyordu. Bu şey her neyse asla zararsız değildi.

Zehrin birazını kazıdı (artık bir zehir olduğundan emindi) ve onu suya karıştırdığında anında eridi (*suda eriyebilen bir madde*, diye not etti). Onu sirkede eritmeyi denedi (*görünen bir reaksiyon oluşmadı, bir sonuca varılamadı*). Sonra maddeneyi ateşte eritme girişiminde bulundu, ama yalnızca rengi koyulaştı ve zehirli bir koku saldı. Elinor dumanları solumamaya çalışarak mutfak camını açtı. Neyse ki koku ters bir etki yaratmadı.

Düşüncelerini toplamak için duraksadı. Birçok deney yapabileceğini biliyordu, ama elinde yeterli miktar yoktu. Görünüşe bakılırsa, kavanozdaki maddenin yarısını daha şimdiden ziyan etmişti. Bundan sonra doğru deneyleri yapmak zorundaydı.

Kimya. Elinor'un büyük aşkı ve aynı zamanda sinir bozukluğu nedeniydi.

Kapının çerçevesinin tıklatılmasıyla boş bulunarak korkuyla sıçradı. Başını çevirdiğinde az kalsın kavanozu düşürüyordu.

Edward Farrows mutfağın kapısında dikiliyordu.

"Ah!" diye inledi. "Merhaba. Burada ne arıyorsunuz? Yoksa..."

Kayıp mı oldunuz? diye soracaktı ki, yeni evlerinin ne kadar küçük olduğu aklına geldi.

"Evet, sizi arıyordum," dedi Bay Farrows hafifçe gülümseyerek.

Elinor bunu hiç beklemiyordu doğrusu. “Hayrola?”

Bay Farrows’un biraz bozulduğunu fark ederek çabucak durumu kurtarmaya çalıştı. “Kusura bakmayın. Misafir beklemediğim için şaşırdım. Hoş geldiniz. Buyurmaz mısınız?”

Bay Farrows mutfığa girip ona bir iskemle çekti. Elinor önlüğünü çıkardı ve oturdu. “Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim,” dedi Bay Farrows masanın karşısına geçerken. “Oturma odasında bir konuğunuz vardı. Kahyanız buraya gelebileceğimi söyledi.”

“Elbette,” dedi Elinor. “Sefalar getirdiniz.” Yanaklarına ateş bastığını fark ederek ekledi: “Ama mutfakta rahat etmezseniz oturma odasına geçebilirsiniz.”

“Burası iyi,” dedi Bay Farrows. “Sizinle konuşmak istedim, çünkü anladığım kadarıyla bu işlerle siz ilgileniyorsunuz.”

Elinor, mutfak masasının çiziklerle dolu yüzeyine baktı. “Kastettiğiniz oysa ailemin hesaplarını ben tutuyorum. En azından, şimdilik.”

“Sizi huzursuz etmek istemiyorum,” dedi Bay Farrows usulca, Elinor başını kaldırdığında onun sevecen bakışlarıyla karşılaştı. Bay Farrows onu gizlemeye gerek görmediği bir merakla inceliyordu, ama asla rahatsız edici değildi.

“Ben iyiyim,” diyebildi. Aslında doğru değildi tabii. Bay Farrows’un yanında fazlasıyla geriliyordu, fakat bunun ondan hoşlanmamasıyla ilgisi yoktu. Aksine, Elinor kendi hareketlerinin ve onun her bir jestinin fazlasıyla farkında olmasına rağmen, gitmesini hiç istemiyordu. “Maddi konuları

konusmak ancak parayı konuşmaya gerek duymayacak kadar zengin olanları rahatsız eder.”

“Ağzınıza sağlık,” dedi Bay Farrows. “Ben bu gözlemi bir adım daha ileri taşıyıp paranın pek çok bakımdan güçle eşit olduğunu söyleyeceğim. Parayı konuşmaktan utananlar kendi güçlerini sınırlandırıyor.”

“Ne kadar enteresan bir bakış açısı,” dedi Elinor. Bay Farrows’un bunu mütevazı bir tavırla söylemesi de ayrıca hoşuna gitmişti. Bu sonuca kendi tecrübelerine dayanarak mı vardığını soracaktı ki tam vaktinde dilini tutabildi.

“Bir şey söyleyecektiniz,” dedi Bay Farrows. Bu sırada, dudaklarında uçuşan muzip gülümseme onu birden yakışıklı bir gence dönüştürdü. Elinor bu gülümsemede, onun yakın bir zamana kadar olduğu pervasız ve neşeli delikanlıdan izler buldu.

“Sizin gibi birinden bu tarz fikirler beklemezdim. Sadece bunu söyleyecektim.”

Bay Farrows çenesini sıktı. “Korkarım, ablamla ilgili izlenimleriniz bana da önyargıyla yaklaşmanıza neden oluyor.”

“Hayır, asla,” diye yalan söyledi Elinor. “Söylediğimi unutun, lütfen. Düşünmeden konuştum. Biz Fanny’yle hiçbir zaman o kadar yakın olmadık.”

“Ablam kimseyle yakın değil. Bunun tek nedeni de kendisi.”

Elinor gülmemek için dudağını ısırды. “Buraya ablanızdan konuşmaya gelmediniz herhalde?”

Aslında ortamı biraz yumuşatmaya çalışıyordu, ama çabaları boşa gitmişti. Bay Farrows daha da ciddileşti. “Öncelikle

sizden özür dilemek istiyorum. Ablam babanızın hesap kitap işleriyle ilgilenmemi istediğinde, bunu ailenizin rızasıyla yaptığını sandım. Sonradan öyle olmadığını anladım. Daha erken gelecektim, fakat taşınmak zorunda kaldığınızı öğrendim.”

Mektubunu almamış mıydı? “O evde kalmak istemedik,” dedi. “Bu yeni daire dördümüze rahat rahat yetiyor.”

Bay Farrows bunu yutmadığını belli eden bakışlarla süzdü onu. Ama kibarlık edip başını yana eğdi ve “İyi düşünmüşsünüz,” dedi. “Bakıyorum da şimdiden yerleşmişsiniz. Ben yine de bu zor zamanda sizin ve ailenizin canını sıktığım için üzgün olduğumu söylemek istiyorum.”

Marianne onu sıkıcı ve tutkusuz bulabilirdi, ama Elinor’un süslü cümlelere ihtiyacı yoktu. Bay Farrows’un yürekten konuştuğunun farkındaydı ve bu ona yetiyordu. Özrünü kabul etmek için yüzüne baktığında, genç adamın onu dürüstçe süzen altın menevişli, kahverengi gözlerinde kaybolduğunu hissetti.

Uzun bir an boyunca birbirlerinden gözlerini alamadılar ve Elinor yaptığıının fazlasıyla yakışıklı olduğunu bilmesine rağmen buna aldırış etmedi.

Bu duygusal bakışma Bay Farrows’un hafifçe öksürmesiyle sona erdi. “Ziyaretimin bir sebebi daha var,” dedi. “Ablam bu davetiye size benim vermemi özellikle rica etti. Samimiyetinden kuşkunuz olmasın diye. Ama lütfen kendinizi evet demeye mecbur hissetmeyin.”

Üzerinde Fanny’nin süslü el yazısıyla *Dashwood* yazan, krem rengi, pahalı bir zarfı ona uzattı. Elinor, “Ne davetiyesi?” diye sordu şaşkınlıkla.

Bay Farrows yüzünü buruşturdu. "Annem iki gün sonra bir balo düzenliyor."

Elinor davetiyeyi masaya bıraktı. "Anlıyorum."

"Doğrusunu isterseniz, aile arasında bu konu biraz tartışıldı," dedi Bay Farrows uzun bir sessizliğin ardından. "Ablam davet edilmemeyi hakaret sayacağınızdan çekindi."

Elinor az kalsın ağzına geleni söyleyecekti. Fanny, Dashwood kardeşlerle annelerinin ne düşüneceğini zerre kadar önemsemiyordu. Tek düşündüğü, sosyetenin onlar hakkında söyleyecekleriydi. Kocasının akrabalarını davet etmemesi hoş karşılanmayacağı için onlara bir davetiye yollamaya mecbur kalmıştı. Ama gelmemeleri için özellikle geç bir tarihi beklemişti.

Elinor kendini zorlayarak gülümsedi. "Fanny nezaket göstermiş. Ama babam vefat edeli henüz iki hafta oldu. Belki gelecek sefere."

O son üç kelimeyi ağzından kaçırmıştı. Yoksa Fanny'nin ya da annesinin hiçbir davetine icabet etmeye meraklı değildi. Belki yalnızca Bay Farrows'la dans etmeyi isterdi. Onun salonda onu arayıp bulmasını ve dansa kaldırmasını. Kadriil oynarken göz göze gelmelerini...

Bay Farrows başını salladı. "Gelecek sefere bana bir dans sözü verirsiniz mesut olurum."

Elinor onun da ikisini dans ederken hayal ettiğini hissetti. İki gün sonra, onunla piste çıkabilmeyi isterdi. Başını sallamakla yetindi.

Bay Farrows başka bir tarafa baktığında rahat bir nefes aldı. Onunla göz göze konuşmak güzeldi, ama Elinor'un

heyecandan eli ayağı birbirine dolanıyordu. “Ne üzerinde çalışıyorsunuz?” diye sordu Bay Farrows.

Elinor yanaklarının kızardığını hissetti. “Kimya,” deyiverdi. “Bilime merak duyuyorum.”

Bay Farrows duyduklarından büyülenmiş gibi ona döndü. “Sahi mi?”

“Kitaplarda okuduğum deneyleri kopyalıyorum. İmkanım dahilinde olanları tabii. Şimdiye kadarki en büyük maceram bitki özlerini damıtmak oldu. Kendi parfümlerimi üretmeyi planlıyorum.”

Elinor karşı tarafın kimya tutkusunu budalaca bulabileceğinden çekinmişti, ama Bay Farrows onu ilgiyle dinliyordu. “Bir eczane işletmeyi düşünüyor musunuz?”

“Şimdilik öyle bir niyetim yok.” Elinor maddi durumlarının buna uygun olmadığını söyleyecekti ki lafı çevirdi. “Aslında akademik çalışmalara yönelmek gibi bir hayalim var. Kimya eğitimi almak istiyorum. Yeni elementleri ve bileşenleri tanımak arzusundayım.”

Elinor bunu daha önce hiç kimseyle bu kadar açık konuşmamıştı. Dürüstlüğüne kendisi bile hayret etti. Bir uzman olarak değerlendirilmeyi çok istiyordu. Marianne’in *amatörce* yorumu kulağından gitmiyordu.

Bay Farrows’un onunla alay etmemesi yüreğine su serpti. “Harika!” diye bağırdı genç adam hayranlıkla. “Fransızca biliyor musunuz?”

Elinor şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Biraz. Dadım çok uğraştı, ama ben Latince ya da Yunanca öğrenmekle daha ilgiliydim.”

“Tüh,” dedi Bay Farrows. “Fransızların kimya alanında İngilizlerden epey ileride olduğunu duydum. Aslında Avrupa ülkelerinin çoğu öyle. Ne yazık ki, eserlerin çevrilmesi zaman alıyor. Bayan Dashwood? Şu tavadan dumanlar çıkması normal mi?”

“Ne?” Elinor sandalyesinde döndü. “Eyvahlar olsun!”

Ayağa fırlayıp tavanın ısınan sapını tutmak için bir bez aradı. Eriyen maddeyi farkında olmadan yeniden ateşe koymuştu. Tava kapkara olmuştu. Dumanlar yüzünden öksürerek tavayı bırakacak bir yer ararken Bay Farrows’un yanından geçtiğini fark etti.

“İşte oldu!” Mutfağın camını açtı ve içeri temiz hava doldu (arka sokağın ekşi kokusuyla birlikte). Elinor’un kızgın tavayı tuğla pervaza koyabilmesi için yana çekildi.

“Teşekkür ederim,” dedi Elinor *köh köh* öksürerek. Dumanların camdan çıkması için bezi salladı. “Genelde bu kadar dikkatsiz davranmam.”

“Dikkatinizi ben dağıttım,” dedi Bay Farrows.

“Ne iyi ettiniz.” Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz telaşa kapıldı. Üstelik Marianne gibi cilveli bir tavırla söylemişti bunu.

“İtiraf etmeliyim ki burada oluşumun bir nedeni daha var.” Bay Farrows artık dumanı tütmeyen tavadan gözlerini ayırdı ve Elinor’a baktı.

“Öyle mi?” diye mırıldandı Elinor umutla.

“John’la Fanny’nin babanızın bürosunu kapatmaya karar vermesi yazık oldu. Bence son derece başarılı bir iş modeliydi. Geçen hafta son beş yılın bütün hesaplarını ve faturalarını inceledim. Bunu buldum.”

Cebinden çıkardığı kağıdı Elinor'a uzattı. Beş poundluk bir faturaydı. Elinor nefesini tutup yeniden iskemleye oturdu.

“Bayan Palmer babanızın ücretini henüz ödememiş,” dedi Bay Farrows karşısına geçerken. “Kapanmamış tek hesap buydu... Ben bu paraya John ve Fanny'den daha fazla ihtiyacınız olabileceğini düşündüm.”

Elinor faturanın köşesiyle oynadı. Beş pound bu zor günlerde onlara ilaç gibi gelecekti. Kışlık odun ve onlara aylarca yetecek kadar et alabilirlerdi. “Sonra karşı çıkmasınlar?” diye sordu.

“İkisinin de bu faturadan haberi yok,” dedi Bay Farrows muzipçe göz kırparak.

Yaptığı şey dürüstçe değildi belki, ama onlara büyük bir iyilik ediyordu. Elinor şimdiden parayı nasıl harcayacaklarının hesabını yapmaya başlamıştı. Margaret'ın kışlık ayakkabıya ihtiyacı vardı. Mum stokları epey azalmıştı. Sonra birden duraksadı. Marianne, Bay Farrows'un onlara kurulan bir komplonun suç ortağı olduğuna inanıyordu. Ya bu da bir tuzaksa? Belki de abisinden para çalacak mı diye Elinor'u sırtlıyorlardı.

İyi de bunu beş poundla mı yapacaklardı? John'la Fanny'nin binlerce poundu vardı.

Bay Farrows tereddüdünü hissetmiş gibi “Dudaklarım mühlürlü,” dedi. “Siz kabul etmezseniz bu faturayı bir dosyaya kaldıracağım ve parayı tahsil etmeyeceğim.”

Elinor onun samimiyetine güvenmeyi yeğledi. “Teşekkür ederim, Bay Farrows. Bunun bizim için anlamını bilemezsiniz.”

“Bana Edward deyin, lütfen.” Elinor nefesini tutmuştu ki ekledi: “Sonuçta biz bir aile sayılırız.”

Elinor kendi kulaklarına bile yabancı gelen tiz bir sesle güldü. “Peki, Edward. Siz de bana Elinor diyebilirsiniz. Tekrar teşekkürler.”

“Bir ihtiyacın olursa haber ver, lütfen,” dedi Edward resmiyeti bir kenara bırakarak.

Elinor o ana dek birinin desteğine ne kadar muhtaç olduğunu fark etmemişti. Bu yalnızca dumanı tüten bir tavayı koyabilmesi için birinin camı açması bile olabilirdi. Para konusundaki kaygıları, annesinin tuhaf davranışları ve babasının öldürülmüş olabileceği ihtimali onu gerçek anlamda tüketmişti. Eğer ortada bir cinayet varsa katilin cezasız kalabileceğinden ölesiye korkuyordu. Ama Bay Farrows... Edward bu sorunları çözemezdi.

“Teşekkür ederim,” dedi ve yavaşça doğruldu.

Edward da kalktı ve başını eğerek onu selamladı. “İyi şanslar, Elinor.”

Elinor onun ardından uzun bir süre mutfağın ortasında dikildi. Edward’ın adını söyleyişi bir türlü kulağından gitmiyordu.

SEKİZ

*Beklenmedik bir müracaat Dashwood kardeşleri
şaşırtıyor.*

MARIANNE. Bay Willoughby'ye yavaş yavaş aşık olduğundan emindi.

Bay Willoughby ikinci ziyaretini gerçekleştirmek üzere evlerine geldiğinde, Marianne'in hislerinin karşılıklı olduğundan hiç şüphesi kalmadı. Birini kazara incitmenin pişmanlığı da bir yere kadardı. Kim ilgilenmediği bir kızın evine bu kadar sık uğrardı ki?

“Bay Willoughby,” dedi Marianne onu yattığı yerde karşılayarak. Bileğindeki hassasiyet devam ediyordu, ama artık evin içinde hoplaya zıplaya gezinirken acı çekmiyordu. Gelgelelim Bay Willoughby'nin yanında aksayarak yürümek istememişti. “Ziyaretlerinizi aksatmamanız büyük incelik.”

“Beni kabul ettiğiniz sürece kendimi affettirmek için çabayacağım,” dedi Bay Willoughby. Marianne hangisini daha çekici bulduğundan emin değildi: sözlerini mi, yoksa onu gördüğünde gözlerinin içinin gülmesini mi?

“Lütfen, artık bunu bir kenara bırakalım,” dedi. “Dikkatsizlik eden bendim.”

Margaret’in oturduğu yazı masasından alaycı bir homurtu geldi. “Özür dilerim,” dedi dünyanın en masum ifadesini takınarak.

Bay Willoughby olmasaydı Marianne ona yapacağını bilirdi. “Anneniz iyi mi?” diye sordu genç adam.

“Evet,” diye yalan söyledi Marianne. Halbuki annesi yine kötü bir gün geçiriyordu. Önceki günden sonra, annesinin tuhaf ruh halinin Bay Willoughby’yi ürküteceğinden endişe etmişti. Neyse ki genç adam hiç de oralı olmuşa benzemiyordu. “Bugün katılması gereken bazı davetler vardı.”

Bay Willoughby bu yalanı sorgulamadan kabullendi. “Abanız da yok sanırım,” dedi. “Umarım onları korkutup kaçırmamışımdır.”

Marianne çenesini havaya dikti. “Sizi temin ederim ki hiçbirimizi korkutamazsınız. Biz, Dashwoodlar görüldüğümüzden daha sağlamız.”

“Buna inanırım işte.” Mavi gözleri muzipçe parladı. “Arabamdan bile korkmadığınıza göre.”

Aslında bu doğru değildi. Marianne o sırada ecel terleri dökmüştü. Yine de güldü. “Sokaktaki trafiğe hükmetme gücüm olsaydı yayalar daha kolay yürürdü. Özellikle, bu mahallede.”

Bay Willoughby iskemlesini yaklaştırdı. “İyileştiginizde sizi bir gezintiye çıkarabilir miyim? Hyde Park’a gidebiliriz. Ya da şehirde istediğiniz bir yere.”

“Çok isterim,” dedi Marianne ona doğru eğilerek. Koku-su baş döndürücüydü. Nane aromasının altından belli belirsiz ama keskin, topraksı bir koku geliyordu.

Margaret refakatçilik görevini hatırlayarak gürültüyle bo-ğazını temizledi.

“Bayan Margaret,” dedi Bay Willoughby onun oturduğu yazı masasına dönerek. “Yazılarınız nasıl gidiyor?”

Margaret safça gülümseyerek omuz silkti. “Son günlerde biraz tıklandım. İlham perimi bekliyorum.”

“Vah vah,” dedi Bay Willoughby, Margaret ona zatürreye ya-kalandığını söylemiş gibi. “Yazar tikanıklığının çaresi ne acaba?”

“Bilseydim, tedaviye hemen başlardım. Şimdilik bol bol okuyor, düşünüyor ve sabırla bekliyorum.”

“Belki bunun yardımı dokunur.” Bay Willoughby aya-ğa kalkıp ceketinin cebinden katlı bir gazete çıkardı ve ona uzattı. “Bana sizi ve yazarlık merakınızı hatırlattı.”

Margaret bu beklenmedik armağanı merakla kabul etti. So-kaklarda ucuza satılan ve Newgate’te yargılanan ya da asılan-ların öykülerini anlatan gazetelerden biriydi. Bunlar genellikle annesinin yasaklayacağı uygunsuz ayrıntılarla dolu olurdu. Ama Margaret bir sevinç çılgılığı attı. “Ah, en bayıldığım şey! Gerçek davaları okumak bana daima ilham verir.”

“Bana sorarsanız, bu en iyilerinden biri,” dedi Bay Willoughby. Bir yandan da, tepkisini ölçmeye çalışır gibi yan yan Marianne’e bakıyordu. “İçinde sahtekarlık, cinayet, adam kaçırma, ne ararsanız var. Üstelik hepsi genç bir hanım tarafından ortaya çıkarılmış.”

“Sahi mi?” diye sordu Marianne kuşkuyla.

“Evet.”

“Genç hanımlar sadece hikayelerde gerçekleri aydınlatır,” dedi Margaret. Yine de ilgiyle gazeteye göz gezdirdi ve “Şimdiden iki tane imla hatası buldum,” diye ekledi.

Margaret yine köşesine çekildiğinde Marianne, kardeşi odada olmasa Bay Willoughby’yi öpebileceğini düşündü. “Çok nazıksınız,” dedi.

“Endişe etmeyin, en uygunsuzlarından biri olmamasına özellikle dikkat ettim,” dedi Bay Willoughby. “Dashwood kardeşlerden birini mutlu edebildiğime sevindim. Gerçi etkilemeyi umut ettiğim kardeş Margaret değil.”

Marianne mimiklerini kontrol etmeye çalıştı ve Bay Willoughby yanına oturduğunda “Bu Dashwood kardeşi de etkilediğinizden emin olabilirsiniz,” dedi.

“Harika!” diye şakıdı genç adam elini tutarak. “Geriye bir tane kaldı.”

Marianne güldü, ama Elinor’u etkilemek için bir gazete-den fazlasının gerekeceğini biliyordu. Bir gün onun kadar ailesinin duygularını da önemseyen bir erkek bulabileceğini hiç düşünmemişti. Bay Willoughby kesinlikle umduğundan daha iyi bir kısımetti.

Ziyaretin geri kalanında, Bay Willoughby arabayla gezmeyi sevdiği yerleri ve davet edildiği partileri anlattı. Somersetshire’dan da uzun uzun bahsetmeyi ihmal etmedi. Bu sırada Marianne ise kendi etkinlik takviminin bomboş olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Kimseden davet almamalarını

yasta olmalarına bağladı. Öte yandan, Bay Willoughby dışında hiç ziyaretçileri de yoktu.

Marianne sonunda onun varlığını diğer herkese tercih edeceğine karar verdi. Hem yas dönemi bittiğinde kimse Dashwoodlar'ı görmezden gelemeyecekti. Özellikle de Bay Willoughby'yle aralarında bir aşk filizlenirse. Sonra fazla ileri gittiğini düşünerek kendini kontrol etmeye çalıştı. Bu kadar büyük bir kaybın ardından mutluluğu bulmasını sorgulamıyordu. Hayat gelip geçiciydi. Babasının aniden ölmesi bunu kanıtlamıyor muydu? Eline geçen mutluluk fırsatını kaçırmadığı için kimse onu suçlayamazdı.

Bay Willoughby nihayet gittiğinde Margaret ona dik dik baktı. "Yakın bir zamanda evlenmeyi planlamıyorsun umarım?"

"Saçmalama," dedi Marianne bu fikir onu gizlice heyecanlandırmasına rağmen. "Evlilikten konuşmak için henüz erken."

Ama belki de bunu düşünmeliydi. İnsanın sevdiğiyle bir hayat kurmayı düşlemesi çılgınlık değildi ya? İnsan aşık olduğunda bunu bütün kalbiyle hissederdi.

Aksayarak mutfağa gittiğinde Elinor'u cam deney bir tüpünü mutsuz gözlerle izlerken buldu. Tüpün bir bölmesinde su ve diğer bölmesinde garip görünümlü bir bulamaç vardı. Ablasının saçları gözünün önüne düşmüştü ve uzaklara dalıp gitmesine bakılırsa yine evrenin bir sırrını çözmeye çalışıyordu.

"Bay Willoughby şimdi gitti," dedi Marianne. Havayı kokladı. "Burası yanık mı kokuyor?"

“İyi, güzel,” diye mırıldandı Elinor. Sonra kendine geldi. “Evet, bir şey yandı, ama söndürdüm. Bay Willoughby sana pek düşkün.”

“Nazik biri,” dedi Marianne. “Beni arabasıyla gezdirmek istiyor.”

Elinor tek kaşını kaldırdı. “Dikkat et.”

“Neden?”

“O kadar söylüyorum işte. Dikkat et. Uyanık ol.”

Marianne’in suratı asıldı. “Biliyordum. Ondan hoşlanmadın.”

Elinor bu suçlama karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. “Onu tanımıyorum. Sen de tanımıyorsun. Abla olarak seni uyarmaya hakkım yok mu?”

“Var tabii. Ama onu tanımaya bile çalışmıyorsun. Geldiğinde mutfağa saklanıyorsun. Sahi ne yapıyorsun burada?”

“Deney,” dedi Elinor, kardeşinin öfkeli çıkışına aldırma-
dan. “Babamı öldüren madde üzerinde çalıştım.”

Marianne birden kendinden utandı. “Doğru ya. İşe yarar bir şey keşfettin mi?”

“Hayır,” dedi Elinor. Derin bir iç geçirdiğinde almna düşen saçlar uçtu. “Korkarım, bu konu benim bilgimi aşıyor.”

“Şimdi ne yapıyorsun?” Marianne aslında onu suçlar gibi bir ses tonuyla konuşmak istememişti. Bazen sesinin tonunu ayarlayamıyordu.

“Parfüm,” diye kestirip attı Elinor. “Satmak için. Unuttun mu?”

“Tabii ki aklımda. Koklayabileceğim bir numune var mı?”

Ablası masadaki küçük cam şişeyi işaret etti ve Marianne hevesle onu eline aldı. Parfümlerin ne kadar pahalı olabileceğini

biliyordu. Belki Elinor şu tuhaf deneyleri sayesinde onlara bir servet kazandırabilirdi.

Ama şişenin içindeki kokuyu aldığında öksürmeye başladı.

“O kadar keskin mi?” diye sordu Elinor.

Marianne *evet* demek için ağzını açma gafletine düştü ve parfüm dilini yalayıp boğazına kaçtı. Mide bulandıracak kadar tatlı bir kokusu vardı ve alttan gelen nota, Marianne’de öğürme isteği uyandırmıştı. Bir öksürük nöbetine yakalandı ve o korkunç kokudan kaçayım derken az kalsın elindeki şişeyi düşürecekti.

“Anladık, beğenmedin,” dedi Elinor. “Ama biraz abartıyorsun bence.”

“Hayatımda... daha berbat bir koku...” Marianne gerisini getiremedi.

Yaşaran gözlerini kurulayıp yeniden ablasına baktığında Elinor’un onu ateş püsküren gözlerle izlediğini gördü. Ama bunun dışında yine her zamanki kadar sakindi. “Ne koydun bunun içine?” diye sordu Marianne.

“Zambak, menekşe, gül, sandal ağacı, bergamot, sedir... Bir de nane sanırım.”

“Daha basit karışım lar mı denesen?”

“Basit şeyler satmaz,” diye tısladı Elinor.

Marianne kötü kokular yükselen cam şişeyi kenara itti. “Senin neyin var?”

Elinor omuz silkti. “Bay Farrows biraz önce buradaydı.”

“Ne?” diye bağırdı Marianne. “Alistair meselesi neymiş öğrenebildin mi?”

"Hayır, tabii ki."

"Neden?"

"Ne diyecektim ona? 'Küçük kardeşim Fanny'nin mektubunu çalmış ve en karanlık sırrının ayrıntılarını öğrenmek istiyor.' Böyle mi deseydim?"

"Zırvalama! Alistair meselesinin karanlık bir sır olup olmadığını bile bilmiyoruz." Marianne burnunun kemiğini kaşırken düşüncelerini toplamaya çalıştı. Gerçekleri öğrenmenin dolaylı yolları var. Ona işini ve mesleğinin en sevdiği taraflarını sorabilirsin. Hayattaki en büyük arzusunu sorabilirsin. Söylediklerine ve söylemekten kaçındıklarına dikkat edersin. Nerelerde duraksadığını ya da lafı çevirdiğini aklının bir köşesine yazarsın. Ama bunları sana neden anlatıyorum ki?"

"Senin gibi usta bir sorgucu olmadığım için üzgünüm."

Elinor bunu sakın bir sesle söylemişti ve Marianne ona daha fazla yüklenmemeye karar verdi. "Unut gitsin. Ne konuştunuz?"

"Bizi üzdüğü için özür diledi," dedi ablası gözlerini elindeki cam zamazingoya dikerek. "Fanny ondan yardım istediğinde bizim durumdan haberdar olduğumuzu sanmış. Babamın iş modelini övdü. Sonra kimyadan bahsettik. Telaşlanma, ona soruşturmamızla ilgili tek kelime etmedim. Bizi annesinin balosuna davet etti."

Masadaki küçük zarfı işaret etti ve Marianne bir panter gibi atılarak onu kaptı. "*Balo mu?*"

"Mecburiyetten çağrıldık. Herkes arkalarından konuşmasın diye. Bir de bunu verdi." Kardeşine bir kağıt uzattı ve Marianne

babasının faturasını hemen tanıdı. "Daha tahsil edilmemiş Fanny'yle John'un beş pounda ihtiyacı olmadığı için bize getirmiş. Parayı bizim almamızı önerdi."

Marianne makbuza göz attı ve üzerindeki ismi görünce homurdandı. "Bayan Palmer mı? Ondan altı peni koparabilirsek şanslıyız. Kocasının bir metresi olduğunu iddia eden oydu. Babam adamı defalarca takip etti. Ama Bayan Palmer kanıtlarla ilgilenmedi. Tek derdi haklı çıkmaktı." Faturayı bir kenara fırlattı. "Bay Farrows bize değersiz bir kağıt parçası getirmiş anlayacağın."

"Edward yalnızca iyilik yapmaya çalışıyordu." Elinor faturayı fırlatıldığı yerden aldı.

"Edward mı? Ne zamandan beri bu kadar samimisiniz?"

Elinor'un yanakları kızardı. "Fesatlık etme. Giderken onu ismiyle çağırmamı, çünkü bir aile olduğumuzu söyledi."

Marianne ablasına dikkatle baktı. Elinor'un huysuzluğu üzerindeydi ve Marianne onu ilk kez genç bir adamı bu kadar ateşli bir şekilde savunurken görüyordu. Öte yandan, Elinor'un ne kadar güzel görüldüğü de gözünden kaçmadı. Günlük elbisesi ve dağınık saçlarına rağmen asil bir havası vardı. "Senden hoşlandığından eminim," dedi. "Seni mutfakta şu eski püskü önlüğüyle garip karışımlar hazırlarken bile beğenmesi de duygularının gelip geçici olmadığını kanıtı bence."

Elinor'u güldürmek istemişti, ama ablası kaş çattı. "Bana ilanı aşk etmeye gelmediği kesin."

“İsabet,” deyiverdi Marianne. Elinor ona öfkeyle baktığında iç çekti. “Bay Farrows’u şüpheli listemizden henüz çıkarmadığımız için öyle söyledim.”

Elinor gözünün önüne düşen saçları yana çekti. Ama Marianne’e bakmak yerine gözlerini odanın karşı köşesine dikti. “Hâlâ Fanny’nin babamın ölümüyle ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Ben...” Marianne birden ne diyeceğini bilemedi. Fanny’dan nefret ettiği doğrudu, ama bazı şüpheleri vardı. *Gerçekleri bir araya getirmek* için kendini zorlama, derdi babası. Marianne’in tanıdığı en zeki adamdı, ama soruşturmalarda yalnızca aklıyla değil, sezgileriyle de hareket ederdi. Kendi ölümünü araştıran o olsaydı, nasıl bir yol izlerdi acaba?

Muhtemelen Marianne’in, olayı her açıdan ele almamasını eleştirirdi.

“Bu olasılığı göz ardı edemem,” dedi.

“Hıh,” diye mırıldandı Elinor alayla. “Ben de babamı kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorum, ama beş poundu çöpe atamayız. Bayan Palmer’in borcunu ödemesini sağlamalıyız.”

Marianne, “Sesinde bir sahtekarlık seziyorum,” demekten kendini alamadı.

Ama Elinor ona cevap veremedi. Margaret içeri daldı. “Kapı çalınıyor.”

“Neden açmıyorsun?” diye sordu Marianne ayağa kalkarken.

“Daha on bir yaşındayım. Kapıyı açmama ne zamandan beri izin veriliyor?”

“Elbette açabilirsin,” dedi Marianne koridora doğru topallayarak. “Hannah her işimize koşamaz. Tanımadığın birini içeri alma yeter.”

Elinor kardeşinin peşine düşmeden önce önlüğünü çıkartıp saçlarını düzeltti. Kapıyı birlikte açtıklarında karşılarında ufak tefek, pek güzel bir genç hanım buldular. Sarı, kıvrır kıvrır saçları ve griye çalan mavi gözleri vardı. Pembe ve sarı çizgili elbisesi tenini olduğundan biraz daha solgun gösteriyordu. Kapıyı bir kez daha tıklatmak için elini uzattığı sırada kardeşlerle burun buruna gelince gülümsedi.

“Merhaba! Ben Bayan Lucy Steele. Siz Dashwood kardeşler misiniz? Özel dedektiflik yaptığınızı duydum.”

Şaşkınlığını ilk üzerinden atan Marianne oldu. “Doğru.”

“Harika,” dedi Bayan Steele. “Sizi hizmetleriniz karşılığında tutmak istiyorum.”

Marianne’le Elinor birbirlerine hayretle baktıktan sonra yeni müşterilerini içeri aldı.

Bayan Steele çay ikramlarını geri çevirdi, ama etrafındaki her şeyden fazlasıyla etkilenmişe benziyordu. “Pencereleriniz sokağa bakıyor. Manzaranız bir harika. Bu oda ne güzel güneş alıyor. Ah, bu divanın döşemesine bayıldım. Davetsiz geldim için özür dilerim. Bayan Jennings bana bir referans mektubu yazacaktı, ama bekleyemedim. Bir an önce gelip sizinle tanışmak istedim.”

“Sizi ağırlamak bizim için zevk,” dedi Elinor kibar ev sahibi rolüne soyunarak. “Bayan Jennings’in bizi düşünmesi büyük incelik.”

Marianne az kalsın alayla homurdanacaktı. Yaşlı kadın ona her işe burnunu sokan bir tip gibi görünüştü. “Bayan Jennings’le nereden tanışıyorsunuz?” diye sordu.

“Ah, mazimiz pek eskilere dayanıyor. O kadar yaşlı değilim tabii, ama onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Babam kocasıyla birlikte donanmada görev yapıyordu. Annemle babamı kaybettiğim için bu sezon bana Londra’da refakat ediyor. Birbirimizin dostluğuna büyük değer veririz.”

“Ne hoş,” diye mırıldandı Elinor ve Marianne de zoraki sınıttı. Bayan Jennings gençlerle vakit geçirmeyi seviyordu anlaşılan. Gerçi Marianne yakından baktığında Bayan Steele’in en başta düşündüğünden biraz daha büyük olduğunu fark etti. Elbisesi sosyeteye yeni takdim edilen bir genç kıza yaraşacak cinstendi, fakat Bayan Steele en az yirmi beşinde görünüyordu.

“Her neyse. Sevgili Bayan Jennings bana bir dedektiflik bürosunu işleten iki kız kardeşten bahsettiğinde müthiş heyecanlandım. Dedim ki ben bu kızlarla mutlaka tanışmalıyım. Genç hanımlar birbirlerini daha iyi anlar.”

Hay aksi. Marianne bu sohbetin gidişatını az çok tahmin edebiliyordu. Ama istifini bozmadı. “Neden bize, size nasıl yardımcı olabileceğimizi anlatmıyorsunuz? Sonra sizin için ne yapabileceğimizi açık seçik konuşabilir ve şartlarda uyuşursak birlikte çalışabiliriz.”

Açık seçik hususunu özellikle vurgulamıştı, ama Bayan Steele bunun ardındaki imayı anlamışa benzemiyordu. Yüzünde güller açtı. “Anlaşıldı, bütün detayları istiyorsunuz. O halde en baştan başlayayım. Adım, Lucy Steele ve aslen De-

vonshireliyım. Orada mutlu bir çocukluk geçirdim. Ama on üç yaşındayken annemle babamı kaybettim. Bana öyle büyük bir servet filan da bırakmadılar.”

Marianne’in kuşkuları doğrulanıyordu. Bundan sonrası onun açılmasını sağlamaya kalıyordu. Babası ona müşterilerinin kolayca sırlarını paylaşabileceği biri olmayı öğretmişti. Karşı tarafa güven verdiği sürece çoğu davada yabancıların ağzından kolayca laf alabilmişti.

“Biz de buna benzer bir durum yaşadık,” dedi anlayışlı bir tavırla ve ablasını dürtükledi. “Öyle değil mi, Elinor?”

Elinor hafifçe kaşlarını çattı. “Evet,” dedi kısaca.

Ama Bayan Steele daha şimdiden onları arkadaşı gibi görmeye başlamıştı anlaşılan. “İnsanın anne babasını kaybetmesi yeterince zorken bir de alışık olduğu hayata veda etmesi korkunç bir şey. Ben şanslıydım. Taşrada ve Londra’da akrabalarım ve ahababım çoktu. Eş dost bakımından bir eksiklik duymadım. Ama herkes bir evi, bir yuvası olsun ister. Bir akraba evinden diğerine taşınmak kolay mı? Kimseye yük olmak istemem...” Bayan Steele sustu ve mutsuz bir ifadeyle alt dudağını sarkıttı.

Anlatmaya devam etmeden önce Elinor lafa karıştı. “İnsanın kendi evinde misafir olmasının da ne demek olduğunu gayet iyi biliyoruz.”

Bayan Steele’in gözleri parladı. “Gerçekten de benzer tecrübeler yaşamışız. Onun için yardımınıza ihtiyacım var. Benim evlenmem lazım. Ancak o zaman kendime ait bir evim olabilir. Ama gözde bekarların hepsi daha genç ve güzel

hanımların peşinde koşuyor. Balolarda dolaşmaktan ve yılda beş bin pound geliri olan bir kıza tercih edilmekten bıktım usandım.”

“Demek size bir eş bulmamızı istiyorsunuz?” diye sordu Marianne oyunbaz bir tavırla.

“Aslında biraz daha fazlasını istiyorum. Belirli bir statü ve servete sahip üç ila beş beyefendi belirleyip onlarla ilgili biraz araştırma yapmak niyetindeyim. Kocamın geçmişte bir skandala karıştığını öğrenmek istemem. Sizden de bana uygun adayları sunmanızı ve beni onlarla münasip bir şekilde tanıştırmanızı bekliyorum. Gerisini kendim hallederim,” diye ekledi tiz bir kahkahayla. “Eğer sayenizde bir evlilik teklifi alırsam size bin pound veririm.”

“Bin pound,” diye yineledi Marianne niyet ettiğinden daha karanlık bir sesle. Bayan Steele’in güzel ve boş kafalı bir koca avcısı olduğunu tahmin etmişti. Onu iyi bir evliliğe yönlendirecek bir annesi olmadığı için onların yardımını istemesinde de şaşılacak bir şey yoktu. Gelgelelim Marianne Dashwood bir çöpçatan değildi. O bir dedektifti ve...

“Kabul,” dedi Elinor. “Size bir evlilik teklifi garantisi veremeyiz, ama diğer isteklerinizi yerine getirebiliriz. Sen ne dersin, Marianne?”

Marianne ablasına *Daha kötü bir fikir duymadım*, dercesine baktı.

Ama Elinor ona aldırmadı ve Bayan Steele, “Sahi mi?” diye cıvıladı. “Beni ne kadar sevindirdiğinizi bilemezsiniz.” Neşeyle el çırpı.

Marianne belli belirsiz gülümsedi. Yeni müşterileri kadar coşkulu görünmeye çalışmış, ama başaramamıştı. “Size yardımcı olabilirsek ne mutlu bize. Yalnız sizden bir ön ödeme alacağız. Beş pound.”

Marianne Bayan Steele’in sorgusuz sualsiz el çantasını açtığını görünce şaşırdı. Bayan Steele ona gıcır gıcır bir beş pound uzattı. Usulüne uygun şekilde onu sehpaye bırakmadı ya da aralarındaki para alışverişini gizlemeye çalışmadı. Marianne parayı alıp eteğinin cebine koydu. “Sizi yoracağız, ama yarın yine uğrayabilir misiniz? İşe nereden başlayabileceğimizi konuşuruz. Yarım saat içinde başka bir randevumuz olmasa şimdi de yapabiliirdik. Terslik oldu.”

“Hiç dert etmeyin. Sonuçta ben davetsiz geldim.” Bayan Steele ayağa kalktı. “Teşekkürler, hanımlar! Bu yıl bitmeden mihraba yürüyeceğimden eminim.”

Elinor onları hararetle öven genç hanımı kapıyı kadar geçirdi. Marianne nihayet kapının *tık* diye kapandığını duydu ve Elinor odaya döndü.

“Aklını mı kaçırdın?” diye hesap sordu Marianne.

“Biraz safdil bir tip,” dedi Elinor. “Ama istediği şey çok zor olmasa gerek. Hem babamın izinden gitmek istemiyor muydun?”

“İşin zorluk seviyesiyle ilgilenmiyorum. Onunla evlenmeyi kabul edecek üç beş tane aptalı gözü kapalı bulurum. Ama biz çöpçatan değiliz, Elinor.”

Elinor kardeşinin karşısına oturdu. “Ben ne çöpçatanım ne de dedektif, Marianne. Ama hayatımız boyunca çok az bir ge-

lirle idare etmek zorunda olduğumuzu unutuyorsun. İçimizden biri iyi bir evlilik yapmadığı sürece başımızın çaresine bakmak zorundayız. Bu konuda John ve Fanny'den yardım isteyebiliriz. Belki şimdi değil, ama eninde sonunda buna mecbur kalacağız. Ya da kendimiz koca aramaya çıkacağız. Diğer bir seçenek de para kazanmanın bir yolunu bulmak. Ayağımıza kadar gelen fırsatları geri çevirecek durumda değiliz.”

“*Elinor*,” diye inledi Marianne ve öfkesini kontrol etmeye çalıştı. “Norland Dedektiflik Bürosu’nun prensipleri var. Babam iki tür dosyayı kesinlikle kabul etmezdi: Birine zarar verebilecekler dosyaları. Yani içinde adam öldürme, zorbalık ya da fiziksel gözdağı barındıranları. Ve genç hanımların zengin koca kafeslemesine yardımcı olacak dosyaları.”

“Norland Dedektiflik Bürosu’nun tarihe karıştığını unutuyorsun.” Elinor’un gözlerinde şimşekler çakıyordu. “John şirketi kapattı. Sıfırdan başlayacağız. Babam da bu işe ilk girdiğinde para kazanmak için bir sürü aptal saptal dosyayla uğraştı. Bayan Palmer’in dosyası çok mu önemli sanki?”

Marianne, cebinden faturayı çıkarıp burnunun ucuna doğru sallayan ablasına ateş püsküren gözlerle baktı. “Norland Dedektiflik Bürosu bazen sadakatsizlikle ilgili konularla ilgilenir, ama o başka. Palmer dosyasında eşine ihanet ettiğinden şüphelenilen biri vardı. Ama Bayan Steele düpedüz casusluk yapmamızı bekliyor.”

Elinor oralı olmadı. “Biz malı mülkü olmayan genç kızlarız. Şimdilik seçme şansına sahibiz, çünkü bir kenarda biraz paramız var. Ama sonra o da olmayacak.”

Marianne ablasının söylediği her şeyden nefret etmişti. Onları söyleme şeklinden, ağzından çıkan her bir sözün son derece mantıklı oluşundan, kelime seçimlerinden... Ama ablasının haklı olduğunu biliyor ve en çok da bundan nefret ediyordu.

“İlgilenmemiz gereken daha önemli meseleler var. Babamı kimin öldürdüğünü bulmak mesela.”

“Komik,” dedi Elinor soğuk bir tavırla. “Eve Bay Willoughby’nin arabasında döndüğünden beri babamı hiç düşünmüyordun.”

Bu yorum Marianne için bardağı taşıran son damla oldu. “Asıl komik olan ne biliyor musun? Sen en başta babamın öldürüldüğüne bile inanmadın.”

Elinor’un omuzları düştü. “Biliyorum. Ayrıca bu konuyu unutmam mümkün mü? Ama izini sürebileceğimiz bir ipucu bulamadık, Marianne. Babamı öldüren maddenin ne olduğunu bile anlamadım. Senin de elinde John’la Fanny’ye karşı hiçbir kanıt yok. Babam ölmeden önce ne üzerinde çalışıyordu, bilmiyoruz çünkü günlüğü kayıp. Dosyalarını da elimizden aldılar. Soruşturmayı tamamen rafa kaldıralım demiyorum, ama bu iş sandığımızdan daha uzun sürebilir.”

Marianne kendini azarlanan bir çocuk gibi hissetti. Gelin görün ki ablasına kafa tutmak için bir sebep bulamıyordu.

“Bu arada paraya ihtiyacımız var,” dedi Elinor. Bayan Steele’in verdiği parayı almak için elini uzattı. “Onu nasıl kazanacağımız konusunda müşkülpesentlik edemeyiz.”

Marianne banknotu uzattı, ama bırakmadı. Elinor’la göz göze geldiler. “Asla vazgeçmeyeceğim,” dedi ablasına.

AKIL VE CİNAYET

“Biliyorum,” dedi Elinor.

“Aptal çöpcatanlık işlerini kabul etmek istiyorsan bana yardım edeceksin. Sosyeteyi benden daha iyi tanıyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Elinor yine, ama bu kez dudakları seğirdi.

“Ayrıca parfümlerine alıcı bulmak istiyorsan formüllerini geliştirmelisin.”

“*Biliyorum,*” diye bağırdı Elinor.

Marianne banknotu bırakıp divana çöktü. Elinor ona Palmer faturasını verdi. Ablası tek kelime etmeden son sözü söyleme konusunda ustaydı. Marianne dudak büktü. Bayan Palmer zor bir kadındı ve aradığı cevabı bulmadan onlara para koklatmayacaktı. Babasının el yazısının ona ilham vermesini umarak faturaya göz gezdiriyordu ki, son satır dikkatini çekti.

Babası Bay Palmer’ı takip ettiği ve Bayan Palmer’la buluştuğu günlerin tarihlerini not etmişti. Son satırda tam da öldüğü gün Bayan Palmer’la yirmi dakikalık bir görüşme yaptığı yazıyordu.

Marianne nefesini tuttu.

Belki de Bay Farrows onlara değersiz bir kağıt parçası vermemişti.

DOKUZ

Lizzie birini kuyruğundan yakalıyor.

ERTESİ GÜN. Elinor erkenden uyandı, Marianne'in midesini bulandıran parfümle dolu bir şişeyi, notlarını ve zehirden arta kalanı bir sepete koydu. Parmak ucuna basa basa annesinin odasına gidip kapıyı usulca tıklattı. Yanıt gelmeyince tokmağı çevirdi. Kapı kilitli değildi.

Elinor, Margaret'in doğumundan sonraki haftalardan beri annesini bu halde görmemişti. O zaman neredeyse bir ayı yatakta geçirmişti. Gözlerinden uyku akıyor, saçlarını taramıyor ve hizmetçisi onu banyo yapmaya ve temiz pak giyinmeye zor ikna ediyordu. Babaları bir sütanne tutana kadar Margaret'i emzireceğim diye canı çıkmıştı. O günlerde annelerinin bir oda hizmetçisi vardı, evlerinde bir sürü insan çalışıyordu ve her ihtiyaç duyduklarında doktor çağırabiliyorlardı. Elinor babasının doğumdan iki hafta sonra çağırdığı yaşlı doktorun yüzünü hatırlıyordu. Nasıl bir tedavi önerdiğinden emin değil-

di, ama babasının suratı öfkeyle çarpılmış ve doktor da nazikçe evden kovulmuştu. Sonra babaları Marianne'le Elinor'un önünde diz çökmüş ve "Anneniz iyileşecek," demişti. "Bu arada bebeğe elbirliğiyle bakacağız."

Bunun üzerine beş yaşındaki Marianne, yedi yaşındaki Elinor'un sormaya cesaret edemediğini sormuştu: "Annem ne zaman iyileşecek?"

"Bilmiyorum," demişti babaları ve her şeyi bilen babasının daha kesin konuşamaması Elinor'u hayretler içinde bırakmıştı.

Ama ona inanmışlardı ve Margaret ablalarına gülücükler dağıtmaya ve emeklemeye başladığında, anneleri de nihayet ayaklanmıştı. Aylarca onlara mesafeli durmuş ve ağzını bıçak açmamıştı, ama sonunda ailesine geri dönmüştü.

Elinor havasız odada geceliğiyle yatağında yatan ve yüzünü ısrarla günışığına dönmeyen annesine bakarken babasının o zamanlar annelerinin iyileşeceğinden nasıl bu kadar emin olduğunu düşündü. Geçmiş daha iyi hatırlamak isterdi, çünkü annesine nasıl yardım edeceğini hiç bilmiyordu.

"Anne?" diye fısıldadı yatağın yanına çömelerek. "Eczaneye gidiyorum. Bir ihtiyacın var mı?"

Annesinin alnını kırıştırmasına bakılırsa onu duymuştu. Ama gözlerini açmadı.

"Anne?" dedi yine ve onu omzundan hafifçe sarstı.

"Elinor," diye mırıldandı annesi ve derin bir iç çekti. Kızının varlığından rahatsız olmuş gibiydi.

"Geç kalmam," diye söz verdi Elinor. "Kahvaltıya insene. Margaret seni soruyordu."

“Hımmmm,” dedi annesi ve ona sırtını döndü.

“Bay Willoughby gelebilir.” Bay Willoughby’nin o ve kardeşlerinden daha etkili bir sebep olması ihtimalinden nefret etse de şansını denemek istemişti.

“Buyursun,” diye mırıldandı annesi. Sonra tek gözünü açtı. “Eczaneye mi gidiyorsun?”

“Evet. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Şundan biraz daha alır mısın?” Annesi başucunu işaret etti.

Elinor kahverengi şişeyi eline aldı ve etiketini okuduğunda büyük bir hayalkırıklığına uğradı. *Afyon ruhu*. Mantarını çıkartıp içine baktı.

“Lütfen, kızım,” dedi annesi. “Yoksa gözüme uyku girmiyor. Bütün gece dönüp duruyorum.”

“Tamam.” Afyon ruhu sonuçta bir ilaçtı. Uykusuzluk çektiği için annesini kim suçlayabilirdi? Elinor da uykusuz geceler geçiriyordu ve bunun tek nedeni artık Marianne’le aynı yatağı paylaşması ve kardeşinin uykusunda tekme atması değildi. “Ben yokken biraz kalksana. Hannah’ya söyleyeyim banyonu hazırlasın mı?”

Ama annesi çoktan arkasını dönüp yastığı başına çekmişti.

Elinor daha önce bir eczaneye ayak basmamıştı. Babasının ölümünden önce, onlardan ya da hizmetlilerden biri hasta olduğunda eve doktor çağrılırdı. Ama çoğu insanın maddi durumu buna elvermediği için hastalara eczaneler yar-

dımcı olurdu. Ayrıca parfüm, tuvalet kağıdı ve bunun gibi başka ufak tefek lüks mallar da satarlardı. Elinor, Williams dosyasından aldığı adresi buldu ve küçük ecza dükkanına girdi. Müşterilerin ayakta beklediği bölüm uzun bir tezgahla ayrılmıştı ve bunun arkasındaki duvarda sıra sıra raflar vardı. Elinor onlarda duran cam şişelere, karton kutulara ve daha önce hiç görmediği enteresan görünümlü kaplara ilgiyle baktı.

Tezgahın arkasındaki masada işe dalan kır saçlı adam başını kaldırdı. Sert bir yüzü olmasına karşın insana güven veriyordu. “Buyurun, küçük hanım?”

“Merhaba,” dedi Elinor ve sesi çatallı çıkınca hafifçe öksürdü. “Bay Brandon’ı arıyorum.”

Kır saçlı adam onu baştan aşağı süzdü, ama bakışları rahatsız edici değildi. Daha çok onu gözleriyle tartar gibiydi. “Burada bekleyin. Çağırayım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Elinor ağırlığını bir ayağından diğerine geçirirken. Bir köşedeki ameliyat aletlerini inceleyerek oyalandı. Bistürilere, sargı bezlerine ve ne için kullanıldıklarını ancak tahmin edebileceği metal kaplara baktı. Biri, “Bayan Dashwood?” diye seslendiğinde başını kaldırdı.

Bay Brandon gömleğiyle yeleğinin üzerine ceketini geçirmeye çalışıyordu. Gözlüğünün ardından ona gözlerini kırptırarak baktı. “Merhaba, Bay Brandon,” dedi Elinor sesinin gerginliğini ele vermediğini umut ederek.

“Aileniz iyi mi?” Bay Brandon bunu belli belirsiz bir telaşla sormuştu. “Kız kardeşiniz?”

“Evet, hepsi gayet iyi,” diye yanıtladı Elinor. “Size bir konuda danışmaya geldim.”

Bay Brandon’ı çağıran yaşlı beye göz attı. Bay Williams o muydu? Babasının notlarına bakılırsa, talihsiz genç kızın amcası yeğeninin öldürüldüğüne inanmak istemiyordu. Elinor, Bay Brandon’ın başını derde sokacak bir pot kırmaktan çekiniyordu. Yaşlı beyefendi onu temkinli gözlerle süzüyordu. Muhtemelen çırağına abayı yaktığını sanıyordu. Yoksa buraya kadar gelip onu sorması için başka ne sebep olabilirdi? Elinor ona tatlı tatlı gülümsedi, ama adam başını iki yana sallayıp ağır, tahta bir çantaya uzandı. “Ben Bayan Fowley’ye bakacağım, Bay Brandon. Geç kalmam.”

Son sözleri havada bir uyarı gibi asılı kaldı. Elinor yine de Bay Brandon’la yalnız konuşabileceği için rahatladı. Kapı kapandığı gibi sordu. “Bu bey, Bay Williams mı?”

Bay Brandon başını salladı. “Eliza’nın yokluğunda işleri tek başına idare edemiyor. Barts’tan arta kalan zamanlarda burada çalışıyorum.”

“Anladım,” dedi Elinor. Önceki gün ona hayatı ve ilgi alanlarıyla ilgili ne kadar az şey sorduğunu yeni fark ediyordu. “Cerrah olmayı mı istiyorsunuz?”

“Kısmetse hekim olacağım,” derken sesinde en ufak bir böbürlenme yoktu. “Guy’s için para biriktiriyorum. Royal College’ın lisans sınavından önce Latincemi biraz geliştirmem gerek.”

“Tebrikler,” dedi Elinor içtenlikle. Marianne’e onun tutkusuz bir budala olmadığını söylemeye can atıyordu.

“Bana tıbbi bir konuda mı danışacaksınız?”

“Sayılır,” dedi Elinor ve ikisi arasında duran tezgaha bir adım daha yaklaştı. “Sizi işinizden alıkoyuyorum, ama...”

Bay Brandon başını iki yana salladı. “Lütfen. Size yardıma hazırım.”

Elinor küçük zehir kavanozunu aralarındaki tezgaha koydu. Buna karar vermek kolay olmamıştı, ama başka türlü o kavanozdakinin ne olduğunu öğrenemeyecekti. “Marianne’le sizin dosyanızla neden ilgilendiğimiz konusunda tamamen dürüst davranmadık.”

Bay Brandon şaşırmışa benzemiyordu. Gözleri kavanoza kaydı ve tekrar Elinor’a baktı. “Bayan Jennings’in sorusunu yanıtlamadınız. Babanızın doğal sebeplerden ölmediğini mi düşünüyorsunuz?”

Elinor gerçeği nihayet itiraf edebilmenin gönül rahatlığıyla başını salladı. “Evet.”

Bay Brandon kavanozu ışığa doğru tuttu. Gözlük camları gözlerini olduğundan daha büyük gösteriyordu. Ama bakışlarında en ufak bir hayret ya da ayıplama yoktu. “Sizce onu öldüren şey bu mu?”

“Hiç kuşkim yok. Masasındaki çay fincanının dibinde kalıntılar bulduk. Marianne babamın çayı içtikten sonra fenalaştığını düşünüyor. Evde başka kimse hastalanmadı. Dolayısıyla zehrin fincana koyulduğuna inanıyoruz. Kalıntılardan örnek aldık. Eğer bu maddenin ne olduğunu bulabilirsek katilin izini sürebiliriz.”

“Enteresan,” dedi Bay Brandon kavanozu hafifçe sallayarak.

“Suda eriyor. Birkaç deney daha yaptım. Maalesef bir yere varamadım. Ama ben konunun uzmanı değilim. Elimdeki tek delili ziyan etmek istemiyorum.”

Bay Brandon ona baktı. “Bilimle amatörce uğraşmakla kalmadığınızı görüyorum. Bence biraz daha fazlasını yapıyorsunuz.”

Elinor’un bir an için dili tutuldu. Onun Marianne’i can kulağıyla dinlediğini düşünmemiştir. Ama bu gözlemi onun için iyi bir şey miydi, emin değildi doğrusu. Cesur davranmaya karar verdi. “Kimya okumak istiyorum. Bayan Williams gibi. Ama korkarım onun kadar bilgili değilim. Sizin kadar da tabii.”

Bay Brandon yeniden başını salladı. Ona sunulan bilgileri hemen yorum yapmadan ya da karşı çıkmadan tarafsızca değerlendirmesi Elinor’un hoşuna gitmişti. Bay Brandon küçük kavanozu tezgaha bıraktı. “Yaygın kullanılan zehirlere benzemiyor. Arsenik ya da sitrikinin değil. Eğer babanıza bunlardan biri ufak dozlarda düzenli olarak verilseydi mutlaka bir terslik olduğunu anlardınız. Ölmeden önce ağır hastalanırdı.”

Elinor başını iki yana salladı. “Öyle bir durumu yoktu. Masasında uykuya dalmış ve bir daha uyanmamış gibiydi.” Bay Brandon ona soru sorarcasına baktığında “Onu ben buldum,” diye devam etti. “Bir boğuşma izi yoktu. Doktor kalp krizi geçirdiğini düşündü.”

“Özür dilerim, ama bu ihtimali...” Gerisini getirmedi, fakat Elinor sessizliğinin ardındaki imayı sezdi.

“Size getirdiğim maddeyi tattım,” dedi. “Birazını suyla seyrelttim. Tadı berbat. Yutmadım tabii. Fincanda bunu bulmasaydım ölümünün doğal olduğuna inanabilirdim.”

Bay Brandon başını salladı. Elinor’a bakışları belli belirsiz değişmişti. Gözlerinde bir hürmet ifadesi vardı. “Birkaç test var,” dedi.

“Ne tür testler? Bana da gösterir misiniz?”

Bay Brandon tezgahın kenarından dolaşmasını işaret etti. Onu arkadaki laboratuvara götürdü. İçeride Elinor’un ilk kez gördüğü deney şişeleri ve iç içe geçen tüpler vardı. Duvarlar yine laboratuvar araç gereçleri ve kitaplarla doluydu. Elinor burada saatler geçirebileceğini düşündü. Karşı duvardaki ocak odayı ısıtıyordu. Sıcak bir gün değildi, ama sonbahar serinliği Londra’da henüz tam anlamıyla hissedilmediği için içerinin havası biraz boğucuydu doğrusu.

“Arseniği ayırt etmek kolay,” dedi Bay Brandon teneke bir kutudan bir spatül alırken. Elinor’un kavanozunu açtı ve maddenin birazını kazıdı. Onu ocağa götürüp küçük bir kürekle ateşten üç kızgın kömür aldı. “Yandığında sarımsak gibi kokar.”

“Hiç bilmiyordum,” dedi Elinor bu bilgiyi aklının bir köşesine yazarak. Maddeyi ısıya maruz bıraktığını söylemek üzereydi ki çenesini tuttu. Bay Brandon’ın spatülü kömürlerin üzerine doğru tutmasını izledi. Çok geçmeden madde koyu kahverengiye dönüştü ve yanmaya başladı.

“Koklayın,” dedi Bay Brandon spatülü aralarında tutarak. “Ne kokuyor?”

Elinor derin bir nefes aldığıında burnuna kuru ot, odadaki keskin alkol ve yanık kokusu çarptı.

“Sarımsak kokmuyor.”

“Katılıyorum.” Bay Brandon maddenin biraz daha yanmasını bekledi ve kömürleri ocağa attı. “Arsenik olmadığı kesinleşti.”

“Başka ne tür deneyler yapacaksınız?” diye sordu çok hevesli görünmemeye çalışarak. Kendi yaptıklarını özetledi, ama tavayı ocakta unutup zehri yaktığı kısmı atladi. Edward’ın camı açmak için ona sürünerek yanından geçtiğini hatırlayınca yanakları kızardı.

Yanan maddeyi spatülden küçük bir tasa kazıyan Bay Brandon başını kaldırdı. “Bunları daha önce söyleseydiniz keşke. Bütün temel deneyleri yapmışsınız.”

Elinor hemen cevap veremedi, çünkü genç adamın tepkisi onu şaşırtmıştı. Sesinde bir yerme ya da aşağılama yoktu. Yaptıkları gerçekten ilgisini çekmiş gibiydi.

“Uzman sizsiniz,” dedi gözlerini kaçırarak. “Benden kat kat daha bilgilisiniz. İşinize karışmak istemedim.”

“Başarıya ulaşmak için gözlem yeteneğinize güvenmelisiniz. Ayrıntıları asla gözden kaçırmamalısınız.” Başını kaldırıp ona baktı. “Kendinizden şüphe etmeyin, Bayan Dashwood.”

Elinor gülümsemekten kendini alamadı. Erkeklerin onunla dengi gibi konuşmasına alışık değildi. Babası ara sıra yapardı bunu. Edward Farrows da ailevi ve maddi konularda onun görüşlerini ciddiyetle dinlemiş ve yorum yapmıştı. Şimdi de Bay Brandon onu en büyük tutkusuyla ilgili

yüreklendiriyordu. Elinor ondan hoşlandığına karar verdi. Marianne'in ima edeceği gibi romantik duygular hissetmiyordu. Ama Bay Brandon'la arkadaş olabileceğini ve hatta ona güvenebileceğini düşünüyordu.

"Bilim çevreleri bir kadının fikirlerini dinlemeye hazır mı sizce?" diye sordu.

Bay Brandon suratını buruşturdu. Elinor'un ondan almayı beklediği tepki bu olmasa da hiç olmazsa dürüst davranmıştı. "Ne yazık ki çoğunluk, kadınların bilimsel konularda söz sahibi olabileceğine inanmıyor. Halbuki ben bir insanın neyin yapıp neyi yapamayacağına cinsiyetine göre karar verilmesinin yanlış olduğunu düşünüyorum. Ben çok çalışmaya, hayallerinin peşinden koşmaya ve sana inanmayanlara inat kendini kanıtlamaya inanıyorum."

Bunu ukalaca bir tavırla değil de yürekten söylemesi Elinor'u duygulandırmıştı. "Bana babamı hatırlatıyorsunuz," dedi.

Bay Brandon'ın babasını tanıdığını bu sözler ağzından çıktıktan sonra hatırladı. Babasını bir olayı araştırması için tutmuş ve hizmetinden memnun kalmamıştı. Ama Bay Brandon alınmışa benzemiyordu. "Babanız değerli bir insandı," dedi. "Dosyayı kapatmasına karşı çıktım ve araştırmaya devam etmesini istedim. Ama sebeplerini anlıyorum. Elimizde ipucu yoktu ve benim de varsayımlar üzerinden onu sonsuza kadar destekleyecek maddi gücüm yoktu. Babanız bana bunu açıkça söyledi."

"Babam müşterilerine daima dürüst davranırdı," dedi Elinor usulca. Bay Brandon'a onunla görüşmesini en ince ayrıntısına

kadar anlatması için yalvarmak istiyordu. Bir şeyi yeni yeni fark ediyordu: Sevdığın bir öldüğünde onunla yeni anılar biriktirme şansın elinden alınıyordu. Ne var ki babasının hayatının bilmediği yönlerini öğrenerek bunu bir nebze de olsa telafi edebilirdi. Acısı hiç dinmeyecekti, fakat en azından bunu yapabilirdi.

“Bay Dashwood bir beyefendi idi,” dedi Bay Brandon. “Üstelik hayatını kazanmak için çalışıyordu. Onun konumunda biri için oldukça sıra dışı olsa da kesinlikle takdire şayan.”

“İşle gurur duyuyordu. İş sayesinde bize bir hayat kurdu. Dedikoducular insanların hayatlarına burnunu sokarak para kazandığını fısıldasa da, babam şerefle çalışıyordu. Kimseden haksız kazanç elde etmiyordu. Bayan Williams’ın ölümüyle ilgili ne düşündüğünü ne yazık ki asla öğrenemeyeceğim. Özel notlarını yazdığı defteri yanından ayırmazdı ve öldüğünde...”

Çok fazla konuştuğunu fark ederek sustu ve konuyu değiştirmek için kendini zorladı. “Her neyse. Babamın ölümü, kardeşimle beni hayatta ne yapmak istediğimizi düşünmeye itti.”

“Kardeşiniz tutkulu biri,” dedi Bay Brandon.

Elinor gülümsedi. “Doğru bir kelime seçtiniz. Keçi gibi de inatçıdır.”

Bay Brandon ilk kez güldü. Alçak sesli bir kıkırdamaydı ve uzun sürmedi. “Bana Eliza’yı hatırlattı.”

“Sahi mi?”

“Görünüşleri değil,” diye ekledi Bay Brandon aceleyle. “Ama Eliza da işi konusunda tutkuluydu. Kimsenin ne düşündüğüne aldırmazdı. Yeri geldiğinde son derece inatçı olabilirdi.

Herkese yalnızca bilimden anladığını değil, bu alanda çalışacak kadar cesur olduğunu da ispatlamak zorunda kaldı.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Elinor.

“Tıp alanında bilmediğiniz çok şey var. Bazılarını yalnızca deneyler aracılığıyla keşfedebiliriz. Ama deneyler bazen tehlikeli olabilir...”

Laboratuvarda çıkabilecek terslikleri düşünen Elinor başını salladı. “Doğru.”

“Bir zehrin ne kadar kuvvetli olduğunu anlamanın bazı yolları var, ama bunlar her zaman hoş şeyler olmayabiliyor.”

“Lütfen, Bay Brandon. Henüz denemediğim bir deney varsa benimle paylaşın. Zehri yutmanın akıllıca olacağını sanmıyorum, ama başka bir yolu varsa...”

“Zehirlerin yutulmasına elbette ben de karşıyım. Eliza da onu öldürmeyeceğinden emin olmadığı bir maddeyi yutmazdı. Bir maddenin tamamen zararsız olduğunu düşünse bile her ihtimale karşı o zamana kadarki bütün bulguları bir yere not ederdi.”

“Öyleyse neden bahsediyorsunuz?”

“Bayan Dashwood. Bir maddenin ne kadar zehirli olduğuna sizce nasıl karar veriyoruz?”

Elinor durup düşündü. Sonra birden cevabı buldu. Bunu neden düşünememişti? “Ah, anladım,” diye mırıldandı.

“Sizi şoke ettim.”

Elinor bozuntuya vermedi, ama gerçekten de şok olmuştu. “Sadece emin olmak için soruyorum. Hayvanlardan mı bahsediyoruz?”

“Daha çok sıçanlar. Arka sokağa tuzaklar kuruyorum. Hem şehirde onlardan çok var hem de küçükler.” Elinor’un zehir kavanozunu eline aldı. “Birkaç deney yapabilirim isterseniz.”

Elinor ona bakakaldı. İğrenç bir kemirgen bile olsa bir canlıyı öldürme fikriyle uzlaşmaya çalıştı. Bir yandan da zehrin ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyordu.

Ama Bay Brandon kararsızlığını yanlış anladı. “Görüyorum ki sizi dehşete düşürdüm. Özür dilerim.”

“Hayır, ne münasebet,” dedi Elinor. “Aksine ilgimi çektiniz. Ama bu fikir biraz midemi bulandırmadı değil.”

“Kimyagerler yeni maddelerin tesirlerini bu şekilde deniyor. Yoksa zehirlenme vakalarını beklemek zorunda kalırdık. Üstelik her cesede otopsi uygulama şansı bulamıyoruz.”

“Otopsi mi?” diye sordu Elinor. Bu kelimeyi ilk kez duyuyordu.

“Eski Yunanca kökenli bir kelime. *Tanık olmak, kişinin kendi gözüyle görmesi* anlamına geliyor.”

“Ölüleri inceliyorsunuz. Ama zehirlenme etkileri dışarıdan belli olmuyorsa...”

“İç organlarına bakıyoruz,” dedi Bay Brandon. “Kişinin zehirlenip zehirlenmediği iç organlardan anlaşılır.”

Elinor duyduklarının dehşetiyle midesinin bulanmasını bekledi, ama öyle bir şey olmadı. “Enteresan,” dedi kısa bir duraksamadan sonra. “Bir yandan da mantıklı. Babam gömülmeseydi bunu yapabilir miydiniz? Ona otopsi edebilir miydiniz?”

“Otopsi yapmak,” diye düzeltti Bay Brandon kibarca. “Belki. Aslında bu bir bilim dalı değil ve kesin kanıtlar bulunacak

diye bir kaide de yok. Yargıcın ya da şcrifin bulgularımızı değerlendireceğı de şüpheli. Korkarım, inceleme yöntemlerimiz bazılarına barbarca geliyor ve yalnızca bize bağışlanan ölümler üzerinde çalışabiliyoruz. Çoğı insan ölümlerinin gömölmesini tercih ediyor.”

“Ölümleri size kim bağışlıyor?” diye sordu Elinor merakına yenik düşerek.

“Genellikle asılanları veriyorlar.”

“Ah.” Umduğı şekilde olmasa da ziyareti oldukça bilgilendirici geçiyordu doğrusu.

“Özür dilerim. Sizi rahatsız ettim.”

Elinor başını iki yana salladı. “Hayır, etmediniz. Sorularıma cevap verdiniz. Size teşekkür ederim. Ama vücutta olup bitenlerdense kimyasal maddelerle daha çok ilgilendiğimi söyleyebilirim.”

“Eliza sizi severdi. Gerçi onun ilgi alanı kimyadan ziyade ilaçlardı.”

“Ağrıyı dindirmek için bir tedavi geliştirmeye çalışıyordu sanırım?” Elinor, Bay Brandon’ın Bayan Jennings’in evinde anlattıklarını ve diğer cerrahların Eliza’nın bir varsayımıyla alay ettiğini hatırlıyordu.

“Tedavi değil,” diye düzeltti Bay Brandon. “Ağrıyı dindirecek bir ilaç geliştirmek istiyordu.”

“Afyon ruhu bu işe yaramıyor mu?”

“Onun etkileri kişiye göre değişiyor. Birini bayıltırken bir başkasına hiç etki etmeyebiliyor. Hastanın çok ağrısı olduğunda afyon ruhu yeterli gelmiyor.”

“Anladım,” dedi Elinor, annesini ve afyon ruhuyla dindirmeye çalıştığı bambaşka bir tür acıyı düşünerek. “Ama ağrıyı dindirmek yerine sebebini ortadan kaldırmak daha iyi değil mi?”

“Acı, cerrahların düşmanı olabilir. Ama biz hekimlerin bazen işine yarar.”

“Nasıl?”

“Ortada gerçekten bir sorun olmadığını anlamamıza yardımcı olur. Bacağınızı sakatladığınızı düşünün. Acı size bir terslik olduğunu ve tedaviye ihtiyaç duyduğunuzu haber verir.”

“Doğru,” dedi Elinor. “Yine de berbat bir şey olduğu gerçeğini değiştirmez.”

“Ama ağrıyı göz ardı edip kendinizi zorlarsanız ne olur?”

“Daha beter sakatlarım.”

“Kesinlikle. Onun için acı ve ağrılara saygı duymalıyız. Ama Eliza ağrının kontrol altına alınabileceğini düşünüyordu. Kırık bir kemiğin sabitlenmesi sırasında hasta acıdan istemsizce hareket edebilir ve cerrah işini layığıyla yapamaz. Cerrahlar çareyi alkolde buluyor, ama hiç içki içmeyen bir hanımla her gün düzenli içen bir adamın alkole dayanıklılığı aynı olamaz. O adamın acısını dindirmek için daha fazla alkol gerekir. Hastaların ağrı eşikleri birbirinden farklıdır. Eliza hastanın ağrısı ya da acısı en düşük düzeyde olduğunda iyileşmenin daha hızlı gerçekleşeceğini düşünüyordu. Ama önce ağrıyı nasıl kontrol edeceğini keşfetmesi lazımdı.”

Elinor’un düşünceleri birbirini kovalıyordu. “Bunun için ne kullanmayı düşünüyordu? Alkol mü?”

“Hayır,” dedi Bay Brandon. “Opiyum. Yani afyon.”

“Afyon ruhunun ana maddesi. Mantıklı. Cerrahlar neden saf afyon kullanmıyor?”

“Tehlikeli de ondan. İnsanı öldürmeyebilir, ama bağımlılık yapar.”

“Bağımlılık mı?” diye yinelendi Elinor. “Alkol bağımlılığı gibi mi? Ama afyon ruhu ilaç diye yazılıyor.”

“Doktorların ya da cerrahların kullandığı her madde zararsız değil. Ve inanın bana, bu şehirde daha çok para kazanma uğruna afyon ruhunu seyrelten ya da başka maddelerle karıştıran bir sürü şarlatan var.”

“Bayan Williams afyon ruhunu geliştirmeyi mi umuyordu?”

“Bence evet, ama çalışmalarının ayrıntıları onunla birlikte mezara gitti.”

Bay Brandon gözlerini ocağın yanında yere dikmişti. Eliza’yı orada mı bulmuşlardı? Her gün onun son nefesini verdiği yere gelmek zor olmalıydı. En azından, Elinor günlerini babasının öldüğü masada geçirmek zorunda kalmıyordu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Bayan Williams’ın ölümü hem sevenleri hem de bilim çevreleri için büyük bir kayıp.”

Bay Brandon, Elinor’un güzel sözleri karşısında başını salladı. “Teşekkür ederim.”

“Numune sizde kalabilir mi? Gereken bütün deneyleri yapabilirsiniz.”

Genç adam başını kaldırdı. “Emin misiniz?”

“Evet. Tek somut kanıtımız o. Belki işe yarar bir bilgi ediniz.”

Bay Brandon başını salladı. "Merak etmeyin. Burada gıvende olur. Bu odanın anahtarı yalnızca Bay Williams'la ben de var. O da artık buraya adımını atmak istemiyor."

Elinor yaşlı adam için üzüldü. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Sizi evinize bırakayım."

"Ah, hiç zahmet etmeyin! Hem dükkanı boş bırakabilir misiniz?"

"Dert değil," dedi, yine o ruhsuz ses tonuna geri dönerek. Ama Marianne bile onun kaba biri olduğunu iddia edemezdi. "Sizi biraz bekleteceğim. Kapıları kilitlemeliyim. Bay Williams birazdan döner. Genç bir hanımı evine tek başına yolladığımı görünce bana çok kızar. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Elinor annesinin afyon ruhu istediğini hatırladı. Sonra yatağında nasıl büzüldüğü geldi aklına. Bay Brandon ne demişti? *Doktorların ya da cerrahların kullandığı her madde zararsız değil.*

Annesi acı çekiyordu, ama Dashwood kardeşler diğer ebeveynlerini de kaybedemezdi.

"Hayır," dedi. "Hepsi bu kadar. Teşekkür ederim."

ON

Dashwood kardeşler bazı sırları aydınlatıyor.

MARIANNE perdenin arkasına gizlenmiş, Barton Sokağı'na bakarak Bay Willoughby'nin yolunu gözlüyordu. Eski mahallesinin huzurunu ve evinde ya da bahçesinde kimseye görünmeden özgürce gezmeyi özlese de, Cheapside da fena sayılmazdı. Sokak şimdiden at ve el arabalarıyla, seyyar satıcılar ve yayalarla doluydu. Herkes Londra'nın bu işlek semtindeki işlerine ya da dükkanlarına yetişme telaşındaydı. Marianne kalabalığa karışmayı seviyor ve kimsenin onu tanımaması hoşuna gidiyordu. Eski mahallelerinde bahçe kapısından dışarı adımını attığı anda meraklı bakışlarla karşılaşırđı. Ama burası orta halli insanların yaşadığı bir yerdi, dolayısıyla herkes geçim derdindeydi ve kimsenin, kimsenin işine karışacak zamanı yoktu. Bay Willoughby'nin arabası köşeyi dönerken onun gizlice evden çıktığını görüp arkasından konuşacak kimse de yoktu.

Marianne tam da bunu yaptı.

Bay Willoughby atlarının dizginlerini çekti ve şapkasının kenarına dokunarak onu selamladı. "Bayan Marianne! Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

"Beni dolaşmaya çıkarma konusunda ciddi miydiniz?" Fazla toy ya da hevesli görünmemeye çalışıyordu, ama Bay Willoughby'nin onu memnun etmek için çabalamasını izlemek de pek keyifliydi doğrusu.

"Elbette," dedi arabadan inip elini tutarak. "Ama bileğiniz nasıl?"

İkisi de eldivenli olmasına rağmen elinden yayılan sıcaklığı hissetmek pek hoştu. "Hafif bir hassasiyet dışında ağrım sızım kalmadı. Hem oturmaktan da sıkıldım."

Bunu neşeli ve lakayt bir gülümsemeyle söylemişti. Halbuki faturadaki tarihlerin anlamını kavradığı anda Bayan Palmer'in yanına koşturmak için kendini zor tutmuştu. Önceki akşam ona uğramak için geç olmuştu ve uygunsuz bir saatte ziyaretine gidip sorular sorarak Bayan Palmer'i kuşkulandırmak istemişti. Bütün gece kafasında oturtmaya çalıştığı planın ilk adımı Bay Willoughby'yi onu gezmeye götürmeye ikna etmekti ve bunu kolayca başarmak onu cesaretlendirmişti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Bay Willoughby arabaya binmesine yardım ederken, bu sırada uçarı bir tavırla göz kırparak Marianne'in iliklerine dek titremesine sebep oldu.

"Bayan Palmer'a uğrayacağız," dedi adresi söyleyerek.

"O da kim?" Bay Willoughby biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Marianne'in yanına oturup atların dizginlerini şaklattı.

“Babamın eski bir müşterisi. Hesabını kapatmam gerekiyor.”

Bay Willoughby, Marianne'in babasının işinde aktif bir rol oynamasına şaşırılsa bile belli etmedi. Babalarının yakın zamanda vefat ettiğini ve özel dedektiflik yaptığını sohbet arasında öğrenmişti tabii. Ama Marianne babasına yardım ettiğinden ve onun işini devam ettirme hayalleri kurduğundan söz etmemiştir. Utandığı ya da bunu bir sır olarak saklamak istediği için değildi. Ama erkekler bazen onun çalışma arzusunu yadırgıyordu ve Bay Willoughby'nin bu konudaki hislerini zamanla öğrenmek niyetindeydi.

Gelgelelim, Bay Willoughby belli ki bu meseleye daha ılımlı yaklaşıyordu. “Genç hanımların çoğu iş hayatında aktif bir rol oynamaya sıcak bakmıyor,” dedi.

Marianne yine de ondan emin olamadığı için “Babam bazen beni de işin içine katardı,” demekle yetindi. “Kadın olduğum için beceriksiz olduğumu düşünmezdi.”

“Sizi takdir ediyorum. Ve kıymetinizi bildiği için babanızı da elbette.”

Marianne gülümsedi. “Her erkek bu sözlerinize katılmaz.”

“Bir hanımı asla hafife almam, Bayan Marianne. Teyzemin himayesinde büyüdüm ve kendisi yaman bir kadındır.”

Sesindeki belli belirsiz kırgınlık Marianne'in dikkatinden kaçmadı. “Onunla yakın mısınız?”

“Her konuda hemfikir olduğumuzu söyleyemem, ama biz bir aileyiz.”

Marianne ona baktığında sinirli bir ifadeyle gülümsediğini gördü. Sorusunu da dolaylı yoldan yanıtlamıştı. “Size sahip olduğu için çok şanslı.”

"Bir gün sizi tanıştırmak isterim."

"Sahi mi?"

"Ah, evet! Yaşlı olabilir, ama hayat dolu ve enerjik biridir. Sizin gibi."

Genç erkekler bir genç kızı aile büyükleriyle laf olsun diye tanıştırmazdı. Bunun bir anlamı olmalıydı. Bay Willoughby belli ki ona değer veriyordu. Hem ikisinin de hayat dolu olduğunu söylemişti. Haftalardır ilk kez gözleri parladı. "Onunla tanışmayı çok isterim," dedi.

"Şu Bayan Palmer," dedi Bay Willoughby pat diye ve mutluluk sarhoşluğuna kapılan, Marianne'i şaşırtarak. "Tehlikeli biri mi?"

"Yok canım!" Marianne güldü. "Sadece biraz inatçı."

Ama Marianne ondan daha inatçı olabilirdi. Ve bir de hayat doluydu elbette.

Palmerlar'ın uşağının kapıyı açmasıyla korkunç bir piyano gümbürtüsüyle birlikte insan sesinden ziyade gırtlaklanan bir hayvanın sesini andıran bir böğürtü daha sokağa taşıtı.

"Norland Dedektiflik Bürosu'ndan Bayan Dashwood ve Bay Willoughby," diye kendilerini tanıttı Marianne suratını buruşturmamaya gayret ederek. "Bayan Palmer evde mi?"

Uşak belli ki birilerinin ev sahibesinin konserini bölmesine pek sevinmişti. Oturma odasına buyur edildiklerinde otuz yaşlarındaki Bayan Palmer sabırsızlıkla başını kaldırdı.

"Bayan Dashwood," dedi Bay Willoughby'yi tamamen görmezden gelerek. "Bir haber mi var?"

"Özür dilerim, Bayan Palmer," dedi Marianne dalkavukça

bir tavır takınmaya çalışarak. “Geçen aydan beri fazla bir değişiklik olmadı.”

“Siz nereden bileceksiniz zaten!” Onlara oturmalarını işaret etti. “Babanız öleli... Yani haftalardır kimse benim dosyamla ilgilenmiyor.”

Marianne iç geçirmemek için kendini zor tutarak kanepede Bay Willoughby’nin yanına ilişti. “Bayan Palmer. Kocanızın sizi aldattığına dair hiçbir zaman bir kanıt bulunamadı.”

“Babanız bu işin peşine yeterince düşmedi de ondan,” diye lafı yapıştırdı Bayan Palmer.

Marianne öne eğildi ve yatıştırıcı bir ses tonuyla onu ikna etmeye çalıştı. “Sizi temin ederim, babam da ben de birkaç kez Bay Palmer’ı takip ettik. Yasak bir ilişkisi olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadık. Ortaya çıkan sonuç sizi tatmin etmediği için üzgünüm, ama verdiğimiz hizmetin bedelini istemek zorundayız.”

“Bir ön ödeme yapmıştım.” Piyanoya doğru yaslanınca fil-dişi tuşların birinden tok bir ses yükseldi.

“O para babamın masraflarını bile karşılamıyor maalesef.” Faturayı çıkardı. “Bunun bir kopyasını size de yollamıştır eminim. Yine de incelemek isterseniz.” Faturayı uzatırken kadını dikkatle izledi.

Babası Bay Palmer’ın kumar alışkanlığı, savurganlığı ya da bir metresi olmadığını hemen anlamıştı. Yalnızca evde durmak istemiyordu ve Marianne, Bayan Palmer’ın nasıl piyano çaldığını duyunca bunun nedenini az çok anlamıştı. Ama babası tabii ki, bunu Bayan Palmer’a açıkça söylememişti. Biz

müşterilerimizi yarğılamayız, demişti Marianne'e defalarca Onlara yardımcı olmaya çalışırız.

Marianne, Bayan Palmer'ın faturayı etraflıca incelemesini bekledi. "Babam öldüğü gün ziyaretinize gelmiş," dedi sonra. "Dosyayla ilgili en son neye karar vermiştiniz?"

"Öldüğü gün mü? Ne korkunç." Bayan Palmer başını iki yana salladı. "Gayet iyi görünüyordu. Bay Palmer'ı son bir kez takip edecekti."

"Ne zaman?" diye sordu Marianne sabırsızlığını maskeleyen anlayışlı bir sesle.

"Aslında her gün peşine düşmesini istedim, ama yapamayacağını söyledi."

"Nedenini de söyledi mi?" diye sordu Marianne kulak kesilerek. O günü hatırlıyordu. Babası öğleden sonrayı dışarıda geçirmiş, ama akşam yemeğinden önce dönmüştü.

Ama Bayan Palmer'ın sözleriyle bütün umutları suya düştü. "Hayır. Sadece karısının bekletilmekten hoşlanmayacağını söyledi. Acelesi var gibiydi."

Marianne kadının bakışlarının gölgelendiğini fark etti. Sesinde tuhaf bir özlem vardı. Babası böyle bir durumda ne yapardı? Kimsenin işine karışmazdı, ama belki biraz tavsiye verirdi.

"Bayan Palmer, kocanızı çok mu seviyorsunuz?"

Kadın faturadan başını kaldırdı. "Ne aptalca bir soru."

Hiç de değildi oysa. Marianne aşkın her evliliğin ön koşulu olduğuna inanacak kadar saf bir kız değildi. Ama Bayan Palmer ona, laf olsun diye kocasının sadakatsizliğinin kanıtlan-

ması için para harcayacak bir kadın gibi görünmemiştir. “Aşk özel bir duygu,” dedi. “Onu kaybetme fikrinin sizi neden bu kadar korkuttuğunu anlıyorum.”

Bayan Palmer cevap vermedi, ama Marianne yanında oturan Bay Willoughby’nin kıpırdandığını hissetti.

“Son zamanlarda kocanıza onu ne kadar sevdiğinizi söylediniz mi?” diye üsteledi. “Belki ona hislerinizi anlatırsanız, onu özlediğinizi ve size vakit ayırmamasının kalbinizi kıldığını söylerseniz dışarıda geçirdiği saatlerde nerede olduğunu da konuşabilirsiniz.”

Bayan Palmer’ın sessizliği o kadar uzun sürdü ki Marianne onu gücendirdiğinden çekindi. Sonra Bay Willoughby lafa karıştı. “Bayan Palmer, ben de bir erkek bakış açısıyla şunu belirtmeliyim ki biz erkekler de insanız. Duygusal varlıkları. Gönül meselelerinde biz de şüpheye düşer, endişelenir ve hatta korkarız.”

Marianne onu yan gözle süzdü. Bay Willoughby, Bayan Palmer’a öylesine anlamlı bir ifadeyle bakıyordu ki ev sahipleri evli olmasa Marianne onu kıskanabilirdi. Ama sonra Bayan Palmer’ın gözlerinin dolduğunu fark etti. “Pekala,” dedi aradan biraz zaman geçtiğinde, ama sesindeki ukalalıktan eser kalmamıştı.

Ayağa kalkıp odanın köşesindeki yazı masasının küçük bir çekmecesini açtı. İçini biraz karıştırdıktan sonra faturayla parayı aralarındaki çay sehпасına koydu. Marianne’e dik dik baktı. “Alınmayın, Bayan Dashwood, ama umarım bir daha asla karşılaşmayız.”

Marianne parayı gülererek aldı. "Hiç almıyordum. Bayan Palmer."

Dışarı çıktıklarında Bay Willoughby muzipçe sırıttı.

"Ben dedektif değilim," dedi Marianne'in arabaya binmesine yardım ederken "ama adamın karısının bet sesiyle söylediği şarkılar yüzünden evden kaçtığı aklına geldi mi?"

"Sebebin bu olduğundan şüphem yok." Bay Willoughby'nin başparmağının elinin üzerini hafifçe okşamaları üzerine nefesi kesilen Marianne bunları bir çırpıda söylemişti. Bay Willoughby elini çektiğinde dokunuşuyla kalbi çılgınca atmaya başlamamış gibi bir şeyler daha söyleme arzusuna kapıldı. Gerçi belki bundan sonra iki yetişkin gibi konuşabilirler."

Bay Willoughby yanına oturup dizginleri eline aldı. "Karısına neden 'Gel sen bu müzik sevdasından vazgeç,' diyemiyor ki?"

"Kim bilir? Ama bu işte öğrendiğim şeylerden biri de, bazen insanın önemli konuları en sevdikleriyle konuşmakta daha çok zorlandığı."

Bunları söylerken Elinor'u düşündü. Babalarının ölümünden sonra ablasının evin idaresini ele alıp onu hiçbir şeye karıştırmamasına fena halde bozuluyordu. Zor konuşmaların karı kocalara mahsus olmadığını tahmin etti.

"Herkes aklından geçenleri dürüstçe dile getirebilseydi hayat daha kolay olurdu," dedi Bay Willoughby. "İçeride söylediklerimde ciddiydim. Gönül meselelerinde erkekler de kadınlarla aynı tereddütleri yaşıyor. Aynı tutkuyu ya da korkuları

hissediyorlar. Beğendiklerimize ve arzuladıklarımıza karşı bir çekim duymamız tamamen insani bir tepki."

Marianne beğenme lafını duyduğunda hafifçe gülümsemiş ama arzulama kelimesi midesinde kelebekler uçuşmasına neden olmuştu. Bay Willoughby onu beğendiğini ve arzuladığını mı ima ediyordu?

"Bayan Palmer'ın karşısında tam bir profesyonel gibiydiniz," diye ekledi Bay Willoughby. "Babanızın işleriyle ilgilenmediğinizden emin misiniz?"

Bay Willoughby'nin gözünden hiçbir şey kaçmaması hem pek hoş hem de biraz endişe vericiydi doğrusu. "İlgilenmekten de öte bazı davalarda ona çiraklık ettiğimi söylesem sizi şoke eder miydiniz?"

Marianne genç adamın yüzünü dikkatle inceledi, ama gülümsemesinin ardında en ufak bir tereddüt yoktu.

"Belki şaşırdım," dedi. Arabayı tanıdık bir sokağa doğru sürdüğünde Marianne eski mahallelerinde olduklarını fark etti. "Ama şok... Beni şoke etmek için biraz daha uğraşmanız gerekir, Bayan Marianne."

Alaycı ses tonu ve onu olduğu gibi kabullenmesi Marianne'in içini ısıtmıştı, ama sözlerinde bir meydan okuma seziyordu. Nefesinin kesildiği o bir an boyunca ona bütün bildiklerini anlatma isteğiyle yanıp tutuştu. Ama babalarının öldürüldüğünü öğrendiğinde ne düşünürdü? Bu olayı araştırmasına engel olmaya çalışır mıydı?

"Ara sıra babama yardım ediyordum," dedi Bay Willoughby'yi sınamaya devam ederek. "Bir takma adım bile

var. Bayan Lavinia Stewart. Bayan Stewart pek şapşal bir kızdır. Pembe kurdelelere hiç dayanamaz. Terzilerle dedikodu yapmaya ve terzi yamaklarıyla kıkırdamaya bayılır.” Marianne bunları tuhaf bir tonlamayla anlattı ve Bay Willoughby ona baktığında bir kahkaha patlattı.

“Tüylerim diken diken oldu,” dedi Bay Willoughby, ama dudakları muzip bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmıştı. “Bayan Stewart rolüne sık sık bürünür müydünüz?”

Marianne’in istediği sıklıkta değildi, ama bunu söylemeyi tercih etti. “Babam bazen bir kadının bakış açısına ihtiyaç duyardı. Bazen de para vermeden birinin ağzından laf almak için benden yardım isterdi.”

“Onu özlüyor olmalısınız,” dedi Bay Willoughby birden ciddileşerek.

“Evet,” dedi Marianne dürüstçe. Eski evlerine yalnızca üç blok kalmıştı ve orayı görmeyi çok istiyordu. Ama Bay Willoughby’ye bunu söylemedi ve araba evin önünden geçmeden başka bir sokağa saptı.

“Niyetim sizi üzmemek değildi,” dedi Bay Willoughby, Marianne’i daldığı düşüncelerden uyandırarak.

Marianne ısrarla arkasına bakmadı. “Üzülmedim. Henüz kaybım bu kadar yeniyken bundan bahsetmemek samimiyetsizlik olurdu. Onu tabii ki özlüyorum. Ama hayatıma devam etmek zorundayım.”

Belki de şans ondan yanaydı ve sıradışı kaderini kucaklamaya hazırlanırken Bay Willoughby de yanında olacaktı.

“Pek tabii,” dedi Bay Willoughby.

Marianne bir kez daha ona bütün gerçekleri anlatmak istedi. Ama üç kardeş bunu kimseyle paylaşmamak için sözleşmişti. Gerçi Marianne o sözü verirken unnesini ve gazeteleri düşünmüştü. Ona kaçamak bakışlar fırlatan Bay Willoughby gibi dürüst bir genç adamla tanışacağını hesaba katmamıştı.

“Bayan Stewart’la tanışmak ister misiniz?” diye sordu birden.

“Ne demek istiyorsunuz?”

Marianne bunun gözü karalık olup olmadığını düşünmek için duraksamadı. Tamamen dürüst olması gerekirse bu fikir zaten günlerdir aklını kurcalıyordu. *Karşına çıkan fırsatları kaçıрма*, diye öğütlerdi babası. Bay Willoughby onun bu yanını kabullenmiş gibiydi. Dolayısıyla belki de ona başka bir yüzünü daha göstermesinin zamanı gelmişti. Bu arada da bilgi toplayarak bir taşla iki kuş vuracaktı.

Marianne, Bay Willoughby’yi Hillenbrand ve Ortakları adındaki şirkete yönlendirdi ve yolda ona planını anlattı. “Ben Bayan Lavinia Stewart, siz de abim olacaksınız. Bana büyük teyzemden kalan bir miras konusunda tavsiye alacağız. Birine akıl danışma fikri benden çıktı ve siz de buna karşı çıkmadınız, ama birilerinin beni kandırmaması için de benimle gelmekte ısrar ettiniz.”

“Kabul,” dedi Bay Willoughby ve Marianne memnuniyetle gülümsedi. “Ama neden özellikle bu firmayı seçtiğimizi anlamadım.”

“Çünkü çalışanlarından biri hakkında bilgi toplamak istiyorum. Edward Farrows adında kıdemsiz bir muhasebeci.”

“Kim o?”

“Adını hiç duymadınız mı?” diye sordu Marianne tek kağıdı kaldırarak. “Ben tanıyor olabileceğinizi düşündüm.”

“Farrow,” diye yineledi Bay Willoughby. “Edward Farrow. Aslında ismi yabancı değil. Ama kendisini anımsayamadım.”

“Yengemin kardeşi,” dedi Marianne. “Abimin karısının.”

“Onunla neden ilgileniyoruz?”

Marianne dudaklarını birbirine bastırdı ve cevap vermeden önce etraflıca düşündü. “Çünkü babamın mirasıyla ilgili bazı meselelere dahil oldu.”

Bu açıklama Bay Willoughby için yeterli olmuşa benziyordu. Marianne daha fazlasını anlatmak zorunda kalmadığı için rahat bir nefes aldı. Bay Willoughby babalarının esrarengiz ölümünü araştırdığını bilseydi yine bu kadar uyumlu davranır mıydı acaba? Bayan Palmer’ın tehlikeli biri olabileceğini düşünürken beti benzi atmıştı. En iyisi, onu oyuna yavaş yavaş ısındırmaktı.

Firmada itibarlı müşteriler gibi karşılanarak şık mobilyalarla döşenmiş, geniş bir ofise alındılar. Pos bıyıklı, kır saçlı, yaşlıca bir beyefendi onları karşılamak için ayağa kalktı. Sahte isimlerini söylediler ve adam da kendini Bay Novak olarak tanıttı. Yerlerine geçtiklerinde “Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay ve Bayan Stewart?” diye sordu Bay Novak.

“Bana hatırı sayılır bir miras kaldı,” dedi Marianne hevesle sırtarak. “Onu nasıl değerlendireceğim konusunda profesyonel yardım almak istiyorum.”

“Elbette,” dedi Bay Novak ve Bay Willoughby’ye göz attı. “Abiniz de size gözetmenlik mi edecek?”

Marianne adamın küçümseyici tavrına bozulmuştu, ama Bay Willoughby belirgin bir aksanla söze karıştı. “Daha ziyade kardeşime refakat etmek için buradayım. Yoksa kız kardeşim konuya hakim,” diye ekledi alaycı bir ses tonuyla.

Marianne onun ilgisiz abi rolünü ustalıkla oynamasını takdir etti. “O kadar hakimim ki paramın yönetimini bir uzmana bırakmayı tercih ediyorum, John,” dedi. “Eloise teyze paramı en iyi şekilde değerlendireceğime güvendiği için mirasını bana bıraktı.”

“Eloise teyze onu sana bıraktı, çünkü bütün aile yadigarlarının hepsi bana kaldı, Lavinia.” Marianne öfkeyle homurdanırken, Bay Willoughby sözüm ona fısıltıyla Bay Novak’la konuştu. “Kadınlar her şeyi en iyi kendilerinin bildiğini sanıyor.”

Marianne o anda onu öpebilirdi. Bay Novak hafifçe öksürerek başını eğdi. Bu *aile kavgasına* şahit olmaktan rahatsız gibiydi. “Yatırım ve tasarruf konusunda size birçok seçenek sunabiliriz,” dedi. “Hatta hanımların miras yatırımlarıyla ilgili bir bölümümüz var, Bayan Stewart. Herkesi memnun edecek bir ortak yol bulanacağından eminim. Sizi bu konuda biraz daha aydınlatmamı ister misiniz?”

“Evet, lütfen!” diye bağırdı Marianne, Lavinia’nın bal gibi sesiyle. Bir yandan da *Erkeklerle kadınların yatırımlarının ne farkı var*, diye düşünüyordu. İkisi de parayı işletmekle ilgili değil mi?

Bay Novak’ın bir süre daha konuşmasına izin verdi ve onu dinliyormuş gibi rol yaptı. Gelgelelim Bay Willoughby’nin tavırları son derece dikkat dağıtıcıydı. Tembel bir tavırla iskem-

lesinde hafifçe kaykılmıştı ve bütün bunlardan sıkılmış gibi etrafına bakınıyordu. Bu arada dirseği sık sık Marianne'in kollarına değiyordu. Abi kardeş rolü yaptıkları için karşılardakı adamı dehşete düşürmeleri olası değildi. Ama aslında kardeş değillerdi tabii.

Bay Novak'ın ona bir soru yönelttiğini fark edince düşüncelerini toplamaya çalıştı. Adam nasıl bir yatırım tercih edeceğini öğrenmek istiyordu.

"Ah, siz ne tavsiye ederseniz," dedi. "John bu konuyla pek ilgilenmiyor. Firmanızı bir arkadaşım önerdi. Muhasebecilerinizden birini tanıyor. Adı neydi?" Marianne hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çatarak Bay Willoughby'ye baktı. "Farrows!" diye inledi tekrar Bay Novak'a döndüğünde. "Bir an hatırıma gelmedi."

Bay Novak gözle görülür bir şekilde bozulmasına rağmen gülümsemeye devam etti. "Arkadaşınızın ismini sorabilir miyim, Bayan Stewart?"

"Elbette! Bayan Carpenter."

Marianne adamı sırtarak süzerken bir yandan da her hareketini dikkatle izliyordu. Ne var ki Bay Novak duygularını saklamakta ustaydı. Marianne onun Bayan Carpenter ismini bir dosyayla ilişkilendirmeye çalıştığını tahmin etti. Sonunda başını iki yana salladı. "Özür dilerim, Bayan Stewart. Bayan Carpenter diye bir müşterimiz olduğunu hatırlamıyorum."

Hay aksi. Marianne kayıtlarında en azından bir tane Carpenter olduğunu ummuştı. Ama bu konuda ısrar etmenin

bir anlamı olmadığına karar verdi. "Ah, özür dilerim. Bayan Carpenter geçenlerde evlendi ve Bayan Alistair oldu."

Bay Novak'ın bakışları bir anda bulutlandı ve Marianne hevesle öne eğildi. Bay Novak yutkunurken adanması aşağı yukarı hareket etti. "Sizi kim gönderdi?" diye sordu sırtını dikleştirerek.

"Efendim?"

Bay Novak, Bay Willoughby'ye döndü. "Gazeteci misiniz? Hangisi için çalışıyorsunuz? *Times*? *Morning Chronicle*? Pis işlerinizi bir kadına mı yaptırıyorsunuz?" *Kadın* kelimesini tükürür gibi öfkeyle telaffuz etmişti.

"Bay Novak, sizi temin ederim ki neden bahsettiğiniz hakkında..."

"Boşuna çenenizi yormayın," diye tısladı Marianne'e ve ayağa kalktı. "Bay Farrows artık bu firmada çalışmıyor. Bu konuda daha fazla konuşmayacağım. Gidin ve bir daha gelmeyin."

Onlara kapıyı açtı. Marianne istifini bozmadan ayağa kalkmaya çalışırken epey zorlandı. Şaşkınlığını gizlemek için Bayan Stewart kimliğine sığındı. "Katiyen! Bana saygın bir firma olduğunuz söylenmişti. Hayatımda böyle bir terbiyesizlikle karşılaşmadım."

"İyi günler, hanımefendi," dedi Bay Novak kabaca. En yakındaki katibe parmaklarını şaklattı. "Bu ikisine kapıya kadar eşlik et. Bir daha da içeri almayın."

Düpedüz dışarı atılırlarken Marianne ofisteki herkesin meraklı bakışlarına rağmen başını dik tuttu. Bay Willoughby'nin

arabası hareket edene kadar konuşmadılar. Sonra Bay Willoughby ona döndü. “Ne dedin de o adamı o kadar kızdırdın?” diye sordu resmiyeti bir kenara bırakarak.

Marianne, Bay Novak’ın Alistair ismine tepki verdiğini biliyordu. Ama “Bay Farrows belli ki onu üzecek bir şey yapmış,” demekle yetindi.

“Ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

“Hayır,” dedi Marianne. Bunu öğrenmeye can atıyordu. “Ama firma bunun duyulmasını istemediğine göre yüz kızartıcı bir şey olması lazım.”

“Ya da tehlikeli,” diye ekledi Bay Willoughby ve Marianne buna itiraz etmedi. “Onu ne kadar iyi tanıyorsun?”

Marianne seçeneklerini dikkatle değerlendirdi. Bay Willoughby’yle yeni tanışmıştı, ama içinden bir ses ona güvenebileceğini söylüyordu. Bileği burkulduğu için evden çıkmazken onu her gün ziyarete gelmişti. Ona şiirler okuyup kitaplar getirmiş ve annelerinin bile gönlünü kazanmıştı. Bugün hiç sesini çıkarmadan ne dese yapmış ve hatta sahte bir kimliğe bürünmeyi bile kabul etmişti. Ortak bir gelecekleri olabileceğine dair imalarda bile bulunuyordu. Birlikte olmaları kaderlerinde yazılıydı.

“Sen araba kullanırken anlatamam,” dedi. Ona ilk kez *sen* diye hitap ediyordu. “Bir yere park eder misin?”

Bay Willoughby arabayı durdurduğunda Marianne oturduğu yerde ona döndü ve gözlerinin içine baktı. “Babam öldürüldü.”

Bay Willoughby bir an tepki vermedi, ama sonra gözleri hayretle irileşti. “Ciddi olamazsın.”

“Çok ciddiylim,” dedi Marianne. “Bunu yalnızca kız kardeşlerimle ben biliyoruz. Ama elimizde kanıtlar var ve bu cinayeti aydınlatacağız.”

“Marianne, sen de ölebilirsin!”

Ona günlerdir *Bayan Marianne* demesine rağmen, sadece adını kullanması yine de tuhaf geliyordu.

“Bizim için bir tehlike olduğunu sanmıyorum,” dedi. Ona cep çakısını yanından ayırmadığını ve babasının üç kızına da temel savunma eğitimi verdiğini söylemedi. “Ayrıca elimiz kolumuz bağlı oturamayız.”

“Yardım etmek istiyorum.” Bay Willoughby ellerini yakaladı. “Lütfen, ne yapabileceğimi söyle.”

Marianne onun ellerini tutup usulca sıktı ve yarım saat içinde ona her şeyi anlattı. Bay Willoughby iyi bir dinleyiciydi ve Marianne’in hikayesi bittiğinde alnında derin çizgiler belirmişti.

“Endişeliyim,” dedi. “Bu davayı çözeceğinden eminim, ama zehir meselesi beni kaygılandırıyor. Ya biri seni ya da kardeşlerini zehirlemeye kalkışırsa?”

Marianne bu ihtimali daha önce hesaba katmamıştı. “Dışarıda hiçbir şey yemiyoruz,” dedi, ama sonra Hannah aklına geldi. Dashwood kadınlarını da zehirleyebilmek için aradan biraz zaman geçmesini mi bekliyordu? Sonra kaçıp izini kaybettirecek miydi? Marianne başını iki yana salladı. Hiç mantıklı gelmiyordu.

“Yerinde olsam Brandon denen adama dikkat ederdim,” dedi Bay Willoughby. “Bana onun birini zehirleyebilmesi diğerlerinden daha olası göründü.”

“Belki de haklısın,” diye mırıldandı Marianne, ama tam anlamıyla ikna olmamıştı. Brandon’ın babasının ölümünden ne çıkarı olabilirdi? Başını kaldırdığında, Bay Willoughby’nin onu dikkatle izleyen duygulu bakışlarının masmavi derinliklerinde kayboldu.

“Umarım çok ileri gittiğimi düşünmezsin,” dedi kadife gibi bir sesle. “Ama beni büyülüyorsun, Marianne Dashwood. Sana öylesine kapıldım ki başına kötü bir şey gelmesi ihtimalini düşünmek bile istemiyorum.”

Bu sözler Marianne’e dünyayı unutturdu. Neyin yakışık alıp almayacağını düşünmekten tamamen vazgeçti. Onu öpmek için duyduğu arzu etraftan geçenlerin fikirlerine vereceği değerin önüne geçti. Genç adama sokulup gözlerini kapadı ve dudakları buluştu. Dudakları umduğundan daha sıcaktı, ama Marianne her nedense ürpererek titredi. Willoughby kollarını ona doladı ve Marianne’i göğsüne çekti. Dudaklarını hafifçe araladığında Marianne dilinden dudaklarına yayılan sıcaklıkla bir kez daha ürperdi. Biriyle öpüşmenin onda bu kadar farklı duygular uyandıracak hayal bile edemezdi. Üstelik bu duyguların etkilerini yalnızca dudaklarında değil, tüm vücudunda hissediyordu.

Bay Willoughby onu görmek için hafifçe geri çekildiğinde bile Marianne’i bırakmadı. “Üzgünüm,” diye fısıldarken nefesi Marianne’in yanağını okşadı.

AKIL VE CİNAYET

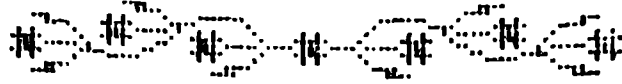
Marianne kendini toplamaya çalıştı. “Ben değilim,” dedi usulca.

“Güzel.” Willoughby hınzırca bir gülümsemeyle onu yeniden kendine çekti ve daha da büyük bir tutkuyla öpmeye başladı.

ON BİR

Dashwood kardeşler ateşli bir kavgaya tutuşuyor.

ELINOR çay fincanını kibarca tabağına bıraktı ve Bayan Lucy Steele'in üçüncü kez anlattığı hikayeyi ilk seferindeki gibi ilgiyle dinlemeye gayret etti. Bayan Steele, Leydi Walden'in sezon kapanışı balosunda Bay Bedford'ın ona göz kırptığından emindi. Gülümsemek için kendini zorlayan Elinor'un dudaklarının kenarları acımaya başlamıştı. Bakışları bir kere daha odanın kapısına kaydı.

Marianne hangi cehennemdeydi?

“Bayan Montgomery'ye de göz kırpmış olabilir tabii, ama Bayan Montgomery'den yana bir umudu olamayacağı için ona göz kırptığını hiç sanmam. Gerçi erkekleri bilirsiniz.” Bayan Steele başını iki yana sallayarak öne eğildi ve Elinor'a fısıldadı. “Her zaman en tazenin, en güzelin peşine düşerler. Bayan Montgomery'nin gözlerinin bozuk olduğunu biliyor muydunuz? O hülyalı bakışların nedeni burnunun ucunu bile görememesi. Annesi onu gözlerini

kısmaması için eğitmiş. Zavallı kız etrafında olup biten her şeyi kaçırıyor.”

“Ah, sahi mi?” diye mırıldandı Elinor. Bayan Steele’in cesaretlendirilmeye pek ihtiyaç duymadığını keşfetmişti; resmen üç kişilik konuşuyordu!

“Evet, evet. Bayan Montgomery’nin sosyeteye takdim edildiği günle ilgili kulağıma neler çalındığına inanamazsınız! Benden duymuş olmayın ama...”

Elinor başını yana eğdi. Evet, doğru duymuştu! Gerçekten de sokak kapısı açılıp kapanmıştı. Bayan Steele’e gülümsedi. “Kusura bakmayın ama Marianne geldi galiba.”

Zarafetle doğrulup odadan çıktı. Marianne holde şapkasını çıkarırken kendi kendine gülümsüyordu. Arkasını dönüp ablasıyla burun buruna geldiğinde korkuyla sıçradı.

“Elinor! Ödümü kopardın!”

“Randevumuz olduğunu unuttun mu?” diye sordu Elinor. Bu soruyu iğneleyici bir ses tonuyla sormaktan kendini alamamıştı. Marianne’in saçları hafifçe dağılmış ve yanakları kızarmıştı. Ama eve dönmek için acele etmişe benze-miyordu.

“Randevu mu? Tüh ya!” Başını uzatıp açık kapıdan içeri baktı. *Bayan Steele mi?* diye sordu yalnızca dudaklarını kıpırdatarak.

Elinor başını salladı ve kardeşinin kaçmasına izin vermeden koluna yapıştı. Odaya döndüklerinde Bayan Steele’in yüzünde güller açtı. “Bayan Marianne! Sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemesiniz!”

“Bayan Steele,” dedi Marianne kibar, ama mesafeli bir tavırla. “Beklettiğim için özür dilerim.”

“Lafı bile olmaz. Bayan Dashwood’la çene çalıyorduk.” Komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadı. “İş ilişkimiz hızla sıkı bir dostluğa dönüşecek gibi hissediyorum.”

Elinor belli belirsiz gülümsedi. “Bence de,” derken Bayan Steele’in gevezeliğine ancak bir para beklentisi olduğunda katlanabileceğini düşünüyordu. Hatta Bayan Steele’in Fanny’den bile daha tahammül edilmez biri olduğuna karar vermek üzereydi.

“Nasıl bir ilerleme kaydettiniz?” diye sordu Marianne ablasının yanına oturduğunda.

“Son iki sezonki bütün sosyal takvimimin üzerinden geçtik,” dedi Bayan Steele ve Elinor hepsini yeniden konuşmak zorunda kalmamaları için dua etti. Bayan Steele aynı hikayeleri anlatırsa uyuyakalacağından korkuyordu. “Dans ettiğim ve konuştuğum gözde bekarların hepsini Bayan Dashwood’a anlattım. Ama bir kere de size tekrarlayabilirim?”

“Ah, hiç gerek yok,” dedi Marianne kibarca. “Elinor sonradan bana bilgi verir. Kıymetli vaktinizi almak istemem. Sosyal ilişkilerinizin kuvvetli olduğunu biliyoruz zaten.”

Elinor kardeşinin aslında neler söylemek istediğini gayet iyi tahmin edebiliyordu ve kesinlikle ona hak veriyordu. “Evet, Bayan Steele,” dedi. “Sosyete de geçirdiğiniz yılların ve sosyal ilişkilerdeki tecrübenizin işimizi kolaylaştıracağına inanıyorum.”

“Evet, ben de,” dedi Bayan Steele, ama ilk kez gözlerinde temkinli bir ifade belirmişti.

“Amacımız sizi evlendirmek,” diye devam etti Marianne. “Bunun için uzun bir aday listesine ihtiyacınız olacağını sanmıyorum. Size gözlerinizin içine bakıp hayat boyu mutluluk vaat edecek beyefendiyi bulmanız yeterli.”

Bayan Steel derin bir iç çekip başını salladı. Ama Elinor kardeşine yan gözle baktı. Bu ruh halinin sebebi neydi acaba? Sabahı nerede geçirmişti?

“Dolayısıyla birçok seçeneği değerlendirmek yerine en uygun adaya odaklanalım,” dedi Marianne. “Bu hafta takviminizde neler var?”

“Ben de tam onu soracaktım,” diye ekledi Elinor. Bütün cefayı kendisinin çekmesine fena halde bozulmuştu. Marianne asıl önemli kısma yetişmişti.

“Yarın gece Bayan Farrows’un balosuna katılacağım.”

“Öyle mi?” diye sordu Elinor şaşkınlıkla.

“Yoksa balodan haberiniz yok mu?” Bayan Steele fincanını sehpaye bırakıp kirpiklerinin arasından onları süzdü. Bakışlarındaki sinsiliği gözden kaçırmayan Elinor bir an şaşaladı.

“Olmaz mı! Şey... Yani...” diye kem küm etti. “Biz de davetliyiz, ama katılmayacağız. Affedersiniz, ama Farrowslar’ı tanıdığınızı bilmiyordum.”

“Tanımıyorum,” dedi Bayan Steele ve gözlerinde yine masum bir ifade belirdi. “Bayan Jennings kibarlık edip bana bir davetiye ayarladı.”

“Harika!” dedi Marianne birden. “Sizi kiminle tanıştıracığınızı biliyorum.”

“Bu beyefendinin ismini bahşeder misin, Marianne?” diye sordu ablası hayretle.

“Bayan Steele, Bay Edward Farrows’un bekar olduğunu biliyor muydunuz? Üstelik size daha uygun bir kısmet düşmüyor.”

Elinor ters bir laf edecekti ki kendini tuttu. Güçlkle yutkundu ve yüzüne tarafsız bir gülümseme oturttu. Marianne, neden Edward’ı bu işe karıştırıyordu? Kardeşinin ondan kullandığını biliyordu, ama Edward’dan şimdiye kadar sadece iyilik görmüşlerdi. Çekingen, ama iyi bir gençti. Bayan Steele gibi biri tarafından kafeslenmeyi hak etmiyordu.

“Aslında ben onu hiç düşünmedim,” dedi Bayan Steele. Yine temkinli bir tavır takınmıştı. “Bay Farrows benden birkaç yaş küçük.”

“Sahi mi?” diye inledi Marianne. “Siz söylemezseniz kimse anlamaz.”

Bayan Steele bu iltifat karşısında güldü ve sahte bir sevinçle el çıırttı. Marianne planını anlatmaya koyuldu. Baloya birlikte katılacaklar ve onu Bay Farrows’la tanıştıracaklardı. Gerekirse Bay Farrows’u onu dansa kaldırması için yüreklendireceklerdi. Evet, Dashwood kardeşler bunu kesinlikle yapabiliirdi. Sonra Bayan Steele’in onu etkilemek için bolca vakti olacaktı. Marianne bir beyefendinin kalbini kazanma yollarını sayıp dökerken sessizce oturan Elinor’un içinde fırtınalar kopuyordu.

Marianne bunu nasıl yapardı? Onun Bay Farrows’tan... Ama Marianne onun Bay Farrows’tan hoşlandığını bilmiyordu,

çünkü ona söylememiştir. Çünkü Elinor ona karşı duygularını ısrarla inkar ediyordu.

Sahi Elinor, Edward’la ilgili ne hissediyordu?

Aşık değildi, ama ondan hoşlanıyordu. Birbirlerini tanıma fırsatı bulurlarsa belki aralarında daha derin bir sevgi filizlenebileceğini düşünüyordu.

Nc var ki artık böyle bir şansı olmayacaktı, çünkü Marianne aralarında hiç konuşmadan Bayan Steele’e yumurtladıkları için bir de ondan onay bekliyordu. “Sence de harika bir fikir değil mi, Elinor?” diye sordu kardeşi.

“Evet,” dedi Elinor hiç düşünmeden. “Harikulade!”

“İyi ki sizinle anlaştım!” diye şakıdı Bayan Steele. “Unutulmayacak bir gece yaşanacak. Hem Edward Farrows hoş bir genç. Sizce?”

Bayan Steele bu soruyu Elinor’a yöneltmişti. Elinor bir kez daha duygularını kontrol etmeye çalıştı. “Kesinlikle, öyle. Birbirinize çok yakışacaksınız.”

“Bunları size Tanrı söylüyor,” dedi Bayan Steele ve Marianne’in onun için yaptığı planların sevinciyle izin istedi. Elinor onu geçirip oturma odasına döndüğünde fevri davranmamak için yine kendini tutmak zorunda kaldı.

“Edward’ı neden bu işe karıştırdın?” diye sordu kardeşinin arkasına dikilerek.

Marianne şöminenin üzerindeki aynanın karşısında sarı buklelerini düzeltiyordu. Ablasına döndü. “Bu sabah onunla ilgili öğrendiklerime inanamayacaksın.”

Elinor duraksadı. “Ne?”

“Hillenbrand ve Ortakları'na gittim. Finansal yardım arayan bir mirasyedi gibi davrandım. Oradaki adama bir arkadaşımın bana Bay Farrows'u önerdiğini söyledim. Adam bembeyaz kesildi. Bana arkadaşımın adını sordu. Ben de Bayan Alistair dedim ve...”

“Marianne!”

“...adam bizi kovdu! Düşünebiliyor musun? Bizi gazeteci sandı!”

Elinor başka bir konuya takılmıştı. “*Biz* derken kimden bahsediyorsun?”

Marianne bir an duraksadı. “Ben ve Willoughby.”

Elinor kendini divana attı. “Onun ne ilgisi var?”

“Bileğim hâlâ iyi değil. Willoughby bana arabasıyla gezmeyi teklif etti.”

“Sen de onu Edward’ın işyerine götürüp başka biri gibi davranmasını mı istedin?”

“Anlatmama izin vermedin ki. Edward artık orada çalışmıyor. Konuştuğumuz adam onunla bir ilişkileri kalmadığını söyledi. Alistair ismini duyunca birden çıldırdı ve bizi dışarı attı. Bu Alistair meselesi her neyse Edward’a işine mal olmuş.”

“Bize ne?!” Elinor uğradığı hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu. Edward ablasının aksine onlara daima nazık davranmıştı. Ailesinin konumuna rağmen saygın bir işyerinden kovulmasına neden olacak bir işe karıştığına inanamıyordu.

“Ben ondan kuşkulaniyorum,” dedi Marianne. “Fanny’yle bir olup bazı işler çevirdiklerini düşünüyorum. Ama başka şüphelileri de değerlendirmeye açığım.”

“Bak sen,” dedi Elinor bu kez öfkesini gizlemeden. “Edward’ın babamı öldürüp öldürmediğini onu Bayan Steele’le baş göz ederek mi ortaya çıkaracaksın?”

“Aklını çalıştır, Elinor. Hem Edward’ı gözümüzün önünden ayırmayacağız hem de Bayan Steele’i mutlu edip para kazanacağız. Koca adayının geçmişte bir skandala karıştığını öğrenirse bunu ilk bizimle paylaşır.”

“Doğru ya,” diye homurdandı Elinor. “Bir çöpçatanlık işi almamıza itiraz eden de *bendim*.”

“Of, konuyu saptırma! Willoughby beni Bayan Palmer’a da götürdü. Bayan Palmer paramızı verdi.”

Marianne parayı çıkarıp kucağına atınca Elinor sırtını dikleştirdi. Kardeşi borcun hepsini tahsil etmişti. Edward faturayı getirmeseydi varlığından bile haberleri olmayacağı borcun. “Bayan Palmer’a babamla son görüşmesini de sordum,” dedi Marianne. “Öldüğü gün buluşmuşlar. Bayan Palmer babamın iyi olduğunu ve annemle buluşmak için acele ettiğini söyledi. O öğleden sonra ne yaptıklarını biliyor musun?”

Elinor başını iki yana salladı. “Annemin o gün dışarı çıktığını bile fark etmedim.”

“Ona soralım.”

Marianne sağlam ayağı üzerinde döndü ve kapıya yöneldi. Ama Elinor atılıp koluna yapıştı. “Şimdi değil! Neden sordüğümüzü merak eder. Hem annem iyi değil. Onun için endişeleniyorum.”

Marianne durup üst kattaki odasında yatan annesini görebilecekmiş gibi tavana baktı. “Kocasını yeni öldü. Nasıl olmasını bekliyorsun?”

“O başka,” dedi Elinor. Kardeşinin ona anlayışsız biri gibi davranmasına sinir oluyordu. “Ama afyon ruhu kullanması canımı sıkıyor.”

“Sinirlerini yatıştırmak için alıyor.”

Elinor derin bir iç çekti. Bay Brandon sabah ona bu madde-
nin tehlikelerinden söz ettiğinden beri bunu Marianne’e söy-
lemenin uygun bir yolunu arıyordu. “Doktorun verdiği şişe
bitti,” dedi. “Bence daha fazla almamalı.”

“Neden?”

“Bugün Bay Brandon’ı görmeye gittim,” diye başladı.

“Afyon ruhu almak için mi? Bu civarda bir sürü eczane var.”

Elinor, Marianne’in gözlerinde çakan şimşeklerin iyiye işaret
olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu onu. “Afyon ruhu almaya
gitmedim. Ona babamı öldüren zehir konusunda danıştım.”

Gergin bir sessizlik oldu. Elinor, Marianne’in buna kızaca-
ğını başından beri biliyordu. Ama bu kadarını beklemiyordu
doğrusu. Kardeşinin gözleri çakmak çakmak oldu ve “Ne-
den?” diye hesap sordu.

“Çünkü zehrin ne olduğunu anlamadım.” Başarısızlığını
itiraf etmek kolay değildi, ama başka çaresi yoktu. “Benden
daha bilgili birine sormak istedim.”

“Ne dedi peki?”

“Emin değil. Birkaç deney yapacak.”

“Tek kanıtımızı ona mı emanet ettin? Elinor, o bir şüpheli!”

Elinor az kalsın gülecekti. “Bayan Jennings ve onunla ko-
nuştüğumuzda babamın ölümüyle ilgisi olamayacağını söyle-
miştin. Şimdi ondan yardım istedim diye şüpheli mi oldu?”

“Davalarda farklı gelişmeler olabilir. Başta başka ipuçlarının peşine düştüğüm için ondan kuşkulandım. Ama onlardan bir şey çıkmadığına göre çemberi genişletmeliyiz. Ve sen tuttun, tek somut kanıtımızı belki de aradığımız katile teslim ettin!”

Elinor’un ağzı beş karış açık kaldı. “Sadece bir haftadır tanıdığımız bir beyefendiyi soruşturmamıza dahil eden kardeşim mi söylüyor bunu? Bay Willoughby’ye, Bayan Palmer’in babanı öldüğü gün görmesinin neden önemli olduğunu anlat-tın mı? Bay Farrows’un mesleki itibarıyla neden ilgilendiğini söyledin mi?”

“Willoughby’yle yakınlaştık,” dedi Marianne. “Bana yardım etti, çünkü bana ve ailemize değer veriyor.”

“Ah, tamam o zaman,” diye bağırdı Elinor. Sinirden eli ayağı titriyor, içinden deli gibi gülmek geliyordu. “Madem sana bu kadar değer veriyor, ne zaman nişanlanıyorsunuz?”

“Saçmalama!” diye cıyakladı Marianne ve Elinor kardeşinin tamamen aklını kaçırmadığını görüp rahatladı. “Daha çok erken,” diye ekledi Marianne.

Ne var ki bunu söyleyişinde, tek umudunun onunla evlenmek olduğunu düşündüren bir şeyler vardı. Yeni tanıştığı bir adama gözü kapalı güvenmesi ve Lucy Steele’i Edward’a yönlendirmesi yetmezmiş gibi bir de ukalaca ondan hesap sor-ması Elinor’u iyice çileden çıkardı.

“Bildiğini okuyacaksan benden neden yardım istedin?” diye sordu ciddiyetle.

Marianne gözlerini kocaman açtı. “Ben mi bildiğimi okuyorum? Ya sen, Elinor? Ama senin hiçbir kusurun olamaz

tabii. Sen mükemmelsin! Daima sakın, tertipli ve sorumluluk sahibisin. Her durumda ne yapacağını bilen birinin başka birine akıl danışması bile şaşırtıcı.”

Elinor ona bakakaldı. “Abartıyorsun.”

“Bütün ipler senin elinde,” diye devam etti kardeşi onu duymamış gibi. “Bütçemizi sen idare ediyorsun. Ev işleri senin kontrolünde. Soruşturmada nasıl ilerleyeceğimiz senden soruluyor. Cenazeyi de sen tek başına organize ettin. Babama veda bile edemedi onu cenaze arabasıyla evden yolladın!”

Elinor kardeşinin öfkesini, konudan konuya atlayan suçlamalarını ve mantığını takip etmekte güçlük çekiyordu. Marianne cenaze levazımatçısını çağırmasına mı kızmıştı? “Sizin için yaptım.” Boğazı düğümlendiği için sesi fısıltı halinde çıktı. “Annem, Margaret ve senin için. Babamı bulmak... onu öyle görmek... hayatımın en korkunç anıydı. Sizi korumak istedim.”

“Bundan sonra beni koruma, istemiyorum!” Marianne’in bakışlarındaki sertlik Elinor’u sersemletti. “Sen kanıtlarımızı şüphelilere verecek kadar saf olduğun için babamın cinayetini tek başıma çözmem gerekiyorsa kabul, buna da razıyım! Sen Bayan Steele için bir koca bulmama yardım et. Edward Farrows’la evlenmesinde bir mani yok bence. Nasıl olsa sen ondan hoşlandığını yaşlanıp ölene kadar itiraf etmeyeceksin!”

Elinor tokat gibi bu sözler karşısında ne yapacağını şaşırdı, adeta dili tutulmuştu. Kendini savunmak istedi, ama kardeşiyle aynı odada kalmaya devam ederse sonradan pişman olacağı şeyler söyleyeceğini biliyordu.

Bunun yerine Marianne'i örnek alarak hışımla kapıyı açtı. Kulağını kapıya dayayan, Margaret az kalsın yere yuvarlanıyordu. Elinor üst kattaki odalarına girip kapıyı arkasından çarptı ve bedbaht bir huzur ortamında düşünceleriyle baş başa kalmak için kilidi çevirdi.

ON İKİ

*Lizzie annesiyle beklenmedik sonuçları
olan bir pazarlık yapıyor.*

MARIANNE ablasının odadan öfkeyle fırlamasını izledi. Elinor'un yine tek telime etmeden son sözü söylemesi ne sinir bozucuydu. Üstelik bunu Marianne'in imza hareketiyle yapmıştı! Gerçi Marianne'in şu sıralar odalardan fırlayacak hali yoktu. Ayak bileği hâlâ hassastı zira.

Yukarıdan *güm* diye kapanan kapının sesi geldi ve Margaret usulca ısıklık çaldı. "Çok kızmış," dedi.

"Hepsini dinledin mi?" diye sordu ablası. Margaret omzunu silktiğinde Marianne bunu *evet* olarak kabul etti. "Hem suçlu hem güçlü," diye dert yandı.

"Ne konuda?" Margaret odaya girip divana atladı.

"Bir kere tek kanıtımızı bir yabancıya verdi." Marianne köşedeki yazı masasına yaklaşıp bir mektup kağıdı aradı. "Aynca beni her şeyden korumaya çalışması da saçmalık."

"Kime yazacaksın?"

“Willoughby.” Marianne çekmeceyi açıp tüy kalemleri aradı. “Kalemlerin hepsi nereye gitti?”

“Bay Willoughby’ye ne yazacaksın?”

Marianne öfkeyle ona döndü. “Sen de mi?”

“Sadece sordum! Kimse bana bir şey anlatmıyor.” Margaret ayağa kalkıp ayaklarını yere vura vura ablasının yanına gitti ve masanın başka bir çekmecesinden ucu iyice sivriltilmiş bir kalem çıkardı. “Bildiğini yap, ama dikkat et.”

“Küçük Elinor!”

Marianne’in aklına başka bir hakaret gelmemiştir, ama Margaret oralı olmadı. “Bence annem konusunda haklı.”

Kardeşinin sözleri Marianne’in havasını bir nebze olsun söndürdü, çünkü annelerinin iyi olmadığını o da görebiliyordu. Barton Sokağı’ndaki eve taşındıklarından beri Marianne onu yalnızca Bay Willoughby’nin ziyaretleri sırasında biraz daha canlı ve neşeli görmüştü.

“Biliyorum,” dedi. “Onun için esrarı çözmek bu kadar önemli. Bütün hayatımız değişebilir.”

“O zaman annem iyileşecek mi?” diye sordu Margaret.

“Umarım.” Marianne mürekkep hokkasını açıp tüy kalemi içine daldırdı. Ama önce Bay Brandon’ın elindeki kanıtı geri almalı ve onun bu olaydaki rolünü keşfetmeliydiler.

Marianne acil bir not yollayarak Willoughby’den ertesi akşam, Elinor baloya gitmek üzere evden çıktığında Barton Sokağı’na gelmesini rica etti. Bay Brandon’a nasıl yaklaşması gerektiğinden emin değildi, ama hiç olmazsa Willoughby’nin onu yalnız bırakmayacağını biliyordu.

Ertesi gün dayanılmaz bir can sıkıntısı içinde geçti. Marianne, Elinor'u görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ki ufacık bir evde bu hiç kolay bir iş olmasa da, Elinor da aynısını yaptığı için fazla karşılaşmadılar. Akşama doğru anneleri Elinor'un baloya hazırlanmasına yardım etti. Marianne buna sevinmişti çünkü hem annelerinin sağlığı konusundaki endişeleri biraz hafiflemişti hem de Elinor'la ilgilenmek ona kalmamıştı. Ama sonra ikisi de John'la Fanny'nin yollamaya söz verdiği arabayı beklemek üzere aşağı indi ve anneleri, "Marianne, ablan pek güzel olmadı mı?" diye sordu.

Marianne, Willoughby'nin getirdiği şiir kitabından kafasını kaldırdı ve ablasına baktı. Etekliğini düzeltmesine bakılırsa Elinor, Marianne'le göz göze gelmek istemiyordu. Elinor genellikle etekliğinin kıvrımlarıyla bu kadar ilgilenmezdi zira. Bu elbiseyi babalarının ölümünden kısa bir süre önce diktirmişlerdi. Siyah dantelli, mor tafta kumaş teninin beyazlığını ve koyu kumral saçlarının ipeksi ışıltısını hoş bir şekilde vurguluyordu. Gerçekten de güzel görünüyordu, ama saç tuvaleti daha göz alıcı olabilirdi. Eğer ablasının saçlarını o tarasaydı. "Evet," dedi isteksizce. "Eminim, bir sürü iltifat alacaksın."

Elinor'un gözleri kısa bir an için öfkeyle parladı. Ama sonra bakışları yine elbisesine kaydı. Annesi şaşkınlıkla iki kızına baktı, fakat bir şey söylemesine fırsat kalmadan Elinor atıldı: "Anne, araba geldi galiba."

Elinor şalına sarındı ve dışarı çıktı. Anneleriyle Margaret da onu uğurlamak için peşine takıldı. Marianne baloya gitmediğine birden pişman oldu. Başka bir zamanda ve hayatta

Willoughby'yle pistte uçarcasına dans ettiklerini hayal edebiliyordu. Onun olağanüstü bir dansçı olduğundan emindi.

Uzaklaşan nal seslerinin ardından annesiyle Margaret içeri girdi. Marianne kitabına dalmış gibi rol yaptı. Annesinin Margaret'ı yukarı yolladığını duydu, sonra gelip kapıda durdu, ama bir şey söylemedi. Marianne sonunda dayanamadı. "Ne var?" diye sordu.

"Hiç," dedi annesi usulca. "Neden ablanla gitmedin?"

"Başım ağrıyor," diye uydurdu Marianne gözlerini kaçırarak. Annesi yanma gelip elinin tersiyle alnına dokundu. Marianne, Margaret'tan bile daha küçükken de böyle ateşine bakardı. Marianne özlemle annesinin dokunuşuna teslim oldu. Annesinin onu kucaklamasını ve babasının ona güvende olduğunu söylemesini istiyordu. Ama en çok da zamanda geriye gitmeyi ve annesiyle babasının onu koruyabileceğine inandığı günlere dönmeyi arzuluyordu.

Ne var ki babası ölmüştü ve annesi de artık onu koruyamazdı. Dolayısıyla geri çekildi ve "Hasta değilim, sadece başım ağrıyor," dedi.

Annesinin yüzünün asıldığını fark etmemiş gibi davrandı. "İyi bari," dedi Bayan Dashwood. "Ama ablanı bekleme. Yat, dinlen."

"Olur," diye yalan söyledi Marianne. Annesi uzun bir duraksamanın ardından yukarı çıktı ve muhtemelen yatağına geri döndü.

Alt katta yalnızca o ve Hannah kalmıştı. Kapı tıklatıldığında Marianne ayağa fırlayıp Hannah'tan önce yetişmeye çalıştı.

Ama Hannah ellerini önlüğüne silerek holde belirdi. Endişeyle kaşlarını çatmıştı. Marianne'in pelerinini sırtına attığını görünce alnındaki çizgiler belirginleşti. "Küçük hanım?"

Marianne ona güven verici bir gülümsemeyle baktı. "Dışarı çıkıyorum. Bir görüşmem var. Babamın işleriyle ilgili bir konu."

Ama Hannah'nın içi rahat etmemiş gibiydi. "Saat geç oldu, küçük hanım."

"Biliyorum. Fazla uzun sürmez." Marianne bunu lakayt bir tavırla söylemişti, fakat Hannah işine taş koyarsa ya da daha kötüsü annesini çağırmaya kalkışırsa ne yapacağını hiç bilmiyordu.

"Dikkatli olun," dedi Hannah sertçe, ama annesini çağırmaya kalkışmadı.

"Merak etme, kendimi korumayı biliyorum." Babaları Elinor'la ona temel savunma eğitimi vermişti. Biri onu köşeye sıkıştırırsa ne yapması gerektiğini biliyordu. Bir erkeğe vurduğunda en çok neresinin acıyacağını bile öğrenmişti.

"Erkeklerin genç bir hanımdan faydalanmak için birden fazla yöntemi var," diye uyardı Hannah.

Marianne bundan bihabermiş gibi davranmaya karar verdi. "Elinor'dan önce dönerim."

Kapının kilidini çevirip dışarı çıktı. Willoughby ona yol açmak için bir adım geri çekilmek zorunda kaldı. "Merhaba," dedi boğuk bir sesle. Marianne serin gecede onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. "Anladığım kadarıyla doğruca Williams'ın eczanesine gidiyoruz?"

“Seni gördüğüme çok sevindim!” diye şakıdı Marianne kendine hakim olamayarak. Kollarını boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı. Willoughby onu belinden tutup kendine çektiğinde Marianne zor bir günün ardından gelen bu beklenmedik mutlulukla iç çekti.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Willoughby.

“Elinor elimizdeki tek delili Bay Brandon’a verdi,” dedi Marianne. Suratını Willoughby’nin ceketine gömdüğü için sesi boğuk çıkmıştı. “Onu geri almalıyız.”

Willoughby usulca sırtını okşayıp yüzünü görmek için geri çekildi. Marianne genç adamın ondan uzaklaşmasına gönülsüzce razı oldu. Yine de ellerini omuzlarından indirmede. Umduğundan daha geniş ve kemikliydiler. “Delilimizi Brandon’a verdi ne demek?”

Marianne iç çekip ondan uzaklaştı ve sırtını kapıya dayadı. Elinor’un zehirli maddenin ne olduğunu Brandon’a danışma kararını öfkeyle anlattı. Onun babalarının ölümünde parmağı olabileceğini hiç hesaba katmadığından yakındı. Willoughby derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. “Ben de gece gece neden çağırdığını merak etmiştim.”

“Biraz alışılmadık davrandığımın farkındayım. Ama Bay Brandon’ın herkesten daha şüpheli görüldüğüyle ilgili söylediklerini mantıklı bulmaya başladım.”

Marianne ona ne yapmak niyetinde olduğunu açıklamak zorunda kalmadığına memnun oldu. Willoughby’nin uzattığı eli tuttu ve arabaya bindi. Araba hareket ettiğinde Marianne soğuk rüzgarın etkisiyle ve heyecanla ürperdi. Saat epey geçti, ama

Bay Brandon'ı çalışma saatlerinin dışında görmenin daha iyi olacağını düşünmüştü. Onları beklemediği için onu hazırlıksız yakalayacaklardı. Belki doğru sorularla ağızından laf bile alabilirdi.

Yolda Willoughby'ye Bay Brandon ve Bayan Williams hakkında bildiklerini anlattı. "Bay Brandon bunun sıradan bir laboratuvar kazası olmadığını düşünüyor, çünkü Bayan Williams'ın notları kayıp. Ama şimdi düşünüyorum da belki o kargaşada notları o çaldı ve şüphe çekmemek için bir başkasını hedef gösteriyor."

"İyi de doktor ölümün kaza olduğuna karar vermedi mi? Brandon neden kendini boşuna tehlikeye atsın? Katil olsa bu konunun kapanması işine gelirdi."

Marianne bunun cevabını düşünmüştü. "Doktorun ölümü kaza olarak rapor edeceğinden emin olamazdı. Sonra belki kızın amcasının eninde sonunda kayıp notlardan şüpheleneceğini biliyordu. Herkesten önce şüphelenerek kendini temize çıkarması çok akıllıca. Hangi katil kendi işlediği cinayeti soruşturması için bir özel dedektif tutar ki?"

"Baban ondan hiç kuşkulandı mı?"

"Bilmiyorum. Bu sorunun cevabı ya onunla birlikte mezarı gitti ya da günlüğüne bir şeyler yazdı." Marianne babasının soruşturma dosyalarıyla ilgili bütün ayrıntıları, düşüncelerini ve teorilerini günlüğüne yazdığını anlattı.

"Endişe verici," dedi Willoughby. "İki ölüm, ikisine de kaza süsü verilmiş ve ikisinde de önemli deliller kayıp. Tesadüflere inanır mısın, Bayan Marianne?"

“Hayır,” dedi Marianne iki olaydaki paralellikleri daha önce fark edemediği için kendine kızarak. Elinor, Williams davasından başta şüphelenmiş ama sonra tutup tek delillerini Bay Brandon’a vermişti. Dolayısıyla Marianne onun fikirlerine hiç güvenmiyordu.

Willoughby arabayı bir yan sokağa park etti ve Marianne’le eczaneye doğru yürüdüler. Gecenin bu saatinde etraf تنها, arka sokaklar zifiri karanlıktı. Kuytu gölgeliklerde siyah gölgeler oynayıyordu. Binanın üst kat pencerelerinin kapalı perdeleri arasından ışık sızıyordu, ama dükkan kapkaranlıktı.

“Kimse yok galiba, ama yatmak için de çok erken bir saat,” diye fısıldadı Marianne, Willoughby’nin koluna yapışarak. “Hay aksi şeytan.”

Willoughby yan binanın gölgesinde durdu. “Sen burada birini bulmayı mı umuyordun?”

“Elbette,” diye fısıldadı Marianne. Bu soru onu şaşırtmıştı. “Bana ait olanı geri almak istiyorum.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Willoughby ve Marianne’e doğru eğildi. Şimdi yüzleri arasında yalnızca birkaç santim vardı. “Ama Bay Brandon’dan delili istemeyi düşündüğün aklıma gelmedi.”

“Başka ne yapacaktım? Buraya bunun için... Ah!” Marianne yanağına çarpan sıcak nefesin ürpertisiyle düşüncelerini toplamakta güçlük çekse de Willoughby’nin neyi ima ettiğini anlamıştı. “İçeri gizlice girmekten mi söz ediyorsun?”

“Onun için karanlıkta geldiğimizi düşündüm.”

Marianne ona bakakaldı. Ondan Elinor balo için evden çıkar çıkmaz gelmesini istemesinin nedeni yapacağı şeyi Elinor'dan gizlemektir aslında. Ama Willoughby'nin onu ne kadar yanlış anladığını görebiliyordu. Bunu düzeltmek için ağzını açtığı anda birden duraksadı. Delili Bay Brandon'dan isteyebilirlerdi elbette. Ama onu geri vermeyi reddedebilirdi. Daha da kötüsü, onu yok edebilirdi. Bayan Williams'ı sorduklarında onlara kolayca yalan söyleyebilirdi.

Dahası Marianne başkalarının işlerine burnunu sokmaya alışkındı. En ufak bir utanç duymadan Fanny'yi de, erkek kardeşini de araştırmamış mıydı? Ama eski evine bir konuk olarak girmişti. Yakalanması yasal sonuçlar doğurmayacaktı.

Öte yandan... Marianne babasının ölümüyle ilgili delillere ulaşamamaktan ve bu olayı asla aydınlatamayacağından korkmaya başlamıştı. Başını kaldırdığında Willoughby ona hınzır bir gülümsemeyle baktı. Karanlıkta dişleri inci gibi parlıyordu. "Bizi içeri sokabilir misin?" diye sordu Marianne.

"Bayan Marianne," dedi ismini boğuk bir sesle fısıldayarak ve dudaklarını kulağının altındaki narin tenine belli belirsiz değdirdi. "Hiç sormayacağınızı sandım."

Marianne'in kulağına minik bir öpücük kondurdu ve dizleri titreyen genç kızı güçlü koluyla kavrayarak eczanenin arkasındaki pis kokulu sokağa doğru çekti. Marianne birinin kulağını öpmesinin baygınlık geçirmesine neden olabilecek hisler uyandırabileceğini bilmezdi. Ayılıp bayılmanın insanın ilgi çekmek için yalandan değil de, gerçekten yapabileceği bir şey olduğunu da yeni öğreniyordu. Willoughby eski bir kapıyla

kepenkli bir pencerenin önünde durdu. “Burada bekle,” dedi. “Biri gelirse haber ver.”

“Doğru yerde olduğumuzdan emin miyiz?” Marianne ona güveni yokmuş gibi davranmak istemiyordu, ama hangi kapının eczaneye ait olduğunu söylemek zordu.

“Kesinlikle.” Willoughby bir mum ve çakmaktaşı çıkardı ve biraz uğraştıktan sonra onları yaktı. Marianne rüzgarda titreyen alevin sönmemesi için elleriyle ona siper oldu ve Willoughby pencerenin kilidini açmaya koyuldu.

Marianne mum alevinin hemen ardında oynayan gölgelere aldırmamaya çalıştı. Muhtemelen farelerdi. Willoughby’nin işini çabuk bitireceğini umdu. İşin içinde bir cinayetin aydınlatılması olduğunda haneye tecavüz suçu işlemeyi dert etmiyordu. Ama yakayı ele vermek de istemiyordu doğrusu. Öz babası ona kilit açmayı öğrettiğinde daha on yaşındaydı ve babasının ciddiyetle söylediği sözleri unutamıyordu. *Bizim yöntemlerimiz ve bilgimiz insanlara yardım etmeli, onlara zarar vermemeli. Sana bunu öğretiyorum, çünkü tehlikeli bir durumda çaresiz kalmanı istemiyorum. Ama becerilerini kötüye kullandığını duyarsam...*

Babasının sesinin büründüğü tehditkar tonu da anımsıyordu. Babaları korkutucu bir adam değildi, en azından Marianne için asla öyle olmamıştı. Ama sessizliğin ardındaki anlamları iyi kullanan biriydi. Şimdi yaptığını görse ne derdi acaba?

Seni kimin öldürdüğünü bulacağım, diye söz verdi Marianne içinden.

Willoughby’nin küçük ve ince bir egesi, minik bir çekici ve bir halkaya takılı maymuncukları ve anahtarları vardı.

Marianne onun tekniğini yakından izlerken acele etmesini söylememek için kendini zor tuttu. Willoughby eğeyi pencerenin kenarına sokup hafifçe kanırttı. Eğe bir Şeye, muhtemelen kilide çarptığında Willoughby onu uygun bir açıya getirdi ve çekici indirdi. *Tak* diye bir ses geldiğinde aletlerini cebine atıp pencereyi araladı.

Marianne mumu söndürdü ve çabucak sağına soluna baktı. Kimseye yakalanmamaları için dua ediyordu. Çakısını daha önce hiç kullanmamıştı ve bu gece bir ilki yaşamak istemiyordu. Nefesini tutarak bekledi. Neyse ki korktuğu başına gelmedi. Willoughby pencereyi açtı ve bir kedi gibi tek bir hamlede içeri atladı. Marianne duyduğu boğuk gümbürtüyle hafifçe inledi ve içeride bir gölgenin hareket ettiğini görünce rahat bir nefes aldı. Sonra bir kilit çevrildi ve arka kapı açıldı.

Marianne telaşla içeri daldı. Willoughby arkasından kapıyı ve sonra pencereyi kapadı. İki de geceye kulak verdi. İçerisi zifiri karanlıktı ve keskin, topraksı bir koku vardı. Marianne'e ablasının eski evin tavan arasındaki laboratuvarını hatırlattı.

Küçük ve temkinli adımlarla ilerledi. Willoughby ondan biraz daha özgüvenli ve cesaretli hareket ediyordu. Bir kapıdan daha geniş bir odaya geçtiklerinde Marianne, karanlıkta bir Şeyleri devirme korkusuyla duraksadı. Cam laboratuvar araç gereçlerinden birini kırdığında kopacak Őangırtıyı düşünmek istemiyordu. Sonra çakmaktaşına sürtünen bir Şeyin sesini duydu ve bir alev yandı. Marianne rafları, cam tüplerden yansıyan ışıltıyı ve büyük tezgahı gördü.

"Kilit açmayı nereden öğrendin?" diye tısladı.

Willoughby çapkınca sırıttı. “Son derece açığöz bir genç hanımdan öğrendiğimi söylersem bana inanır mısın?”

Marianne karanlıkta yanan mum ışığı kadar parlak ve keskin bir öfkeyle sarsıldı, ama sonra hislerini bastırdı. “Belki. Bir sürü gizli yeteneğin olduğunu görebiliyorum.”

“Hepimizin sırları var, Bayan Marianne,” dedi Willoughby yanan mumu Marianne’in elindeki muma doğru tutarak. “Bakalım Bay Brandon’ınkileri keşfedebilecek miyiz?”

Ortadaki büyük tezgahın epey yer kapladığı bir atölyedeydiler. Köşede bir ocak vardı. Dört duvarın üçü ağızlarına kadar dolu raflar ve dolaplarla kaplıydı. Odanın iki çıkışının biri arkada, diğeri öndeydi ve Marianne karşılarındaki kapalı kapının dükkanın ön tarafına açıldığını tahmin etti. Burada pencere olmadığı için mum ışığının dışarıdan fark edilmesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Birden dönüp Willoughby’nin elindeki muma baktı. “Bu onların,” diye fısıldadı. “Biri yakıldığını fark edebilir.”

“Brandon’ın katil olduğuna dair kanıt bulabilirsek endişe etmemize gerek kalmaz,” diye tersledi Willoughby onu.

Marianne gözlerini kırıştırdı. Yersiz bir endişesine karşılık bu kadar sert bir tepki beklemiyordu doğrusu. Ne var ki Willoughby ona çoktan sırtını dönmüştü ve özenle etiketlenen bazı kavanozları inceliyordu. Marianne tartışmanın anlamı olmadığına karar verdi. Hem ne kadar sessiz olurlarsa o kadar iyiydi. Üstelik Willoughby haklıydı. Daha önce yakılmış bir muma muhtemelen dikkat bile etmeyeceklerdi. Bir kanıt bulurlarsa... Neyse, en iyisi işe koyulmaktı galiba.

Sağdaki dolapların çekmecelerini açmayı başlamıştı ki, Willoughby, “Şuradan başla,” diye uyardı. “Ortada buluşalım Cam kavanozlarla dolu rafları işaret etti.

“Saçmalama,” diye tısladı Marianne. “Gizli notlar ya da onun gibi şeylerin çekmecelerde olması daha mümkün. Ortada bırakacak halleri yok ya? İkimiz de dolaplardan başlayalım.”

Willoughby görünüşe bakılırsa ona ne yapacağının söylenmesine pek alışık değildi. Ama Marianne’in dolapları açmasına ses çıkarmadı. Marianne onun gerginliğini anın stresine verdi ve dikkatini yaptığı işe yöneltti. Baktığı ilk dolapta ona Elinor’u hatırlatan laboratuvar araç gereçleri vardı. Elinor bu yaptıklarını bilse dehşete kapılırdı. Ama hayır, şimdi ablasını düşünmenin sırası değildi. Rafların altını yokladı ve kutuları dikkatle kaldırıp içlerine baktı. Hiçbir şey bulamadı. Her şey son derece düzenliydi ve odanın hiçbir yerinde bir toz zerresi bile yoktu. Bu aletler sık sık kullanılıyorsa Bay Brandon buraya hiçbir şey saklayamazdı. Raflara geçti ve düzenli bir şekilde sıralanan kitapların sırtlarında isim yazmayanlarını alıp içlerini karıştırmaya başladı. Öte yandan, cesareti kırılmaya başlamıştı. Bay Brandon önemli kanıtları Bay Williams’la paylaştığı bir atölyede saklamazdı. Marianne genç adamın o kadar da pervasız biri olduğunu sanmıyordu.

Aramaya devam etti. Kitapları karıştırırken mumu elinden bıraktı. Bayan Williams’ın el yazısını tanımıyordu ve tek umudu notlarının altına ismini yazmasıydı. Ah, o zaman işi ne kolay olurdu.

Marianne bir kitabı daha yerine koyup Willoughby'ye kayda değer bir şey buldu mu diye soracaktı ki birinin derin bir nefes aldığını duydu. Korkuyla arkasını döndü. Willoughby kutular ve araç gereç dolu bir dolabın önünde duruyordu. Elini dolaba uzattı ve derinliklerinden bir kitapla küçük bir heybe çıkardı.

“Dolabın dibinde buldum,” diye mırıldandı Marianne’in yanına gelerek. Heyecandan sesini ayarlayamamıştı, ama Marianne de onu uyaramayacak kadar heyecanlıydı. Willoughby kitabın kapağını kaldırdı ve Marianne bunun aslında bir defter olduğunu ve içinin de zarif, ama okunaksız bir el yazısıyla alınmış notlarla dolu olduğunu gördü. Latince kelimelerin yanında minik çizimler vardı. Willoughby ilk sayfayı açtı. Üzerinde süslü bir yazıyla *Bayan Eliza Williams'a Aittir* yazıyordu.

“Bu kadar basitmiş,” diye fısıldadı Marianne. Çılgınca atan kalbine rağmen soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Ama küçük heybenin deri bağcıklarını açmaya çalıştığında eli titredi.

“Bana bırak,” dedi Willoughby, fakat Marianne başını iki yana salladı.

“Ben yaparım.” Nihayet heybeyi açtı. Eline ilk gelen şey içinde kuru bir madde bulunan karton bir kutuydu. Sonra üç deney şişesi çıkardı. Birinde bir sıvı vardı ve şişe bir mantarla sıkıca kapatılıp balmumuyla mühürlenmişti. Biri tanecikli bir maddeyle doluydu. Marianne onu ışığa doğru tuttu. Bir ya da iki çay kaşığı kadar ancak vardı. Ama tıpkı babalarının fincanında buldukları zehre benziyordu.

“Aradığın delil bu mu?” diye sordu Willoughby yine yavaş ve yavaş rektiğinden daha yüksek bir sesle.

“Sanmam,” dedi Marianne. Maddeler benzemesine rağmen burada Elinor’unkinden daha fazlası vardı. “Ama kesinlikle şüpheli bir şey.”

“Bence Brandon’ın koca bir yalancı olduğunun ispatı,” diye üsteledi Willoughby. Marianne titrek mum ışığında Willoughby’nin narin yüzünün olduğundan daha ince ve solgun görüldüğünü ve yanaklarının heyecanla kızardığını fark etti. Birkaç saat önce annesinin ona yaptığı gibi elinin tersiyle ateşine bakmamak için kendini tutması gerekti.

“Evet,” dedi, ama Willoughby gibi zafer sarhoşluğuna kapılamıyordu nedense. Bay Brandon’ın gerçekten de bir katil olması onun için hiçbir şey fark etmiyordu. Bir yalancı ve suçlunun ipliğini pazara çıkarmak tabii ki hoşuna giderdi. Ama umduğu kadar kesin bir kanıt bulamamışlardı.

“Yanımıza alalım,” dedi Willoughby. “Yarın yetkililere teslim edersin.”

Biraz fazla mı umuda kapılıyordu? Yine de Marianne şişeyi sıkıca kavradı; ondan kolay kolay ayrılmayacaktı. “Tamam, yanıma alıyorum, ama emin olmadan yetkililerle konuşmayacağım,” dedi.

Küçük heybeyi cebine koydu ve defteri göğsüne bastırdı. İçeri gizlice girmelerine degecek kanıtları bulduklarına göre Marianne orada daha fazla oylanmak istemiyordu. Başını kaldırdığında Willoughby’nin eli ceketinin içinde açık dolabın önünde dikildiğini gördü. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Bay Willoughby hafifçe irkildi, ama cevap vermedi. “Ya başka şeyler de varsa?”

Marianne ona neden inanmadığını anlamaya çalıştı. Belki de dolabı karıştırmak yerine elini ceketinin iç cebine soktuğu kındı. Willoughby bir şeyler mi çalışıyordu yoksa?

Birden kendinden utandı. “En iyisi şansımızı zorlamayalım,” dedi. “Birilerine yakalanmadan gidelim buradan.”

Willoughby cevap vermek yerine dolabın içine bakmaya devam etti. Şu hali oldukça tuhaftı doğrusu. Bir eczaneden ne çalabilirdi ki? Kurutulmuş otlar mı? Tentür mü? Açıkçası pek iyi görünmüyordu ve belki de kendine bir ilaç arıyordu. Marianne saçmaladığını düşündü. İçerisi yeterince aydınlık olmadığı için gözleri onu yanıltıyordu herhalde. Willoughby hasta olsaydı bir doktora görünecek kadar varlıklı bir adamdı. Eczaneden ilaç çalmaya ihtiyacı yoktu. Başını iki yana salladı. “Her şeyi bulduğumuz gibi bırakalım,” dedi. “Bay Brandon’ı kuşkulandırmak istemiyorum. Köşeye sıkıştığını hissederse Londra’dan kaçabilir.”

“İyi düşündün,” dedi Willoughby ve bunu o kadar uysal bir tavırla söyledi ki Marianne stresten aslında var olmayan şeyler uydurduğuna kanaat getirdi.

Kısa sürede her şeyi yerli yerine koydular ve unuttukları bir şey var mı diye son kez etrafa göz attılar. Mumun biraz daha kısılması dışında orada olduklarına dair hiçbir iz bırakmamışlardı. Geldikleri yoldan dışarı çıkarken Willoughby pencereyi kilitlemeyi unutmadı. Marianne, Eliza’nın defterini göğsüne bastırdı ve bunu Elinor’a nasıl açıklayacağını düşündü. Ablası dehşete kapılacaktı, ama babalarının cinayetini çözmeye şimdi bir adım daha yakınlardı.

Geriye parçaları birleştirmek kalmıştı.

ON ÜÇ

Dashwood kardeşler bir uyarı alıyor.

ELINOR, Bayan Farrows'un balo salonuna adımını attığı gibi bütün bakışları üzerinde topladı. Halbuki göz önünde olmaktadır ve dikkat çekmekten nefret ederdi.

Gizli bir maksat uğruna onu buraya tek başına yolladığı için Marianne'e kızdı. Ama Marianne yanında olsaydı da ilgi odağı olacaklardı, çünkü kardeşiyle yine ağız dalaşına gireceğinden emindi ve millete konuşacak konu lazımdı. Yakın zamanda maddi sıkıntıya düşen genç Bayan Elinor Dashwood'un babasının ölümünden birkaç hafta sonra, bir baloya yanında annesi ve kardeşi olmadan katılmasından daha skandalvari bir konuydu bu.

Elinor yine de başını dik tuttu. Sosyete her zaman arkalarından konuşmuştu; Elinor buna alışkındı. En güzel elbisesini giymişti ve içinde son derece çarpıcı görüldüğünü biliyordu. Ayrıca her ne kadar nahoş bir şey olsa da bir görevi vardı. İşini ne kadar hızlı bitirirse eve o kadar erken dönebilirdi.

Salonun karşısında Fanny'yi gördü ve yengesine doğru vardı. Bir dans yeni bitmişti ve Elinor karşıya bakarak bir grup genç hanımın arasına daldığında etrafına dikkat etmedi. O sırada dans pistinden inen bir genç kıza çarptı. "Özür dilerim," diye mırıldandı hemen ve kız arkasını döndüğünde başını kaldırdı. "Ah, Amelia! Merhaba."

Elinor'la Bayan Amelia Holbrook aynı sezon sosyeteye takdim edilmişti. Sosyal etkinliklerde birbirlerini adlarıyla çağırarak kadar beraber zaman geçirmişlerdi. Ama Amelia gözlerini ona odaklamakta güçlük çeker gibiydi ve gülümsemesi mesafeliydi. "Bayan Dashwood."

Demek bundan sonra böyle olacaktı.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi Elinor ve Amelia kolundaki genç adamı tanıtmak için en ufak bir teşebbüste bulunmadan dalgınca gülümsedi.

"Ben de sizi," diye geçiştirdi. "Yalnız mı geldiniz?" diye sordu sonra.

"Abim ve karısıylayım," dedi ki bu aslında pek doğru sayılmazdı. Yine de balolarda yalnız gezen bir koca avcısı gibi görünmek istememişti. "Sen nasılsın?"

Amelia onun sorusunu duymazdan gelerek "Ne hoş," diye mırıldandı. Ama bakışları çoktan arkasındaki bir noktaya kaymıştı. Kolundaki beyefendi başını eğip hafifçe öksürdü, fakat belli ki Amelia'nın aklı başka bir yerdeydi. Aslında şaşırmamalıydı; ne de olsa babasının ölümünden sonra ne Amelia ne de diğer kızlardan biri acıları henüz tazeyken yolladıkları taziye kartları dışında ona ulaşmaya

çalışmıştı. Elinor'un şimdi onlardan daha fazlasını beklemek için bir sebebi yoktu.

"Görüşmek üzere," dedi ve alev alev yanan yüzüyle oradan uzaklaştı. Nasıl aşağılandığını herkesin gördüğünden emindi. Ama içinden gelen kaçma arzusunu bastırdı, çünkü hakkında daha da çok konuşulmasını istemiyordu.

Fanny, Elinor'un geldiğini ancak aralarında on adım kaldığında fark etti. Elinor yengesinin suratındaki ekşi ifadeyi sadece bir an görebildi. Fanny onu yapmacık bir gülümsemeyle karşıladı. "Elinor, hayatım. Son anda davet edilince gelemezsin diye korkuyorduk. Sakın yanlış anlama... Annem baloyu haftalardır planlıyordu, ama davetiyeler basıldığında henüz yastaydınız."

Elinor, Fanny'ye kalsa birbirlerini bir daha asla görmeyeceklerini biliyordu. "Davetiye için teşekkür ederiz. Annen bizi de düşünme inceliğinde bulunmuş."

Fanny bakışlarını salonda gezdirdi. "İstersen anneme teşekkür edebilirsin, ama sizi davet etmek için Edward ısrar etti."

Elinor'un yüreği hop etti. Edward onları asla unutmuyordu. Onları bir şekilde kandırabileceğini düşündüğü için miydi? "Öyleyse ona da teşekkür etmeliyim," dedi.

"Bayan Avery'yle dans ediyor." Fanny başıyla pisti gösterdi. "Sence de birbirlerine yakışmıyorlar mı?"

Elinor, Fanny'nin bakışlarını takip ettiğinde Edward'ın, ara sıra çeşitli davetlerde rastladığı kumral bir hanımla kotilyon oynarken kibarca gülümsediğini gördü. Nicola Avery bu

nın etkinliklerin aranan yüzüydü, ama Elinor'la Amelia genç kadının kendisinden de, art niyetli dedikodularından da hiç hoşlanmazdı. “Çok hoşlar,” diye mırıldandı boğazında bir düğümle.

“Kesinlikle. Kardeşimin popülaritesi giderek artıyor.” Bir başkası Fanny'nin Elinor'la sohbet ettiğini düşünebilirdi. Ama Elinor aptal değildi ve Fanny'nin onunla boşuna konuşmayacağına bilirdi. “Annem de ben de Edward'ın kendine yaraşır bir eşle güzel bir yuva kurmasını umuyoruz. Takdir edersin ki kardeşim için en iyisini istiyorum.”

Elinor bu sözlerin ardındaki uyarıyı sezerek yutkundu. Fanny'ye ne cevap verecekti şimdi? Neyse ki tam o anda Bayan Steele salona girdi. Üzerindeki elbise pembenin o kadar cırtlak bir tonundaydı ki Elinor onu gözü kapalı bile görebileceğine yemin edebilirdi.

“Bayan Dashwood!” diye bağırdı Bayan Steele ve kala-balığı ite kaka ona doğru ilerledi. “Ah, sizi gördüğüme çok sevindim.”

Fanny yeni konuğu saklamaya gerek duymadığı bir küçümsemeyeyle süzdü. Elinor birinin onu gördüğüne memnun olmasına sevinerek gülümsedi. Bayan Steele orada en çok vakit geçirmek istediği insan olmasa da varlığı yalnız kalmaktan iyiydi. “Bayan Steele, bu gece ne kadar güzel görünüyorsunuz,” dedi. “Yengem, Bayan Dashwood'la tanışıyor musunuz?”

Lucy Steele kibarca reverans yaptı ve Fanny onu tahammülsüz bir gülümsemeyeyle selamladı. “Balo diye buna derim,” diye şakıdı Lucy. Birkaç gündür tanışan iki insandan ziyade

kardeş ya da sıkı dostmuşlar gibi Elinor'un elini tuttu. "Kimle dans edeceğime karar veremiyorum. Bir sürü yakışıklı var!"

Elinor, Fanny'nin bakışlarına yansıyan memnuniyetsizliğe hak vermeden edemedi. Lucy kibar bir baloda böyle davranıyorsa bir koca bulamamasına şaşmamak lazımdı. "Gerçekten de nezih bir ortam," diye geçiştirmeye çalıştı.

Neyse ki Fanny onların yanında fazla kalmaya niyetli değildi. "İzninizle," dedi dudaklarını büzerek. "Konuşmam gereken birini gördüm."

Lucy, Elinor'u dans pistine doğru çekştirirken "Hay aksi," diye fısıldadı. "Benden pek hoşlanmadı galiba. Daha kardeşle tanışmadan aramızda soğuk rüzgarlar esti."

"Fanny gerçek duygularını gizlemede ustadır," diye kaçamak bir cevap verdi Elinor. "Her iki yönde de güçlü bir fikir sahibi olmadan önce sizi biraz daha iyi tanıması gerekir."

O sırada söyleyebileceği en uygun şey buydu ki fazla da bir şey söylememiştii aslında. Neyse ki Lucy ya fazla aptaldı ya da ne dediğini fark etmeyecek kadar dikkati dağınıktı.

"Nasıl yapacağız?" diye sordu. "Bakışlarını yakalamaya çalışıp onu yanımıza gelmeye mi ikna edeceksiniz? Yoksa dansa ara vermesini bekleyip yakında bir yerlerde mi durayım? Siz de beni yeni görmüş gibi yaparsınız ve..."

"İkisi de olmaz!" diye bağırdı Elinor. Hayretini gizleyemeyecek kadar şaşırmıştı. "Bayan Steele, böyle numaralara başvurmamıza lüzum yok. Edward'ı tanıyorum. Uygun bir zamanı bekleyip yanına gideceğim ve ikinizi tanıştıracam."

“Ah,” diye inledi Bayan Steele. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Onunla bu kadar sıkı fıkı olduğunuzu bilmiyordum,” diye ekledi.

Elinor ondan ismiyle söz ettiğini sonradan fark etti. Ama artık geri adım atamazdı. “Babamın vefatından sonra ailemize büyük yardımları oldu,” diye açıkladı. “Dostluğuna minnettarız.”

Lucy, Elinor’ın *dostluk* kelimesine yaptığı vurguyu sorgusuz sualsiz kabul etti. “Büyük incelik.”

“Evet,” dedi Elinor cılız bir sesle. Lucy Steele’den aldıkları ve yatak odasındaki kilitli kutuda duran beş poundu ve o parayla kışı daha kolay geçirebileceklerini düşündü. Beş pound babasının ölümünden sonra onun için apayrı bir anlam kazansa da, duygularını inkar etmesine değmeyecek bir bedel gibi geliyordu. *Sakin olacağım*, diye hatırlattı kendine. *Duygularımı kontrol edeceğim*.

Müzik sona erdiğinde herkes kibarca alkışladı. Elinor’la Lucy de diğer konuklara ayak uydurdu. Edward ve Bayan Avery dansı salonun onlarla aynı tarafında ve birkaç adım ötede bitirdi. Elinor onun dans eşinin önünde kibarca eğilmesini izledi. Sonra Edward doğruca ona baktı. Elinor nefesini tuttu ve Lucy, “Harika,” diye fısıldadı. “Yanımıza geliyor. Buradaki en yakışıklı erkek olduğu söylenemez, ama temiz yüzlü bir genç.”

“Bence çok yakışıklı,” dedi Elinor usulca.

Lucy kıkırdadı. “Onu bana satmanıza gerek yok, Bayan Dashwood. İyi niyetli ve karısını geçindirebilecek kadar paralı olduğu sürece dış görünüşünü umursamayabilirim.”

Halbuki Elinor onu gerçekten de yakışıklı buluyordu. Willoughby gibi kusursuz hatları ve çarpıcı bir güzelliği yoktu. Bay Brandon bile mahcup ve hemen dikkat çekmeyen biri olmasına rağmen ondan daha yakışıklıydı; gözlüğünün ardında sakladığı gri gözleri son derece anlamlıydı. Öte yandan, Edward'ın dürüst bir yüzü vardı ve gülümsediğinde insanların tanımak isteyeceği türden, ilgi çekici ve eğlenceli birine dönüşüveriyordu.

“Bayan Dashwood,” dedi önünde eğilirken. Elinor kalbi ağzında atarak reverans yaptı. Kendine Lucy'yle işlerin nasıl gideceğini görmek için heyecanlandığını söylese de bunun koca bir yalan olduğunu biliyordu.

“Bay Farrows, sizi yeniden görmek ne güzel.”

“Sizi de öyle. Geldiğinize çok sevindim. Size kardeşiniz mi eşlik ediyor?”

“Marianne'in başı ağrıyor. Bu gece burada olmayı eminim çok isterdi.”

Edward geçmiş olsun dileklerini iletirken Elinor, Lucy'nin sabırsızlandığını hissetti. Onları tanıştırması gerektiğini biliyordu. Ama şimdilik Edward'ın ilgisinin tadını çıkarıyordu.

Her nasılsa kendini Edward'ın sevecen bakışlı ve altın ışıltı, kahverengi gözlerinin etkisinden kurtarabildi. “Bayan Steele'le tanıştınız mı?”

“Ah, hayır.” Edward, Bayan Steele'e dönerken Elinor onları tanıştırdı.

Lucy'nin yüzüne şuh bir gülümseme yayıldı. “Ne kadar muhteşem bir balo, Bay Farrows. Anneniz müthiş zevkli bir hanım.”

“Partı vermeyi biliyor,” dedi Edward ve aralarındaki bir şakaya güler gibi Elinor’a bakarak sırıttı.

“Her şey son modaya uygun,” diye devam etti Lucy. “Dans şarkıları da özenle seçilmiş.”

“Annem valsini sevmiyor,” dedi Edward ve yine Elinor’a kaçamak bir bakış fırlattı. “Uygunsuz buluyor,” diye ekledi.

“Çok haklı,” diye atıldı Lucy.

Elinor gülsün mü ağlasın mı, bilemedi.

“Bayan Dashwood, bana sıradaki dansı lütfeder misiniz?” diye sordu Edward ve Elinor bir an için oraya neden geldiğini unutup heyecanlandı. Göz ucuyla Lucy’nin hafifçe kaşlarını çatıldığını gördü.

“Ah, bilmem,” dedi ona hemen hayır demeye yüreği elvermediği için.

“Bana sözünüz vardı, Bayan Dashwood,” diye kibarca belirtti Edward ve o sırada Elinor’un içini titretecek kadar içten gülümsemeyi de ihmal etmedi. Davetiyeyi getirdiğinde ondan bir dans sözü aldığı doğrudu.

“Ben...” Elinor gözlerini ona umutla diken Lucy’ye kaçamak bir bakış fırlattı.

Edward kararsızlığını sezmişti. “İstemiyorsanız mecbur değilsiniz elbette.”

Elinor o anda kararını verdi. Marianne’in Edward’dan şüphelenmesi onun da içine kurt düşürmüştü. Yine de Edward’ın onunla dans etmek istemediğini düşünmesini istemiyordu. “Sizinle memnuniyetle dans ederim,” dedi. “Bayan Steele izin verirse.”

"Buyurun, lütfen " Bayan Steele bunu abartılı bir neyeyle söylemişti, ama ardındaki zehirli tınıyı dikkatsiz biri bile fark edebilirdi.

Edward elini uzattı ve Elinor'u kalabalık pistin kenarında dansa katılmak için bekleyen çiftlerin yanına götürdü. Elinor'un dili tutulmuştu. Neyse ki Edward konuşmaya pek hevesliydi.

"Ablamla görüştünüz mü?"

"Evet," dedi. "Bu akşam onun yolladığı arabayla geldim."

"Fanny size bir araba mı gönderdi? Ondan beklenmeyecek türden bir incelik doğrusu." Elinor dayanamayıp hafifçe kıkırdadı.

Edward sanki olduklarından daha samimiymişler gibi davranıyordu. Aralarında henüz dile gelmeyen gizli bir konu vardı sanki. Elinor gerginliğini ve bu geceki görevini ihmal ettiğini unutmayı çok istemesine rağmen bunu başaramıyordu. Onun yerinde Marianne olsa pat diye konuyu açardı, ama o kardeşi gibi değildi işte.

"İyi misiniz, Elinor?" diye sordu Edward ismini usulca fısıldayarak. "Sizi dansa zorladığım için özür dilerim. Belki de dans edenleri izlemeyi tercih ederdiniz."

"Evet, iyiyim. Sadece..." Elinor kafasındaki soru işaretlerini nasıl dile getirebileceğini düşündü. "Notuma cevap vermediniz," dedi sonunda.

Bunu söyler söylemez pişman oldu. Zayıf karakterli ve yardıma muhtaç bir kız izlenimi yaratmaktan korkuyordu. Elinor kendini asla böyle biri gibi görmezdi. Ama Edward yalnızca şaşırdı.

“Özür dilerim, ama bana bir not gelmedi.”

“İşyerinize bir not yolladım. Adresinizden emin değildim, ama Fanny’nin görmesini istemedim...” Elinor, Edward’ın ona boş boş baktığını gördüncce duraksadı. “Notum elinize geçmedi mi yoksa? İşyerinize göndermiştim.”

“Hayır,” dedi Edward güçlükle duyulan bir sesle. “Sanırım bir açıklama yapmalıyım, ama burası ne yeri ne de zamanı.”

Kulağına gelenler doğrudu demek ki. Elinor gözlerini kapadı. Dış dünyanın bütün sesleri bir uğultuya dönüştü. Asıl kandırılan kendisiyken kardeşini düşüncesizlikle suçlamıştı. Bu utancın yanı sıra bir de değer verdiği ve yakından tanımayı arzu ettiği tek erkek konusunda yanılmanın gönül yarası vardı.

“Elinor?”

Gözlerini açtı. “Özür dilerim, ama gitmeliyim.”

“Elinor, dur...”

“Bayan Steele’i dansa kaldırın,” dedi Elinor boğuk bir sesle. “Eminim, çok sevinir. Kendisi pek cici bir hanımdır.”

Edward’ın ricasını kırmayacak kadar nazik bir beyefendi olduğunu umarak elinden kurtuldu. Bir köşeye saklanıp Edward’la Lucy’nin bundan sonra ne yapacağını izlemesi gerektiğini biliyordu. Sonuçta Lucy ona para ödemişti ve Elinor daima soğukkanlılığıyla övünen bir kızdı. Ama son günlerde örgü bir kazak gibi söküldüğünü ve darmadağın olduğunu hissediyordu. İplikler önce yavaşça sökülmeye başlamıştı, ama dikişler gevşedikçe bu süreç hızlanmıştı.

İçeceklerle dolu bir masanın arkasına gizlendiğinde Marianne’i zorla yaptığı yönlendirmeleri için suçlayamadığını

fark etti ve en kötüsü de buydu. Kardeşi Edward'dan hoşlanıp hoşlanmadığını sormuştu. Sesi kulaklarında çınladı. *Hoyun eğme, kabullenme ve görev aşkı. Hayatta bunlardan daha fazlası yok mu, Elinor? Bir kere de kalbini sesini dinle.*

Kalbi paramparçaydı, çünkü umutları ve isteklerini daima kendine saklıyordu.

Ama hayır, bu mesele bu kadar basit değildi. Kardeşi aşkı romantik sözlerden, güllerden ve gelecek planlarından ibaret sanıyordu. Marianne'c Edward'dan hoşlandığını söylese kardeşi hemen evlilikten söz etmeye başlayacaktı. Ama Elinor daha on sekiz yaşındaydı. Kimya okumak istiyordu ve evlendiğinde de doğru bir seçim yaptığından emin olmak istiyordu. Edward'a baktığındaysa yalnızca yakından tanımak istediği birini görmüştü. Ne var ki şimdi onu daha iyi tanıyordu ve öğrendikleri hoşuna gitmemişti.

En azından rahatlamıştı. Edward'la gelecek hayalleri kurmak için acele etse uzun vadede onu daha da büyük bir kalp kırıklığı bekleyecekti.

Ne var ki Lucy'nin pespembe elbisesi içinde ve Edward'ın kolunda piste doğru ilerlediğini gördüğünde hissettiği acı hiç de hafife alınacak gibi değildi.

“Bayan Dashwood?”

Elinor dirseğini kavrayan tül eldivenli elin yumuşacık dokunuşuyla daldığı hüznü düşüncelerden uyandı. Bir solukta adım söyleyen kadın annesinin yaşlarındaydı. Koyu kahverengi bukleleri ve kaygılı bakışları vardı. Gece mavisi elbisesi içinde pek şıktı. “İyi misin, canım?” diye sordu samimi bir ilgiyle.

Bir yabancınn sesindeki iyi niyet Elinor'un gözlerini yaşırttı. Güçlölkle gülümsedi. "Ah, evet. Teşekkür ederim. İzninizle, sanırım kalabalıktan bunaldım ve biraz temiz hava alırsam..."

Kaç git buradan. Uzaklaş.

"Anlıyorum," dedi kadın. "Beni hatırlamadın sanırım?"

"Affedersiniz," diye mırıldandı Elinor ve hafızasını yokladı. Ama sosyal etkinliklerde görüştüğü hanımlardan değildi. Babasının bir müşterisi miydi acaba?

"Özür dileme," dedi kadın koluna hafifçe vurarak. "Son görüştüğümüzde küçüktün. Ben, Leydi Middleton. Eşim..."

"Sör John," diye atıldı Elinor. "Kusuruma bakmayın, lütfen."

Kibarca reverans yaptı, ama Leydi Middleton *Hiç gerek yok*, dercesine elini salladı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Annen yanında mı?"

"Hayır, yalnızım. Abimle eşinin gözetimindeyim."

Bunu dile getirmekten nefret ediyordu, ama cevabı Leydi Middleton'ı tatmin etmişti. "Annen nasıl?"

Elinor'a bu soruyu gecenin başına yöneltseydi daha kaçamak bir yanıt verebilirdi. Ama boş bulunup "İyi değil," deyiverdi.

"Vah vah," diye mırıldandı Leydi Middleton. "İnsanın eşini kaybetmesi kolay mı? Daha önce gelemediğim için üzgünüm. Ama Londra'ya döneli daha iki gün oldu. Onu görmek isterim."

"Eminim annem de sizi gördüğüne sevinir," dedi Elinor kendini toparlayarak. "Aradan uzun yıllar geçti. Sizi göreceği gelmiştir."

Leydi Middleton başını hafifçe yana eğerek ona şaşkınlıkla baktı. “Yok canım, biz daha yeni görüştük. Annenle baban bize uğradı. Zavallı babacığının bu hayattaki son günü olduğunu nereden bilebilirdik?”

Elinor o akşamın ikinci şokunu yaşadı. “Efendim?”

“Annenle baban o öğleden sonra bize uğradı,” diye fısıldadı bir sır verir gibi. “Ben ertesi sabah erkenden kırlardaki evimize döndüm. Sör John Londra’da kaldı. Onun için babanın vefatından hemen haberim olmadı. Cenazeye katılmak istedim. Gerçi bizim de bazı aile meselelerimiz vardı.”

“Tabii,” dedi Elinor. Marianne bir müşteriden babasının o gün annesiyle buluşmak için acele ettiğini öğrenmişti. Babasının eve döndüğünü varsaymışlardı, ama annesiyle buluşup Middletonlar’ı ziyarete gitmişlerdi anlaşılan. İyi de neden?

“Leydi Middleton, küstahlık etmek istemiyorum, ama annemle babamın size gelmesinin özel bir nedeni var mıydı? Yoksa yalnızca ziyaret amaçlı mı uğradılar?”

Leydi Middleton ona dik dik baktı. “Bu konuyu burada konuşamam, Bayan Dashwood.”

“Fakat...”

Elinor gerisini getiremeden salonda biri inledi ve ardından herkes koro halinde fısıldamaya başladı. Elinor sıradışı bir durum yaşandığını hemen anladı. Merakına yenik düşüp başını çevirdi. Önce kalabalıktan hiçbir şey göremedi. Sonra biri, “Açılın, hava alsın!” dedi ve davetliler geri çekildi.

Amelia dans pistinin ortasına yığılmıştı. Dansçılar etrafında heykel gibi duruyordu. Elinor, Amelia’nın öyle bir

kız olmadığını bilmesine rağmen önce yalandan bayıldığını sandı. Ama sonra eski arkadaşını merak ederek birkaç adım yaklaştı. Amelia'nın gecenin başından beri solgun görünen yüzü şimdi kireç beyazıydı. Dans ettiği genç adam onu düşerken yakalayıp nazikçe yere yatırmıştı. Amelia'nın annesi kızının yanına koştu.

“Zavallı kız,” diye mırıldandı Leydi Middleton siyah kuş tüyleriyle süslü yelpazesini sallayarak. “Sıcaktan etkilendi herhalde. Salon fırın gibi.”

“Hasta görünüyor,” dedi Elinor. Amelia'nın bakışlarını odaklayamaması ve sorularını yanıtlamakta gecikmesi aklına geldi. Belki de bilerek kabalık etmemişti.

“Doktor çağırın!” dedi biri. Amelia'nın dans ettiği genç onu kucaklayıp balo salonundan çıkarırken Bayan Holbrook'la Bayan Farrows peşlerine takıldı. Elinor da arkalarından gitmek istedi, ama yardım teklifinin reddedilmesinden çekindi.

Sonra Leydi Middleton o kadar abartılı bir iç çekti ki Elinor onun da bayılacağını sandı. Ama Elinor'un dirseğini okşadı ve “Annene bana uğramasını söyle,” dedikten sonra kayarcasına yürüyerek uzaklaştı.

Elinor bir an peşinden gidip istediği cevapları almak için onu sıkıştırmayı düşündü. Ama bundan derhal vazgeçti. Leydi Middleton bir balonun ortasında onunla konuşmazdı. Hem böyle bir sorgulamada Marianne'in de yanında olmasını istiyordu.

Gözlerini odada dolaştırarak Lucy Steele'in pembe elbisesini aradı. Az sonra, pistte Edward'ın kulağına bir şeyler

fısıldadığını gördü. Edward onu duyabilmek için başını yana eğmişti. İkisi de Amelia'nın dışarı çıkarıldığı kapıya bakıyordu.

Elinor o anda skandal yaratacak bir karar verdi. Kimseye haber vermeden çekip gidecekti. Zaten arkasından konuşuyorlardı. Hiç olmazsa onlara yeni bir konu yaratmış olurdu.

Dönüş yolu ona sıkıcı ve uzun geldi. Arabanın her bir sarımsısını bütün vücudunda hissetti. Eski arkadaşı için endişelenmeyi bırakıp yine Edward'la Lucy'yi düşünmeye başladığını fark edince bunun yerine soruşturmaya odaklanmaya çalıştı. Yeni keşfini Marianne'e sabah mı anlatmalıydı, yoksa onu uyandırmalı mıydı? Daha gece yarısı bile olmamıştı. Elinor ilk kez bir balodan bu kadar erken dönüyordu. Marianne belki de hâlâ uyanıktı. Onunla hemen konuşmaya karar verdi.

Arabacı nihayet onu Barton Sokağı'nda indirdiğinde, Elinor'un bütün endişesi, heyecanı ve gerginliği kocaman bir düğüm olup midesine çöreklenmişti. Arabacıya teşekkür etmek için arkasını döndü ve sokağın aşağısında tanıdık bir silüet gördü. Barton Sokağı'nın lambaları eski mahallelerindeki gibi sık aralıklı değildi, ama Elinor'un kardeşini tanımasına yetecek kadar etrafı aydınlatıyorlardı.

Araba hareket ederken evin kapısına doğru yürüdü ve köşeyi döndüğünde yeniden kaldırıma çıktı. Ama bu sefer kız kardeşini göremedi. "Ortaya çıkabilirsin, Marianne," diye seslendi. "Gördüm seni."

Birkaç saniye sonra, Marianne komşu evin kapı eşiğinden başını uzattı. "Ah, merhaba. Baloda eğlendin mi?"

AKIL VE CİNAYET

Marianne'in pişkinliği Elinor'un sinirine dokunmuştu ve onunla uğraşmaya karar verdi. "Nereden böyle?"

Marianne çenesini havaya dikti. "Bir ipucunun izini sürdüm."

"Gece gece tek başına mı?"

Marianne istifini bozmadı. "Willoughby de yanımdaydı. Senin arabayı görünce beni köşede bırakmasını istedim."

"Marianne!" Elinor sesini alçaltmaya bile çalışmadı. "Willoughby'yle gündüz gezmesine çıkmak bile bir skandala neden olabilir. Şimdi gece de mi görüşmeye başladınız? İtibarın yerle bir olacak. Gözden düşeceksin."

"Kimse görmedi ki," dedi Marianne insanı çıldırtabilecek bir pervasızlıkla. "Hem önce anlatacaklarımı dinle... Elinor? Kapıyı açık mı bıraktın?"

"Ne? Hayır." Marianne'in kaskatı kesilmesine neden olan şeyi görmek için başını çevirdi.

Evlerinin sokak kapısı neredeyse ardına kadar açıktı.

ON DÖRT

Dashwood kardeşler gerçeği anlatıyor – büyük bir kısmını.

MARIANNE'İN aklından ilk geçen kapıya koşmaktı ve bunu tahmin eden ablası elini omzuna koyarak ona engel oldu. “Bekle,” diye tısladı. “Ya...”

“Annemle Margaret içeride!” Marianne bir silkinişte onun elinden kurtuldu ve Elinor da çaresiz peşine takıldı.

Daire karanlıktı. Marianne kapıyı itip bekledi. Ses gelmeyince içeri girdi. Görebildiği kadarıyla holde ve salonda kimse yoktu. Sonra kapının oradan bir çıkmaktaşının sürtünme sesini duydu ve titrek bir ışık yandı. Elinor bir elini aleve siper ederek yanma geldi. Gözleri korkuyla irileşmişti. O sırada yukarıdan hafif bir gürültü geldi.

“Annemle Margaret,” diye fısıldadı Elinor ve merdivene yöneldi.

“Beni bekle,” diye tısladı Marianne. Cebinden çakısını çıkardı. Onu kullanabileceği yer ve durumları defalarca düşünmüştü. Ama kendi evinde birine bıçak çekebileceği aklının ucundan bile geçmezdi!

Yukarıdaki sahanlıkta da sıradışı bir manzarayla karşılaşmadılar. Odaların kapıları kapalıydı. Elinor annelerinin kapısını usulca tıklattı. “Anne? Biziz!” Tokmağı yokladı, ama kapı kilitliydi. Kısa bir duraksamanın ardından içeride bir hareketlilik oldu. Anneleri sabahlığı ve elinde bir ocak demiriyle karşılarına dikildi. “Kızlar!” diye haykırdı ikisini de kucaklayarak.

“Neler oldu?” diye sordu Marianne çabucak annesine sarılırken. Sonra Margaret’in yatağın arkasındaki köşeye büzüldüğünü gördü.

“Bir gürültü koptu!” dedi annesi. “Margaret yanıma koştu ve eve hırsız girdiğini söyledi. Siz hâlâ gelmemiştiniz. Ne yapacağımı bilemedim!”

Marianne yanağında bir ıslaklık hissetti. Annesi ağlıyordu. “Ne yapacağımı bilemedim,” diye yineledi Bayan Dashwood dehşetle.

“Geçti,” diye avuttu Elinor onu. “Hepimiz buradayız. Bir şeyimiz yok.”

“Ya Hannah?” diye sordu Margaret cılız bir sesle.

Marianne, Hannah’dan şüphelendiğini hatırlayarak ürperdi. Ama bundan o sorumlu olamazdı. “Burada kalın,” dedi annesini bırakarak. “Evi arayacağım.”

“Birini çağıralım,” diye önerdi Bayan Dashwood.

Marianne ona hak veriyordu vermesine de kimi çağıracaklarını bilmiyordu. “Siz bekleyin,” dedi. “Kapıyı kilitleyin.”

“Ben de geliyorum,” diye atıldı Elinor ocak demirini annesinden alarak.

Marianne itiraz etmedi ve çakının sapını daha sıkı kavradı. Evi tek başına aramak zorunda kalmayacağına seviniyordu doğrusu. Annesiyle Margaret'in güvencde olduğunu gördükten sonra iki kardeş önce üst kattaki odalara baktı. Sonra parmaklarının ucuna basa basa aşağı indiler ve salona girdiler. Marianne eve ilk girdiklerinde bir yabancıyla karşılaşmaktan korkarak oraya şöyle bir göz atmıştı. Karanlıkta göremedikleri korkunç bir manzara şimdi mum ışığında karşılarında duruyordu. Yazı masasındaki kağıtlar yere saçılmış, sandalyeler devrilmiş ve divanın döşemesi bıçakla boydan boya yarılmıştı. Elinor'un nefesini tuttuğunu duydu, ama ablası hiçbir şey söylemedi. Marianne yemek odasına girdi. Masa yana kaymış ve sandalyeler devrilmişti. Son olarak mutfağa baktı.

Marianne önce yerdeki kırık tabak çanakları fark etti. Her yerde cam kırıkları vardı; üzerlerine bastıkça gıcırıyorlardı. Sonra Elinor'un elindeki mumun ışığı yerde yatan birini aydınlattı ve ablası "Hannah!" diye inledi.

Hizmetçileri yere yığılmıştı ve yüzü karşı duvara dönüktü. Elinor mumu masaya bırakıp ocak demirini yere fırlattığı gibi Hannah'nın üzerine eğildi. Onu ışığa çevirmeye çalıştığında eline kan bulaştı.

"Yoksa..." diye inledi Marianne çabucak kilere ve Hannah'nın küçük odasına göz atarak.

Hannah homurdandı ve Elinor "Tanrı'ya şükürler olsun!" diye bağırdı.

Marianne çömelip ablasına yardım etti ve hizmetçiyi oturur pozisyona getirdiler. "Hannah, bizi duyabiliyor musun?"

“Beni gafıl avladı,” diye homurdandı Hannah.

“Sakin ol, önce soluklan,” dedi Elinor. “Marianne, şu bezi verir misin?”

Marianne ocağın önünde kuruyan temiz bezi ablasına uzattı ve Elinor, Hannah’nın yarasına usulca tampon yaptı. Sonra annesini çağırdılar ve üçü zavallı kadını yatağına yatırdı. Anneleriyle Elinor, Hannah’nın başını sararken Marianne’le Margaret bütün kilitleri kontrol etti. Sokak kapısınınki zorla açıldığı için sürgü yerine oturmuyordu. Margaret kapıya abandı ve Marianne sürgüyü güçlkle çekti. İş i sağlama almak için yemek masasının iskemlelerinden birini kilidin altına dayadılar.

Mutfağa döndüklerinde Elinor yerleri süpürüyordu. “Hannah bitkin, ama onun dışında iyi.”

“Yarası derin mi?”

“Annemle güzelce sardık. Kanama durdu gibi. Neyse ki görüldüğü kadar büyük bir kesik değil. Hannah bizi bekliyormuş. Gürültüyü duyunca neler olduğuna bakmaya çıkmış. O sırada biri üzerine atlayıp sert bir cisimle kafasına vurmuş. Adamı görememiş.”

“Erkek olduğundan emin mi?”

Elinor tek kaşını kaldırdı. “Bir kadın burayı bu hale getirebilir miydi?”

“Sanmam. Yine de sormak istedim.”

“Hannah erkek olduğunu söyledi.”

“Ben *güm* diye bir sesle uyandım,” diye söze karıştı Margaret. “Aşağı inecektim, ama sahanlıktan sokak kapısının

açık olduğunu görünce korktum. Hemen annemin yanına koştum. Sesleri duyduk, ama annem kapıyı kilitledi ve yubayı çıkmayacaklarını umduk. Gördükten uzun sürmedi. Sonra uydöndündük.”

Marianne kardeşine sarıldı. “En doğrusunu yapmışsın. İyi ki o adamın karşısına çıkmadın.”

“Ama Hannah yaralandı.” Margaret hâlâ titriyordu.

“Biliyoruz. Neyse ki şimdi iyi. Hayati bir tehlikesi yok. Senin engel olabileceğin bir durum değildi.” Elinor bir yandan kardeşini avutmaya çalışırken diğer taraftan Marianne’le göz göze geldi. Marianne ikisinin de aynısını düşündüğünü biliyordu: *Evlerine giren adam neyin peşindeydi?*

“Biz sesler kesildikten ne kadar sonra döndük?” diye sordu.

“Hemen geldiniz. Daha çok olmamıştı.” Margaret elinin tersiyle yaşlı gözlerini sildi. “Bacaklarım karıncalanmaya başlamıştı, ama daha tam uyuşmamışlardı.”

Marianne başını salladı. Aradaki süre on beş dakikayla yarım saat arası olmalıydı. Eve erken dönseydiler adamı hazırlıksız yakalayabilirlerdi. İki kızın dışarıda olduğunu biliyor muydu acaba? Biri onları izlemiş miydi?

Marianne huzursuzluğunu belli etmemeye çalışarak Margaret’ı sağlam kalan iskemlelerden birine oturttu ve Elinor’a farası getirdi. Balo elbisesiyle yer süpürmesi biraz tuhaf görünüyordu doğrusu. Ama Elinor en şık elbisesinin toza bulandığının farkında bile değildi. “Neyin peşindeydi bilmiyorum, ama her yeri mahvetmiş.”

“Eve hırsızlık için mi girdi acaba?”

"Gümüşler burada," dedi Elinor "Ama annemin kristallerini kırmışlar. Salondaki tablolar duruyor mu?"

Marianne evet dercesine başını salladı. "Hayır, hırsızlık olamaz. Yazı masasını karıştırmışlar. Döşemeleri yırtmışlar. Bence bir şey arıyorlardı. Sıradan bir hırsız salondakileri alıp giderdi. Mutfığa neden gelsin? Hannah'ya neden vursun?"

"Hannah'nın etrafı aramalarına engel olmasını istemediler."

"Ama yukarı çıkmadılar," diye devam etti Marianne. Margaret'a baktı. "Doğru mu?"

"Hayır," dedi kardeşi. "Üstten ikinci basamak gıcırdıyor. Kulak kesilmiş dinliyordum. Mutlaka duyardım."

"Halbuki mücevherler yatak odasında saklanır," diye mantık yürüttü Marianne. "Ama onlarla ilgilenmediler. İstedikleri şey oturma odasında ya da mutfaktaydı."

"Sence şöyle bir bağlantısı var mı?" Elinor, Hannah'nın kapalı kapıma göz attı ve sadece dudaklarını kıpırdatarak *Biliyorsun işte*, dedi.

"Bana öyle geliyor," dedi Marianne. Sonra Elinor'un kimya araç gereçlerini koyduğu rafın boş olduğunu fark etti. "Elinor, deney tüplerin!"

Elinor omzunun üzerinden boş rafa baktı. "Gördüm."

"Yoksa..."

Bir sessizlik oldu ve Margaret hepsi adına konuştu: "Babamın katili buraya mı geldi?"

Marianne dehşetle ürperdi. "Belki. Ama babamı öldüren kişi daha temkinli birine benziyor. Zehir kullanmak en temizi. Böyle etrafı dağıtmana gerek kalmaz."

"Elinor nasıl bir zehir kullanıldığını anlamaya çalışıyordu," dedi Margaret.

Elinor da, Marianne de tay kesildi. Margaret doğru söylüyordu. "Zehir artık bizde değil," dedi Marianne nece nece "Cam, Bay Brandon'a verdin."

İşte o zaman Elinor, Marianne'i şok eden bir şey yaptı ve balo kıyafetinin cebinden küçük bir şişe çıkardı. "Beni aptal mı sanıyorsun? Hepsini vermedim tabii."

"Ama demiştin ki..."

"Beni dinlemiyorsun ki. Durmadan sözümü kesiyorsun." Elinor bir an uzaklara dalarak düşüncelerini topladı. "O sırada yanlışını düzeltmediğim için özür dilerim, ama çok kızgındım. Bay Brandon dünyanın en güvenilir insanı olsa da ona zehrin hepsini vermezdim. Ama o maddenin ne olduğunu anlayamadım ve Bay Brandon'a danışmak istedim, çünkü..."

Gerisini getirmede. Cam şişeyi masaya koydu. Marianne ablasının ne düşündüğünü biliyordu. Bu onların tek deliliydi, ama aynı zamanda Elinor için bilimsel bir gizemdi.

"Sana o kadar kızdığım için özür dilerim," dedi Marianne. "Tahmin etmeliydim."

Elinor ona hafifçe gülümseyip başını salladı. "Ben de Bay Farrows'u araştırdığın için sana yüklenmemeliydim."

Marianne kaşlarını kaldırdı. "Bakıyorum da yine Bay Farrows olmuş."

"Evet," diye kestirip attı ablası. "Onunla konuştum. Artık o firmada çalışmadığını doğruladı."

"Üzgünüm " Marianne, Elinor'un ıstıraplı üzerinden zaferi-
ni kutlamaya kalkışmadı.

"Öyleyse eve giren kimdi?" diye sordu Margaret.

Marianne şüphelileri gözden geçirdi. "Bay Farrowa değıl-
dı, çünkü buloduydu."

"Şaibeli bir işe karışmış olabilir, ama onun babamı öldüre-
bileceğine inanmam," dedi Elinor. "İnat ettiğimi sunma sa-
kın. Gerçekten onu bir katil gibi göremiyorum. Bir ara Bay
Willoughby'den şüphelendim, fakat madem birlikteydiniz o
da yapmış olamaz."

Marianne hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler. Bundan hoş-
lanmayacağını biliyorum, ama bence Bay Brandon'dı."

"Neden?" diye sordu Elinor.

"Çünkü... Willoughby'yle bu gece gizlice Williams'ın ec-
zanesine girdik."

"Ne yaptınız?" Elinor süpürgeyi elinden düşürdü.

"Büyük cesaret," dedi Margaret hayranlıkla.

"Ve kanuna aykırı," diye inledi Elinor. "Ya yakalansay-
dınız?"

"Ama yakalanmadım," dedi Marianne. "Görmen gereken
bir şey bulduk."

Küçük heybeyi masaya koyup pelerininin cebinden defteri
çıkardı. "Eliza Williams'ın günlüğü. İçinde reçeteleri var."

"Formülleri," diye düzeltti Elinor.

"Ve notları. Babamı öldüren madde de aralarında bence.
Hepsini bir dolabın dibinde bulduk. Ama öyle çok aradık
filan sanma. Resmen orta yerde duruyorlardı. Willoughby

odayı karıştırmaya başladıktan sonra on dakika içinde onları şak diye buldu.”

“İyi de neden orası? O odayı gördüm. Bay Brandon’la Bay Williams birlikte çalışıyor. Cinayetle ilişkili bir şeyi saklamak için riskli bir yer değil mi?” Elinor heybenin içine dekileri masaya dizdi. İki şişeden birinin etiketinde *Amonyak*, diğesinde *Asit* yazıyordu ve karton kutu da *Haşhaş* diye etiketlenmişti.

“Haşhaş ilaç olarak kullanılıyor,” diye mırıldandı Elinor. “Zehir değil.”

“Ya öyleyse? Uzman sensin, ama ya bunların doğru miktarlarda kullanıldığı bir karışım insanı zehirliyorsa? Ya babamı onunla öldürdüyse?”

Marianne gözlerini ablasına diktiği için annelerinin sesini duyana kadar odaya girdiğini fark etmedi. “Ne zehri? Ne öldürmesi?”

Üç kardeş annelerine döndü. Bayan Dashwood endişeyle kızlarına baktı.

“Anne!” dedi Elinor. “Biz, şey...”

“Bütün suç bende,” diye araya girdi Marianne. “Başımdan beri kuşkulanıyordum. Elinor’u araştırmama yardım etmesi için zorladım. Sonra Margaret da bize katıldı ve...”

“Bazı şeyler bulduk,” dedi Elinor. Marianne ablasının ona destek olmak için yanına geldiğini fark etti.

“Bütün bunları bana ne zaman anlatacaktınız?” diye hesap sordu Bayan Dashwood.

Kızlar suspus oldu.

“Elinor, çaydanlığa su koy. Margaret, hiç çay fincanımız kaldı mı? Yoksa evimize giren zorba hepsini kırdı mı? Bana her şeyi anlatacaksınız.”

Marianne hayatında ilk kez annesi onları azarladığı için sevindi.

Holdeki saat sabahın ikisini vurduğunda Dashwood kardeşler annelerine soruşturmalarına dair bütün çirkin ayrıntıları anlatmıştı. Yaptıklarını açıklamak ve annelerinin sorularını yanıtlamak için birkaç kere duraksamaları gerekmişti. Sonra Elinor annesiyle babasının, babasının öldüğü gün Middletonlar’a gittiğini söyleyerek Marianne’i şaşırttı.

“Bu işte bir bityeniği var,” dedi Marianne. “Sanki gerçek burnumun dibinde ve ben onu göremiyorum. Bay Brandon’dan şüpheleniyorum, ama babamı öldürmesi için bir sebep bulamıyorum.”

“Ölü bir kadının defteriyle birkaç kimyasal madde Bay Brandon’ı ne katil yapar ne de onun buraya girdiğini ispatlar,” diye karşı çıktı Elinor. “Eliza Williams’m karışımının babamı öldüren zehirle aynı olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

Marianne ona hak vermeden edemedi. “Onu köşeye sıkıştırmalıyız,” dedi. “Bir açık vermesini sağlamalıyız.”

Anneleri öfkeyle araya girdi. “Başınızı derde sokmayacaksınız, anlaşıldı mı? Hannah şansa hayatta kaldı. Sıradaki kurbanın içinizden biri olmasını istemiyorum.”

“Anne, o gün neden Middletonlar’a gittiniz?”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var anlamadım,” dedi anne. “John’la Emily şehre nadiren iniyor. Hanna yazdılar ve davet ettiler. Babanızı da getirmemi söylediler. Ne zamandır görüşmüyorduk. İlişkilerimizi tazelemek istiyorlardı belli ki. Aslında bizden kat be kat daha varlıklıydılar, ama Emily sosyeteyle asla içli dışlı olmadı. Sanırım onları bazı hatırlı dostlarımızla tanıştırmamızı umuyorlardı. Sör John babandan kulüp ve terzi tavsiyesi istedi.”

“Bu gece Leydi Middleton’la karşılaştım ve bence daha fazlası vardı,” diye üsteledi Elinor. “Senin hatırını sordu, anne. Cenazeye gelemediği için üzüldüğünü söyledi. Ama babamı bulduğumuz sabah Londra’dan ayrılmış ve ölüm haberini hemen almamış. Londra’da o kadar az kalması biraz tuhaf değil mi? Daha yeni geldiklerini söyledin.”

Marianne de bunu şüpheli buluyordu, ama başını sallamakla yetindi ve ablasının devam etmesine izin verdi.

“Benimle kibarca konuştu,” dedi Elinor. “Ama biraz üzeri kapalı bir konuşmaydı doğrusu. Kendi aile meseleleri olduğundan söz etti. Orada bahsetmek istemedi ve annemin onu aramasını istedi.”

“Sör John babanızın hizmetlerinden faydalandıysa bile bizim yanımızda bu konuyu açmadı,” diye mırıldandı anneleri. “Ama babana puolarını göstermek istedi ve bir süre çalışma odasına çekildiler.”

“Ama babam purodan nefret eder,” diye atıldı Margaret hepsinin bildiği bir gerçeği dile getirerek.

“İçeride ne kadar kaldılar?” diye sordu Marianne.

"Çok az. En fazla on dakika. Sonra da izin istedik. Ne konuştuklarını bilmiyorum."

"Bunu öğrenmeliyiz," dedi Elinor, Marianne'e.

"Yine de önemli bir delil bulduğumu inkar edemezsin," dedi Marianne, Eliza Williams'ın defteriyle heybesini işaret ederek.

Elinor kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Doğru söylüyorsun," diye onayladı onu. "Sadece henüz ne anlama geldiğini bilmiyoruz."

"Bu gece hiçbir şeyi çözemezsiniz," dedi anneleri. Ayaga kalkıp fincanları topladı. "Hadi, yatalım artık. Biraz uyumaya çalışalım. Yarın Leydi Middleton'a gidip ne demek istediğini soracağım."

"Ben de geleceğim," dedi Marianne hevesle.

"Ben de," diye atıldı Elinor kardeşine kaş göz ederek.

"O zaman ben de geliyorum!" dedi Margaret.

Anneleri mumlardan birini söndürdü. "Hepimiz gidemeyiz. Birinin Hannah'yla ilgilenmesi gerek. Margaret da yalnız kalamayacak kadar küçük."

"Olur, ben kalırım," dedi Elinor. "Eliza Williams'ın notlarını çözmeye çalışırım."

İzin ister gibi Marianne'e baktı ve kardeşi başını salladı.

"Ben ne olacağım?" diye sordu Margaret.

"Elinor'la kalacaksın," dedi annesi sertçe. "Katil yakalana kadar hepimiz çok dikkatli olacağız. Elinor, ocak demirini yukarı getir. Onsuz uyumak istemiyorum."

ON BEŞ

Dashwood kardeşler babalarının gizli dosyasını keşfediyor.

DASHWOODLAR ertesi gün yaşanabilecek gelişmeleri hevesle beklemelerine rağmen sabahın geç saatlerine kadar uyudu. Marianne bunu duygusal bakımdan ağır bir gece yaşamalarına bağlıyordu. Hannah'yı yaralı bulmalarının dehşeti ve annelerine gerçeği açıklamak Marianne'in bütün enerjisini tüketmişti. Ama şimdi önlerinde yepyeni bir gün vardı ve onu göğüslemeye hazırды.

Giyindikten sonra ilk iş Willoughby'ye bir mektup yazdı. Önceki gece ondan alelacele ayrılmış, John'la Fanny'nin arabasının evlerinin önünde durduğunu görünce onu sokağın köşesinde bırakması için ısrar etmişti. Willoughby hâlâ yetkililere haber vermekle ilgili bir şeyler geveliyordu. Marianne o sırada Elinor'a çaktırmadan eve nasıl gireceğini düşündüğü için ona kulak asmamıştı. Willoughby'ye uyup yetkililere haber vermek için bir ulak tutmadığına seviniyordu. Yeterince kanıt toplama-dan otoritelere başvurmak saçma bir fikirdi. Üstelik yetersiz

canıda çalıntı kanıtla yapacaklardı bunu! Dahası, Middletonlar için içindeyse kraliyetin soylularına karşı yersiz ithamlarda bulunamazlardı.

Notunda önceki gece olanları, öğrendiklerini ve planlarını anlattı. Onu hemen yollamak istedi, ama sonra duraksadı. Kolaylıkla yanlış ellere geçebilirdi. Mektubu holdeki sehpaya bırakacak ve kız kardeşlerine Willoughby uğrarsa ona vermelerini söyleyecekti.

Elinor gündelik bir elbise ve bir önlükle oturma odasındaki döşemelerden her yere saçılan kırıkları topluyordu. “Kurtarılabılır durumdalar mı?” diye sordu Marianne.

“Belki, ama eskisi gibi güzel görünmeyecekler.”

“Willoughby uğrarsa ona bir not bıraktım.” Marianne katlı kağıdı ablasına gösterip hole bıraktı.

“Uğrayacak mı peki?” diye sordu Elinor. Tek kaşını kaldırarak yine Marianne’i sinir eden o ifadesini takınmıştı.

“Belki,” dedi Marianne ve Elinor cevap veremedi. “Dün gece nasıldı?” diye sordu. “Bayan Steele’le işler yolunda gitti mi?”

“Ah.” Elinor’un bakışları bulutlandı. “Sanırım, evet. İkisini tanıştırdım ve Bayan Steele’i dansa kaldırmasını istedim. Bayan Steele memnun görünüyordu.”

Bu açıklamanın yavanlığı Marianne’i, ablasının konuyla ilgili gerçek hislerini düşünmeye sevk etmişti. Elinor’un se-sindeki kederi hissetmişti ve onun üzülmelerinden daha da kötü-sü buna kısmen kendisinin sebep olmasıydı. “Elinor,” dedi yumuşak bir sesle. “Neden Edward’dan hoşlandığını söyle-medin?”

Ablasının bunu inkar edeceğini düşündü. ama Elinor'un birden omuzları düştü ve gözlerini kaçırdı. "Çünkü ondan yalnızca hoşlanıyorum. Ona aşık değilim. Bana evlenme teklif edeceğine ve bizi bu durumdan kurtaracağına inanmıyorum. Etse bile kabul etmezdim, çünkü beni mutlu edebilir mi, bilmiyorum. Ya da ben onu mutlu edebilir miyim? Birbirimizi daha yeni tanıyoruz."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Marianne. "Sence Willoughby'den yana bir beklentim olduğu için mi ondan hoşlanıyorum? Bizi bu durumdan kurtarması için mi onunla evlenmeyi umut ediyorum?"

Marianne bunları söylerken odadaki yırtık pırtık döşemeleri göstermişti ve birden keskin bir kalp sancısıyla bir yanının gerçekten de bunlardan kurtulmak istediğini fark etti. Eski evini ve parayı dert etmediği günleri özliyordu. Mobilyalarını, sahip olduğu bütün güzel eşyaları, evinin birbirinden şık odalarını ve babasının ölümünden önceki halini özliyordu.

"Öyle değil mi?" diye sordu Elinor cılız bir sesle.

Marianne ablasının gözlerinde suçlayıcı bir ifade görmeyi bekleyerek baktı ona. Ama Elinor mahzun görünüyordu. Kederli. Biraz da kaygılı.

"Şu anki şartlarımızı sevmediğim doğru," diye itiraf etti. "Ama Willoughby'den hoşlanmamın nedeni beni bu hayattan kurtarmasını umut etmem değil. Seni, Margaret'ı ve annemi asla bırakıp gidemem."

"Ama evlenmek istemiyor musun?"

“Tabii ki istiyorum. Aşık olduğum için evlenmek istiyorum. Annemle babamınki gibi aşk, sevgi ve şefkat dolu bir evliliğim olmasını hayal ediyorum. Ben zengin koca avcısı değilim. Para ya da statü peşinde koşmuyorum.”

“Öyle biri olduğunu söylemedim zaten,” dedi Elinor ciddi bir sesle.

“Biliyorum.” Marianne derin bir iç çekti. “Ama Willoughby’den hoşlanıyorum, çünkü o da benden hoşlanıyor. Ortak zevklerimiz çok. İşime ilgi duyuyor, güvenliğim için endişe ediyor ve entrikalarımaya ayak uyduruyor. Başka kim yapar ki bunu? Erkeklerin çoğu çay davetlerinde gezip dedikodu yapan kızları yeğliyor.”

Elinor hafifçe gülümsedi. “Biliyorum. Sen asla sıradan şeylerle tatmin olmadın. Ben de seni sıra dışı biriyle hayal ediyorum. Willoughby’nin böyle bir genç adam olduğunu söylüyorsan ona bir şans vermeye çalışacağım.”

“Teşekkür ederim.” Marianne’in yine de içi rahat değildi. Willoughby onun eczacı dükkanına gizlice gireceğini varsaymıştı ve bu biraz tuhaftı doğrusu. Onunla konuşmalı ve babasının iş ahlakını anlatmalıydı. “Ya Edward?” diye sordu. “Ona aşık değilsin, ama onunla mutlu olabileceğini düşünmüyor musun?”

“Belki,” dedi ablası. “Ama ben senin gibi değilim. Ciddi konularda emin olmam zaman alıyor. Onları etraflıca düşünüp teorilerimi test etmeliyim. Edward, Fanny’nin kardeşi ve şüphelendiğimiz biri olmasaydı belki buna fırsat bulurdum. Ama şimdi... bilmiyorum.”

Marianne onu anlıyordu. "Aşkına karşılık bulamayanlar gibi acı çekiyorsun ve hiç umudun yok."

Elinor buruk bir ifadeyle belli belirsiz gülümsedi. "Onun gibi bir şey."

"Yine de keşke bunu benimle daha önce paylaşıydın."

"Haklısın," dedi Elinor. "Bunu ben de isterdim. Ama Marianne... sen bazen hayatı siyah ve beyazlardan ibaret görüyorsun. Aradaki bütün renkleri inkar ediyorsun. Birine ya çılgınca aşık olmalısın ya da onunla hiç ilgilenmemelisin. Başka ihtimallerin de olabileceğini anlamıyorsun."

Marianne ablasının ona birkaç gün önce söylediği bir şeyi hatırladı: *Senin beklentilerin yüksek.* Marianne o sırada Elinor'un tespitini doğru bulmuş ve kendini savunmuştu. İnsanların standartları olabileceğini söylemişti. Ama şimdi Elinor'u yanlış anladığını düşünüyordu. Ablası beklentilerinin kimsenin karşılayamayacağı kadar yüksek olduğunu ima ediyordu belki de. Üstelik buna ailesi de dahildi. Ama Marianne'in şu hayatta en son isteyeceği şey ablasının mutluluk fırsatını elinden almak olurdu.

Elinor daima bizi kolluyor, bizim onu kollamadığımız zamanlarda bile, diye düşündü. Ablası cenaze levazımatçısını vakit kaybetmeden çağırmıştı, çünkü onları korumaya çalışıyordu. Yoksa babalarına veda etme şanslarını ellerinden almak niyetinde değildi.

"Elinor?" dedi ve ablasına o kadar sıkı sarıldı ki Elinor şaşkınlıkla inledi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Elinor onu kucaklayarak. "Şimdi git ve babamın cinayetini aydınlatmamıza yarayacak cevapları almadan dönme."

Marianne yanında annesiyle Middletonlar'ın şehirdeki heybetli evinin kapısını çalarken biraz kaygılıydı. Neresinden tutsalar bu olay ellerinde kalıyordu ve yine hayal kırıklığına uğramalarından korkuyordu.

Uşak, anne kızı oturma odasına aldı. Divanda anneleriyle aynı yaşlarda bir kadın oturuyordu. Marianne odaya girmeleriyle uşağın ismlerini söylemesi arasında geçen birkaç saniyede kadının gözlerinde dalgın bir ifade belirlediğini fark etti. Annesi de yataktan kalkamadığı günlerde böyle bakıyordu. Sonra kadının yüzüne kibar, ama mesafeli bir gülümseme yayıldı.

"Bayan Dashwood," dedi onları karşılamak için yerinden doğrularak. "Bu da Bayan Marianne olmalı. Ne hoş. Ablanız nerede?"

Annesi Leydi Middleton'ın elini tuttu. "Davetiniz için teşekkürler. Dün gece biraz olaylı geçti. Elinor evde kalmayı tercih etti."

"Ah, bir yaramazlık yok ya? Ailece zor günler geçiriyorsunuz zaten. Eşinin vefatına çok üzüldüm. Sabır diliyorum, hayatım."

Annesi birkaç teşekkür sözcüğü mırıldandıktan sonra Leydi Middleton'ın karşısına oturdular. Marianne neden geldiklerini açıklamak için sabırsızlanıyordu ama ev sahibesinin ürkek ve biraz da gergin bir hali vardı. Ona daha ılımlı yaklaşması yerinde olacaktı.

"Ne yazık ki dün gece evimize biri girdi," dedi Bayan Dashwood. "Hizmetçimizi bayılttı. Çok şükür ağır bir yaralı yok."

Leydi Middleton dehşetle inledi.

"Elinor hem ona bakmak hem de bazı işlerini halletmek için evde kaldı," dedi Marianne, annesinin verdiği haberin ardından gelen sessizliği bozarak. "Ama dün akşam sizinle sohbet ettiğini anlattı."

"Evet, biraz konuştuk," dedi Leydi Middleton dalgın bir tavırla.

"Ablamın söylediklerinden babamın son gününe dair bir şeyler bilebileceğiniz sonucunu çıkardık," diye devam etti Marianne temkinli bir tavırla. "Babamın doğal sebeplerden ötürü ölmediğini düşünüyoruz."

Leydi Middleton taş kesildi. "Sahi mi?"

"Evet," dedi Marianne annesine göz atarak. Bayan Dashwood yorgun görünüyordu, ama gözlerinde kararlı bir ifade vardı. "Fazla ileri gittiğimi düşünmeyin, lütfen. Ama Sör John babamın hizmetlerinden faydalandı mı? Bunu bilmek bizim için çok önemli."

Hayret dolu bir sessizlik oldu ve Marianne bir an Leydi Middleton'ın her şeyi inkar edeceğini sandı. Ama ev sahibesinin bakışları annesine kaydı. "Sana anlatmadı mı?"

"Hayır," diye yanıtladı annesi biraz şaşırarak. "Henry sırt tutmayı bilirdi."

"Şimdi de biri evinize girdi... Ne korkunç." Leydi Middleton zili çalarak uşağını çağırdı. Adamın anında yanlarında bitmesi

Marianne'i kuşkulandırmıştı. Belki de kapıyı dinliyordu. "Sör John'a haber ver," dedi Leydi Middleton. "Onu burada beklediğimizi söyle."

İşler kızışıyor, diye düşündü Marianne fazla heyecanlanmamaya çalışarak.

Kocasını bekledikleri sırada Leydi Middleton tek kelime etmedi. Marianne de, annesi de çay ikramı teklifini reddetti. Hepsi de dokunsan çıt diye kırılıverecek porselen fincanlarla çay içemeyecek kadar heyecanlıydı. Sör John nihayet teşrif ettiğinde her zaman neşeyle parlayan gözlerinde endişeli bir ifade vardı. "Hayatım, ne oldu? Ellis beni çağırdığını... Ah, Mary! Bayan Marianne! Her şey yolunda mı?"

"Maalesef, hayır," dedi Leydi Middleton. "Dün gece biri gizlice evlerine girmiş ve Bay Dashwood'un doğal sebeplerden ölmediğini düşünüyorlar. Bence onlara Vincent'ı anlatmalısın."

"Vincent mı?" diye sordu Marianne.

"Ne oldu Vincent'a?" diye atıldı Bayan Dashwood endişeyle.

Middletonlar uzun uzun birbirlerine baktı. Sör John üzüntüyle iç çekti. "Oğlumuz iki aydır kayıp. Altı hafta önce kocana yazıp yardım istedim. Londra'ya Vincent'ı aramaya geldik. Onun şehirde olduğuna inanmak için sebeplerimiz var."

Marianne ağzının beş karış açık kaldığının farkındaydı, ama şaşkınlıktan tepkisini kontrol edememişti. Middletonlar'ın oğlu mu kayıptı? Ve Londra'da kimse bunu konuşmuyor muydu?

“Tanrım,” diye inledi annesi ve yerinden kalkıp Leydi Middleton’ın yanına oturdu. “Endişeden deliye dönmüşsünüz.”

“Daha on yedi yaşında.” Kadıncağızın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

Marianne her işe burnunu sokan bir kızıdan ziyade olgun ve anlayışlı biri gibi görünmeye çalıştı. “Neler olduğunu sorabilir miyiz?”

“Anlat,” dedi Leydi Middleton kocasına. “Belki bir yardimları olur.”

“Bay Dashwood’u güvenilir biri olduğu için tuttuk,” dedi Sör John. Karısının diğer tarafına oturdu. “Vincent iyi değil. Ama ona ihtiyaç duyduğu yardımı sağlayabiliriz. İtibarının zedelenmesini kesinlikle istemeyiz.”

Marianne’in aklı daha da karışmıştı.

“En başından başla,” dedi Leydi Middleton, Bayan Dashwood’un uzattığı mendili kabul ederek. “Vincent geçen baharda kolunu kırdı.”

“Korkunç bir kaza geçirdi.” Sör John anlatmaya devam etti. “Atı bir şeyden örköp birden şahlanmış. Oğlum kötü düşmüş. Kemik paramparça olmuş. Hatırlamak bile istemiyorum. Londra’dan en iyi doktorları ve cerrahları çağırdık. Kolunu bir şekilde sabitlemeyi başardılar. Ama Vincent dayanılmaz ağrılar çekiyordu.”

“Ona afyon ruhu verdiler,” dedi Leydi Middleton. “Önce-leri daha rahat uyuyabildiği için sevindik.”

“Evet, insanı gevşetiyor,” diye mırıldandı Bayan Dashwood.

“Oğlum ağrısı yüzünden Eton’a dönemeyince iyice moralliyi bozuldu,” diye anlattı Sör John. “Bir türlü iyileşemiyordu. Ama onu o haldeyken okula yollamak da istemedik.”

“Haklısınız,” dedi Bayan Dashwood anlayışla.

“Aylar sonra kolu nihayet iyileşti. Ama Vincent’in ruh hali iyi değildi. Herkese ve her şeye karşı öfkeliydi. Bize, tuttuğumuz öğretmenlere, doktorlara, hatta onu sırtından atan atabile. Sonunda hayvanı satmak zorunda kaldım... Ne işe yaradıysa,” diye ekledi üzüntüyle. “Velhasıl Vincent asabi ve mantıksız bir çocuk olup çıktı. Afyon ruhu kullanmaya devam etti ve dozunu artırdı. Bir gün afyon istedi. Ağrısı olduğunu ve afyon ruhuna alıştığını söyledi.”

Her taşın altından afyon ruhu çıkıyor, diye düşündü Marianne. Bunu daha önce fark etmemesine şaşırıyordu. “Afyon ruhunu nereden temin ediyordunuz? Ve afyonu?”

“Barley Sokağı’ndaki bir eczacıdan. Senelerdir tanıdığımız biri.”

Williamslar’ın dükkanından değil, diye düşündü Marianne ve bu ihtimali rafa kaldırdı.

“Başta iyi gelir diye ricasını kırmadım. Ama Vincent hep daha fazlasını istedi. Bu onda bir tutkuya dönüşmüştü. Afyon ruhu almadan yaşayamıyordu. Bir gün...”

Bir an anılara dalarak gözlerini uzaklara dikti. Leydi Middleton onun yerine devam etti. “Afyon almayı unuttum ve Vincent iyice kötüledi. Afyonu ilaç olarak almayı bırakıp taneciklerini yemeye başlamıştı. Sonra evde ya da köyde afyon kalmadığını fark etti. Londra’ya birini yollamak

için de saat geç olmuştu. Vincent deliye döndü. Bize bağı-
rıp çağırdı. Hizmetlileri azarladı. Sör John'u merdivenden
aşağı itti ve araya girmeye çalışan Ellis'e vurdu. Oğlumuzu
sevgiyle, ihtimamla büyüttük. Kolunu kırmadan önce nasıl
terbiyeli, nasıl efendi bir çocuktur. Bebekken bile şımarıklık
yapmazdı."

Leydi Middleton yeniden ağlamaya başladı. Sör John ko-
lunu karısının omzuna attı. Bayan Dashwood şefkatle sırtını
okşadı. Marianne kendini özel bir anın istenmeyen tanığı gibi
hissetti. Karı kocanın hali onu da sarsmıştı. Boğazı düğümlen-
diği için güçlkle yutkundu.

"Afyon bir şeytan gibi onu ele geçirmişti," dedi Sör John.
"Artık bizim Vincent'ımız değildi. Ona afyonu bırakmak
zorunda olduğunu söyledik. Bize kızacağını ama eninde sonunda
boyun eğeceğini düşündüm. Umduğum gibi olmadı. Vincent
bize korkunç şeyler söyledi. Hakaretler savurdu. Kardeşlerini
korkuttu. Sonra da gecenin bir vakti evden kaçıp gitti. Karımla
kızlarımın mücevherlerini de almış. Köyde sorduk soruşturduk
ve bir araba tutup Londra'ya gittiğini öğrendik."

"Daha önce hiç böyle bir çocuk değildi," dedi Leydi
Middleton. Zavallı kadın ısrarla oğlunu savunmaya çalışıyordu.

"Her yere baktık. Ellis'le bizzat bütün eczacılara, düşkün-
ler evlerine ve hatta Newgate'e gittik. Eton'a yazdım. Arka-
daşlarına... Ama oğlum kuş olup uçmuştu sanki. Kimse ne-
rede olduğunu bilmiyordu. Bir hafta sonra, Bay Dashwood'a
yazdım ve bizi kırmayıp olayı araştıracağım söyledi."

"Henry bana tek kelime etmedi," dedi Bayan Dashwood.

“Bilsem yanınıza gelmez miydim? Bütün bunlara tek başınıza göğüs germek zorunda kalmışsınız.”

“Kendini üzme, Mary,” dedi Sör John. “Seninle gizlimiz saklımız yok. Ama kocandan soruşturmayı gizlilikle yürütmesini özellikle rica ettim. Oğlumuzun eve dönmesinden başka bir isteğimiz yok.”

“Yeni bir dava aldığını biliyordum,” diye mırıldandı Marianne. “Ama bana da hiçbir şey söylemedi. Sorduğumda da geçiştirdi.”

“Baban işine bağlı ve çalışkan bir insandı,” dedi Sör John. “Öldüğü gün bize uğradığınızda yeni aldığım puroları göstermeyi bahane ettim. Aslında bir gelişme var mı diye sormak istiyordum.”

Marianne öne eğildi. “Var mıydı peki?”

Sör John’un duraksadığını fark edince ekledi: “Lütfen. Davanızın babamın ölümüyle ilgili olup olmadığını bilmiyorum, ama başka bir müşterisinden kuşkuluyoruz. İşin içinde yine afyon olabilir. Bizimle paylaşabileceğiniz bir bilgi varsa...”

“Evet, lütfen,” diye atıldı annesi.

“Onlara her şeyi anlat, John,” dedi karısı. “Kimin ne bildiğini umursamıyorum artık. Yalnızca oğlumu geri istiyorum.”

Bu konuşma Sör John’u ikna etti. “Dashwood atladığımız bir şeyler olabileceğini düşünerek adımlarımızı takip etti. Bazı özel centilmen kulüpleri olduğunu öğrendik. Ortak bir zevk için bir araya geliyorlar,” diye ekledi imalı bir tavırla.

Marianne bunu ilk kez duyuyordu. “Nasıl? Bu kulüplerin bütün üyeleri afyon mu kullanıyor?”

“Görünüşe bakılırsa, son derece gizli yerler. Baban bunlardan birine elini kolunu sallaya sallaya giremezdi. Güven tesis etmenin de uzun sürebileceğini söyledi. Ama bana isimlerini verdi. Durun, listeyi getireyim.”

Marianne bu kadarını ummuyordu doğrusu. Sör John’un dönüşünü sabırsızlıkla bekledi. Leydi Middleton biraz toparlanmışa benziyordu. “Sizi üzdüğümüz için özür dilerim,” dedi Bayan Dashwood.

“Oğlum gittiğinden beri gözyaşım kurumadı. Aslında siz bana umut verdiniz. Ya da umut değil de dayanma gücü diyelim.”

“Acıyı paylaşmak onu hafifletmiyor,” dedi Bayan Dashwood, Marianne’e yan yan bakarak. “Ama ona tahammül etmeni kolaylaştırıyor.”

Annesi, o ve kız kardeşlerinin babalarının ölümüyle ilgili gerçeği ondan gizlemelerini kastediyordu belki de. Marianne utançla başını eğdi. Daha en baştan annelerinin acı gerçeğe başa çıkabileceğini bilseler nelerin önüne geçebilirlerdi acaba?

Sör John elinde bir kağıt parçasıyla geri döndü. Marianne’in babasının görevini devraldığını anlayarak listeyi ona uzattı. Annesi kalkıp kızının yanına geldi. Babasının el yazısını tanımasıyla Marianne’in yüreği burkuldu.

Bay Dashwood dört tane isim yazmıştı: Roswell, Webster’s, Groff Kulüp ve Grey’s. İlk üç ismin yanına tik atmıştı ama Marianne’le annesinin hayretle inlemesine neden olan bu değildi. Babası en sondaki ismin yanına karakalemle ve çarpık çurpuk bir yazıyla bir isim not etmişti.

AKIL VE CİNAYET

“Ne yazıyor orada? Şey mi...” Annesi yakından görmek için eğildi.

Marianne gözlerini kırpıştırarak “Evet,” dedi. Birden nefesi kesildi ve gözleri karardı. Belki de listeye yeterince uzun bakarsa ve bir kere daha gözlerini kırpıştırırsa harflerin sırası değişirdi.

“Willoughby yazıyor,” diye mırıldandı neden sonra.

ON ALTI

Dashwood kardeşler yeni bir felaketle karşılaşılıyor.

ELINOR, Eliza'nın defterini aklından çıkaramıyordu.

Önceki gece, Eliza'nın parlak zekasının derinliklerine bodoslama dalmasına engel olan tek şey, onu minik ve ısrarcı parmaklar gibi uykuya çeken yorgunluğuydu. Uyandığında ev işleri üzerine kalmıştı, çünkü annesi Hannah'nın yataktan çıkmasını kesinlikle yasaklamıştı. Ama annesiyle Marianne evden çıkar çıkmaz Elinor koşar adım mutfığa gitti ve Margaret'ı masada reçelli ekmeğini yiyip defterini karıştırırken buldu.

“Margaret, yemek yerken dokunma ona! Sayfalara reçel damlatacaksın!”

“Damlatmam,” dedi Margaret dolu ağzıyla. “Dikkat ediyorum. Ayrıca içinde ilgi çekici hiçbir şey yok. Gördüğüm diğer günlüklere benzemiyor.”

Elinor atılıp deri ciltli defteri kaptı. “Bilimsel araştırmalarla dolu olduğu içindir.”

“Tuhaf kısaltmalar kullanmış. Onları çözebilecek misin?”

“Deneyeceğim.” Elinor kırmızı kapağa baktı.

“Neden korkuyorsun?” diye sordu Margaret.

“Efendim? Tabii ki, korkmuyorum.”

“Fanny’yle konuşmak zorunda kaldığında da suratında böyle bir ifade beliriyor.”

Margaret yaşına göre fazla zekiydi. Bu kızın elinden çekecekleri vardı. “Öncelikle Fanny’den korkmuyorum. Hoşlanmıyorum o kadar. Aynı şekilde bu defter de beni biraz endişelendiriyor.”

“Zorlukları sevdiğini sanırdım.”

“İki ablanı karıştırıyor olmayasın?” diye takıldı Elinor ona.

“Hayır,” dedi Margaret ciddiyetle. “Eskiden laboratuvarına kapanıp saatlerce aynı deneyi yapardın. Eliza Williams’ın notları seni neden endişelendiriyor?”

“Ne demek istediğini anlayamazsam diye.”

Elinor bunları hiç düşünmeden söylemişti. O gerçek bir bilim insanı değildi, yalnızca öyle olma hayalleri kuran bir kızdı. Kimse onu ciddiye almazdı. Geleceğe dair umutlarını ölmeden önce babasıyla paylaşırdı, belki bir tek o arkasında dururdu. Ama artık babası da olmadığına göre hiçbir zaman bir alim olamayacaktı.

Margaret istifini bozmadı. “Defterin kapağını bile kaldırmadığın sürece anlamazsın tabii.”

Elinor ilk sayfayı açtı. Sonra kardeşine baktı. “Sen ne ara bu kadar akıllandın?”

“Hep öyleydim. Yine de teşekkürler.”

Elinor güldü, ama oturup defteri okumaya başladığında yine ciddileşti. İlk sayfaya birkaç dakika göz gezdirdikten sonra satır satır ve daha dikkatli okumaya başladı. Çok geçmeden Eliza Williams'ın kimya bilgisinin onu fazlasıyla aştığını anladı.

Kitaba daldığı için Margaret'in mutfaktan çıktığını bile fark etmemişti. Ölen genç kadının düşüncelerini, teorilerini ve kısaltmalarını anlamaya çalışıyordu. Hemen her cümlesinde bazı isimlere, deneylere ve teorilere göndermeler yapıyordu. *Elinin altında onca kitap vardı tabii.* Hiçbir şey insanın bilmediklerini fark etmesi kadar kibrini kıramazdı.

Ama Margaret haklıydı, Elinor da yabana atılacak bir kız değildi. Eliza'nın tarih atarak aldığı notları dikkatle incelediğinde Bay Brandon'ın doğruyu söylediğini fark etti. Eliza afyon ruhunun... Daha doğrusu, haşhaşın neden bu kadar etkili olduğunu keşfetmeye çalışıyordu.

Önceki yılın ocak ayında, *Kilit bir etken maddesi olmalı,* diye yazmıştı. *Afyon ruhu içip etkilenmeyen erkekler ve birkaç yudumda sersemleyen çocuklar gördüm. Bazı kadınlar amcamın karışımlarının daha etkili olduğunu söylüyor. Elliston'ınkiler öyle değilmiş. Bazı cerrahlar amcama kızıp kırık bir kemikle uğraşırken ya da bir uzvu keserken hastanın uyan-
dığından şikayet ediyor Sonra aynı şişeden bir yudum içenler saatlerce uyuyor. Haşhaşın sırrı ne?*

Sonrasında Eliza günlüğünü, haşhaşın yapısına dair notlarıyla ve haşhaş tedarikçileriyle ilgili araştırmalarıyla doldurmuştu. *Bizim tedarikçimiz haşhaşı Türkiye'den getiriyor,* diye

yazmıştı. *Haşhaşın yetiştiği yer tesirini etkiliyor mu? Hindistan haşhaşı temin etmeliyiz.*

Ama on beş sayfa sonra, Eliza haşhaşın nerede yetiştiğinin önemi olmadığı sonucuna varmıştı. *Tesiri kimyasal yapısından kaynaklanıyor,* diye yazıp birkaç kere altını çizmişti.

Hayatının son üç ayında haşhaşla yaptığı deneyleri hızlandırmıştı. Onu kaynatmış, yakmış ve damıtmış ama bir sonuca varamamıştı. Elinor sayfaları hızlıca çevirdi ve bir sayfanın sonunda el yazısının büyüyüp yayvanlaştığını fark etti. *EUREKA,* diye yazmıştı. Elinor'un kalp atışları hızlandı. Keşiflerde kullanılan bu Yunanca sözcüğü biliyordu.

Son deney başarıya ulaştı! B'nin bulduğu sokak köpeğinin patisindeki yarayı tedavi edebilmek için ona bir doz haşhaş verdim. Bir gün boyunca hiç uyanmadan uyudu. B, köpeğe afyon ruhu verdiğimi sandı ama o maddeyi ben yarattım! Daha fazla deneye ihtiyacım var. Suyla seyreltilmiş küçük bir doz hayvanı bir gün uyuttuğuna göre haşhaşın içinde güçlü bir alkaloit olduğuna dair teorim doğru. Ama korkarım etkisi düşündüğümünden kat kat daha fazla ve bir canlıya neler yapabileceğinden emin olamıyorum. Sadece varsayımlarda bulunabilirim.

Elinor, Eliza'nın yaptığı keşfin heyecanına kapılmasına rağmen, sondan bir önceki cümle kanını dondurdu. Ölçülere baktı ve heybedeki miktarları kontrol etti. Kendi zehrini yaratabilecek imkana sahipti. Eliza ölçüleri tam vermişti ve içlerinde Elinor'un daha önce deneylerinde hiç kullanmadığı asit de vardı. Ama sonuç başarılı olduysa bu madde bir...

şey mi oluyordu? Eliza ne demişti ona? Bir alkaloit. Bu Elinor'un deneylerindeki maddelerin hepsinden daha tehlikeliydi. Margaret'a yaptığı sis bombası bile bu kadar gözünü korkutmamıştı.

Öte yandan Eliza'nın tehlikeli diye tanımladığı bu maddenin babalarının cinayetini çözmelerine katkısı olacaksa Elinor ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Riskleri düşünmeden önlüğünü bağladı. Margaret mutfağa geri döndüğünde başını bile kaldırmadı.

"Bir süre tehlikeli maddelerle uğraşacağım," dedi kardeşine. "Beni yalnız bırak, lütfen."

"Nasıl istersen," dedi Margaret ve sonra bir şeyler daha söyledi. Ama Elinor onu dinlemediği için "İyi, iyi," diye mırıldanıp elbisesinin kollarını sıvadı. Margaret bir iki kelime daha etti ve yine ilgilenmedi. Tekrar başını kaldırdığında mutfakta yalnız olduğunu görüp işe koyuldu.

Elinor, Eliza Williams'ın talimatlarını kolayca uygulayabildiğini keşfetti. Haşhaşı asitte erit, amonyağı nötralize et ve bekle. Cam deney şişesindeki sıvıyı hafifçe döndürdü ve çok iyi tanıdığı renksiz kristallerin gözleri önünde oluşmasını huşuyla izledi. Bunu yüzlerce kere yapsa yine de sıkılmazdı.

Şimdiye kadar tam beş kere aynı işlemi tekrarlamıştı. İlk iki sonuçtan memnun kalmamıştı, çünkü ortaya bulanık bir madde çıkmıştı. Sonra ölçülerde bir yanlışlık yaptığını fark etmişti. Üçüncü denemesinde başarılı olunca sırf bunu becerebildiğini

kendine kanıtlamak için iki deneme daha yapmıştı. Şimdi elinde üç şişe *morfin* vardı. Eliza notlarında ona bu ismi vermişti. Şişeleri dikkatle etiketledikten sonra mutfak masasına koydu. Bu maddeyi babasının fincanından aldığı zehirle karşılaştırdığında birebir aynı olmasalar da çok benzediklerini gördü. Henüz gerekli deneyleri yapmamıştı belki, ama içinden bir ses gerçeğe çok yaklaştığını söylüyordu.

Sokak kapısının açılıp kapandığını duyduğunda başını kaldırdı. İki büklüm durmaktan sırtı ve beli tutulmuştu. Saat kaçtı acaba?

“Elinor? Margaret?” diye seslendi annesi.

“Buradayım!” dedi Elinor ve çabucak masayı toplamaya başladı. Annesiyle Marianne mutfak kapısında belirlediğinde onlara döndü. “Eec, neler yaptınız?”

“Middletonlar’ın on yedi yaşındaki oğlu kayıp,” dedi Marianne. “Babamı onu bulması için tutmuşlar.”

“Ne korkunç,” dedi Elinor. “Bulabilmiş mi bari?”

“Hayır,” diye söze karıştı annesi. “Ve bu konuyu benden bile saklamışlar.”

“Ama babam tanıdığımız biriyle görüşmüş,” diye ekledi Marianne ve yüzünün asılmasına bakılırsa haberler kötüydü.

“Bay Brandon mı?” diye sordu suratını buruşturarak.

“Hayır,” dedi annesi. “Bay Willoughby.”

Elinor’un ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Willoughby mi? Ama nerede? Nasıl?”

“Marianne anlatsın,” dedi annesi. “Sonra ne yapacağımızı konuşmalıyız. Çalışıyorsun sanırım? Yemeği hazırlamaya başlayabilir miyim?”

Marianne babalarının Willoughby'yle tanışmasının şokunu atlatamıyordu. Onunla ilgili şüpheleri olduğu doğrudu, ama Willoughby gibi centilmen bir beyefendiyi bir cinayet şüphelisi olarak hayal edemiyordu.

Ama centilmenliği sayesinde Marianne'le tanışmıştı...

"Elinor?" diye sordu annesi.

"Evet, özür dilerim. Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Dur, önce etrafı toplayayım, anne. Bayan Williams'ın keşfettiği maddeyi yaptım. Bence babamı öldüren zehirle aynı. Ama Bay Brandon'ın bütün bunlarla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum," dedi Marianne.

"Kardeşin nerede?" diye sordu Bayan Dashwood.

"Yazı masasında değilse yukarıdadır." Elinor yarattığı dağınıklığı toplamaya koyulurken karışımlarını yemek yedikleri masaya dökmemeye özellikle dikkat etti. Mutfak penceresine göz atıp da güneşin epey alçaldığını görünce şaşırdı. "Saat kaç?"

"Neredeyse çay saati," dedi Marianne bütün suratsızlığıyla. "Middletonlar, Willoughby'yi tanıdığımızı anlayınca Leydi Middleton çılgına döndü. Babam Willoughby'nin adını Sör John için hazırladığı bir listeye yazmış. Leydi Middleton tutturdu o adamı buraya çağırın diye. Onlara kendi soruşturmamızdan bahsetmek zorunda kaldık. Kartlarımızı açık oynarsak Willoughby'yi korkutup kaçırabileceğimizi söyledik. Dönüş yolu kabus gibiydi. Onun bu işe karıştığına inanamıyorum..."

Elinor başını kaldırdığında kardeşinin titrediğini fark etti. Marianne'in ne kadar kolay parladığını bildiği için önce bir

şey söylemedi. Ama sonra kardeşinin öfkeli olmadığını fark etti. Resmen sersemlemişti.

“Beni gerçekten sevebileceğine inandım,” dedi Elinor’a bakmadan. “Her şey bu kadar kötüyken belki arada iyi bir şey olabileceğini düşünmem aptallık mıydı?”

Elinor’un mantıklı yanı *Hayır ama bir insanı yalnızca bir haftada tanıyabileceğini düşünmen hataydı*, demek istedi. Marianne’in en büyük yanılgısıydı bu. Bütün istediklerinin olmasını umut ediyor ve umut da beklentiye beraberinde getiriyordu. Ama Marianne’in o sırada bir akıl hocasına değil de bir ablaya ihtiyacı vardı. “Asla,” dedi usulca. “Kendini suçlama sakın.”

Mutfak kapısının ardına kadar açılmasıyla konuşmaları yarım kaldı. “Margaret yukarıda değil,” dedi anneleri.

“Emin misin?” diye sordu Elinor.

“Yok diyorum, kızım. Küçük evde nereye kaybolacak?”

“Belki sandığa saklanmıştı,” dedi Marianne. “Bir gün gizlice konuşmaları dinlerken bir yerde kilitli kalacağını söylemiştim.”

“Marianne, hiç sırası değil!” diye patladı anneleri. Bayan Dashwood’un ne zamandır bu kadar büyük tepkiler vermesine alışkın olmadıkları için iki kız da kulak kesildi.

“Elbirliğiyle arayalım,” diye önerdi Elinor. “Yukarıdan başlayalım.”

Ne var ki Bayan Dashwood haklı çıktı. Margaret üst katta değildi. Yatakların altına, giysi dolaplarına ve sandıklara baktılar. Elinor aşağı inip Hannah’ya da sordu, ama kadıncağız

ona uyku akan gözleriyle bakıp Bayan Margaret'ı sabahtan beri görmediğini söyledi.

Dashwood kadınları yeniden mutfakta buluştu. "Bu dairenin tavan arası var mı?" diye sordu Marianne. "Margaret gizli saklı yerleri keşfetmeyi sever."

"Bilmiyorum, belki," dedi Elinor. "Ama saatlerdir ortada yok."

"En son ne zaman gördün?"

Elinor hafızasını yokladı. "Mutfakta çalışıyordum. Siz çıktıktan hemen sonra birkaç dakika konuştuk. Sonra ben günlüğü okumaya daldım. O da gitti..."

"Elinor! Kardeşinin evden çıkmasına nasıl izin verirsin?"

Elinor annesinin onu paylamasından nefret ederdi. "Hayır! Evden değil, sadece mutfaktan çıktı. Çünkü sonra yine mutfığa uğradı. Ona tehlikeli maddelerle çalıştığımı ve beni yalnız bırakmasını söyledim."

"O ne dedi?" diye sordu Marianne.

Elinor gözlerini kapayıp hatırlamaya çalıştı. Margaret bir şey söylemişti, bundan emindi. Neden dikkat etmemişti? Kardeşinin kelimelerini değil de, yalnızca gür sesini hatırlıyordu. Rahat çalışabilmek için onu başından savmıştı.

Sahi ne sormuştu Margaret?

"Özür dilerim." Gözleri dolu dolu oldu. "Hatırlamıyorum."

Bayan Dashwood ayılıp bayılmak yerine sırtını dikleştirdi. "Dağılıp onu arayacağız ve yardıma ihtiyacımız var. Hannah evden çıkacak halde değil ve belli ki biri bu aileye zarar vermek istiyor. Marianne, Margaret'ın dönmesi ihtimaline karşı

Ben burada kal. Gözünü kapıdan ayırma. Ben sokaktaki bütün kapıları çalıp bir şey gören var mı diye soracağım. Elinor, abime haber ver. Arabasına da, bağlantılarına ihtiyacımız olabilir.”

Elinor annesiyle tartışmadı. Pelerinini alıp derhal yola çıktı. Adımlarını kalp atışlarına uydurarak yürüdü. Margaret’ın ne söylediğine neden dikkat etmemişti? Annesi de, Marianne de onu suçlamamıştı ama bütün suç Elinor’daydı. Normal şartlarda kırk beş dakikalık yürüme mesafesindeki eski evine yaklaşık yirmi dakika sonra vardığında dalağı şişmiş, biraz terlemiş ve nefes nefese kalmıştı.

Bir deniz feneri gibi parlayan eski evi o kadar tanıdık ve güvenli görünüyordu ki Elinor basamakları çıkıp sokak kapısını yumrukladığında birden umuda kapıldı. Belki Margaret eski mobilyalarını, kitaplarını ve gizlenme yerlerini özleyerek buraya gelmişti. Belki de Elinor’a eski evlerini ziyaret edeceğini söylemişti.

Gelgelelim kapıyı tanımadığı bir uşak açıp da ona ruhsuz gözlerle baktığında boşuna ümitlendiğini anladı. “Buyurun?”

Elinor adamın sesindeki külçümsemeyi duymazdan geldi. “Ben, Bayan Elinor Dashwood. Bay Dashwood’un kız kardeşiyim. Kendisi evde mi?”

Uşak cevap vermek yerine içeri girebilmesi için kenara çekildi. Elinor eve adımı atar atmaz durumu açıklamaya koyuldu. “Acil bir mesele var. Bir ulak yollayarak vakit kaybedemezdik. Abim çalışma odasında mı? Ah, hatırladım. Fanny orayı dekore ettirdi ve artık çalışma odası değil.

Eskiden burada oturuyorduk, ama artık hangi odanın ne amaçla kullanıldığını bilmiyorum. Yolu gösterirseniz...”

“Burada bekleyin, küçük hanım,” dedi uşak ve topukları üzerinde döndü. Elinor bir an arkasından bakakaldı, ama sonra peşinden gitti. Evi oda oda araması gerekse bile bunu yapacaktı.

Yeni dekore edilmiş oturma odasına daldığında elinde çay tepsisi olan bir hizmetçi korkuyla sıçradı. Az kalsın tepsiyi deviriyordu. Neyse ki son anda durumu toparladı.

“Aman Tanrım! Elinor?” Fanny’nin sesinin odada çınlamasıyla herkes suspus oldu.

Elinor aydınlık ve gürültülü odanın birden sessizleşmesi üzerine gözlerini kırptırdı. Fanny kaşlarını çatmış, ona bakıyordu. Bayan Farrows şöminenin önündeki koltuğundan onu sert bakışlarla izliyordu. Abisinin suratında onu tanıması gibi tuhaf bir ifade vardı. Edward’ın kaygılı bakışlarıyla karşılaştığında Elinor’un yüzü biraz daha kızardı. Dahası Edward’ın yanında Lucy Steele de vardı.

Elinor bir akşam yemeği davetinin üzerine gelmişti anlaşılan.

O telaşı arasında bile Lucy’nin tuhaf ifadesi dikkatini çekti. Gülümsüyordu ama Elinor’un gelmesine hiç de sevinmemiş gibiydi. Sanki oradakiler onu eğlendirmek için toplanmıştı. Bir piyes oynanıyordu ve Elinor da hikayenin kötü sürpriziydi.

“Özür dilerim,” diye inledi. Kime bakacağını şaşırmıştı. “Margaret burada mı?”

Fanny kaşlarını kaldırdı. “Tanrı aşkına, Margaret neden burada olsun?”

Elinor beş yaşında bir çocuk gibi anlamsız işaretlerle kendini ifade etmeye çalıştı. İlk anda fark edememişti ama Bayan Jennings bile oradaydı. “Yok, bu odada olmadığını görüyorum, ama evde bir yerlerde olabilir mi?”

Edward ayağa kalktı. “Mesele nedir?”

“Margaret kayıp.” Boğazı düğümlendiği için sesi boğuk çıkmıştı. “Saatlerdir ortada yok. En son öğleden sonra gördüm.”

“Emin misiniz?” diye sordu John. Diğerleri Elinor’un söyledikleriyle hiç oralı olmamıştı.

“Evet. Her yeri aradık. Bir ihtimal buraya geldiğini düşündüm.”

Fanny kibar bir hanıma yakışmayacak şekilde homurdandı. “Gördüğün gibi burada değil.”

Fanny’nin, Margaret’ın sanki çok samimilermiş gibi kapıyı çalıp içeri girebileceğini düşünmesi Elinor’u öfkelen-dirmişti. Dashwood kız kardeşleri sevmek zorunda değildi. Onları yemeğe davet etmek gibi bir zorunluluğu da yoktu. Ama eğer içlerinden biri kayıpsa, hele ki bu en küçük Dashwood’sa, hiç olmazsa biraz ilgili görünebilirdi!

“Margaret bir yerlere saklanmayı sever,” dedi. Akıtamadığı gözyaşları gözlerine baskı yapıyordu. “Bu evi herkesten daha iyi biliyor. Belki de eski evini özledi ve kimseye görünmeden içeri girip bir yere saklandı. Onu aramalıyız.”

“En azından hizmetçiler etrafa baksın,” dedi Edward. Elinor önceki gece yaşananlardan sonra onunla göz göze gelmeye cesaret edemedi.

“Gerçekten anlayamıyorum,” diye iç çekti Fanny bıkkın bir sesle. “Sen şu olanlara bir anlam verebiliyor musun, John?”

John onu duymazdan geldi. “Hangi deliğe girdiyse yakında çıkar. Elbet karnı acıkacak. Ya da susayacak.”

Elinor bunun üzerine bir duygu seline kapıldı. Başta hissettiklerini tanımlayamadı, ama sonra son bir aydır, hatta yıllardır içinde tutmaya çalıştığı bütün öfkenin yavaşça serbest kaldığını fark etti. Fanny’nin bencilliği ve onlara karşı saygısızlığına daha fazla tahammül edemeyecekti. John’un da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Babasının yasını tutarlarken karısını karşısına almaktan çekinerek resmen onları kapı dışarı etmişti. Elinor bildiği tek yuvanın güvenli ortamından ayrılmakla kalmayıp alışık olmadığı bir hayata zorlanmıştı. Evi ve konumuyla birlikte umutlarını ve hayallerini de yitirmişti. Üstüne üstlük şimdi onlara en çok ihtiyacı olduğunda Fanny yine onu yok sayıyordu. Elinor’un içinde öyle yakıcı bir öfke vardı ki kulakları uğuldamaya başlamıştı.

Margaret kaybolmasaydı, biri önceki gece gizlice evlerine girmeseydi, bu duygu fırtınasını dindirebilirdi belki. Kalp yarasını nazik bir gülümsemenin ardına gizleyebilirdi. Ama yaşadığı panik ona insanların yanında nasıl davranması gerektiğini tamamen unutturdu.

“Sizin neyiniz var?” diye bağırdı. “Buraya kardeşimi aramaya geldim. On bir yaşındaki kız kardeşim kayıp! Margaret *senin de* kardeşin, John. En azından yardım edebilirsin.”

“Olayı büyütme,” dedi Fanny ukalaca. “Saklanmayı sevdiğini kendin söyledin.”

“Bulununca cezalandırılmalı,” diye lafa karıştı Bayan Farrow. “Akşam yemek yemeden yatsın. On kere de kırbaçladın mı, bak bir daha yapıyor mu?”

Elinor kulaklarına inanamıyordu. “John?” diye inledi.

“Ben... Şey...” John bir karısına bir Elinor’a baktı. “Belki de piyeyi deve yapıyoruz. Önce biraz beklesek?”

Elinor onun mantıklı bir cevabı hak etmediğine karar verdi. “Doğru ya. Bizim evi aramadan soluğu burada aldım. İyisi mi ben gidip yatağımın altına bakayım!”

Bu alaycı sözler odada bir çay partisinde birinin gaz çıkarması gibi nahoş bir etki yarattı. Hepsi gerginliğin farkındaydı, ama buna değinmek yerine başlarını çevirip başka başka taraflara bakmayı yeğlediler.

Edward dışında. “Küçük bir kız kayıp,” dedi. “Bence bunu hafife alamayız.”

“Otur yerine, Edward,” dedi annesi sertçe. Ama Edward, Lucy Steele kolundan çekince bile oturmadı.

“Evinizi aradığınızdan eminim,” dedi Fanny. “Beni yanlış anlama, ama şehrin en iyi muhitlerinden birinde oturmuyorsunuz ve...”

Bu kadarı fazlaydı.

“Evet, oturmuyoruz, çünkü bizi evimizden kovdun,” dedi Elinor. Herkesin bilip de dile getirmediği bir şeyi söylemek içini ferahlatmıştı. “Bunu yapmaya hakkınız vardı, ama kanunların sizden yana olması doğru davrandığınız anlamına gelmez. Eskiden de bizden hoşlanmadığınızı düşünürdüm ve ne yazık ki haklı çıktım. Eğer böyle bir durumda bile bize

destek olmazsanız bir daha da hiç zahmet etmeyin, çünkü sizi reddederiz. Hepinizi reddederiz.”

Elinor bakışlarıyla abisini oturduğu yere mıhladı ve John gözlerini kaçırmaya çalıştı. Ama sonra yeniden ona baktığında donup kaldı. “Babam şu yaptıklarını görse senden utanırdı, John,” dedi Elinor, aklına gelen en zalimce şeyi söyleyerek. Sonra hışımla arkasını döndü ve odadan çıktı.

Edward’ın arkasından “Elinor, dur...” diye seslendiğini duydu. Ama annesiyle Fanny hemen ona engel oldu ve Elinor, Lucy Steele’in de söze karıştığını duyunca orada daha fazla oyalanmadı. Ne Fanny’nin çirkeflliğini, ne abisinin acizliğini ne de Edward’ın davranışlarıyla arkasını dolduramadığı boş iyi niyet gösterilerini düşünecek haldeydi. O odadaki herkes onu yarı yolda bırakmıştı ve her zamanki gibi yine tek başınaydı.

Kapıda uşakla konuşmak için duraksadı. “Hizmetliler on bir yaşındaki kız kardeşimi bulursa Barton Sokağı, 36 numaraya haber gönderin, lütfen. Kahverengi, kıvrıcık saçları var. Kütüphanede ya da tavan arasında saklanıyor olabilir.”

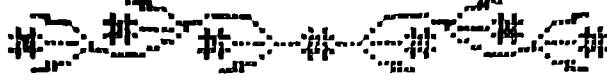
Uşak gözlerini kırptırdı ve başını salladı. “Kimseye fark ettirmeden bir hizmetçiyle haber gönderirim.”

“Teşekkür ederim.” Bu ufacık iyilik bile gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine neden oldu. Elinor o evde daha fazla kalamazdı.

Kendini her zamankinden de yalnız hissederek geceye karıştı.

ON YEDİ

Dashwood kardeşler bir sıçanın izini sürüyor.

MARIANNE. Sör John'un ona verdiği listede babasının el yazısıyla yazılmış *Willoughby* ismini gördüğünden beri kendinde değildi. Kalbi bile atmıyordu sanki.

Willoughby'nin öpücüklerinin hatırası şimdi içini yakıyor, gülümsemesini gözünde canlandırıldığında kendini hasta hissediyordu. Elinor'la annesinin geri dönmesini beklerken her bir bakışını, her bir kelimesini ve ona dair beslediği bütün umutları defalarca düşünecek zamanı olmuştu. Yerinden kalkıp hole gitmeye bile gücü yoktu. Merdivenlere çökmüş Willoughby'ye bu kadar kolay kapıldığı için kendini suçluyordu. Üç beş günde ona deli divane olmuştu. En korkuncu da akıllı geçinirken birine aldanmaktı. Hayır, en korkuncu hayal kırıklığıydı.

Marianne masallardaki gibi bir aşk yaşamayı ne çok istemişti.

Kapının iki kere tıklatılmasıyla yerinden fırladı. "Evet?" diye sordu sabırsızca ablasına.

“Kimse gelmiyor,” dedi Elinor boğuk bir sesle.

“Ne demek o?”

“John bize yardım etmeyecek. Fanny engel oldu.” Elinor bir yabancı gibi bambaşka, kesik kesik konuşuyordu. Marianne onun ne kadar öfkeli olduğunu anlamakta gecikmedi.

“Aşağılık herif.”

Elinor onu uyarmak yerine başını salladı. “Hem de nasıl.”

Marianne bir kez daha merdivene oturdu. “Ne yapacağız, Elinor? Margaret kaçırıldı mı, kendi mi kaçtı, Willoughby’nin ya da babamın ölümünün bununla ilgisi var mı, hiçbirini bilmiyoruz! İyice aklım karıştı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ahhh!”

“Derin bir nefes al ve içinde tut,” dedi Elinor. “Üç kadar say ve bırak.”

Marianne soluk soluğa kaldığını fark etti. Elinor’un sesi onunla başka bir odadan konuşuyormuş gibi boğuk geliyordu. Her zaman gerçekleri, kendi düşüncelerini ve fikirlerini kolayca tahlil ederdi. Kararsızlık çektiği pek görülmezdi. Ama şimdi tutunduğu her dal kırılıveriyordu. İnsan baygınlık geçirirken böyle mi hissediyordu acaba? Yalnızca balolarda hoşlandıkları beyefendinin ilgisini çekmek isteyen genç kızların bayıldığını sanırdı.

Kafasının içini kaplayan sisin arasında Elinor’un sesini duydu. “Nefes al, üçe kadar say ve bırak.” Ablası aynı cümleyi defalarca tekrarlarken Marianne, *Babamın nefesi sonsuza dek kesilmişken ben neden nefes alayım, diye düşündü. Margaret ölü mü diri mi, onu bile bilmiyoruz.*

Marianne durmadan araya giren kaygılarına rağmen ablasının sesinin yatıştırıcı ritmine odaklandı ve nefesini onun sesine uydurduğunu fark etti. Elinor'un elini sıkıca tuttuğunu hissedebiliyordu. Altındaki sert tahtaları ve holün loş ışığını. Bakışları halıya, mum ışığına ve bu saatte sürgülü olması gereken kapıya kaydı. Holdeki küçük, mahzun görünümlü sehpa da annesinin eldivenleri iki boynu bükük kuş gibi duruyordu. Bir zamanlar Dashwoodlar'ın holündeki sehpa, davetiyeler ve kartlarla dolu olurdu. Stewart onları annesine getirirdi ve...

Bir dakika. Holdeki sehpa boştu.

"Elinor," dedi ona nefes egzersizi yaptıran ablasını korkutacak kadar yüksek bir sesle. "Biz dışarıdayken Willoughby uğradı mı?"

Elinor tek kaşını kaldırdı. "Tek derdimiz bu mu?"

"Evet! Uğradı mı?"

"Hayır," dedi Elinor başını iki yana sallayarak. Sonra ona anlayışla baktı. "Willoughby'yi beyaz atlı prensin sandığını biliyorum. Ama onu unutmalısın, Marianne. Babam onu soruşturmuşsa..."

"Hepsini biliyorum," diye sözünü kesti kardeşi. "Ama holdeki sehpa ona onun için bir not bırakmıştım. Hatta sana ve Margaret'a da söyledim. Willoughby uğrarsa verirsiniz dedim."

Elinor nihayet nereye varmaya çalıştığını anladı. "Willoughby bize uğradı ve Margaret onu içeri aldı. Sence böyle mi oldu?"

"Gayet mümkün. Ona tanıdığı insanlara kapıyı açabileceğini söyledik. Willoughby'e notu verdi ve..."

“Willoughby onu kaçırdı. İyi de olay çıkarırdı. Margaret’i tanımıyor musun?”

“Doğru,” diye hak verdi Marianne. “Her halükarda bir ipucu yakaladık. Margaret’in ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi yoksa bile Willoughby bize hesap vermeli.”

Ayağa fırlayıp pelerini aldı. “Evet? Geliyor musun?”

Elinor kardeşinin peşine takıldı. “Nereye gidiyoruz?”

“Margaret’i evine götürmez. Babamın araştırdığı şu özel kulübe bakmalıyız.” Marianne babasının Sör John’a verdiği listedeki bütün isimleri tek tek not ettiği kağıdı çıkardı.

Sokak kapısını açtığında annesi ön basamakları çıkıyordu. “Bir haber var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Marianne, “ama Willoughby’yle olabileceğini düşünüyoruz. Sör John’u yanma al ve listedeki son adreste buluşalım. Adler Sokağı’ndaki, Grey’s’te.”

“Adler Sokağı, Grey’s,” diye yineledi Bayan Dashwood. “Neresi orası? Margaret neden...”

“Güven bize,” dedi Elinor ve annesine sıkıca sarıldıktan sonra Marianne’in peşinden koştu.

İşaret ettikleri üçüncü araba önlerinde durdu ve alelacele bindiklerinde Marianne, “Adler Sokağı, lütfen,” dedi.

“Adler’da nereye gideceksiniz?” diye seslendi arabacı.

Marianne bu bilgiyi verip vermemek konusunda emin olmadı. “Hele bir gidelim söyleriz,” diye geçiştirdi.

Atlar koşmaya başlayıp da araba hızlandığında iki kız gergin bir sessizliğe gömüldü. Adler Sokağı’na girdiklerinde, Marianne camdan başını uzatıp Grey’s denen kulübe bakındı.

Ama özel bir kulübün kapısına tabela asmayabilirlerdi. Sonunda arabacıya, “Burada inebiliriz!” diye seslendi. Elinor adama parasını verdi ve arabacı fazladan bahşiş alamadığına bozulduğu için söylene söylene gitti. Marianne’le Elinor karanlık sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. Gündüzleri muhtemelen saygıdeğer bir sokaktı, ama karanlıkta ve tanımadıkları bir muhitte her kuytu köşeden üzerlerine bir şey atlayıverecek gibi geliyordu.

“Kapı numarasını bilmiyor muyuz?” diye sordu Elinor.

“Hayır,” dedi Marianne. Çevresine bakınarak ne tarafa gideceklerine karar vermeye çalıştı. “Aramaktan başka çare yok,” diye ekledi. “Saygın görünümlü, ama hemen göze çarpmayacak bir yer olmalı. Bir evin çok yakınında da olamaz. Kapımda daha çok at pisliği olan bir yer arıyoruz.”

“Ne?” diye sordu Elinor şaşkınlıkla.

“Atlarla arabaların sık sık uğradığı, ama fazla kalmadığının işareti.” Marianne sağa doğru yürüdü. “Hadi.”

Marianne belli etmese de her adımda umudunu biraz daha kaybediyordu. Babası neden kapı numarasını yazmamıştı? Önemli olduğunu düşünmediği için miydi? Yoksa bir erkek olduğu için kulübün yerini onlardan daha kolay mı bulmuştu? Belki de Grey’s o kadar ünlü bir yerdi ki arabacıya nereye gideceğini söylemek zorunda bile kalmamış ve Adler Sokağı demesi yetmişti. Ayrıca...

“Marianne,” diye fısıldadı Elinor. “Şurası olabilir mi?”

Bir adamın, önünde atının dizginlerini çektiği, ilerideki küçük ve zarif taş yapıyı işaret etti. Bir oğlan koşup atı alırken

adam kapıyı çaldı. Marianne uzaktan kapıyı kimin açtığını göremedi. Adam onunla üç beş kelime etti ve içeri girdi.

“Bravo,” dedi Marianne. “Şimdi içeri girmenin bir yolunu bulmalıyız. Bizi kapıdan almazlar.”

“Ya Margaret orada değilse?”

“Willoughby’yi buluruz. Ya da onun yerini bilen birini.” Marianne amacına odaklandığında daha kararlı biri olup çıkmıştı. *Seyis yamağı*, diye düşündü. Belki ağzından laf alabilirdi. Hatta ona rüşvet verebilirdi. “Bir şilinin var mı?”

“Neden?”

“Bilgi ucuz bir şey değil.”

“İyi, ama son param bu,” dedi Elinor çantasını açarken.

Kardeşine bir şilini henüz vermişti ki, ikisini de yerinden sıçratan bir ses duyular. Biri ıslık çalmıştı ve ses çok yakından gelmişti. Marianne sağına ve solundaki gölgelerin arasına baktı. “Kim var orada?” diye seslendi alçak sesle.

İki dükkanın arasından isteksiz bir ıslık daha geldi ve biri bıkkınlıkla iç çekti. Marianne sesi tanıdığı anda Margaret gölgelerin arasından çıktı.

“Ne işiniz var burada?” diye sordu suçlar gibi.

“Margaret!” diye çığlığı bastı Elinor ve kardeşini kuçaklamak için atıldı. Marianne iki kızı sertçe gölgelerin arasına doğru itti.

“Endişeden deliye döndük,” diye azarladı Elinor, Margaret’ı. Bir yandan da yaralı mı diye sağını solunu yokluyordu. “Buralara kadar nasıl geldin? Ya başına bir iş gelseydi?”

“Bütün önlemlerimi aldım.” Margaret gururla cebinden yumruk kadar bir cisim çıkardı.

Marianne bir balmumu topağına benzeyen cismin ne olduğunu fark edince kardeşine hayretle baktı. “Elinor’un senin için yaptığı sis bombası değil mi bu?”

“Başım derde girerse yakıp o kargaşada ortadan kaybolabileceğimi düşündüm.”

Marianne dayanamayıp güldü. Küçük kardeşinin muhtemel saldırganlarına sis bombasıyla karşı koyma fikri komiğine gitmişti. Ama Elinor ikisine de ateş püsküren gözlerle baktı.

“Fitolini nasıl yakacaktın? Yanına çakmaktaşı da aldın mı?”

Margaret’in çokbilmişliği yerini utanca bıraktı. “Tüh.”

“Tüh ya!” diye homurdandı Elinor. “Nereye gideceğini bize neden söylemedin?”

“Sana *Willoughby* geldi, dedim. İyi, iyi, dedin.”

“Ah,” diye inledi Elinor.

“*Biraz garip davranıyor*, dedim. Sen yine İyi, iyi, dedin.”

“Aklımın başka yerde olduğunu biliyordun.”

Margaret buna cevap vermek yerine, “Ona Marianne’in notunu verdim,” dedi. “Bembeyaz kesildi. *Hasta mısın?* diye sorduğumda *Hayır, ama gitmeliyim*, dedi. Ben de onu takip etmeye karar verdim.”

“Kimseye haber vermeden nasıl yaparsın?” Elinor öfke-den sesine hakim olamamıştı. “Başına kötü bir şey gelebilirdi. Seni nerede arayacağımızı şaşırdık.”

“Bir not bıraktım,” dedi Margaret kaşlarını çatıp ablasının elinden kurtularak. “Willoughby’e sizin gittiğiniz yerin

adresini bulabileceğimi söyleyip yukarı koştum. Alclaccele bir not yazdım ve gevşek parkenin altına, kitap taslağımın yanına koydum. Sonra aşağı indim ve Willoughby'ye adresi bulamadığımı söyledim. Oflaya puflaya gitti. Ben de onu takip ettim."

"Ah, bravo," dedi Marianne. "Biri bana not bırakmış mı diye ilk parkenin altına bakarım zaten. Ya sen, Elinor?"

"Tabii, ilk oraya koşarım," diye alay etti Elinor.

"Ama bakmalıydınız," diye çıkıştı Margaret ablalarına. Ona karşı birlik olmalarına bozulmuştu.

"Yürü," dedi Elinor el çırparak. "Annem gelene kadar kösedeki sokak lambasının altında bekleyeceğiz."

"Annem *buraya mı* geliyor?" Elinor onu çekiştirmeye çalıştığı anda Margaret yerinden kıpırdamadı.

"Sör John'un arabasıyla bizi almaya gelecek."

"Notumu almadıysanız beni nasıl buldunuz? Ben bile nereye gittiğimi bilmiyordum."

Elinor'la Marianne birbirine baktı. "Sonra anlatırız," dedi Marianne.

"Ama Willoughby şu binada!" Margaret, Grey's olduğundan şüphelendikleri taş yapıyı işaret etti. "Çok tuhaf davranıyordu, Marianne. Bana babamın ölümüyle ilgili soruşturmanızın nasıl gittiğini ve senin nerede olduğunu sordu. Bunun onu ilgilendirmediğini söyledim. *Ablam isteseydi sana söylerdi*, diye payla-dım onu. Bana edepsiz yumurcağın teki olduğumu ve yol yor-dam öğrenmem için bir zarafet okuluna yollanmam gerektiğini söyledi. Onunla evlenirsen senden sonsuza dek nefret ederim."

“Kimsenin Willoughby’yle evleneceği yok,” diye tısladı Marianne öfkeyle. “Pis sıçan!”

“Benim hikayemde Lord Huckleberry, Leydi Cccelia’nın fidyesini ödemek için onu kaçıran kötü adamlarla buluşmaya gittiğinde Daisy Jones onu takip ediyor. Ben de birini takip etmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Arabasının arkasına tutundum ve beni fark etmedi bile. Yavaşladığında aşağı atladım, ama seyis yamağı beni gördü ve bana tükürdü! Saatlerdir buradayım. Willoughby hiç dışarı çıkmadı. Açlıktan midem zil çalıyor.”

Marianne resmen köpürüyordu. Willoughby’nin babasının ölümüyle ilgisi varsa onu kendi elleriyle öldürecek. Henüz nasıl yapacağını planlamamıştı ama Marianne Dashwood’u kazıklamaya kalkışan hiç kimse bunun bedelini ödmeden elinden kurtulamazdı.

“Seni aradığımız için hiçbirimiz akşam yemeği yemedik,” dedi Elinor. “Onun için biz de açız.” Margaret’ı sokak lambasının altına götürürken Marianne’in dalgın gözlerle binayı izlediğini fark etti. “Seni eve götüreceğiz ve... Marianne?”

Ama Marianne uslu bir kız gibi bir köşede beklemeyecekti. Kararlı adımlarla kulübe yönelmişti.

“Marianne, dur!” diye seslendi Elinor arkasından. “Önce eve dönelim ve ne yapacağımıza karar verelim!”

“Hayır,” derken sesi kendi kulaklarına bile yabancı geldi. “Bu iş burada bitecek.”

Kardeşlerini bırakıp doğruca Grey’s’in kapısına doğru yürüdü.

ON SEKİZ

Dashwood kardeşler istemeden ortalığı karıştırıyor.

“NE BEKLİYORUZ?” diye sordu Margaret. “Peşinden gidelim!”

Ama Elinor taş kesilmişti. *Kararsızlık İçinde Kıvranan Genç Hanımefendi* isimli bir heykelden farksızdı. Aslında Margaret’ı eve götürmek ve sağ salim yatağına yatırmak istiyordu. Ama Marianne de onun kardeşiydi. Elinor, onu Margaret kadar kolay yola getirememenin pişmanlığını duyuyordu.

“Yürüsene,” diyeretti Margaret koluna asılarak.

“Belki de şeyi beklemeliyiz...” Sör John’un arabasının tam o sırada mucizevi şekilde köşeyi dönmesini bekler gibi etrafına bakındı. O zaman Margaret’ı ona emanet edebilir ve gönül rahatlığıyla Marianne’in peşinden gidebilirdi. Ama şimdi ya kardeşlerinden birini kaderine terk edecekti ya da hepsini birden tehlikeye atacaktı.

Sonra babasını düşündü. *Dashwoodlar beceriklidir*, derdi.

İçeride bir tehlikeyle karşılaşılırsa bir yolunu bulup oradan sıvışabileceklerini umdu.

Marianne'in kapıyı çaldığını ve bir adamın onu beklermiş gibi anında kapıyı açtığını gördü. Ne konuştuklarını duyamadı ama Marianne içeri doğru bir adım attığında adam ona engel olmaya çalıştı. Gelgelclim Marianne'in yeteneklerini yabana atıyordu. Marianne sola doğru bir hamle yaptı ve son anda sağa sıçrayıp adamın kolunun altından kulübe daldı. Bu sırada Elinor'la Margaret binanın önündeki basamaklara ulaşmıştı ve kapıdaki adam gecenin bir vakti karşısına çıkan üç kızın sebep olduğu şaşkınlıkla yana çekildi.

Elinor, Margaret'ın elini tuttu, çünkü erkeklere özel bir kulübe küçük kardeşiyle birlikte izinsiz girmesinden daha da beteri onu orada kaybetmesi olurdu. "Marianne!" diye tısladı en otoriter sesiyle. Marianne on adım kadar önlerindeydi.

Kapının ardındaki giriş salonunun duvarları koyu yeşil duvar kağıdıyla kaplı ve yabancı diyarların betimlendiği yağlıboya tablolarla süslüydü. Elinor onlardaki kumsalları, sık ormanları ve büyük yapraklı bitki örtüsünü kitaplarda gördüğü İngiliz kıyılarıyla bağdaştıramadı. Aslında tablolara daha yakından bakmak isterdi, ama Marianne yürümeye devam ediyordu. Elinor'la Margaret onun ardından büyük bir sigara odasına girdi. Sağda beyaz eldivenli barmenlerin servis yaptığı bir bar vardı ve odanın geri kalanı rahat koltuklar, oyun ve bilardo masalarıyla döşenmişti. Havada ağır bir tütün kokusu vardı. Ve içerisi başka bir şey daha kokuyordu... Elinor gayriihtiyari burnunu kırıstırdı ama kokuyu hiçbir şeye benzetemedi.

"Marianne," diye fısıldadı kardeşine yetiştğinde. "Burada olmamalıyız."

Elinor etrafındaki her yaştan erkeğe dehşetle baktı. Hepsi kalburüstü insanlardı. Birkaçının siması tanıdık geldi. Bazıları annesinin ahbablarının kocalarıydı. Ama hiç kimseye gözünü dikip uzun uzun bakmamaya çalıştı. Öte yandan Marianne fütursuzca odaya göz gezdiriyor, belli ki Willoughby'yi arıyordu. Elinor genç adamın orada olduğunu umdu. Kardeşinin başka türlü eve dönmeye yanaşacağı yoktu zira.

Onu bulursa ne olacaktı peki?

Birden sollarında bir kadın belirdi. Uzun boylu, sarışın ve sert yüz hatlarına rağmen çok güzeldi. Dudakları nazlı bir gülümsemeyle aralandı, ama yeşil gözlerinde soğuk ve mesafeli bir ifade vardı. Örümcek ağı gibi incecik bir dantel ve incilerle süslü, kurşuni gri bir balo elbisesi giymişti.

“Hanımlar,” dedi imalı bir sesle. “Burayı kimden duydu-nuz bilmiyorum, ama davetiyesi olmayan kimseyi içeri alamıyoruz.”

“Uzun kalmayacağız,” dedi Marianne kadının suratına bile bakmadan.

Sarışın kadın onun tam önüne dikildi. “Yine de aradığınızı bulmanıza yardım edebilirim. Siz küçük hanımlarla memnuniyetle tanışmak isteyebilecek bazı beyefendiler tanıyorum.”

Elinor bu işten hiç hoşlanmamıştı. “Marianne,” dedi bir kez daha şansını deneyerek. “Hadi, gidelim.”

“Willoughby?” diye seslendi Marianne birden. Yakınlardaki birkaç bey dönüp onlara baktı.

Elinor sarışın kadının sağ eliyle arkalarındaki birine belli belirsiz bir işaret yaptığını fark etti. Başını çevirdiğinde ceketleri

üzerlerine küçük gelen, çam yarması gibi iki adamın hızla onlara yaklaştığını gördü. “Marianne, gitmek zorundayız!” diye inledi.

Elinor kardeşinin koluna yapıştı ama Marianne, Willoughby’nin ismini haykırmaya devam ediyordu. Etrafındaki hiç kimsenin ve hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. O kahrolası adamı bulmayı aklına koymuştu bir kere. Elinor, Willoughby’yi tüm sebep oldukları için tokatlamak isteğiyle dolup taşıyordu doğrusu.

Marianne öne doğru bir hamle yaptığında Elinor iki kardeşini de sıkıca tuttuğu için dengesini kaybetti ve sendeledi. Marianne omzunu silkerek onun elinden kurtulmaya çalıştı, ama Elinor, Margaret’ı da beraberinde sürükleyerek Marianne’in peşinden gitti. Sarışın kadının yanından geçtiler ve Marianne odasının arkasındaki bir koltuğa doğru yürüdü. Şaşkına dönen Willoughby yavaşça yerinden doğruldu.

“Marianne!” diye bağırdı. “Bayan Dashwood, Bayan Margaret. Burada ne işiniz var?”

“Bunu ben de merak ediyorum,” dedi sarışın kadın peşlerinden gelerek. Herkes onlara bakıyordu ve Elinor’un yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Seni takip ettik,” dedi Marianne. O kadar öfkeliydi ki bu cümleyi tükürükler saçarak söylemişti. “Daha doğrusu, kız kardeşim takip etmiş.”

Birkaç kişi kıkırdadı. Kim bilir haklarında neler düşünüyorlardı?

“Ah,” diye inledi Willoughby ama gerisini getirmedi.

“Sana birkaç sorum var,” dedi Marianne. “Bizimle gelir misin?”

Bir adam ıslık çalınca Elinor az kalsın olduğu yere yığılıverecekti.

“Ama daha şeyim bitmedi...” Willoughby masadaki pipoyu gösterdi.

“Boş ver şimdi onu,” diye tısladı Marianne.

“Gitme vakti geldi, hanımlar,” dedi sarışın kadın.

Willoughby pişkince sıırttı. “Marianne, bana kızma. Öfke son derece... gereksiz bir duygu.”

Elinor ilk kez ona alıcı gözüyle baktı. İçki mi içmişti? Gözleri yarı kapalıydı ve kardeşine aptal bir aşık gibi yılışık bir gülümsemeyle bakıyordu. Aslına bakılırsa, bu durum onu pek eğlendiriyor gibiydi.

“Sakin bana ne hissedeceğimi söylemeye kalkışma! Önce bana hesap vereceksin!” Marianne ona doğru atıldığında Elinor araya girdi.

“Marianne, aşkım. Bana istediğini sorabilirsin.”

“Nereden aşkın oluyorum ben senin?” Marianne bir silkinişte Elinor’un elinden kurtuldu. Willoughby’nin üzerine yürüdü. “Yoksa sarhoş musun?”

Bununla birlikte herkes bıyık altından güldü.

“Sarhoş mu? Hayır, Marianne. Sarhoştan da beterim. Bulutlarda uçuyorum.”

“Ne içtin sen?”

Elinor utancını bir kenara bırakarak odadakilere baktı. Katıldığı balolardaki sigara odalarına hiç girmediği için kıyaslama

şansı yoktu. Ama içerideki erkeklerin çoğu koltuklarında kaykılmış içkilerini yudumluyordu. Birkaç iskambil oyunu dönüyordu ve birkaç kişi de bilardo oynuyordu. Gelgelelim kulüpteki insanlar gecenin başında değil de sonundaymış gibi bitkin ve uykulu görünüyordu. En yakınlarındaki adam kehribar rengi bir sıvıyla dolu, bodur ve şişman bir şişeyi göğsüne bastırmıştı. Bakışlarının Dashwood kardeşlere odaklanması normalden birkaç saniye uzun sürdü.

“Afyon ruhunun verdiği sarhoşluğu kastediyor,” dedi Elinor, Marianne’e. Bütün parçalar yerli yerine oturmaya başlamıştı. Babaları buraya Middletonlar’ın oğlunu aramaya gelmişti ve Willoughby’yle görüşmüştü çünkü o da afyon kullanıyordu.

“Ne?” diye sordu Marianne.

“Hiç tattın mı?” Willoughby kolunu Marianne’in omzuna doladı. “Bir ara denemelisin.”

“Buraya ne sıklıkta geliyorsun?”

“Dert edilecek kadar değil. Haftada yalnızca birkaç akşam.”

Marianne ondan kurtulmaya çalıştı, ama Willoughby ona bütün ağırlığıyla yaslanmıştı. “Babamı tanıyor musun? Hiç karşılaştınız mı?”

Bu soru Willoughby’yi şaşırttı. Gülümsemekten vazgeçip tuhaf bir ifadeyle suratını buruşturdu. “Korkarım ki hayır.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Marianne alayla. “Çok enteresan, çünkü bu kulübe geldiğinden eminim ve senin adını not etmiş.”

Afyon ruhu Willoughby'nin gerçekleri inkar etmesine engel oluyordu. Rahat tavırlarından eser kalmadı, elini kolunu nereye koyacağını bilemeyen, huzursuz ve sinirli biri olup çıktı. Elinor bile yalan söylediğini anladı.

“Belki bir kere görmüşümdür,” diye lafı çevirdi. “Ama hiç tanışmadık.”

“Senin baban kim? Adı ne?” diye sordu gri balo elbiseli kadın sertçe.

Marianne, Elinor’a baktı ve gözleri dehşetle irileşti. Elinor omzunun üzerinden arkasına göz attığında kadının çağırdığı iki iri yarı adamla burun buruna geldi.

Marianne, Willoughby'nin elinden kurtulmak için kıvrandı. Willoughby belli ki kendinde değildi. “Bırak onu!” dedi Elinor korumacı bir tavırla. Willoughby'yi Marianne'in üzerinden almaya çalıştı ama Willoughby ona daha da yaslandı. Sonunda Marianne onu karnından sertçe itti. Bu sırada eli yeleşine takıldı ve Willoughby iki büklüm olurken ceketinden bir şey düştü. Ağır ve dikdörtgen bir şey.

Margaret atılıp onu yerden aldı. Elinor, Marianne'i Willoughby'den uzaklaştırıp dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Bu korkunç yerden bir an önce kurtulmaya can attığı belliydi. Willoughby düştüğü delikte sonsuza dek çürüyebilirdi.

“Elinor!” diye inledi Margaret.

Ablaları aynı anda ona döndü ve Elinor daha Margaret'in elindekinin ne olduğunu bile anlayamadan Marianne'in taş kesilmesiyle irkildi.

Kahverengi bir defterdi bu. Babalarının günlüğüne çok benziyordu.

“Nereden buldun bunu?” diye hesap sordu Marianne.

Willoughby şaşkınlıkla ceketini yokladı. Sonra başını kaldırdı ve defteri kardeşlere kaptırdığını anladı.

“Hay ben böyle işin...” diye homurdandı.

İşte o zaman Marianne, Willoughby’nin burnuna doğru bir yumruk salladı.

Elinor kardeşinin davranışları yüzünden dehşete kapılması gerektiğinin farkındaydı. Ama Marianne’in ustaca savurduğu yumruğu takdir etmişti doğrusu. Willoughby kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadı ve onlara aptal aptal bakmayı sürdürdü. Marianne elini geri çekip bir kere silkeledi ve kimse bir tepki veremedi bu sefer dizini Willoughby’nin bacaklarının arasına geçirdi. Tam da babalarının onlara öğrettiği gibi vurmuştu.

Willoughby yere yığılıp acıyla kıvranmaya ve inlemeye başladı. Elinor, Willoughby’e daha fazla zarar vermemesi için Marianne’in dirseğini kavradı. Sarışın kadının gorillerinin de olaya müdahale etmek için hamle yaptığını görünce gitme vakitlerinin geldiğini anlayarak Marianne’i çekiştirdi. Ne yazık ki geç kalmışlardı ve dev gibi bir adam hızla aralarına daldı. Arbede sırasında Elinor iki kız kardeşinin de elinden kurtulduğunu fark etti. Biri onu sağ tarafından sertçe itti ve Elinor bir koltuğa doğru uçtu. Sonra da kendini yerde buldu. Güç bela doğrulduğunda bacağının koltuğa çarpan yerini ovuşturarak dehşetle etrafına bakındı.

Marianne aynı anda hem Willoughby'le hem de sarışın kadınla ve gorillerinden biriyle kavga ediyordu. Seyirciler de kavgaya katılmıştı ve Marianne avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Sakın kaçırmayın, o bir katil!" Yakınlarındaki iki adam kendi aralarında tartışmaya başladı ve biri yumruğunu yanlarındaki kalabalığa doğru salladı. Bunun üzerine çevresindeki birkaç kişi adama saldırdı. Çok geçmeden kavga büyüdü ve Elinor bu kapışmanın kıyısında donup kaldı. Ne sosyete de geçirdiği zaman ne de tecrübeleri onu böyle bir ana hazırlamıştı. Özel bir erkek kulübünde olay çıkarmışlardı ve Elinor, Marianne'i oradan sağ salim çıkarmak için bir yol düşünemiyordu.

Birden aklına öteki kardeşi geldi. "Margaret!" diye cıyıklamasıyla dikkatleri üzerine çekti. Gorillerden biri ona doğru bir adım attı. Elinor kendini kocaman bir yırtıcının önünde titreyen küçük ve güçsüz bir hayvan gibi hissetti. Neyse ki sonra küçük kardeşinin barın üzerine çıktığını görerek rahatladı. Elini havaya kaldırmış babasının günlüğünü sallıyordu.

Goril üzerine yürümeye devam ediyordu. Elinor teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Lütfen, daha fazla sorun çıksın istemiyorum. Kardeşlerimi alıp gideceğim ve söz veriyorum bir daha bizi görmeyeceksiniz."

"Çok geç," diye homurdandı adam ve üzerine atladı.

Elinor son anda yana sıçramayı akıl etti. Adamın elleri omzuna teğet geçmişti. Elinor kavgacıların kıyısından dolaşıp birbirleriyle itişen bir grup adamın arasından Margaret'a doğru ilerledi. Barmenlerden biri barın arkasında bir şarap kadehini kafasına dikmişti.

“Marianne’i buradan nasıl çıkaracağız?” diye sordu Margaret.

“Bilmiyorum, bir çaresini bulacağım. Sen git...”

“Sizi bırakmam!” dedi küçük kardeşi kararlılıkla.

Elinor tartışmakla vakit kaybetmedi. Sarışın kadının süslü topuzunun dağıldığını ve buklelerinin omuzlarına düştüğünü gördü. Güzelim elbisesi yırtılmıştı. Fedailer Marianne’i kıskıvrak yakalamıştı ama o hâlâ Willoughby’yi tekmelemeye çalışıyordu.

Buradan derhal çıkmalıydılar. Ama önce Marianne’i kurtarmalıydılar. Elinor bunun tek yolunun ortalığını karıştırıp dikkatlerini dağıtmak olduğunu biliyordu. Kargaşa arasında kimseye çaktırmadan sıvışabilirlerdi.

Sonra aklına bunu nasıl yapabileceklerine dair bir fikir geldi.

“Bana şeyi ver...”

Margaret leb demeden leblebiyi anlayarak sis bombasını eline tutuşturdu. Elinor fitil niyetine kullandığı ip parçasını buldu ve etrafta bir mum ya da onu yakabileceği başka bir şey aradı. Bir lambanın yanına koşup camını kaldırdı ve fitili aleve doğru tuttu.

“Sen burada kalıp kapıyı gözle,” dedi Margaret’a. “Ben Marianne’i alacağım. Sesimi duyduğun gibi bağırmaya başla. Birbirimizi bulduğumuzda arkamıza bile bakmadan koşuyoruz. Anlaştık mı?”

Margaret sis bombasının yanan fitiline bakıp sırtıttı. “Sabırsızlanıyorum!”

Elinor suratını buruşturdu ve sis bombasını kavganın ortasına fırlattı. Marianne’in çok yakınına düşmemesi için mesafeyi

iyi ayarlamaya çalışmıştı. Bomba kavgacıların yanında halıya düştü ve Elinor önce fitilin söndüğünü sandı. Bu arada üçüncü bir fedai daha gelmişti ve Marianne'i ayak bileklerinden tuttu. Adamlar onu karga tulumba odanın diğer tarafındaki bir kapıya doğru götürüyordu. Elinor telaşla fırladı. "Marianne!"

Tam o sırada sis bombası patladı.

Tıslayan ve çitirdayan alevler tavana doğru yükseldi ve oda gri, yoğun bir duman bulutuyla kaplandı. Elinor dışında herkes şok içinde bombaya bakıyordu. Elinor kalabalığı ite kaka kardeşine ulaşmayı başardı. Üçüncü fedai onu bıraktığı için Marianne yine ayaklarının üzerindeydi. Odada göz gözü görmüyordu ve insanlar öksürmeye başlamıştı. Bazıları korkuyla bağııyordu. Elinor'un da gözleri yanıyor ve batıyordu, ama kararlılıkla kardeşine doğru ilerlemeye devam etti.

Elinor, Marianne'e ulaştığında durmadı. Sağ kolunu tutan adamla arasına bodoslama daldı. Adam hazırlıksız yakalanarak dengesini kaybetti. Marianne diğer adamın ayağına basıp karnına dirseğini geçirdi.

"Willoughby!" diye bağırdı Elinor'a ama Elinor onun dumandan zehirlenip ölmesini ya da kaçmasını umursamıyordu. Kardeşinin elini tuttu ve onu dumanlarla kaplı odanın kapısına doğru çekti.

"Başını eğ, burada daha fazla kalamayız!"

Eğildiğinde öksürmeye başladı. Aklını başına toplayan birkaç kişi alevleri söndürmek için su getiriyordu. Alevler miydı doldurmuş benziyordu, ama duman keskin kokulu ve oldukça yoğun. Neyse ki kimsenin onlara dikkat ettiği yoktu.

“Margaret!” diye haykırdı.

“Buradayım!” diye seslendi kardeşi. “Dümdüz yürü, biraz sola kay, evet! Beş adım daha...”

Ama Elinor onu daha fazla dinleyemedi, çünkü biri yolunu kesti. Willoughby’yi hemen tanıdı. “Durun,” dedi. “Marianne, beni anlamak zorundasın.”

“Çekil yolumuzdan!” diye tısladı Elinor. Sabrı yaklaşık yirmi dakika önce tükenmişti. Willoughby’yi sertçe iterek dengesini kaybetmesine neden oldu. Marianne inledi ve Elinor onu daha sıkı tuttu. “Unut onu! Buradan çıkmalıyız.”

Marianne hayatında ilk kez tartışmadı. Elinor küçük kardeşine seslendi ve Margaret’in birdenbire yanında bitmesiyle irkildi.

“Mükemmel bir fikirdi!” dedi kardeşi. “Çok zekisin. Sis bombasının bu kadar etkili olduğunu bilmiyordum. Yangın çıkarcacağını düşünmemiştim.”

Elinor panikle etrafına bakındı. Binanın dışı taştı, ama içerde bir sürü yanabilir madde vardı. Alevlerin ne kadar hızlı yayılabileceğini biliyordu. Margaret’in koluna yapıştı. “Gidelim,” diye bağırdı.

İki kardeşi de sözünü dinledi ve Elinor’un onları şimdi gerçekten de dumanları tüten sigara odasından zorla çıkarmasına bile gerek kalmadı. Girişe vardıklarında nihayet kulübün kapısı görüldü. Ona neredeyse ulaşmışlardı ki biri, “Ağır olun bakalım!” diye bağırdı.

Elinor arkasına baktığında sarışın kadını gördü. Güzel yüzü isten kararmıştı ve üstü başı perişan haldeydi. Arkasından

alevler ve dumanlar yükseliyordu. İçeride müthiş bir kargaşa yaşanıyor. “*Kulübümü yaktınız!*” diye bağırdı kadın. Elinor elindeki tabancayı işte o zaman fark etti. Madeni gövdesi ışığı yakaladıkça parlıyordu.

“Kaçın!” diye bağırdı Elinor kardeşlerine.

Tabancanın patladığını duydu, ama kurşunun nereye isabet ettiğine bakmak için duraksamadı. Margaret önünde idi ve basamakları inip kendini sokağa atarak imdat çığlıkları atmaya başladı. Elinor bu şekilde daha kolay bir hedef olacağını düşündü, ama saygın bir kalabalığı buraya çekebilirlerse belki de öfkeden deliye dönen kadın bir daha onlara ateş etmeye kalkışmazdı. Elinor’la Marianne, Margaret’in arkasından koştu. Elinor sokağa adımını atıyordu ki silah bir kere daha patladı.

Ve Marianne’in artık yanında olmadığını fark etti.

Elinor neler olduğunu hemen kavrayamadığı için belki beş adım daha attı. Ama sonra zınk diye durdu ve arkasına baktığında kardeşinin yere yığıldığını gördü. Sağ yanını tutuyordu. Bir çığlık geceyi yırttı. Elinor, Marianne’i yerden kaldırmaya çalıştı ama ayakta duramıyordu. Elinor onu yeniden kaldırdı ve elbisesine yayılan ıslak sıcaklıkla irkildi. Kan olduğunu biliyor, ama lekeye bakamıyordu. Sonra çığlığın kendi boğazından yükseldiğini fark etti; kendini kontrol edemiyordu.

Marianne’in yüzü bembeyazdı. Margaret sokağın ortasında dikiliyordu. Yaşadığı şok yüzünden ağzı beş karış açık kalmıştı. Sonra bir araba kaldırım taşlarında kayarcasına ilerledi. Arabacı yanlarında dizginlere asıldı. Elinor, Margaret’in yanma koştuğunu gördü. Elleri kan içinde kalmıştı. Arabanın

AKIL VE CİNAYET

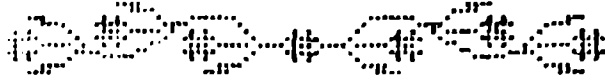
kapısı açıldı ve Sör John aşağı atladı. Onu anneleri izledi. Biri Marianne'i arabaya bindirmek için ondan almaya çalışıyordu, ama Elinor ona daha sıkı sarıldı. Marianne onun kardeşiydi, onun sorumluluğundaydı. Marianne... Ah, düşünmek istemiyordu. Düşünülmeyen ve dile getirilmeyenler gerçek olamazdı. Öyle değil mi? Ama sonra artık kardeşinin kollarında olmadığını ve ondan başka herkesin arabaya bindiğini fark etti.

“Elinor!” diye bağırdı Margaret. “Bin şu arabaya!”

Elinor küçük kardeşinin feryadının yankısını kemiklerinde hissederek ona denileni yaptı.

ON DOKUZ

Dashwood kardeşler ömürlerinin en karanlık saatlerini yaşıyor.

MARIANNE ölmemişti. En azından şimdilik.

Sör John'un arabasının içinde müthiş bir telaş vardı. Margaret ağlıyordu. Elinor şoktaydı. Sör John kendi kendine "Aman Tanrım, nasıl olur?" diye mırıldanıyordu. Anneleri emirler yağdırıyordu: "Şalını ver, Elinor! Margaret, sıkıca bastır... Hayır, daha sıkı... Tam yaranın üzerine. Marianne, beni duyuyor musun? Marianne, gözlerini aç, hayatım. Konuş benimle."

"O cadı," diye inledi Marianne. "Beni vurdu."

Kardeşinin cılız sesini duymak Elinor'u kendine getirdi. Kanlı şala o da iki eliyle birden baskı uygulamaya başladı. "Kim bilir kaç kişi seni vurmak istemiştir," dedi.

"Ama ilk kez biri başardı," diye mırıldandı Marianne.

"Bize bir cerrah lazım," dedi Elinor annesiyle Sör John'a. "Nereye gidelim?"

"Bizim eve," dedi Sör John. "Oraya bir cerrah..."

Ama Elinor sözünü kesti. “Sizin ev çok uzak,” dedi Marianne’in trafikten yakındığını hatırlayarak. “Onu eve götürmeliyiz. Hem cerrahı da daha kolay buluruz.”

Barton Sokağı’nda yaşamanın bütün avantajları arasında, bu belki de en umulmayanıydı. Bayan Dashwood haftalardır ilk kez enerjik bir tavırla başını salladı. “Elinor haklı. Arabacın bizi eve götürsün, lütfen.”

Sör John başını dışarı uzatıp arabacısına seslenirken, Elinor yaraya bastırmaya devam etti. Marianne yüzünü buruşturdu. “Willoughby...” diye mırıldandı.

“Onu kendi ellerimle öldüreceğim,” dedi Elinor.

“Willoughby mi?” diye bağırdı anneleri. “Bunu o mu yaptı?”

“Sonra anlatırım,” dedi Elinor ve kardeşinin düzensiz nefeslerine odaklandı.

“Hepsi benim suçum,” diye inledi Margaret titrek bir sesle.

“Asla,” dedi Elinor. Marianne’i o vurmamıştı ki. Evin en küçüğünün başlarına gelen bu felaket yüzünden vicdan azabı çekmesini istemiyordu. Suçu biri üstlenecekse bu kişi kendisi olmalıydı. Kardeşlerini tehlikeye atmıştı. Ablaları olarak onları koruması gerekirdi.

“Babamı Willoughby öldürdü,” diye fısıldadı Marianne.

“Ne?” Annelerinin tiz sesi arabanın içinde yankılandı.

Ama Marianne ona cevap veremedi. Kirpikleri titreşti ve gözleri kapandı.

“Marianne!” diye bağırdı Elinor. “Marianne, uyan!”

Annesinin yüzü bembeyaz kesilmişti. Marianne hâlâ nefes alıyordu, ama gücü giderek tükeniyordu. Elinor’un

gözleri terinin tuzuyla yandı. Yanaklarından ılık yaşlar süzüldü. *Onu da kaybediyoruz*, diye düşündü istemeden.

Araba nihayet Barton Sokağı'nda sarsılarak durdu. Sör John aşağı atlayıp yardım etmesi için arabacıya seslendi. Anneleri Marianne'in arabadan indirilmesine gözcülük etmek için doğruldu.

"Elinor!" diye inledi Margaret o anda.

Elinor yine korkunç bir şey olduğunu sanarak başını kaldırdı. Daha fazlasına dayanabileceğini sanmıyordu doğrusu.

Ama onu bir mucize bekliyordu.

Sokak kapısının eşiğinde oturan, Bay Brandon hayretle yerinden fırladı. Alnında endişe çizgileri belirdi ve Marianne'i fark edince hafifçe inledi.

Elinor onunla ilgili kuşkularını aklına bile getirmedi. Eliza'nın ya da babalarının ölümünde parmağı olabileceğini düşünmedi. Bay Brandon'ı yalnızca onlara yardım edebilecek biri gibi gördü. Tek kelime etmesine gerek kalmadan Bay Brandon harekete geçti. Koşup Marianne'i kuş kadar hafifmiş gibi kolayca kucakladı ve kapıyı açan, Bayan Dashwood'un peşinden içeri girdi. Bayan Dashwood kızını kucağına alan tuhaf görünümlü genç adama kuşkuyla baktı, ama Elinor onun bir cerrah olduğunu söyledi. Bunun üzerine, Bayan Dashwood "Neye ihtiyacınız olursa söyleyin," dedi.

"Bana sıcak su, bir dikiş takımı ve makas getirin. Bir de evde varsa, biraz konyak," dedi Bay Brandon, Marianne'i üst kata taşıırken. "Biriniz bana yardım etsin."

Elinor annesinin ayakta zor durduğunu fark etti. “Ben edirim,” dedi kararlılıkla.

Bay Brandon’a odalarını gösterdi ve Marianne’i yatağa yatırdılar. Elinor dikiş sepetinden dikiş takımıyla makası getirirken, Bay Brandon yaraya tampon uygulamayı sürdürdü. Margaret havlularla içeri daldı. “Annem su kaynatıyor.”

“Havluları yatağa bırak. Ben dur diyene kadar su getirmeye devam et.” Bay Brandon sonra Elinor’a döndü. “Ellerinizi sabunla iyice yıkayın. Tırnaklarınızı da fırçalayın.”

Elinor el yüz yıkama leğeninin başına koşup ona söyleneni yaparken Marianne’i endişeyle izledi. “Kurtulacak mı?” diye sordu.

Bay Brandon ona bakmadı. “Yaranın yerine bağlı. Mermi hâlâ içerideyse çıkarmam gerek.”

Elinor onun ümitli konuşmadığını fark etti. Yine de ona bilgi vermesine minnettar oldu. Ellerini temiz bir havluya kuruladı ve Bay Brandon ellerini yıkarken kanlı şalla tampon yapmaya devam etmek için onun yerini aldı. Marianne’in yüzü kül rengiydi ve gözleri kapalıydı. Sığ da olsa hâlâ nefes alıyordu. Eğer ölseydi... Eğer Marianne ölseydi...

Hayır, Elinor bunları düşünmeyecekti.

Bay Brandon derhal işe koyuldu. Makasla Marianne’in elbisesini ve çamaşırlarını kesti ve sağ tarafındaki kanlı yara gözler önüne serildi. Elinor ona dehşetle bakakaldı. Mermi karnının sağ tarafına isabet etmişti ve o kadar çok kan vardı ki, Elinor önce gövdesinin, kaburga kemikleriyle kasığı arasında kalan kısmının tamamen parçalandığını sandı. Bay Brandon

nazikçe yarayı temizledi ve annesinin getirdiği sürahidен yara-
raya su döktü.

“Bence...” diye başladı, ama gerisini getirmedі. Kanı sil-
meye devam edip Marianne’i usulca sola çevirdi ve sırtına
baktı. “Kurşun sıyırmış,” dedi sonra. “Sağdan geçmiş, ama
içeri girmemiş.”

“İyi mi, kötü mü?” diye sordu Elinor. Bay Brandon
Marianne’in yarasını, ondan akan kıpkırmızı kanları ve solgun
tenini dikkatle inceliyordu.

“Merminin içeri kalmaması iyi,” dedi yarayı temizlemeye
devam ederek. “Basit bir kurşun yarası olsaydı diker ve en iyi-
sini umardım. Ama kurşun sıyırırken kocaman bir yara açmış.
En iyisi sarmak. Böylece daha kolay iyileşebilir, ama iltihap
riski artar.”

İltihap. Elinor iltihaplanmanın kalbe saplanan bir kurşun
kadar öldürücü olabileceğini biliyordu. Bay Brandon’dan kan-
lı havluları alıp yenilerini verdi. Yara temizlendiğinde Bayan
Dashwood Elinor’un parfüm yapmak için aldığı saf alkolle
yanlarına geldi.

“Burada kalın,” dedi Bay Brandon Bayan Dashwood’a.
“Marianne’in ayaklarını tutun.”

Bayan Dashwood başını sallayıp dediğini yaparken
Elinor’un gözleri korkuyla irileşti. “Neden?”

Bay Brandon cevap vermedi. “Siz de kollarını tutun,” dedi
bunun yerine. “Dirseğinizi omzuna koyun. Gerekirse bastırın.”

Elinor bunu yaparken kardeşinin solgun yanağına baktı.
“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

Bay Brandon şişenin tıpasını çıkardı ve yaranın üzerine alkol döktü. Elinor kardeşinin uyuduğunu sanıyordu, ama alkol yaraya değer değmez bir feryat kopararak doğrulmaya çalıştı. Bay Brandon yaraya alkol dökmeye devam ettiğinde Marianne'in vücudu kasıldı ve sonra acıyla kıvranmaya başladı. Bayan Dashwood bütün vücuduyla kızının ayaklarına abandı. Elinor da kollarını sabit tutmak için var gücüyle uğraşıyordu.

Bay Brandon tamamen yaptığı işe odaklanmıştı. "Biliyorum, üzgünüm," diye fısıldadı. "Sık dişini, neredeyse bitti."

Alkol şişesini elinden bırakıp yarayı temiz sargılarla sarmaya başladı. Marianne'in yavaşça gevşemesi üzerine Elinor onu yatağa bastırmaktan vazgeçti. Kardeşinin usulca gözlerini araladığını ve Bay Brandon'a baktığını gördü. Marianne sonra ona cesaret verircesine gülümsedi ve yeniden gözlerini kapadı.

Bay Brandon yarayı sarmayı bitirdi ve mucize eseri sargılar kanlanmadı. En azından, henüz. "Uyandığında mümkün olduğunca kıpırdamamalı," dedi. "Yarası çok derin değil, ama yeniden kanaması tehlikeli olur. Lütfen, çok dikkat edin. Yarayı mühürlemek için bal alın. Yeni sargıları kullanmadan önce suda kaynatıp iyice kurutun. Sargıları değiştirmeden önce ve sonra ellerinizi yıkayın. İltihaba karşı uyanık olmalıyız. İlk belirtide bana haber verin."

Bayan Dashwood telaşla ayağa kalktı. "Kanını akıtmayacak mısınız? Yaraya alkol döküldüğünü ilk kez görüyorum. Cerrahların hastaların canlarını yakması değil, onları iyileştirmesi gerekir."

“Sülüklerim yanımda değil ve bu kadar kan kaybeden bir hastayı kanatmayı doğru bulmuyorum. Alkole gelince, bir yarayı temizlemenin daha etkili bir yolu yok. Sevdiğiniz birinin acı çekmesini izlemenin kolay olmadığını biliyorum, ama inanın, gerekli olmasa yapmazdım.”

Bayan Dashwood hâlâ olayın şokunu atlatamamıştı, ama Elinor ayağa kalkıp annesinin elini tuttu. “Ona güvenmeliyiz, anne. Bak, Marianne yaşıyor. Yarası sarıldı ve uyuyor. Bay Brandon olmasaydı belki hâlâ kanamayı bile durduramayacaktık.”

“Haklısın,” dedi Bayan Dashwood güçlkle duyulan bir sesle. “Özür dilerim, Bay Brandon. Size teşekkür borçluyuz.”

Bay Brandon aile üyeleri tarafından sorguya çekilmeye alışıkmiş gibi başını salladı. “Konyak ağrısını azaltır. Ya da afyon ruhu.”

Elinor taş kesildi. “Hayır.”

“Ağrısı olacak. Bir şey kullanmadan zorlanır.”

“Morfin gibi bir şey mi?” diye sordu Elinor meydan okurcasına.

“Morfin mi? Eliza’nın keşfettiği maddeye verdiği isim bu. Ama size söylememiştim.”

Marianne karışımını çalmak için Eliza’yı onun öldürdüğünü ve babalarını da bu cinayeti aydınlatmaması için ortadan kaldırdığını düşünmüştü. Ama babalarının günlüğü Willoughby’nin üzerinden çıkmıştı ve kendisi de afyon ruhuy-la pek haşır neşirdi. Elinor birden bir yere oturmazsa bayılacağından korktu.

“Konuşmalıyız, Bay Brandon,” dedi. “Size göstermem gereken bir şey var.”

Bayan Dashwood onlara ve sonra Marianne’e baktı. “İkiniz de temizlenin. Sonra bir açıklama bekliyorum.”

Elinor ellerini derileri yüzülene kadar yıkayıp kanlı elbisesini bir kova soğuk suya bastırdıktan ve başka bir elbise giydikten sonra, mutfığa indi. Bayan Dashwood’la Bay Brandon mutfak masasında oturuyordu. Bay Brandon ceketini çıkarmıştı ve beyaz gömleğinde kan lekeleri vardı. Margaret minyatür bir yargıç gibi masanın başına oturmuştu. Önünde babasının ve Eliza’nın günlükleri duruyordu. Sör John da oradaydı; annesinin yanında oturuyordu.

“Marianne’in yanında kim var?” diye sordu Elinor Bay Brandon’ın yanına otururken.

“Hannah,” dedi annesi. “Kendini iyi hissettiğini söyledi. Ayrıca bu meseleyi konuşmamız gerek.”

Elinor söze nereden başlayacağını düşünürken, “Eliza’nın günlüğünü nerede buldunuz?” diye sordu Bay Brandon.

“Marianne buldu,” dedi. “Ecza dükkanında.”

“Ne? Ama nasıl...”

“Oraya gizlice girmiş,” diye itirafetti Elinor. “Willoughby’le birlikte.”

“Willoughby mi?” diye bağırdı Brandon. “Nasıl olur?”

“Babanın listeye adını not ettiği Willoughby mi?” diye sordu Sör John. “Kulüpte Vincent’ı gördünüz mü?”

Bu kadarı çok fazlaydı. Elinor şakaklarını ovuşturdu. “Bir dakika. Willoughby’yi tanıyor musunuz, Bay Brandon?”

“Ne yazık ki, evet,” diye homurdandı. “Eliza’yla görüşüyorlardı. Aralarında bir şeyler vardı.”

“Ne?” diye patladı Elinor. “Hiç söylemediniz. Babamın notlarında da ismi geçmiyordu...”

“Eliza öldüğünde taşradaydı. Bay Dashwood’a ondan bahsettim ve sanırım o sırada teyzesini ziyaret ettiği kesinlikle doğrulandı. Ondan hiç şüphelenmedik.”

“Pekala,” dedi Elinor masanın ortasındaki çaydanlığa uzanırken. “İyisi mi en baştan başlayayım.”

Elinor ikinci kez Marianne’in kuşkularını, babalarının çay fincanında buldukları zehri, kendi yaptığı deneyleri ve Marianne’in yürüttüğü soruşturmanın ayrıntılarını anlattı. Bu süre zarfında babasının günlüğünün kayıp olduğunu söyledi ve Marianne’in Willoughby’le nasıl tanıştığına değinmeyi de unutmadı. Zehir konusunda Brandon’a akıl danıştığını, Marianne’in Brandon’dan kuşkulandığını, dolayısıyla Willoughby’le birlikte gizlice eczaneye girdiğini ve orada Eliza’nın günlüğünü bulduklarını da ilave etti.

“Ama günlük bende değildi,” dedi Brandon. “Anlayamıyorum.”

“Zaten sizde olması bana hiç mantıklı gelmedi,” dedi Elinor. “Sizde olsa bile onu kolay kolay bulunmayacak bir yere koyacak kadar akıllısınız.”

“Bence onu oraya Willoughby koydu,” diye fikir yürüttü Margaret ve herkes ona baktı. “Babamın günlüğü de ondaydı.”

“İyi de, Eliza’nın günlüğü kaybolduğunda taşradaymış. Haydi, onu geçtim, babamın günlüğünü nasıl ele geçirdi?” Elinor yanıt beklercesine gözlerini masada gezdirdi.

“Belki ikisini de o öldürdü,” dedi Sör John.

“Ama neden?” diye sordu Elinor. Aklı allak bullak olmuştu ve hıncından gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Bütün bu olaylar zinciri içinden çıkılmaz bir kördüğümüne dönüşmüştü.

“Çünkü babam Sör John’un oğlunu ararken Willoughby’yi Grey’s’de gördü,” dedi Margaret yine bütün bakışları üzerinde toplayarak. “Defterinde okudum.”

Hep kafadan bir ses çıkmaya başladığında Margaret babalarının günlüğünü onlara doğru itti. Elinor defteri alıp babasının yazdığı son sayfayı açtı. Hafifçe yana yatık el yazısı duraksamasına sebep oldu. Kağıttaki mürekkep darbelerine baktı ve babasının kalemi tutan parmaklarını hayal etti. Ama sonra sayfada yazanlara odaklandı.

Afyon kullanılan bazı özel kulüpler var. Vincent onlara üye olabilir mi?

Marianne’in ona gösterdiği listedeki gibi bu kulüplerin isimlerini alt alta yazmıştı. Her ismin yanında notlar vardı.

Roswell - üç ay önce açılmış. (babası bunun üzerini çizmişti)

Webster’s – kimseyi konuşturamadım, barmene rüşvet verebilirim.

Groff Kulüp – muhbirim Vincent'in oraya hiç uğramadığını söyledi. (babası bunun da üzerini çizmişti)
Grey's – davetiyesiz içeri almadılar, ama Williams davasıyla ilgili Willoughby'yi içeri girerken gördüm.
Vincent'ı tanıyor olabilir mi?

“Babam Willoughby'yi gördü,” diye mırıldandı Eliza. “Onu Bayan Williams'ın davasından hatırladı. Bayan Williams'ın ölümünün bir kaza olduğunu rapor etti, ama belki Willoughby'yi yeniden görmek ona davada bazı noktaları atladığını düşündürdü.”

“Yeni bir ipucu bulursa araştırmaya devam edeceğini söylemişti,” diye doğruladı Brandon.

Elinor Marianne'in de aralarında olmasını isterdi doğrusu. “Ya Willoughby'nin Bayan Williams'ın ölümünde parmağı varsa?” diye mırıldandı. “Afyon ruhundan da daha kuvvetli bir madde üzerinde çalıştığını biliyordu. Belki afyon yemekten bile daha tesirliydi. Formülü ele geçirmek için onu öldürdü ve herkesi o sırada şehir dışında olduğuna inandırdı. Aradan bir yıl geçti ve babamı Grey's'in önünde gördü. Babamın ondan şüphelendiğini düşündü ve bambaşka bir davayı incelediğini bilmeden onu öldürdü.”

Elinor masadakilere göz attı. Margaret'ın gözleri dehşetle irileşmişti. Annesi dudaklarını birbirine bastırıp çenesini sıkıyordu. Brandon bitkin görünüyordu. Sör John duyduklarından fazlasıyla etkilenmiş benziyordu.

“Bütün oklar onu gösteriyor,” dedi Elinor üzüntüyle.

“Marianne’le tanışmanın bir yolunu buldu, çünkü ondan şüphelenmediğimizden emin olmak istiyordu. Ama Marianne babamın öldürüldüğünü düşündüğümüzü söyleyince bir günah keçisine ihtiyaç duydu. Marianne’i Bay Brandon’ın katil olabileceğine inandırdı.”

“O halde hepsi benim suçum,” diye fısıldadı Sör John. “Bay Dashwood’un ölümüne ben sebep oldum.”

“Yapmayın,” dedi Elinor. “Siz onu oğlunuzu bulması için tuttunuz. Böyle olacağını nereden bilebilirdiniz?”

Bayan Dashwood da kızına hak verircesine başını salladı ve elini Sör John’unkinin üzerine koydu. “Sen yanlış bir şey yapmadın.”

“Yetkililere haber vermeliyiz,” diye ekledi Elinor. “Willoughby bir an önce yakalanmalı.”

“O işi bana bırakın,” dedi Sör John ayağa kalkarak. “Yargıçla bizzat konuşacağım. Willoughby’e ve kulübün sahibine de birkaç sorum olacak.”

“Bir kadın vardı,” dedi Elinor. “Marianne’i o vurdu. Kulübünü yaktığımızı söyledi. Willoughby belki de onun için çalışıyor.”

Elinor başka ayrıntıları da hatırlamaya gayret etti, ama yorgunluktan aklı çalışmıyordu. Annesi Sör John’u geçirmek için kalktı. Elinor Brandon’a baktı. Gözlerini Eliza’nın günlüğüne dikmişti.

“Bence başarmış,” dedi Elinor. “Günlüğü okudum ve anlattığı deneyleri yaptım. Morfinin formülünü tutturduğumu düşünüyorum.”

Masanın yanındaki rafta duran karışımları işaret etti. Brandon onun bakışlarını takip ettiğinde hafifçe gülümsedi.

“Başaracağından emindim,” dedi. “Ama bu yüzden öldürüleceği aklıma gelmezdi.”

“Ne işe yarıyor bu madde?” diye sordu Margaret. “Bayan Williams neden insanları öldüren bir şey yapmak istedi?”

“Amacı kimseyi öldürmek değildi,” diye açıkladı Brandon usulca. “O insanlara yardım etmeye çalışıyordu. Afyonun en saf formu bu ve küçük bir doz kullanıldığında ağrıları azaltıyor. Ama fazlasını alırsan seni uyutuyor. Bazen hiç uyanmamacasına.”

“Siz verdiğim numune...” dedi Elinor.

Brandon başını salladı ve kaygıyla Margaret’a göz attı. “Son derece etkili bir fare zehiri olabilir.”

“Enteresan,” dedi Margaret Brandon’ı şaşırtarak. “Elinor’un yaptığı şeyin bir şişesi birini öldürebilir mi?”

“Hepsini birden içerse, evet. Ne yazıyorsun?”

“Not alıyorum,” dedi Margaret ve masadan kalkıp hiçbir açıklama yapmadan odadan çıktı.

“Yazar olmak istiyor,” dedi Elinor. “Gizemli hikayeler ve macera romanları yazıyor. Korkarım, son birkaç haftada yaşananlar ona bol bol malzeme verdi.”

Brandon beklenmedik bir şekilde güldü. “Siz, Dashwood kardeşler sürprizlerle dolusunuz.”

Elinor belli belirsiz gülümsedi ve Brandon bunu artık izin istemesi gerektiğine dair bir işaret olarak algıladı. “Gitmeden önce Bayan Marianne’e son bir kez bakayım. Yarın ilk iş yine

uğrarım. Durumunda bir değişiklik olursa haber yollamaktan çekinmeyin.”

Elinor onun peşinden üst kata çıktı. Hannah onları görünce yatağın yanına çektiği iskemlesinden doğruldu. “Sakince uyuyor,” dedi. “Bayan Marianne, sevgili Marianne’imiz güçlü bir kız.”

“Evet,” dedi Elinor ve akşamdan beri ilk kez avazı çıktığı kadar ağlayabileceğini hissetti. Kardeşi uyurken nasıl da masum görünüyordu. Başına gelenleri bilmeyen biri onun ölümle yaşam arasındaki incecik çizgide gezindiğini asla tahmin edemezdi.

Hannah’nın iskemlesine oturup Marianne’in elini tuttu. Ne zaman uyanacağını ve sargıları ne zaman değiştirmeleri gerektiğini sormak için başını kaldırdığında duraksadı. Brandon Marianne’e Elinor’un ciddi yüzünde daha önce hiç görmediği bir şefkatle bakıyordu. Gözlüğü mum ışığını yansıttığı için Elinor yüzünü daha iyi görmek için başını yana eğdi. Ama Bay Brandon duygularına bir perde çekmiş gibi, yeniden sert bir ifade takınmıştı. “Umutlu olmak için her türlü nedenimiz var, Bayan Dashwood,” dedi.

Gitmek için arkasını döndüğünde “Bekleyin,” diye seslendi Elinor. Ona demin gözlerinde beliren tuhaf ifadeyi sormak istedi, ama bunu nasıl dile getireceğini bilemedi. Onun yerine “Sizi dün gece kapımıza getiren neydi?” diye sordu. “Şikayet ettiğimi sanmayın. Zamanlamanız Marianne’in hayatını kurtardı, ama...”

Brandon başını salladı. “İyi ki oradaydım, fakat zamanlama değil, Bay Edward Farrows’a teşekkür edin.”

TIRZAH PRICE

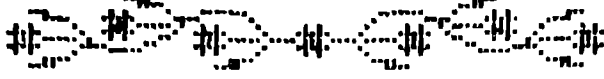
Elinor'un ağız beş karış açık kaldı. "Bay Farrows'u nereden tanıyorsunuz?"

"Tanımıyorum," dedi Bay Brandon. "Ama dün akşam eczaneyi kapattığımda ondan acil bir mesaj aldım. Dashwood kardeşlerin yardımı ihtiyacı olduğunu yazmış. Ortak ahpabımız, Bayan Jennings benim yardımcı olabileceğimi söylemiş."

Bununla birlikte Elinor'u düşünceleriyle baş başa bırakarak odadan çıktı. Bayan Jennings! Fanny'nin akşam yemeği davetinin ortasına daldığında, onun odanın bir köşesinde oturduğunu hatırlıyordu. Ama Elinor tüm bunların anlamını daha fazla düşünmedi. Öyle yorgundu ki, iskemlede öne eğildi. Başını kardeşinin yastığına koydu ve derin bir uykuya daldı.

YİRMİ

Dashwood kardeşlerin beklenmeyen ziyaretçileri var.

ELINOR birinin omzunu hafifçe sarsmasıyla uyandı. Sırtı ağrıyordu ve boynu tutulmuştu. Neden oturur vaziyette uyuyakalmıştı ki? Saat kaçtı? Günlerden neydi?

Sonra birden hatırladı: *Marianne!*

İrkilerek doğruldu ve annesinin sakin sesiyle rahatladı.

“Şşş, her şey yolunda,” diye fısıldadı Bayan Dashwood.

“Marianne?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Uyuyor. Kendin bak.”

Elinor kan çanağına dönen gözlerini kırpıştırdı. Güneş iyice yükselmişti. Ne var ki odayı dolduran ışığın hoş pırıltısı, kanın madeni kokusuyla gölgeleniyordu. Marianne derin bir uykudaydı. Başını hafifçe sola çevirmişti ve kolları üzerindeki battaniyenin iki yanında, gövdesine bitişik duruyordu. Elinor kardeşinin sakin nefeslerle inip kalkan göğsüne baktı ve annesine döndüğünde elindeki fincanı gördü.

Bayan Dashwood dumanları tüten çay fincanını onun cline tutuşturduktan sonra başıyla kapıyı işaret etti. “Ablasıyla biraz da Margaret otursun. Bizim konuşmamız gerek.”

Margaret yazı malzemelerinin durduğu kutuyla birlikte Elinor’un yerini aldı. Elinor dn gecekı olayların ilham vereceği öyküleri az çok tahmin edebilirdi. Annesinin peşinden aşağı indiğinde Hannah’nın kahvaltı masasını kurduğunu gördü. Ağzını yakma pahasına çayını bir solukta içti. “Marianne iyi görünüyordu,” dedi annesine. “Bence atlatacak. Benim kardeşim inatçıdır.”

“Tek inatçı çocuğum o değil,” dedi Bayan Dashwood. “Ama evet, en iyisini umut etmek için birçok sebebimiz var.”

Bu sözler Elinor’u ikna ettiyse bile kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. “ok pişmanım anne.”

“Neden hayatım?”

“Her şey için!” diye patladı Elinor. “İşler çığrından ıktı. Birinin vurulabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Marianne kurtulmazsa yaşadığım sürece kendimi affetmeyeceğim. Eğer yle bir şey olursa hayatıma nasıl devam ederim onu da bilmiyorum.”

“Canım kızım...” Annesi derin bir i çekip onun ellerini tuttu. “Hepimizin sorumluluğunu stleniyorsun.”

“Elbette,” dedi Elinor. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. Annesi neden bunu yapmaması gereken bir şeymiş gibi söylüyordu ki? “Siz benim ailemsiniz.”

“Evet ve bizi bu kadar çok sevmeni takdir ediyorum. Ama kardeşlerin büyüdü, Elinor. Verdikleri bütün kararların sorumluluğunu stlenemezsin. Sonuçlarının da yle.”

“Vurulması Marianne’in suçu muydu yani? Bunu mu söylüyorsun?”

“Tabii ki, hayır! Tek suçlu size ateş eden o kadın. Willoughby’nin payını da göz ardı edemeyiz elbette. Benim demek istediğim sevdiklerini bir yere kadar koruyabileceğin. Başlarına gelen bütün kötü şeyler için kendini suçlayamazsın. Bir de Marianne’in yanında olmadığını düşün. İyi ki onunlaydın. Yoksa onu kaybedebilirdik.”

Elinor hiç böyle düşünmemişti. Grey’s’in önünde yaşadığı kararsızlığı hatırladı. Marianne sert adımlarla kulübe doğru yürüyordu ve Elinor onun peşinden gittiğinde Margaret’i tehlikeye attığını düşünerek kendini suçlamıştı. Öte yandan, eğer bu kararı vermeseydi Marianne’in başına daha beter şeyler gelebilirdi. Margaret sis bombasını hatırlamasaydı, Elinor onu kullanarak insanların dikkatini dağıtmasaydı ve Margaret yönlerini bulmalarına yardım edip onları o kargaşadan kurtarmasaydı neler olurdu kim bilir?

Dashwoodlar gerçekten de becerikli bir aileydi. Hele güçlerini birleştirdiklerinde neredeyse yenilmez oluyorlardı.

“Elinor, sanırım ben de sana ve kardeşlerine bir özür borçluyum,” dedi annesi titrek bir sesle. “Son günlerde size iyi bir anne olamadım.”

“Ne? Anne, hayır! Sen kocanı kaybettin.”

“Siz de babanızı. Böyle bir zamanda beni de kaybettiğinizi düşündükçe kahroluyorum.” Bayan Dashwood nemli gözlerini sildi ve hafifçe gülümsemeyi başarabildi. “Bize çok iyi baktın, ama sana bu yükü yüklememeliydim.”

Elinor bir şeyler söylemek için ağzını açtığında doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekti. Üzülme, anne, her şey yolunda, diyebilirdi, ama değildi işte. *Dert etme*, diyebilirdi, fakat her şeyi tek başına dert etmekten yorulmuştu. Sorumlulukları paylaşmak yükünü hafifletecekti. Bundan sonra yollarına nasıl devam edeceklerini bilmiyordu. Maddi anlamda sıkıntılı günler geçiriyorlardı. Marianne'in bakıma ihtiyacı olacaktı. Ama hiç olmazsa anneleri başlarındaydı. Derli toplu giyinmiş, ona yükünü hafifletmeyi teklif ediyordu. Günlerden sonra ilk kez bakışlarını odaklayabiliyor ve yine eskisi gibi görünüyordu. Eski neşesinden eser yoktu belki ve biraz da dalgındı ama Elinor annesine baktığında kardeşleriyle birlikte babalarının soyadını taşıyalar da güçlerini annelerinden de aldıklarını biliyordu.

"Bana dün akşam olanları anlat," dedi Bayan Dashwood yumurtalarla kızarmış ekmekleri kızının önüne iterken. "Margaret biraz bahsetti, fakat kardeşini biliyorsun. Olayları süslemeyi seviyor. Bir de senden dinlemek istiyorum."

Elinor gülümsedi ve Margaret'ın dramatik hikayesindeki boşlukları gerçeklerle doldurmaya başladı. Annesi en çok sis bombasına şaşırdı.

"Onu gerçekten sen mi yaptın?" diye sordu. "Hem de burada, bu mutfakta?"

"Aslında hayır. Diğer laboratuvarı. Şeydeki..." *Eski evimiz* demeye dili varmadı.

"Deney yapmayı sevdiğini biliyordum, ama parfümlerle ya da daha tehlikesiz şeylerle uğraştığını sanıyordum."

“Bir parfüm formülü üzerinde çalıştım. Ama Marianne beceremediğimi söyledi. Hatta son karışımımın midesini bulandırdığını iddia etti. Bence biraz abartıyordu ya neyse.”

“Ya sen ne istiyorsun? Parfüm yapmak mı, Bayan Williams gibi yeni maddeler yaratmak mı? Yoksa Margaret gibi patlayıcılara mı meraklısın?”

“Margaret bir daha benden böyle bir istekte bulunamayacak,” dedi Elinor. “Parfüm konusuna gelince... Bence yalnızca bir tek iş olabilir. Ama ben...”

“Elinor,” dedi annesi sertçe.

Elinor ağzını açtı, ama nedense gönlünden geçeni söylemekte güçlük çekiyordu. Evde ona ihtiyaç vardı. Ailesine yardımını dokunacak faaliyetlerde bulunmalıydı. Öte yandan...

“Belki bir gün,” dedi, “eğer mümkün olursa... kimya okumak istiyorum.”

Bunları gözlerini tabağından ayırmadan söylemişti. Annesi başını kaldırması için uzanıp çenesine dokundu. “Nasıl ya da ne zaman bilmiyorum, ama bunu yapman için mutlaka bir çare düşüneceğiz.”

Annesinin sıradışı hayallerini destekleyeceğine dair hiçbir umudu olmayan Elinor büyük bir mutluluğa kapıldı. Ama Margaret’in paldır küldür merdivenlerden inip “*Anne! Elinor! Marianne uyandı!*” diye haber vermesiyle yaşadığı mutluluğu başka bir sevinçle kıyaslayamazdı bile.

Kahvaltılarını bırakıp yukarı koşarken az kalsın birbirlerine takılıp düşeceklerdi. Marianne zayıf ve bitkin görünüyordu, ama odaya girdiklerinde onlara gülümsedi. “Nasılsın?” diye sordu Elinor’la annesi aynı anda.

Marianne'in yüz hatları acıyla gerildi. "En azından hâlâ yaşıyorum."

Elinor güldü ve kardeşinin elini sevgiyle sıktı. Bu arada annesi avcunu alnına bastırdı. "Çok şükür, ateşin yok. Ağrın nasıl?"

"Ah..." diye inledi Marianne. "Biri kızgın bir demirle etimi dağlıyor gibi."

"Kurşun sıyırmış," dedi Elinor. "Karnının yanında büyük bir yara var."

"Aman ne hoş," diye homurdandı kardeşi.

"Öleceğini sandık," diye atıldı Margaret.

"Bu sefer kefeni yırttım," dedi Marianne doğrulmaya çalışarak. "En azından öyle umuyorum."

"Kıpırdama," diye uyardı Elinor. "Sargıları değiştireceğiz. Gücünü ona sakla."

"Şundan biraz iç," dedi anneleri. Elinde afyon ruhu şişesi vardı.

Marianne şişeye dehşetle baktı. "Hayır! Kesinlikle istemiyorum."

"Kızım, boşuna acı çekme," dedi annesi, ama Marianne çılgınca başını iki yana salladı.

"O pislik Willoughby'nin hayatını kararttı."

"Ama afyon ruhu bir ilaç. Doktorlar tavsiye ediyor. Elinor, sen de bir şey söylesene."

Elinor ne diyeceğini bilmediği için dudaklarını büzdü. Sör John'un oğlunun başına gelenleri duyduktan ve anneleri üzerindeki kötü etkisini gözlemledikten sonra, afyon ruhunun

o kadar da masum olduğundan emin değildi doğrusu. Willoughby afyon ruhuna bağımlı hale gelmişti. Grey's'de gördüğü bütün insanlar da ondan farksız değildi. Öte yandan, eğer afyon ruhu bu kadar tehlikeli bir maddeyse neden bütün eczanelerde ya da tütuncülerde satılıyordu?

Babasını öldüren zehir aynı maddeden yapıldıysa afyon ruhuna da daha temkinli yaklaşılması gerekmez miydi?

“Bilemiyorum,” dedi. “İstemiyorsa bence zorlamanın anlamı yok, anne. Ama yararı temizlerken acıyacak, Marianne. Dün gece Brandon seninle ilgilenirken çok ıstırabın vardı.”

“Brandon mı?” Marianne ilk kez enerjik göründü. “Benimle o mu ilgilendi? Tam olarak ne yaptı? Görmemesi gereken bir şey görmedi ya?”

Elinor güldü. “Dert ettiğin şeye bak. Az kalsın ölüyordun, Marianne. İnan, hiçbirimiz bunu umursayacak halde değildik.”

“Eyvahlar olsun,” diye homurdandı kardeşi. “Bir daha yüzüne bakamam.”

“O zaman sana iyi şanslar, çünkü bugün de uğrayacak.”

Marianne istemedi gerektiğinden fazla hareket edince dramatik iç çekişleri yerini acı dolu çığlıklara bıraktı.

“Pekala, bu kadar maskaralık yeter.” Annesi el çırttı. “Margaret, Elinor, izin verin de kardeşiniz dinlensin. Marianne, istemiyorsan afyon ruhu almayabilirsin. Ama ağrın dayanılmaz hale gelirse birazcık vereceğim.”

Marianne yüzünü buruşturdu. “Biraz uyuyacağım, anne,” demekle yetindi.

Elinor kardeşinin yanında kalmak için odada biraz daha oyalandı. Ama annesi onu kovaladı. “Sen bütün gece onunlaydın. Şimdi sıra bende.”

Sahanlıkta Margaret gözlerini ablasının yüzüne dikti. “Sen-ce geceki alevler benim boyumda mıydı? Yoksa Marianne’in boyuna yakın mıydı?”

“Neden sordun?”

“Marianne’in boyunda olduklarını söylemem daha dramatik bir etki yaratır, çünkü Leydi Cecelia da onunla aynı boy-larda.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı Elinor.

“*Alevler neredeyse Leydi Cecelia’nın boyuna ulaşıyordu*, diyeceğim. Bana göre hem dramatik hem de gerçekçi bir ifade.”

Bununla birlikte aşağı koştu.

Elinor başını iki yana sallayarak peşinden gitti, ama sokak kapısının çalınmasıyla duraksadı. Aklına ilk gelen Brandon olmamıştı. Hatta Sör John’un Willoughby’ye dair bir haber getirdiğini de düşünmemişti. *Edward*, diye ümitlenmişti. Onun çaresizliğine seyirci kaldığını sanmıştı, ama sonradan işin aslını öğrenmişti. Dolaylı yoldan onlara yardım etmesi Marianne’in hayatını kurtarmıştı.

Ziyaret için fazla erken bir saat olduğunu bile umursamadan kapıya koştu. Karşısında Brandon’ı görmeyi bekleyerek, ama içten içe Edward’ın geldiğini umarak kapıyı açtı.

İkisi de değildi.

“Bayan Steele!” diye bağırdı Elinor. Lucy Steele yine sıradışı bir kılıktaydı. Bu seferki lavanta rengi ve nane

yeşiliydi. Sarı buklelerini geniş kenarlı, yeşil şapkasının altına toplamıştı ve tıpkı kır tablolarındaki çoban kızlara benziyordu. “Randevumuz mu vardı?” diye sordu Elinor çekinerek.

Böyle bir şey anımsamıyordu ve Lucy Steele’le sözleşseydiler bunu mutlaka hatırlardı. Ama önceki gün yaşananlar aklını karıştırmıştı.

“Ah, hayır,” dedi Bayan Steele teklifsizce içeri dalarak. “Sizi merak ettiğim için geldim.” Sesini alçalttı. “Dün gece yaşananlardan sonra nasıl olduğunuzu görmek istedim.”

Dün gece. Elinor derin bir iç çekti. Lucy Steele yengesiy-le arasında geçenleri kastediyordu elbette. Gerisini bilmesine imkan yoktu.

“İyiyiz,” dedi. “İlginize teşekkür ederim.”

Ama içinden bir ses genç kadının onlarla ilgilenmesi için başka nedenleri olduğunu söylüyordu. Lucy oturma odasına yönelirken çaresizce arkasından baktı. Edward’ın ondan hoşlandığına inanamıyordu. Lucy Steele sığ ve budala bir kadındı. Aslına bakılırsa bu bakımdan Fanny’ye benziyordu.

“Dağınıklık için özür dilerim,” dedi Lucy’nin yırtık döşemelere göz attığını fark ederek. Ama başka bir açıklama yapmadı. Birden sezgilerine kulak verdiğine şükretti. Yoksa kalbi kırılabilirdi. Edward’dan hoşlanıyordu, ama Elinor yardıma ihtiyaç duyduğunda bir ahababını yerine vekil tayin edecek birini değil, her koşulda yanında olacak birini isterdi.

Hayal kırıklığına uğramıştı doğrusu, ama son günlerde bu duyguya alışmıştı.

“Ece?” diye sordu Lucy divana kurularak. “Anlatın bakalım. Sevgili Mary bulundu mu?”

“Margaret,” diye düzeltti. “Evet, kardeşimi bulduk. Teşekkür ederiz.”

“Harika bir haber! Öyleyse neden yüzün asık hayatım?”

Elinor ne kadarını anlatmasının uygun olacağına karar vermeye çalışarak duraksadı. Marianne Dashwood’un kardeşini ararken uygunsuz bir kulüpte vurulduğunun kulaktan kulağa yayılmasını istemiyordu.

“Uzun bir gece geçirdim,” dedi. Kibarca gülümsemek için her zamankinden de daha büyük bir gayret gösteriyordu.

“Tabii ya. Otursana, berbat görünüyorsun. Uykusuz kaldığın besbelli. Neyse ki, Margaret eve sağ salım dönmüş.” Kardeşinin adını onu doğru hatırladığı için övgü bekler gibi özellikle vurgulayarak söylemişti. “Nerelerdeymiş, kuzum? Pek merak ettim doğrusu.”

“Ah.” Elinor oturup zaman kazanmak için etekliğini düzeltti. “Tahmin ettiğimiz gibi. Eski evimizi özlemiş. Şimdi abimin oturduğu evi. Ama yolunu kaybetmiş. Marianne’le onu sokaklarda amaçsızca gezinirken bulduk.”

“Tanrım!” diye inledi Lucy. “Londra sokakları bazen son derece tehlikeli olabiliyor. Başına bir iş gelmemiş ya?”

“Hayır.”

“Marianne nasıl?”

Elinor gözlerini onun yüzünde dolaştırdı. Lafı uzatmaya mı çalışıyordu, yoksa bildiği bir şeyler mi vardı? Edward ona ne anlatmıştı acaba? Belki de Brandon,

Edward'a haber göndermişti ve o da kendi gelemediği için Lucy Steele'i yollamıştı. Eğer gerçekten böyle olduysa Edward kesinlikle düşündüğü gibi biri değildi.

"Marianne dün gece ne yazık ki yaralandı," dedi Lucy'nin tepkisini dikkatle izleyerek. Lucy Steele'in gözleri hayretle irileşti ve dudakları aralandı.

"İyileşecek mi?"

"Evet, öyle umut ediyoruz."

"Tanrı'ya şükür! İkinize de en ufak bir zarar gelmesini istemem. Bana büyük yardımlarınız dokundu. Hayatımı kökünden değiştirdiniz. Size borcumu nasıl ödeyeceğim, bilmiyorum."

Elinor kalbinin bir parça daha kırıldığını hissetti, ama bunun üzerinde durmamaya çalıştı. Edward düşündüğünden daha zayıf karakterli biriydi ve Lucy Steele'i seçtiği için üzülmemeliydi. Aslında ikisi birbirine gayet uygundu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Kardeşim bu durumdayken korkarım bir süre çalışmaya ara vereceğiz. Ama bizim hizmetlerimize artık ihtiyacınız kalmadığını umuyorum. Yanılıyor muyum?"

Lucy kıkırdadı. "Haklısınız. Siz ve Marianne sayesinde, koca peşinde koştuğum günler geride kaldı. Bu arada eğer uygunsa, kardeşinize iyi dileklerimi sunmak isterim."

"Üzgünüm, ama mümkün değil," dedi Elinor. Lucy'nin bunu istemesi bile tuhaf gelmişti. Yakında akraba olacaklardı, ama samimiyeti ilerletmelerine hiç lüzum yoktu doğrusu.

"Fazla kalmayacağım," diye directti Lucy Steele. "Dostlarının desteği ona iyi gelir."

Elinor sokak kapısının tıklatılmasıyla duraksadı. Sonra tekrar Lucy'ye döndü. "İlginize teşekkürler, ama Marianne uyuyor. En iyisi..."

"Bu saatte uyunur mu hiç? Yoksa durumu ağır mı?"

Kapı ikinci kez ve bu defa sabırsızca tıklatıldı. Elinor bir hizmetlinin kapıya bakmasını bekler gibi etrafına bakındı. Ama sonra yalnızca Hannah'nın olduğunu ve onun da hâlâ yeterince iyileşmediğini hatırladı. Belki de Brandon, Willoughby'den haber getirmişti.

"İzninizle," dedi. "Sanırım kapı çalınıyor."

"Beni dert etmeyin. Beş dakika Bayan Marianne'in yanına uğrayıp gideceğim."

"Bayan Steele, lütfen..."

Kapı yumruklanmaya başladı.

"Tamam, siz yukarı çıkın," dedi. Lucy Steele ziyaretini uzatırsa annesi bir yolunu bulup ondan kurtulurdu nasıl olsa.

Elinor çılgınca yumruklanan kapıya koştu ve tam vaktinde geri sıçramasaydı, Edward heyecanla içeri dalarken üzerine çıkacaktı.

"Bay Farrows!" diye bağırdı ve onu görünce daha da hızlı atmaya başlayan hain kalbine kızdı. "Neden deli gibi kapımızı yumrukluyorsunuz?"

"Elinor!" diye inledi. "Margaret'ı buldunuz mu?"

"Evet," derken Edward'ın ne kadar perişan görüldüğünü fark etti. Gözlerinin altındaki mosmor halkalar onu en az beş yaş yaşlı gösteriyordu. Alelacele giyinmiş gibiydi. Boyun bağı yana kaymış ve ceketi yanlış iliklenmişti. "Siz iyi misiniz?" diye sordu.

“Tanrı’ya şükürler olsun,” diye inledi Edward. “Dün akşamdan beri içim içimi yedi.”

“Yok canım?” Elinor elinde olmadan güldü. “Bana daha ziyade kendi dertlerinizle meşgulmuşsunuz gibi geldi.”

Elinor, Edward’ın kırılgan görünmesini, savunmaya geçmesini ya da süslü sözcüklerle kendini affetirmeye çalışmasını bekledi. Ama bunlar Willoughby’nin ya da belki abisinin yapacağı şeylerdi. Edward başını salladı ve omuzları düştü. “Cesaretimi toplamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Buraya en ufak bir beklentim olmadan geldim ve beni affedeceğinizi ümit etmiyorum. Ama en azından size bir açıklama borçluyum.”

Bu da dramatik bir konuşma sayılırdı fakat Elinor’un merakı ağır bastı. “İçeri girin,” dedi. “Önce biraz soluklanın. Lucy...”

“Lucy Steele bir *suçlu*!” diye patladı Edward.

“Ne?” Elinor peşinde Edward’la oturma odasına girdi, ama Lucy orada değildi. “Daha biraz önce... Ama neden öyle dediniz?”

“Benimki düpedüz budalalıktı,” dedi Edward sokağa bakan pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyerek. Elinor onu ilk kez bu kadar hareketli ve sabırsız görüyordu. “Ona asla ilgi duymadım. Tanıştığımız andan beri sizde beni büyüleyen bir şeyler var, Elinor. Mübalağa ettiğimi düşünebilirsiniz, ama hislerimi başka türlü açıklayamıyorum.” Yürümekten vazgeçip gözlerinin içine baktı. “Tek bildiğim size yardım etmek istediğim. Sizi daha yakından

tanınmak istedim. Ablam vasıtasıyla tanıştığım hiç kimse-den hoşlanmadım. Ama siz olağanüstü bir istisnasınız.”

Elinor ona bakakaldı. Gizlice hoşlandığını genç adamın da sende gizlice hoşlandığını öğrendiğinde nasıl bir tepki vermen daha uygun olurdu acaba?

Edward, Elinor’un şaşkınlığını fark etmemiş gibi sözlerine devam etti. “Size daha önce açılmadım, çünkü bunun uygun olmayacağını düşündüm. Babanızın yasını tutuyordunuz ve hayatınızda büyük değişiklikler oluyordu. Sizin ve ailenizin kendi evinizde kalabilmeniz için ablamla konuştum. Bencilce olduğunu kabul ediyorum, ama sizi daha sık görmeyi umdum. Birlikte vakit geçirirsek acınız hafiflediğinde belki benden hoşlanabileceğinizi ve geleceği düşünürken beni de onun bir parçası olarak görebileceğinizi umut ettim.”

Elinor nezaketi filan unutmuş, ağzı beş karış açık ona bakıyordu.

“Önceki gece benimle zorla dans ettiğinizin farkındayım,” diye devam etti Edward. “Huzursuz olduğunuzu anladım ve siz gittikten sonra kendime kızdım.”

“Ama Bayan Steele...” Elinor heyecandan tam cümleler kuramıyordu.

“Sadece kibarlık ediyordum. Sizinle yegane fırsatımı kaçırmıştım ve o da sizin arkadaşınızdı. Onunla dans edersem sizi... Her neyse. Bunları bir kenara bırakalım, çünkü bana şantaj yapmaya çalıştı.”

Elinor güldü ve hiç düşünmeden “Lucy mi?” diye sordu. “Lucy Steele size şantaj mı yaptı?” Aynı kişiden mi bahsediyorlardı?

Edward atılıp Elinor'un ellerini tuttu ve onu, Lucy'nin biraz önce oturduğu divana götürdü. "Baloda Hillenbrand'deki konumumu sorarak beni şaşırttınız."

Nihayet sadede gelmişti. Kim bilir ne bahaneler üretecekti?

Ama Edward "Siz karşı tamamen dürüst davranmadım," diye itiraf etti. "Ablamın ailenize işimle ilgili yalan söylemesine göz yumdum. Çok özür dilerim."

"Ama..." Elinor ondan böyle bir özür beklemiyordu doğrusu. "Neden?"

Edward derin bir nefes aldı ve yavaşça üflledi. "Çalıştığım firma benimle yollarını ayırdı."

"Onu anladım," dedi Elinor, Marianne gibi iğneleyici bir ses tonuyla konuşabildiğine hayret ederek. "Marianne bazı konuları araştırıyordu. O sırada, işten kovulduğunuzu öğrendi. Önce inanmak istemedim, ama mektubuma cevap vermediniz. Sonra baloda sizinle yüzleştüğimde..."

Elinor onu soruşturduklarını itiraf ederken biraz utanmıştı doğrusu, ama Edward hiç de kızgın görünmüyordu. "Bunu bu şekilde öğrendiğiniz için üzgünüm, Elinor," dedi üzüntüyle. "Sizinle bir gelecek kurma umudum olsaydı hepsini anlatacaktım. Aslında hâlâ anlatmak istiyorum. Beni dinler misiniz?"

Edward birbirine kenetlenen parmaklarına baktı ve Elinor onun elini usulca sıktı. "Anlatın," dedi.

"İtibarlı bir müşterimiz vardı. Mühim biri. Bay Alistair. Bütün dünyada iş bağlantıları vardı. Hesap kitap işleriyle patronum ilgileniyordu. Kayıtlara bakmama bile aylar sonra izin verdi. Bay Alistair'ın işleri müthiş bir gizlilikle yürütülüyordu."

Elinor hafifçe ürperdi. “Sonra?”

“Nihayet kendimi kanıtladım,” dedi Edward buruk bir gülümsemeyle. “Bay Alistair’ın dosyasını devralmak için sabırsızlanıyordum. Onun firma için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Başka bir yerle çalışmaya karar verirse firma bu zararın altından kalkamayabilirdi. Önce bütün ayrıntılara hakim değildim. Sonra ufak tefek şeyler dikkatimi çekmeye başladı. Yabancı ülkelerden gelen mallar, Londra’daki kötü şöhretli kuruluşlarla bağlantılar ve fahiş karlar gibi. Ne kadarını anlatmam gerektiğinden emin değilim. Bunlar ulu orta konuşulacak şeyler değil.”

“Korkmayın, beni kolay kolay şaşırtamazsınız,” dedi Elinor. Edward onun gizli kapaklı alışverişler, zehirler ve cinayetlerle ilgili ne kadar bilgi sahibi olduğunu öğrense şaşırp kalırdı.

“Uzun lafın kısası, Bay Alistair’ın haşhaş ticaretinden para kazandığını anlamakta gecikmedim. Kendi çıkarları için şiddete başvurmaktan da çekinmiyordu ne yazık ki.”

“Ah,” diye inledi Elinor. Konu dönüp dolaşıp yine haşhaşa ve afyona gelmişti.

“Türkiye’de tarla satın almak için türlü yolsuzluklara bulaşmış. Haksız vergiler ve şiddet de cabası. Haşhaşı yalnızca İngiltere’ye değil, Amerika’ya ve başka yerlere de satıyor. Üstelik bu ülkelerin bazılarında afyon ticareti kanunlara aykırı.”

“Ah,” diye inledi Elinor yine. Söyleyecek başka bir şey bulamıyordu.

“Akla hayale sığmayacak şeyler öğrendim, Elinor. Bu pisliğin bir parçası olmak istemedim. Akıl hocamla konuştum. Onu ahlaka davet ettim, ama bana güldü. ‘Sosisin nasıl yapıldığını kimse görmek istemez, ama herkes onu bayıla bayıla yer,’ dedi. Ben de böyle bir işten kar sağlamayacağımı söyledim ve istifa mı verdim. Onları gazetelere gitmekle tehdit ettim.”

“Gittiniz mi?”

Edward sıkıntıyla başını iki yana salladı. “Hayır. Bunu yaparsam zimmetime para geçirirken yakalandığımı ilan edeceklerini söyledi. İtibarım yerle bir olacaktı. Doğu Hindistan Ticaret Şirketi yıllardır Hindistan’dan haşhaş getiriyor. Yoksul insanların sırtından yığınla para kazanıyorlar ve onları ezerek, korkutarak yola getiriyorlar. Ama Londra’da kimse umursamıyor, çünkü hepimiz afyon ruhunu seviyoruz.”

“Konu dönüp dolaşıp afyona geliyor,” diye mırıldandı Elinor.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Unutun gitsin,” dedi. Açıklamak uzun sürecekti. “Demek böyle istifa ettiniz?”

“Her yerde adım kara listeye alındı,” dedi acı acı gülümseyerek. “Annem zaman ve paranın açmayacağı hiçbir kapı olmadığına inanıyor. Ama Fanny, Hillenbrand’teki işimi kaybettiğim için beni hâlâ affedemedi. İkisi de benim duygularımı umursamıyor. Zararı en aza indirmekten başka bir düşünceleri yok.”

“Ya Lucy Steele?” diye sordu Elinor. Onun bu olaydaki rolünü hâlâ anlayamamıştı. Entrikacı bir kadın olduğunu az çok

tahmin ediyordu ve şu anda muhtemelen annelerinin başını şişirmekle meşguldü. Ama Dashwoodlar ondan bahsedene dek Edward'ı gözde bekarlar listesine bile dahil etmemişti. Tüm bunların onunla ilgisi neydi?

“Nereden bilgi aldığını bilmiyorum,” dedi Edward. “Dans ediyorduk ve ne kadar güzel bir balo olduğundan söz ediyorduk. Sonra birden bana işten kovulmamın ne kadar korkunç bir şey olduğunu söyledi. Şok oldum. Bu konunun firma dışına sızmadığını sanıyordum. Bayan Steele işten atılmama aldırmadığını ve benim iyiliğim için memnuniyetle susacağını söyledi. Ama onunla ikinci kez dans edip bütün salona aramızda bir şeyler olduğunu ilan etmezsem insanlar işimi kaybettiğimi konuşmaya başlayabilirmiş. *Milletin ağzı torba değil ki büzesin*, gibi korkunç tabirler de kullandı.”

Elinor yüzünü buruşturdu. “Nereden öğrendiğini hiç bilmiyorum. Sizi yalnızca uzaktan tanıdığı izlenimini yarattı.”

“Ya siz onu nereden tanıyorsunuz?”

Bunu itiraf etmek biraz tuhaf kaçacaktı. “İş ilişkimiz var. Bayan Steele bizi tuttu. Marianne’le beni.”

“Bana şantaj yapmak için mi?” diye sordu Edward kırılgan bir sesle.

“Yok canım! Daha neler! Dashwoodlar kimseye şantaj yapmaz.”

“Ya sizden istediği neydi?”

Elinor, Edward'ın bu sorunun cevabından hiç hoşlanmayacağını biliyordu. “Ona koca bulmamızı istedi. Birkaç gizli araştırma yapacak ve onu uygun adaylarla tanıştıracaktık.”

Edward önce duraksadı, ama sonra bakışları hayal kırıklığıyla bulutlandı. “Siz de onu benimle tanıştırdınız.”

“Fikir benden çıkmadı!” diye bağırdı. “Aslında ben buna karşı çıktım!”

Tepkisi Elinor’u bile şaşırttı, ama Edward başını iki yana sallamakla yetindi. “Lucy Steele bir profesyonel. Benden neler beklediğini bir bir anlattı ve eğer istediklerini yerine getirmezsem beni herkese rezil edeceğini ima etti. Zorla annemle tanıştı ve Fanny’den bir akşam yemeği daveti kopardı. Dün siz yardım istemeye geldiğinizde kulağıma eğildi ve eğer yemek sofrasından kalkıp gidersem herkesin zimmetime para geçirdiğimi konuşmaya başlayacağını fısıldadı. Elinor, ben onun bunu yapmaktan çekinecek biri olduğunu hiç sanmıyorum. Peşinizden gelmek istedim, ama Lucy Steel yalanlarıyla yalnızca bana zarar vermeyecekti. Sizin hakkınızda da atıp tutacaktı. Aileniz zor günler geçiriyor. Bir de bunlarla uğraşmanızı istemedim.”

“Ah,” diye inledi Elinor üçüncü kez. Hoş bir açıklama değildi, ama kesinlikle mantıklıydı.

“Yine de doğru olan buydu demiyorum. John peşinizden gelecekti, ama Fanny ona engel oldu. Bayan Jennings, Bay Brandon’a ulaşmamı tavsiye etti. Arabacıma haber vermek için dışarı çıktım. Sonra içeri girip anneme meydan okudum.”

Elinor nefesini tuttu. “Sahi mi?”

“Hillenbrand’e asla geri dönmeyeceğimi ve benim için seçtiği hiçbir şirkette çalışmayacağımı söyledim. Birbirlerini kollamayan bir ailenin gerçek bir aile olamayacağını

ve böyle bir aileye mensup olduğum için utanç duyduğumu söyledim.”

“Nasıl karşıladılar?” diye sordu Elinor. Fanny’nin limon emmiş gibi suratını ekşittiğini hayal etti.

“Annem bana üç gün mühlet verdi,” dedi Edward sahte bir neşeyle. “Yola gelmezsem beni evlatlıktan reddedecekmiş. Fikrimi değiştirmeyeceğim için artık bir ailem olmadığını varsayabilirsiniz. Gelirim kısıtlı. Yakın gelecekte bir aile geçindirecek duruma gelmeyi ya da evlenmeyi ummam hayalperestlik olur. Babamdan kalan ufak bir mirasım var, ama beni uzun süre idare edemez. Bayan Steele’in hakkımda söyleyebileceklerini tahmin ederek itibarımı da koruyamayacağım düşünüyorum.”

“Ah, Edward,” diye mırıldandı Elinor. İçinde bulunduğu durumun umutsuzluğu kalbini yumuşatmıştı. Evet, Edward bilerek olmasa da onu üzmüştü. Ama o iyi bir insandı. Tam da düşündüğü ve umduğu gibi biriydi.

“Beni affetmeniz için yalvarmaya geldim,” dedi Edward içtenlikle. “Dün gece kendi sorunlarım ve endişelerim yüzünden bir korkak gibi davrandım. Bundan utanç duyuyorum ve gerçekten çok üzgünüm.”

“Sizi bağıslıyorum,” dedi Elinor. “Ama Lucy...”

“Bana dilediği kötülüğü yapabilir! Umurumda değil!”

“Tanrım,” dedi Elinor. “Size bu kötü haberi vermek istemezdim ama Lucy burada. Yukarıda, Marianne’in yanında.”

Edward’ın gözleri şokla irileşti ve ayağa fırladı. Elinor onun yakınlığını daha o an özledi. “Ne diyorsunuz?” diye inledi Edward.

“Ben de üzgünüm. Sizi tanıştırmayı hiç istemedim. Uzun hikaye, ama o sırada başka bir seçeneğim yokmuş gibi hissettim. Bir ara açıklamak isterim.”

Edward usulca gülümsedi. “Ben de dinlemek isterim. Ama şimdi gitmeliyim. Bayan Steele’le karşılaşmasam daha iyi olur. Ona aramızda hiçbir şey olmayacağını daha münasip bir zamanda ve yalnızken söylemeyi yeğlerim.”

“Elbette,” dedi Elinor, ama Lucy’ye aklı takılmıştı. Elinor onu içeri aldığı anda Edward’ın sesini duymamış mıydı? Neden ona görünmeden gitmişti? Edward’la karşılaşmaktan mı kaçınıyordu? Elinor birden ayağa kalktı ve Edward’ın şaşkın bakışlarına aldırmadan gidip yemek odasının kapısını bir çekişte açtı. Margaret ufak bir çığlık atarak oturma odasına doğru tökezledi.

“Margaret!” dedi Elinor öfkeyle. “İnsanların konuşmalarını gizlice dinlemenin ayıp olduğunu bilmiyor musun? Seni kaç kere uyardım!”

“Özür dilerim,” dedi Margaret sırtını dikleştirerek. “Ama Bayan Steele koşarak yemek odasına daldı ve bana evin arkasında bir merdiven var mı diye sordu. Ben de mutfığa gitmesini söyledim. Neden bu kadar korktuğunu merak ettim ve kulağımı kapıya dayadım. Meğer gelen Edward’mış. Merhaba, Edward. Evlatlıktan reddedildiğin için seni tebrik ederim. Sonra senden özür diledi ve söyledikleri ilgimi çekince...”

“Tamam, daha fazlasını duymak istemiyorum,” dedi Elinor. “Ama kapı dinlemekten vazgeç. Gerçekten çok ayıp.”

“Biliyorum,” dedi Margaret, fakat hiç de pişman görünmüyordu. Elinor, Edward’ı geçirmek için ona kapıya kadar eşlik etti. Zavallı Edward Lucy Steele’in her an aşağı inmesinden korkar gibi ikide bir merdivene bakıyordu.

“Ona dikkat edeceğinize söz verin,” dedi ve Elinor kimi kastettiğini hemen anladı.

“Olur, ederim,” dedi ve bir daha ne zaman uğrayacağını soracaktı ki annesinin sesini duydu.

“Bay Farrows! Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?”

“Gidiyorum, Bayan Dashwood,” dedi Edward kibarca eğilerek. “Bayan Elinor ne kadar hareketli bir sabah geçirdiğinizi anlattı. Size daha fazla yük olmak istemem.”

“Rica ederim,” dedi annesi son birkaç basamağı inerken. “Sabahın bu saatinde misafir ağırlamaya alışık olmasak da sizi gördüğümüze her zaman memnun oluruz.”

“Lucy nerede?” diye sordu Elinor merdivene göz atarak.

“Marianne’le kaldı,” dedi Bayan Dashwood. “Marianne’e çay getirmişti.”

“Lucy’yi Marianne’le yalnız mı bıraktın?” diye sordu Elinor. “Hannah nerede?”

Bu düşüncenin onu neden telaşlandırdığından emin değildi. Tek bildiği özellikle Edward’ın anlattıklarından sonra bundan hiç hoşlanmadığıydı. Sırtından aşağı bir soğukluk yayıldı, karnına buz gibi bir korku çörekledi ve nefesi sıklaştı.

“Bilmiyorum,” dedi annesi. “Umarım dinleniyordur. O kadar olaylı günler geçirdik ki Bay Farrows. Birinin evimize girdiğini biliyor musunuz? Hannah’mıza saldırdı. Elinor, ne oldu?”

Elinor annesini hafifçe iterek yanından geçti. “Marianne’e bakacağım.”

Elinor’un içinden bir ses hızlı davranması gerektiğini söylüyordu. Durup düşünürse aklından geçenleri mantıklı bulmabilirdi zira. O sırada kendini Marianne gibi hissetti. Müthiş bir sabırsızlıkla ve tamamen içgüdüleriyle hareket etti. Merdiveni uçarcasına çıktı ve üstten ikinci basamağın gıcırdadığını bildiği için onu atladı. Yatak odasının kapısını açtı.

Lucy, Marianne’in üzerine eğilmiş bir çay fincanını dudaklarına doğru tutuyordu. Uzaktan bakan biri bunu iyi niyetle yaptığını sanabilirdi, ama Marianne ona karşı koyduğu için yüzü ve yastığı çay içinde kalmıştı. Lucy doğrulurken Marianne öksürüp ağzına dökülen çayı tükürdü.

“Hay aksi,” diye inledi Elinor’u fark eden Lucy. “Ne kadar beceriksiz bir hemşireyim.”

“Uzak dur ondan!” diye bağırdı Elinor. Kardeşinin yanma koştı ve Lucy’yi sertçe itti.

Lucy korkuyla çığlık atarak sendeledi ama Elinor ona aldırmadı. Kardeşinin yüzüne dökülen çayı sildi ve doğrulmasına yardım etti. “İyi misin? Bir yerin acımıyor ya?”

“Elinor!” Bayan Dashwood odaya girip hayretle onlara baktı. “Neler oluyor?”

“Benim beceriksizliğim,” dedi Lucy pişmanlıkla.

“Ne verdin ona?” Elinor hışımla Lucy’ye döndü. Lucy Steele *biraz fazlaca* sersemlemişti ve *biraz fazlaca* masum görünüyordu. Elinor önceki akşam John’la Fanny’ye bile bu kadar öfkelenmemişti. Eğer Lucy, Marianne’e bir zarar verdiyse...

“Çay,” dedi Lucy safça. Ondan medet umarcasına Bayan Dashwood’a baktı. “Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum.”

“Elinor, kabalık ediyorsun!” diye payladı annesi onu. Belki de yıllardır ilk kez büyük kızıyla bu tonda konuşuyordu.

Edward da yukarı çıkmıştı; kapı eşiğinde kararsızca bekliyordu. “İyi mi?” diye sordu Elinor’a.

Elinor tuhaf davranışlarını açıklama gereği duymadan Marianne’e baktı. Kardeşi eskisi kadar solgun ve dermansız görünüyordu. Ama bunun dışında halinde bir tuhaflık yoktu. Nihayet öksürüğü kesildi ve nefes nefese elini yarasına bastırdı. Sonra bakışları ablasına kaydı ve “Çay,” diyebildi güçlkle.

“Boğazı kurumuştur, çay iyi gelir diye düşündüm. Annem çay her derde devadır der...”

“Acıydı,” diye inledi Marianne. Gözkapakları titreşti ve kendinden geçti.

Elinor dehşetle Lucy’ye baktı. “Biraz limon damlattım!” diye bağırdı Lucy Steele.

Elinor rüyada gibi doğruldu. Eli ayağı uyuşmuştu; bütün vücudu karıncalanıyordu. Bir an kalbinin duracağını sandı.

Babaları öldüğünden beri, paraları yetmediği için Dashwoodlar’ın evine limon girmiyordu.

“*Ne verdin ona?*” diye feryat etti ve Lucy birden önünde bitti. Elinor onu çılgınca sarstığının farkındaydı. Anneleri telaşla bağııyordu. Sonra Edward aralarına girdi ve Lucy’yi Elinor’un elinden güçlkle aldı.

Elinor dönüp ara sıra öksürük nöbetlerine yakalanan kardeşine baktı. “Marianne’i zehirledi,” diye inledi.

Tabii ya. Edward'dan kaçıp yemek odasından mutfığa geçmişti. Elinor, Eliza'nın günlüğündeki formüllerle yaptığı zehirli maddeyi ortada bırakmıştı. İsteyen herkes ona ulaşabilirdi.

Gözlerini Lucy'ye dikti. "O şeyden mi verdin?" diye hesap sordu.

"Neden bahsediyorsun?" Lucy sözde masumu oynuyordu, ama gözlerinde kurnaz bir pırıltı yanıp söndü.

"Neler oluyor?" diye sordu Bayan Dashwood. "Elinor?"

"Marianne'e babamı öldüren zehirden verdi!" Yatağında baygın yatan Marianne'in yanına koştu. "Marianne, uyan! Çaydan ne kadar içtin?"

"Bilmiyorum," diye inledi kardeşi. "Çok."

Hayır, olamaz! Elinor son birkaç haftadır hayatının en kötü saatlerini geçirdiğini sanmıştı, ama hiçbirisi şu anla kıyaslanamazdı. Marianne zehirlenmişti ve hâlâ yaşıyordu. Ama bir an önce harekete geçmezlerse uzun süre dayanamazdı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Bayan Dashwood telaşla. "Doktor çağıralım? Brandon bir şeyler yapamaz mı?"

"Emetik tartar lazım," dedi Elinor. Bu madde hastayı kustururdu, ama zehirden hemen sonra alınmazsa bir anlamı kalmazdı.

"Hannah!" diye bağırdı annesi ve koşarak odadan çıktı. Lucy peşinden gitmeye yeltendiğinde Edward koluna yapıştı.

Bu arada Marianne yine kendinden geçmek üzereydi.

Düşün, Elinor. Düşün. Zehri nasıl etkisiz hale getirebilirdi? Morfinin panzehri neydi? Elinor'un onun hakkında bildiği

tek şey yüksek dozda alındığında ölüme sebebiyet verdiğiydi. Bilimsel açıdan her yönüyle tanıyamadığı bir maddenin panzehrini yapamazdı. Marianne'in tek umudu zehir kana karışmadan onu vücudundan atması olabilirdi.

"Marianne," dedi kardeşini doğrultmaya çalışarak. "Kusmaya çalış. Zorla kendini."

"Neden?" diye sordu kardeşi uykulu bir sesle.

"Kusman gerek. Hayat memmat meselesi!"

Marianne öksürdü, ama kusmayı başaramadı.

"Ölecek mi?" diye sordu Margaret korku dolu, cılız bir sesle.

"Hayır," dedi Elinor, çünkü sevdiği birini daha kaybetmeye hazır değildi. "Zehri kusabilirse..."

Marianne bir kez daha kendinden geçmek üzereydi. Oturduğu yerde sallanmaya başlamıştı. Uykuya dalarsa bir daha hiç uyanamayabilirdi. Elinor ne yapacağını şaşırmıştı. Onu nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

"Bir de bunu dene!" diye bağırdı Margaret ve odanın köşesine koşup gevşek parkenin altından küçük bir deney şişesi çıkardı. Elinor ona bakakaldı.

"Benim mi o?"

"Evet, çaldım. Teşekkürünü sonraya sakla!" Şişenin tıpasını açıp Marianne'in burnuna yaklaştırdı.

Elinor, Marianne'in parfüm denemelerini aşağılamasına bir hayli bozulmuştu. Ama tıpa açıldığı anda burnunu kırıştırdı. Gerçekten de berbat bir kokuydu bu. Birinin onu güzel kokmak için sürebileceğini de nereden çıkarmıştı? Margaret şişeyi Marianne'in burnunun ucunda telaşla

AKIL VE CİNAYET

sallıyordu. Sonunda parfümün hepsini suratına boca etti. Elinor, Marianne'i bir kez daha koltuk altlarından tutup yataкта oturtmaya çalıştı. "Ah, Margaret, galiba işe yaramayacak..."

Ama sonra Marianne şöyle bir silkindi ve öksürmeye başladı. Acaba...

Kardeşi şimdi de öğürmeye başlamıştı. Gözkapakları titreşiyordu. Gözlerini açtı ve yeniden öğürdü.

"Ne yapıyorsunuz..." Birden dehşetle inledi ve mucize eseri midesinde ne var ne yoksa boşaltıverdi.

YİRMİ BİR

Dashwood kardeşler çay servisi yapıyor.

ELINOR. Marianne'in midesindekileri tamamen boşalttığından emin olana kadar bekledi. Kardeşi nefes nefese kalmış ve beyaz sargıları kan lekeleriyle kaplanmıştı. Elinor onlara endişeyle baktı ve acıyla inleyen Marianne'in sırtını sıvazladı. Bayan Dashwood etrafı rahatça temizlemek ve Marianne'in sargılarını değiştirmek için herkesi dışarı çıkardı.

"Sakın gitmesine izin vermeyin," dedi Elinor, Edward'a çenesiyle Lucy'yi göstererek. Edward, Lucy'nin dirseğine sıkıca yapışmıştı ve başını sallayıp onu odadan çıkardı.

Marianne'in yarası iyi görünmüyordu, ama şimdilik korkulacak bir durum yok gibiydi. Sadece Marianne kendini zorladığı için yeniden kanamaya başlamıştı o kadar. Bunun dışında kenarları şimdiden kabuk bağlamıştı. Etrafındaki derinin rengi de siyahtan koyu mora dönüyordu. Marianne sargıları değiştirilirken ara sıra kendinden geçti. Onu yatağa yatırıp biraz su içirdiklerinde gözlerini kapadı ve "Artık uyuyabilir miyim?" diye sordu.

“Evet, hayatım,” diye mırıldandı annesi terli saçlarını yüzünden çekerek.

Sakin uyanmamazlık etme, diye düşündü Elinor, Marianne’in ritmik nefes alıp verişlerini dinlerken.

Yatak odasının kapısının tıklatılmasıyla ikisi de o tarafa baktı. Elinor kapıyı açıp da karşısında küçük kardeşini ve Bay Brandon’ı görünce rahat bir nefes aldı. Bay Brandon’ın gözlerinde kaygılı bir ifade vardı. “Bakın, kim geldi!” dedi Margaret. “O kadının Marianne’i öldürmeye çalıştığını söyledim.”

Brandon her zamanki ciddiyetiyle odaya girdi. “Neler oldu?” diye sorarken sesinin her an hıçkırıklara boğulacakmış gibi çatlaması Elinor’un dikkatinden kaçmamıştı.

Brandon’ın Marianne’e karşı hisleri mi vardı? Yoksa onu sıradan bir hastası gibi görmüyor muydu?

“Lucy Steele, Eliza’nın formülüyle onu zehirlemeye çalıştı,” diye açıkladı.

“Elinor, Marianne’i kusturdu. Daha önce hiç bu kadar çok kusan birini görmemiştim.” Margaret iğrenir gibi yüzünü buruşturmuştu, ama tehlikenin geçmesiyle kendini olayların heyecanına kaptırmış gibi bir hali vardı.

“Abartıyor,” dedi Elinor. Yatağa yaklaşan Brandon’ın omzuna hafifçe vurdu. “Lucy Steele’i suçüstü yakaladım. Hemen harekete geçtiğimiz için Marianne’in fazla etkilenmediğini umuyorum. Zehirli çayın hepsini çıkardı ve biraz su içti.”

“Marianne’i neden zehirlesin?” diye sordu Brandon.

“Bunu ben de merak ediyorum,” dedi Bayan Dashwood ve odadaki herkes gözlerini Elinor’a dikti.

“Bilmiyorum,” dedi Elinor dürüstçe. “Ama öğreneceğim.”

Aslında sonraki adımının ne olması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Marianne’in yokluğunu fazlasıyla hissediyordu. O ne yapılacağını bilirdi, babalarının ne yapacağını. Mutlaka bir plan yapardı ve Elinor’un aklına gelebilecek bütün fikirlerden daha zekice bir şey olurdu bu.

Zehri düşün, diye hatırlattı kendine. Başarabilirsin.

“Lucy Steele’in Eliza’nın zehrinden haberi vardı,” dedi usulca. “Yoksa onu Marianne’e karşı kullanamazdı. Marianne’i neden zehirlediğine gelince...”

Aklına Edward’ın, Lucy’nin ona şantaj yaptığıyla ilgili sözleri geldi. O ve Marianne en başından beri tüm bu olaylarda parmağı olan kişiyi ortaya çıkararak babalarının cinayetini aydınatabileceklerini varsaymıştı. Halbuki babalarının cinayetinin, Eliza’nın ölümünün ve Edward’ın düştüğü tatsız durumun ortak noktası tek bir kişi ya da dava değildi. Afyundu.

Elinor aşağı koşup aradığı bütün cevapları alana dek Lucy Steele’i sarsmak istiyordu. Pekala da yapabilirdi bunu, ama sonra Bayan Farrows’un balosundan bahsederlerken Lucy’nin gözlerinde beliren kurnaz ifadeyi hatırladı.

Lucy Steele aptal değildi. Birçok şey biliyor olabilirdi, ama sırlarını kolay kolay açıklayamayacaktı.

“Elinor?” dedi Margaret.

“Düşünüyorum.” Gözlerini kapadı ve aklından yarım düzine senaryo ve türlü varsayımlar geçirdi.

“Neyi?”

Elinor birden gözlerini açtı ve Lucy'nin yukarı getirdiği çay servisine bakarken aklına bir fikir geldi. "Lucy Steele'in ağzından nasıl laf alacağımı."

Elinor çay takımının sağlam kalan fincanlarını ve tabaklarını tepsiye özenle dizdi. Margaret oturma odasını yemek odasına bağlayan kapının önünde Edward'la Lucy'yi dinliyordu. Elinor çay servisini hazırladığında yemek odasına girdi ve Margaret'a kenara çekilmesini işaret etti.

"Planı iyice anladın mı?" diye fısıldadı.

Margaret başını salladı, durumun vahameti göz önüne alındığında biraz fazla hevesli görünüyordu doğrusu.

"O zaman başlıyoruz," dedi Elinor ve derin bir nefes alıp usulca üfledi. "Marianne'i gururlandırma vakti geldi."

Çay tepsiysiyle birlikte koridordaki diğer kapıdan oturma odasına girdi. Lucy'yle Edward döşemesi yırtılan divanda yan yana oturuyordu. Birbirlerine bu kadar sokulmaları dışarıdan bakan birine onların iki nişanlı olduğunu düşündürebilirdi. Ama Edward'ın gergin ifadesi ve Lucy'nin kötü bakışları Elinor'un gözünden kaçmadı.

"Bayan Marianne nasıl?" diye sordu Edward. Ayağa fırlarken bile Lucy'yi bırakmamıştı.

"Artık kusmuyor," dedi Elinor hislerinin sesine yansımasına aldırmadan. "Ama kendinde değil. Bay Brandon'la annem başında."

"Tanrım," dedi Edward. "Bir doktor çağırsak?"

“Bay Brandon birine haber yolladı,” diye yalan söyledi Elinor çay tepsisini sehpaye bırakarak. “Çabuk gelmesi için dua ediyorum.”

“Ben ne yapabilirim?” diye sordu Edward.

Ama Elinor onunla göz göze gelmekten kaçınan Lucy’ye baktı. Lucy Steele, Edward’ın omzunu sıkıca tutan elinden kurtulmak için silkindi, ama Edward oralı bile olmadı. “Beklemekten başka çare yok,” dedi Elinor sertçe. Sakin ol, diye hatırlattı kendine. “Çay?”

Lucy başını kaldırdı ve hafifçe gülümsedi. “Elinor, lütfen...”

“Kardeşim ağır yaralı, Bayan Steele,” diye sözünü kesti Elinor bir fincana çay doldururken. “Ona neden ısrarla çay içirmeye çalıştığınızı anlamadım.”

“Çay canlandırır, kuvvet verir diye,” dedi Lucy, Elinor’un demliği sehpaye bırakmasını izleyerek.

“Süt? Şeker?”

“Hayır, teşekkür...”

“Ah, şimdi hatırladım. Siz limonlu seviyordunuz.”

“Be-ben...” Lucy’nin bakışları Edward’a kaydı. “İyi niyetimin yanlış anlaşıldığını düşünüyorum.”

“Hımmm,” dedi Elinor ve bu sözleri düşünür gibi yaptı. “Belki. O halde yanlış anlaşılmaları gidermek gerekir.”

“Bence de. Bayan Marianne’e asla zarar vermem.”

Başka biri ikna olabilirdi, ama Elinor bu masumiyet numaralarını yutmadı. “Bizi neden tuttunuz, Bayan Steele?”

“Efendim? Ben...” Edward’a bakarken yanakları hafifçe pembeleşti.

“Lütfen, çekinmeyin. Şu anda Edward’ın hakkınıza ne düşüneceğinden daha önemli sorunlarınız var.”

Elinor, Lucy’nin yüzüne şaşkın bir ifade oturtmaya çalışmasına rağmen öfkeyle çenesini sıkıldığını fark etti. “Sizi bana bir koca bulmanız için tuttum,” dedi ve Edward’a döndü. “Sizi şaşırttıysam özür dilerim, ama...”

Edward’ın kafası karışmış gibiydi ve Elinor onun bunları zaten konuştuklarını söylemesini istemiyordu. Lucy Steele, Elinor’un şantajdan haberi olduğunu şimdilik bilmemeliydi. Dolayısıyla aralarına girdi. “Bayan Steele, bir dedektif tutmak istemenizin nedenini biliyorum. Ama *bizi* neden tercih ettiniz?”

Lucy, Elinor’un onun çayına bir kaşık şeker atmasını izledi. “Yaşıtım bir genç hanımla daha rahat konuşacağımı ve anlaşıacağımı düşündüm.”

“Kesinlikle,” dedi Elinor ve şeker koymadığı kendi çayına uzandı. “Bayan Jennings’in bizi tavsiye ettiğini söylemişsiniz. Yanılıyor muyum?”

“Evet!” diye atıldı Lucy Steele. “Sevgili Bayan Jennings. Bana Londra’da kalacak bir yer verdi ve sizinle görüşmesinden bahsettiğinde tam aradığım hanımlar olduğunuzu düşündüm.”

“Bizi tuttunuz ve Edward’la tanıştığınız gibi ona şantaj yapmaya karar verdiniz.”

“Ne? Hayır! Ben...”

Elinor’un bundan açıkça söz etmesi Edward’ı bile şaşırtmış gibiydi. Doğruca ona baktı ve kahverengi gözlerinde soru sorar gibi bir ifade belirdi.

Güven bana, diye söylendi Elinor içinden.

“Siz beni çok yanlış anlamışsınız,” diye directti Lucy.

“Sahi mi? Sizce de öyle mi, Edward? Bayan Steele size şantaj yapmaya kalkışmadı mı?”

Edward, Lucy'den gözlerini ayırmadan cevap verdi. “Ben-
ce durumu gayet doğru anlamışsınız.”

Lucy öfkeyle kekelerken Elinor onun üzerine gitmeye devam etti. “Görüyorsunuz ya, Bayan Steele? Olayları göz-
den geçirdiğimde sizden şüphelenmek için haklı sebeplerim
olduğunu görüyorum. Zavallı Edward’a neden şantaj yapma
ihtiyacı duydunuz? Yeteneklerinize güvenmiyor musunuz?
Edward’a şantaj yapabilecek durumdaysanız, bizimle neden
anlaştınız? Ama asıl cevabını istediğim soru başka. Bayan Eli-
za Williams’ı tanıyor muydunuz?”

“Be-ben... Eliza Williams mı? Neden soruyorsunuz? Ba-
yan Jennings bazen ona eşlik ederdi. Hakkında başka bir bil-
gim yok.”

“Ama öldüğünü biliyorsunuz mutlaka. Yoksa unuttunuz mu?”

“Hayır, tabii ki unutmadım,” diye çıkıştı Lucy. “Ama beni
suçlar gibi konuşmanızdan sıkıldım. Beni böyle sorguya çek-
me hakkını size kim veriyor?”

Lucy birden huysuzluğu bırakıp zavallı, masum kızı oyna-
maya geri döndü. Gözleri doldu. Şimdi vazgeçemezsin, diye
düşündü Elinor. *Gözyaşlarına aldanma*.

“Sadece sizin bütün bunlardaki rolünüzü anlamaya çalışı-
yorum,” dedi. “Bayan Williams’ı tanıdığınıza göre belki Bay
Willoughby’yi de tanıyorsunuz?”

Lucy ne bir cevap ne de bir tepki verdi.

“Bir de bizi hangi parayla tuttuğunuzu merak ediyorum doğrusu.”

“Ailemden küçük bir miras kaldı,” diye mırıldandı.

“Anlıyorum,” dedi Elinor genç kadının son modaya uygun elbisesini süzerek. Sonra önceki geceki balo elbisesi ve onları ziyarete geldiğinde giydiği kılıklar gözünde canlandı. Bunu daha önce nasıl fark edememişti? “Böyle giyinip kuşanabildiğinize göre pek de küçük bir miras olmasa gerek?”

Lucy belli ki fazlasıyla hadsiz bulduğu bu soruya cevap vermeye gerek duymadan başını çevirdi. Ama Elinor işin peşini bırakmadı.

“Anne ve babanızı kaybettiğinizi söylemişsiniz. Ama zamanlamanız dikkatimi çekti. Gerçekten de enteresan bir şekilde olayların merkezindesiniz.”

“Eliza Williams’ın ölümüyle ilgim olduğunu mu ima ediyorsunuz?”

“Var mı?”

“Daha neler!” Edward’a döndü. “Bu deli saçmalarına nasıl inanırsınız?”

“Aslına bakarsanız,” dedi Edward, “neye istersem ona inanırım.”

Mükemmel. Elinor, Lucy’yi istediği kıvama getirmişti. Suçlu görünüyordu ve savunmaya geçmişti. Ama hiçbir şeyi itiraf etmeyeceğini biliyordu. Elinor’un kanıtı yoktu. Dolayısıyla planının sonraki aşamasına geçti ve hapsirdi.

“Çok yaşayın,” dedi Edward.

“Teşekkür ederim.” Koridordan Margaret’in ayak sesleri geldi. “Bayan Steele, eğer söylediğiniz gibi masumsanız, bu meseleyi birlikte çözeceğimizden eminim. Ama sizden neden şüphelendiğimi anlamalısınız. Kardeşim ağır hasta. Ona her ne verdiyseniz iyice kötölemesine neden oldunuz.”

“Kardeşinize hiçbir şey vermedim.”

“Size inanmıyorum.”

“Ama yanılıyorsunuz. Daha kaç kere söyleyeceğim? Ben ona sadece çay verdim. Beni burada zorla tutamazsınız.”

O sırada yeri göğü inleyen bir feryat koptu. Elinor bunu beklemesine rağmen yine de yerinden sıçradı. Fincanla tabak elinden düştü. İkisi de kırıldı ve sıcak çay etrafa sıçradı. Edward dehşetle inledi. “Aman Tanrım!” Lucy taş kesildi.

Elinor bedbaht abla rolünü oynamakta zorlanmadı. Son günlerde yaşadığı acı olaylarla bu role ne yazık ki fazlasıyla ısınmıştı. Eliyle ağzını kapadı ve ağlayarak içinden ona kadar saymaya başladı. Babasını düşünmek gözyaşlarının akmasını kolaylaştırdı.

Ona kadar sayması bittiğinde ayağa kalktı ve Edward anında yanında bitti. “Ah, Elinor. Ben...”

Ona sarılmaya çalıştı ve Elinor bundan hoşlanacağını bilmesine rağmen Edward’ı itti. Teselli dokunuşlarına tahammüllü yokmuş gibi davrandı. Merdivende ayak sesleri duydu ve Brandon içeri girerken kapıya doğru döndü. Brandon da rolünü en az onun kadar inandırıcı oynuyordu. Elinor odadan çıkmak için hamle yaptığında onu durdurdu. “Üzgünüm, Bayan Dashwood. Elimden geleni yaptım, ama olmadı. Kardeşinizi kurtaramadım.”

“Anneme bakmalıyım,” diye inledi Elinor.

“Bırakın, biraz yalnız kalsın.” Brandon soru sorarcasına belli belirsiz başını yana eğdi.

Elinor, Lucy’yle Edward’a çaktırmadan ona göz kırptı ve tekrar diğerlerine döndü.

“Hâlâ kardeşimi zehirlemediğinizi mi iddia ediyorsunuz?”

“Ben bir şey yapmadım!” diye karşı çıktı Lucy. “Belki de yarası iltihap kaptı.”

“İltihap yoktu,” dedi Brandon. “Ateşi bile çıkmadı.”

“Öyleyse kan kaybından ölmüştür,” dedi Lucy. “Vurulduğunda çok kan kaybetmiştir...”

“Bayan Steele,” diye araya girdi Elinor. “Ben size kardeşimin vurulduğunu söylemedim. Yalnızca Margaret’ı ararken yaralandı dedim.”

“Laf arasında söylediniz herhalde. Ya da annenizden duydum.”

Ama Lucy Steele’in eski kurnazlığından eser kalmamıştı. Üçü arasında kekeliyor, kendini savunmaya çalışırken dili dolanıyordu. Resmen kendi kazdığı kuyuya düşmüştü. Ama Elinor henüz amacına tam anlamıyla ulaşamadığı için açık vermedi.

“Bir kere daha soruyorum,” dedi resmiyeti bir kenara bırakarak. “Kardeşimi neden zehirledin? Bize doğru düzgün bir açıklama yaparsan yargıçla ona göre konuşuruz. Kadınlar hapishanesinin hanımefendilere göre bir yer olmadığını duydum.”

“Yemin ederim, onu zehirlemedim! Hiç kimseyi zehirlemedim! Asla da yapmam! Bana neden inanmıyorsunuz?”

“Çünkü çayından bir yudum bile almadın,” dedi Elinor.

Lucy gözyaşları arasında duraksadı. Başını iki yana salladı.

“Ne?”

“Bana güvenmiyor musun?” diye sordu Elinor.

“Aklınızı mı kaçırdınız? Canım istemedi, hepsi o.”

Elinor, Edward’ın gözlerinin parladığını fark etti. Elinor’un niyetini anlar anlamaz Lucy’ye döndü.

“Hani çay her derde devaydı?” diye üsteledi Elinor. “Kardeşimi zehirlemediysen neden bir yudum bile içmedin?”

Lucy’nin gözleri doldu. “Ben bir şey yapmadım.”

Elinor ona doğru yürüdü ve yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

“Kanıtla öyleyse.”

Lucy, Elinor’un ısrarcı bakışlarından rahatsız olarak gözlerini kaçırdı. “Bu kız aklını kaçırmış!” diye bağırdı Edward’la Brandon’a.

“Asıl aklını kaçıran sensin,” dedi Edward. “Bay Brandon, en iyisi yetkililere haber vermek.”

“Katılıyorum,” dedi Brandon. “Mahkemeler bugünlerde zehirleme vakalarını bayağı ciddiye alıyor. Eliza Fenning’i zehirlemeye teşebbüsten astılar. Size de memnuniyetle aynısını yapacaklarını düşünüyorum.”

“Durun!” diye bağırdı Lucy. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Düşündüğünüz gibi olmadı.”

“Görgü tanıkları var,” dedi Elinor. “Kardeşime zorla çay içirdiğinizi hepimiz gördük. Zavallı Marianne çayı içtikten hemen sonra öldü. Masum olduğunuza inanırlar mı sanıyorsunuz?”

Duygularının şiddetiyle avazı çıktığı kadar bağırdığını fark etti. Lucy Steele hüngür hüngür ağlıyordu. “Yanıyorsunuz. Yalnızca afyondur. Zehir değildir!”

Elinor bunu duyar duymaz nefesini tuttu. Lucy’nin burnunu çekişleri dışında odada çıt çıkmıyordu. Cesaretini toplayıp Elinor’un gözlerinin içine baktı. “Büyük bir hata yaptım.”

“Her şeyi başından anlatın,” dedi Elinor. “Ancak o zaman size müsamaha gösterebilirim.”

Lucy’nin buna yanaşmayacağından korktu, ama genç kadın kendini toplayıp mendiliyle gözlerini sildi.

“Yetim olmak kolay değil,” diye söze başladı cılız bir sesle. “Hele fakir ve yetim bir kız olmak daha zor. Siz de fakirsiniz, Bayan Dashwood, ama bir aileniz var. Eski ve küçük de olsa bir eviniz var. Biliyor musunuz, ben on iki yaşından beri hiçbir yerde altı aydan uzun kalmadım.”

Elinor yorum yapmadı. Lucy Steele’e anlayış gösterdiği günler geride kalmıştı.

“Bir giysi dolabım bile olmadı. Elimde bavulumla kapı kapı dolaştım. Her zaman açıkta kalmaktan korktum. Kendime ait bir yatağım olması için neler vermezdim. Münasip biriyle evlenmek hoş olabilirdi belki. Ama kendi evimi alabilecek durumum olsaydı...”

Aç gözlerle etrafına bakındı. Elinor o açlığı da anlıyordu. “Bize bir koca aradığınızı söylediniz, ama aslında kendi ayaklarınız üzerinde durmak istiyordunuz.”

Lucy bunu inkar etmedi. “Bay Willoughby’yle iki yıl önce, bir akşam yemeği davetinde tanıştım,” diye devam etti.

“Bayan Colgate biz iki yetimi yan yana oturttu. Bay Willoughby Londra’da yeniydi ve henüz sosyete’yi yeni yeni tanıyordu. Laf lafı açtı...”

Elinor, Willoughby’nin bütün çekiciliğiyle ona nasıl kur yaptığını gözünde canlandırabiliyordu. Lucy’yi belki de ondan hoşlandığına inandırmıştı.

“Hepsi onun başının altından çıktı!” diye bağırdı Lucy Steele. “Afyon konusunda bilmediği yoktu. Sosyete’de onu kimlerin kullandığını da biliyordu. Öylesine laflıyorduk işte. Bana hanımlar arasında bile böyle bir talep olduğundan bahsetti. Önce ona inanmadım. Afyon çiğnemeyi hanımefendilikle bağdaştıramadım. Ama kimlerin bu işe bulaştığını, kimlerin oda hizmetçilerini bir gece içinde dört ayrı eczaneye yolladığını öğrendikçe hayrete düştüm. Bütün mesele bunun moda olmasını sağlamaktı.”

Elinor birden kulüpteki gri elbiseli, sarışın kadının söylediklerini hatırladı. “Kulüpte bir kadın vardı. Aradığımızı bulmamıza yardım edebileceğini söyledi. Bizi bazı beylerle tanıştırmayı teklif etti.”

Lucy uzun bir aradan sonra yine kurnazca gülümsedi. “Malı Willoughby temin ediyordu. Onu renkli cam şişelere ve kavanozlara koyuyorduk. Ne olduğunu bilmeyen biri onu kolayca kokulu su ya da parfüm sanabilirdi. Bunun hanımlar için özel bir karışım olduğunu söylüyordum. Bana üç katını ödüyorlardı.”

Elinor kulüpteki erkeklerin dalgın bakışlarını hatırladı ve sonra birden gözünün önünde başka bir yüz canlandı. *Amelia Holbrook*. “Bayan Holbrook da müşteriniz miydi?”

“Evet! Size bütün listeyi verebilirim. Kimlerin bu işe karıştığını bilerseniz şok olursunuz! Ünümüz kulaktan kulağa yayıldı. Sosyetedeki hanımlar birbirlerine söyledi. Hizmetçiler diğer hizmetçilere yetiştirdi. Herkes beni nasıl bulacağını öğrendi ve...”

“Eliza’yı da siz mi kandırdınız?” diye sordu Brandon ve sesinin tınısı Elinor’un irkilmesine neden oldu.

“Eliza Williams ne yaptığımızı bilmiyordu.” Lucy umursamaz bir tavırla dilini şaklattı. “Willoughby afyon ruhunu amcasının eczanesinden alıyordu ve Eliza’yı ona daha çok afyon ruhu satması için tatlı sözlerle kandırmaya çalışıyordu. Talebe yetişemez olmuştum. Ama amcası herkese ne kadar afyon ruhu satılacağına bir sınır koymuştu. Bazıları intihar vakalarının artmasından korkuyordu.” İntihar kelimesini sanki diğer anlattıkları çok normalmiş gibi fısıldayarak söylemişti. “Willoughby bir hikaye uydurmuştu. Teyzesinin gut hastalığından çok çektiğini ve onun ıstırabına seyirci kalamadığını söylüyordu.”

“Ama Eliza ona afyon vermeye yanaşmadı,” dedi Brandon.

“Evet,” diye doğruladı Lucy. “Ona göre teyzesi ne kadar acı çekerse çeksin kimse bu kadar afyon ruhu almamalıydı. Willoughby ona afyon ruhunu gül suyuyla seyrelterek zararsız hale getirdiğimizi söyleyemiyordu tabii.”

Elinor kaşlarını çattı. “Onu Bayan Holbrook’a sormak lazım,” dedi. “O da kullandığı maddeyi sizin kadar zararsız buluyor mu acaba? Eliza Williams’a ne olduğunu anlatın.”

Lucy bundan bahsetmek istemiyor gibiydi. Ama bu noktadan sonra susamayacağını biliyordu. “Willoughby’ye

haşhaşın içindeki etken madde üzerinde çalıştığını anlatmış. Afyon ruhundan ya da afyondan daha etkili bir madde yaratacağını söylemiş. Bunu başarabilirse insanların ağrılarını dindirebileceğini umuyormuş. Sanırım teyzesi konusunda kendini kötü hissediyordu.”

Elinor’un boğazı düğümlendi. Yanındaki Brandon’ın usulca küftüğünü duydu.

“O maddeye ihtiyacımız vardı,” diye ekledi Lucy tuhaf bir telaşla. “Hanımlar hep daha fazlasını istiyordu ve stoklarımız tükeniyordu.”

“Ve Eliza size onu vermiyordu,” dedi Brandon. Başka biri bu soruyu tarafsız bir merakla sorduğunu düşünebilirdi, ama Elinor ondan yayılan karanlık enerjiyi hissedebiliyordu. Brandon kızgındı. Hem de çok.

“Willoughby’nin teyzesini ziyaret etmesini bekledim ve Eliza’yla kadın kadına konuşmak için yanına gittim. Mesaisi bitmişti ve gözümün önünde o maddeyle deney yapıyordu. Kendiyle gurur duyduğu belliydi, ama bana satış yapma fikrini dinlemek bile istemedi. Elinde o maddeden çok miktarda vardı. Bittiğinde yenisini de yapabiliirdi. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını istedim. İnsanların neden afyon kullandığını anlarsa belki fikrini değiştirir dedim.”

“Onun için de Eliza’ya afyon verdin,” diye tısladı Elinor.

“Çayına bir kaşık attım. Sadece onu ikna etmek için.”

“Ama onu öldürdün.”

“Bilmiyordum! Bana inanmak zorundasınız. Sadece bir kazaydı. Dili dolaşmaya, peltek peltek konuşmaya başladı.

Uyursa geçer diye düşündüm. Şişeleri ve defterini aldım. Bana satış yapması karşılığında onları geri vermeyi teklif edecektim.”

“Onu öldürdün,” dedi Brandon müthiş bir öfkeyle. “Daha fazla para için onu katlettin!”

“Ben dükkandan çıkarken uyuyordu.”

“Ya Willoughby?” diye sordu Elinor.

“Duyduğunda deliye döndü, ama bir kaza olduğunu anladı. İkimiz de bir süre ortalarda görünmedik ve kırlarda kaldık.”

Eliza gömülmüş ve Brandon, Bay Dashwood’u olayı araştırması için tutmuştu. Ama Bay Dashwood bir ipucu yakalayamayınca dosyayı kapatmıştı. Sonra Sör John’un oğlunu ararken Willoughby’e rastlamış ve ismini bir kağıda yazmıştı.

“Babamın ölümü de kaza mıydı?” diye fısıldadı Elinor.

Lucy nefesini tuttu. “Ben bir şey yapmadım. Bilmiyorum.”

“Yalan söyleme. Babam Eliza’nın formülüyle zehirlendi. Biraz önce onu çaldığını itiraf ettin.”

“Hiçbir şey bilmiyorum!”

“Yargıç buna inanmayacak,” dedi Edward. Duyduklarından sonra yüzü kül rengi olmuştu.

“Ben... Hayır! Bütün suç onun! Beni Willoughby ayarttı. Willoughby kaçığın teki. O şeyi yediğinde nasıl olduğunu bilmiyorsunuz. Grey’s’de babanı görünce paniğe kapılmış. Bir dedektifin bizi araştırdığını söyledi. ‘Yakalanmamız an meselesi!’ diye bağırıp çağırdı. Ona parano-yaklık ettiğini söyledim. Eliza’yla bağlantımızı bulmaları imkansızdı. Ama Willoughby ikna olmadı. Düşüncesizce

davranmaya başlamıştı. Kontrolünü kaybediyordu. Ben de korktum.”

“Ve sizi ele verebilecek bütün izleri silmek istedin,” dedi Elinor. Sesinin titremesine engel olamıyordu.

“Hayır!”

Elinor, Marianne’in yanında olmasını isterdi, çünkü Lucy’nin doğruyu söylediğinden hiç emin değildi. Bir yandan, Willoughby’yi hâlâ şüpheli listesinden çıkaramıyordu. Hepsinin ortak noktası oydu ve babası da onun ismini not etmişti. Öte yandan, Willoughby’nin Eliza’nın öldüğü gece başka bir yerde olduğunu söyleyecek bir tanığı vardı ve babası işi konusunda asla yaş tahtaya basmazdı.

“Bir dakika,” dedi Edward birden.

Herkes ona baktı ve Elinor onun ne kadar perişan göründüğünü fark edince üzüldü. Plana bir tek o dahil edilmemişti.

“Dün gece Fanny’nin evi ne kadar şık döşediğinden bahsettin.”

Elinor önce bu sözlere anlam veremedi. Ama Edward’ın, “Fanny’nin evi yeni dekore ettirdiğini nereden biliyordun?” diye sormasıyla nereye varmaya çalıştığını anladı.

Lucy’nin yüzü bembeyaz kesildi. Yine de durumu kurtarmaya çalıştı. “Mobilyaların Fanny’nin zevkine göre seçildiği belliydi. Ne var bunda?”

“İkinci kez açık veriyorsun,” dedi Elinor. “Çok fazla yalan söylediğin için kontrolünü kaybediyorsun. Eliza Williams’ı kazara öldürmüş olabilirsin, ama yine de bir cinayet işledin. Sonra evimize gizlice girip babamı öldürdün. Şimdi de kız

kardeşimi zehirledin. Bunların hepsi planlıydı ve ne yaptığını gayet iyi biliyordun. Bizi susturabileceğini mi sanıyorsun? Bay Brandon haklı, daha azını yaparak asılan kadınlar var.”

“Hayır! Hepsi Willoughby’nin fikriydi. Onu bulursanız anlayacaksınız. Beni tehdit etti. O bir suçlu. Yalnızca beni cezalandıramazsınız. Lütfen, Elinor...”

Lucy çaresizlikle onun ellerine ve eteklerine yapıştı. Bir yandan da çıldırmış gibi ağlıyordu. Edward, Elinor’u onun elinden zor kurtardı. Elinor, Brandon’a bakıp tek kaşını kaldırdı. O tatmin olmuştu, ama bu kadarı yeterli miydi?

“Willoughby’yi bulun!” diye bağırdı Lucy yine. “Onu konuşturursanız her şeyi anlayacaksınız.”

“Korkarım, bu mümkün değil,” dedi Brandon, Elinor’u şaşırtarak. “Willoughby öldü.”

Bu açıklamanın ardından gelen derin sessizlik Lucy’nin hıçkırıklarıyla bölündü. Yüzünü buruşturdu ve ulurcasına ağlamaya başladı. “Dün kulübe gittim,” diye açıkladı Brandon. “Bayan Marianne’in yanından ayrıldıktan sonra. Sör John’la ve itfaiyecilerle görüştüm. Willoughby’yi içeride cansız bulmuşlar.” Kısa bir duraksamanın ardından “Üzgünüm,” diye ekledi.

Elinor bunu Lucy’ye mi, yoksa bir ölüm haberi verdiği için ortaya mı söylediğini anlayamamıştı. Kendi adına hiçbir şey hissetmediğini söyleyebilirdi. Belki de bütün bunlar onu uyuşturmuştu.

“Tanrım...” diye inledi Edward. “Bunca ölüm... Dayanılır gibi değil. Zavallı Bayan Marianne.”

Elinor belli belirsiz gülümsedi. “Aslına bakarsanız, o bir oyundu. Bizi affedin, Edward. Sizi uyarmaya vakit bulamadık. Hepsini itiraf edebilmesi için Marianne’i gerçekten öldürdüğüne inanması lazımdı.”

Edward’ın ağzı beş karış açık kaldı. Elini kalbine götürdü. “Bayan Marianne hayatta mı yoksa?”

“Evet,” dedi Brandon. “Gerçi Bayan Dashwood’un çılgılığı o kadar inandırıcıydı ki bir ara ben bile şüpheye düştüm.”

Edward divana oturup sinirli bir kahkaha attı. Elinor, Lucy’ye göz attı. Yanaklarından yol yol yaşlar süzülüyordu. Yüzü kızarıp şişmiş, eteği buruşmuş ve kusursuz bukleleri sünererek ip gibi uzamıştı. Ama mavi gözlerindeki buz gibi nefret irkilmesine neden oldu.

“Kahrolası budala,” diye tısladı Elinor’a. “Marianne’i neden öldürmeye çalıştım, biliyor musun? Çünkü asıl korktuğum oydu. Senin gibi bir ödleğin benimle akıl yarıştırmaya cesaret edebileceğine asla inanmadım.”

Odadaki erkekler dehşetle inledi, ama Elinor sadece gardını alıp bekledi.

Lucy tam da umduğu gibi hamlesini yaptı. Ne var ki hedefinde Elinor yerine dakikalar önce içmeyi reddettiği çay vardı. Edward’la Brandon onu durduramadan fincanı başına dikti ve ılık çayı bir solukta içti. Sonra da fincanı karşı duvara fırlatarak paramparça etti. Elinor suratını buruşturdu; bu gidişle evde tek bir fincan kalmayacaktı. Ama Lucy, “Elinizden geliyorsa asm beni!” diye hırladığında ona sakın gözlerle bakmaya devam etti.

AKIL VE CİNAYET

Elinor sonra koca gündür ilk kez bir şeyi komik bularak güldü. “Vah zavallı,” dedi. “Gerçekten zehirli olduğunu mu sandın?”

Lucy’nin zafer dolu gülümsemesi yüzünde donup kaldığında Elinor başını iki yana sallayarak kıkırdadı. “Ben asla böyle bir işe kalkışmam,” dedi. Öne eğilip kendi fincanına biraz şeker koydu ve çayını Kraliçe Charlotte’ın bile kusursuz bulacağı bir zarafetle yudumladı. Lucy’yle yeniden göz göze geldiğinde haince gülümsedi. “Zehirler senin uzmanlık alanın, benim değil.”

YİRMİ İKİ

Dashwood kardeşler için konu kapanıyor – bir nevi.

MARIANNE üzerinden bir at arabası geçmiş gibi hissediyordu. Kelimenin tam manasıyla paçavraya dönmüştü. O kadar ağrısı vardı ki daha gözlerini bile açmadan önce bilinci yerine geldi. Gövdesinin sağ yanı zonkluyor ve her nefes alıp verişinde yakıcı bir acının sarmaşık kolları bütün vücudunu sarmalıyordu. Ağzında ekşi bir tat vardı ve kafasının içi pamukla doldurulmuş gibi uyuşmuştu. Üstüne üstlük kurt gibi acıkmış ve günlerdir çölde dolaşan bir yolcu gibi susamıştı. Hafifçe mırıldandı ve kuruyan boğazının acısıyla irkildi.

Gözlerini yavaşça ve kırıştıtırarak açtığı anda lambanın ışığı önce keskin geldi, fakat zamanla alıştı. Ayak parmaklarını kıvırdı, bileklerini usulca çevirdi ve bacaklarını kıpırdattı. Ama yaptığı hareketlerle sağ tarafına bıçak gibi bir acı saplanınca inledi.

“Merhaba,” dedi yumuşacık bir erkek sesi.

Marianne başını çevirdiğinde Bay Brandon’ın yatağın yanında oturduğunu gördü. İskemlesini biraz uzağa koyduğu

için onu hemen fark edememişti. Ama gözlerindeki yorgun ifadeye bakılırsa belki de saatlerdir başında bekliyordu. Marianne nedense tuhaf bir heyecana kapıldı. “Bay Brandon,” diye inledi karga gibi bir sesle. “Su?”

“Alın,” dedi ve su dolu bir kepçeyi dudaklarına yaklaştırdı. Marianne kibarlığı bir kenara bırakarak kana kana su içti. Tadı o kadar nefisti ki ağzının kenarlarından akmasına bile aldırmadı. Serin suyun bu kadar harika bir lezzeti olduğunu daha önce nasıl fark etmemişti? Yaşadığı süre boyunca bu basit zevki bir daha asla çantada keklik saymamaya karar verdi.

“Biraz daha,” diye fısıldadı hevesle.

“Tabii.” Bay Brandon’ın dudakları bir gülümsemeyle aralanmadı. Ama Marianne onun gözleriyle güldüğü fark etti. İnsan sadece gözleriyle gülümseyebilir miydi? Kesinlikle yapabilirdi, çünkü Brandon’ın gözleri ona gülüyordu. Kenarları hafifçe kırışmıştı ve her bir hareketini takip ederken gözlerinin içinde muzip pırıltılar oynayıyordu. “Ama biraz bekleyin,” dedi. “Mideniz boş. Bir anda içmeyin.”

Tam o sırada, Marianne’in karnı guruldadı. “Sessiz ol,” diye mırıldandı Marianne.

“Annenizle ablanızı çağırayım,” dedi Brandon.

“Durun!” Marianne’in sesi bir inilti gibi çıkmıştı. Tabii ki ailesini görmek istiyordu, ama Brandon’dan ve ona tatlı tatlı bakan gri gözlerinden ayrılmaya henüz hazır değildi. “Saat kaç? Ne zamandır uyuyorum?”

“Akşam oldu,” dedi cep saatine göz atarak. “Öğleden beri uyuyorsunuz. Olanları hatırlıyor musunuz?”

“Biraz... Annem yanımdaydı. Lucy Steele’i de hatırlıyorum. Sonra Elinor beni zorla kusturdu.”

“Evet,” dedi Brandon. “Lucy Steele sizi zehirledi. Ablanız hayatınızı kurtardı.”

Marianne hafifçe gülümsedikten hemen sonra acıyla yüzünü buruşturdu. “Sahi mi? Ömür boyu bunu başıma kakacak. Lucy Steele beni neden zehirledi?”

“Durun, ailenizi...”

“Bay Brandon, lütfen,” dedi Marianne yalvaran gözlerle. “Neler olduğunu sizden dinlesem? Annemle kardeşlerim olayı büyütecek. Bir de benim dramatik davrandığımı söylerler!” Belki de can acısı zihnini bulandırmıştı, çünkü Bay Brandon’ın arkadaşlığı gerçekten hoşuna gitmişti.

“Nasıl isterseniz,” dedi Brandon. “Elimden geldiğince anlatacağım. Elinor sonra eksiklerimi giderir. Günün kahramanı o.”

“Elinor mu?” diye sordu Marianne ısrarla. Bay Brandon’ın isimleri karıştırdığını bile düşündü.

“Evet,” dedi Brandon ve o kendinden geçtikten sonra yaşananları anlatmaya koyuldu. Marianne bir an aklından şüpheye düştü. Ne karmaşık bir hikayeydi bu böyle! Kaymak tabakaya *birinci sınıf* afyon tedariki yapmak için kurulan tezgahın ardında Lucy Steele mi vardı? Marianne onu süslü elbiselerden, çay partilerinden ve gözde bekarlardan başka bir konu konuşamayan, budala bir genç kadın olarak tanımıştı. Bulmacanın bütün parçaları bir bir yerine otururken Marianne hayretler içindeydi. Ama sonra bazı küçük ayrıntıları anımsamasıyla Brandon’ın anlattıklarını bir mantık çerçevesine oturtabildi.

Willoughby kilit açmayı bir hanımdan öğrendiğini söylemişti. İyi de onların evine giren kimdi? Hâlâ aydınlanmayan bazı konular vardı. Marianne belki şimdiki gibi bir sis bulutunun içinde yüzmeseydi...

“Yorgunsunuz,” dedi Brandon. “Biraz dinlenin.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Marianne. “Yani evet, yorgunum, ama her şeyi öğrenmeden gözüme uyku girmez. Willoughby yakalandı mı?”

“Ah,” diye inledi Brandon üzüntüyle. “Ne yazık ki kulüp-
teki yangından sağ kurtulamadı. Dumandan zehirlendiğini düşün-
üyoruz.”

Bu haber onu sarsmalıydı belki ama Marianne hiçbir şey hissedemedi. Kendi dalgınlığının sebep olduğu bir kaza ve-
silesiyle tanıştığı, onu bir şövalye gibi kucığında taşıyan,
arabasıyla evine götüren, ona şiir kitapları getiren, entrika-
larında ona suç ortaklığı yapan ve onu tutkuyla öpen genç
adam ölmüştü. Diğer taraftan, öyle biri var mıydı sahiden?
Tanıdığını sandığı Willoughby aslında bir hayaldi. Gerçek
Willoughby’ye yalnızca çekici ve düzenbaz bir hovardaydı.
Marianne kalbinin bir köşesinde onun için inceden bir sızı
hissetti. Ama Willoughby’nin onun kahramanı olmadığını öğ-
rendiğinde daha çok acı çekmişti. Brandon’ın verdiği haber
içini sızlatsa da bir yanı hayatta olduğuna şükreliyordu. Sağ
tarafındaki yakıcı acı kalbinin hâlâ attığının kanıtıydı. Yanak-
larından süzülen sıcak gözyaşları için bile minnettardı.

“Ah, Bayan Marianne,” dedi Brandon ondan beklenmeye-
cek kadar sevecen bir tavırla. “Sizi üzdüğüm için özür dilerim.”

“Lütfen. Siz yalnızca gerçeği söylediniz.” Brandon’ın annesini çağırmaya koşmaması için gülümsemeye çalıştı. “Teşekkür ederim.”

Bay Brandon mendilini çıkarıp ondan izin istercesine yüzüne baktı. Marianne başını salladığında nazikçe gözyaşlarını sildi. Dokunuşu yumuşacıktı ve mendilinde belli belirsiz bir ilaç kokusu vardı.

“Asıl ben size bir özür borçluyum,” dedi. “Korkarım size kabalık ettim.”

Brandon başını iki yana salladı. “Willoughby sizi yanlış yönlendirmiştir.”

“Kulağıma zehirli sözler fısıldadığı doğru. Ama ben öncesinde de size önyargılı yaklaştım. Gerçekten üzgünüm.”

Bunun üzerine bir mucize oldu ve Brandon dudaklarıyla da gülümsedi. Marianne dayanamayıp ona aynı şekilde karşılık verdi. Brandon gözüne giderek daha yakışıklı görünmeye başlamıştı doğrusu.

Ama hayır... Marianne bir daha asla yakışıklı bir yüzün cazibesine kapılmayacaktı.

“Özrünüzü kabul ediyorum,” dedi Brandon. “Duygularımı hemen açık edemediğimin farkındayım. İnsanlarla arama mesafe koyuyorum. Eliza beni gerçekten tanımanın zaman aldığını ve zor olduğunu söylerdi.”

“Onu özlüyor olmalısınız.”

Brandon gözlerini tavana dikti. “Her gün. Eliza iyi bir dosttu. Ama bunun dışında kafası zehir gibi çalışıyordu. Ölümü her anlamda büyük bir kayıptı. Dashwood kardeşlerle

tanıştığım için kendimi şanslı sayıyorum. Katili ortaya çıkarmama yardım ettiğiniz için hepinize minnettarım."

"Ben her şeyi mahvetmekten başka ne yaptım ki? Gizlice atölyenize girdim!"

"Bunu yapmasaydınız, Eliza'nın notlarının Willoughby'yle Bayan Steele'in elinde olduğunu asla öğrenemeyebilirdik. Bayan Steele yetkililere onları Willoughby'nin o dolaba koyduğunu itiraf etti. Babanızın günlüğünü de aynı şekilde elden çıkarmayı planlıyorlarmış. Lucy Steele bütün suçu ölü bir adamın üzerine yıkmaya çalıştı, fakat sizin canınıza kast etmesi onu parmaklıklar ardına göndermeye yetecektir. Hiçbir konuda kendinizi suçlamayın, lütfen."

Bu sözler Marianne'i bir nebze de olsa rahatlattı. "Bayan Steele'i asacaklar mı?"

"Zehirleme vakalarını kanıtlamak kolay değil, ama Eliza'nın karışımının etkilerine bizzat maruz kaldığınız için önemli bir tanıksınız. Mahkemeler bu maddenin bilimsel bir buluş olduğunu kabul etmeyebilir. Ancak hayatta kalan bir kurban, yargı sürecini tamamen değiştirecektir."

"Beni zehirlemeseydi bütün bunlardan paçasını kurtarabilir miydi? Bunu mu söylüyorsunuz? Böyle adalet olur mu?"

"Ben bu konulardan anlamam. Ama Bay Farrows, Longbourn adında bir hukuk firmasına danışmanızı tavsiye etti. Bu yılın başında gazetelere çıkmışlar ve Bay Farrows'un onlara itimadı tam. Avukatlarından biri bir cinayet vakasını çözmüş. Onun için, Bayan Steele'in babanızı öldürdüğünü kanıtlayabileceklerine inanıyorum."

“Kadın bir avukatları olduğunu duydum,” dedi Marianne. “Davamıza bakmaları kesinlikle hoşuma gider.”

O sırada Marianne’in karnı, ikinci kez ve bu sefer isyan edercesine guruldadı. Normal şartlar altında Marianne utançtan yerin dibine geçerdi. Brandon hafifçe gülümsedi ve ayağa kalktı. “İştahınızın açılması iyiye işaret. Artık ailenize uyandığınızı haber verebilir miyim?”

“Evet, lütfen,” dedi Marianne. “Bay Brandon?”

Brandon yeniden ona döndüğünde, sağ yanına saplanan acıya aldırmadan uzanıp elini tuttu. “Her şey için teşekkür ederim. İyileştiğimde size borcumu ödemeye çalışacağım.”

Brandon onun elini sıktı. “Bana hiçbir borcunuz yok, Bayan Marianne.”

“Yine de... Yaptıklarımı telafi etmek isterim.”

“Şey...” Bay Brandon kararsızca başını eğdi. “Ayağa kalktığınızda belki gezmeye çıkarız. Gunter’s’ın dondurmalarının tadına bakabiliriz.” Umutla başını kaldırdı.

Marianne az kalsın *Benim de aklımdan orası geçiyordu!* diye bağıracaktı. Fazla hevesli görünmemek için kendini tuttu. “Çok isterim,” demekle yetindi.

Tam o anda kapı açıldı ve Elinor endişeyle içeri girdi. Marianne’in uyandığını gördüğü gibi yüzü gülümsemeye başlamıştı. Brandon hemen Marianne’in elini bırakıp sırtını dikleştirdi. Ama Elinor onları yakalamıştı. Muzipçe sırtıttı. “Tanrı’ya şükür! Sesinizi duyunca hemen yukarı koştum. Nasılsın? *Anne!* Marianne uyandı!”

Marianne önce Margaret ve sonra Bayan Dashwood tarafından bol bol şımartıldı. Hannah da az sonra yanlarına geldi. Şakağındaki kocaman çürük dışında iyi görünüyordu ve elindeki çorba kasesinden yayılan nefis koku Marianne'in ağzını sulandırdı. Sonra kapının ardında içeri girmekten çekinir gibi duran Edward'ı fark etti. Hemen ablasına kaş göz etti ve Elinor saç diplerine kadar kızardı.

"Edward, gelsene," diye seslendi Marianne.

"Ah, tabii. Ama bir dakika."

Elinde kocaman bir vazo dolusu güzelim sera çiçekleriyle odaya girdi. Muhtemelen ona bir servete mal olmuşlardı. "Ne güzeller," diye bağırdı Marianne. "Benim için mi?"

"Evet," dedi Edward. "Ama benden değiller. Abinizle Fanny yolladı. Size acil şifalar dilediler."

Elinor ona kartı uzattı ve Marianne, Fanny'nin el yazısına şöyle bir baktıktan sonra onu başucundaki masaya attı. "En azından bu kadarını akıl etmişler," dedi. "Keşke ilgilerini davranışlarıyla da gösterebilseydiler. Ama çiçekler pek hoşuma gitti doğrusu."

Anneleri biricik evladını kaşıyla beslemekte ısrar ederken Margaret, Lucy Steele'in sorgulamasının daha rezilce ayrıntılarını büyük bir keyifle aktardı. "Annem öyle bir bağırdı ki evdeki bütün kristaller şingırdadı!"

"Bizim kristalimiz yok," diye anımsattı yatağın ayakucunda baston yutmuş gibi dikilen, Elinor. Ama ara sıra Edward'la göz göze geldiğinde mahcupça gülümsemesi Marianne'in gözünden kaçmadı. O ikisi arasında bir şeyler olduğundan emindi.

TIRZAH PRICE

“Aman tamam,” dedi Margaret somurtarak. “Annemin ılığı sırasında hiçbir kristal zarar görmedi. Ama bence güzel bir betimleme oldu. Kitabımda kullanacağım.”

“Mutlaka kullanmalısın,” diye destekledi Marianne kardeşini. Ailesinin sevgisi onu sıcacık bir battaniye gibi sarmalıyordu. Çektiğı acıya, kısıtlı imkanlarına ve son birkaç haftada yaşadıkları bütün kayıplara rağmen, Marianne ihtiyaç duyduğu her şeyin şu anda orada, yanibaşında olduğunu biliyordu.

SON SÖZ

"MARIANNEI" diye seslendi Elinor merdivenin başından üçüncü kez. "Geç kalacağız! Ne giyersen giy, bence çok yakışacak!"

"Sadece güzel görünmek istemiyorum. İşinin ehli biri gibi görünmek istiyorum."

Elinor gülümseyerek tırabzana yaslandı. Bir ay önce bir kurşunla yaralanan Marianne'in hayata bakışında büyük değişiklikler olmuştu. Hâlâ eskisi kadar iddiacı, başına buyruk ve dramatik bir kızdı, ama hiç olmazsa daha anlayışlı biri olup çıkmıştı. İnsanları ve olayları çabucak yargılamaya kalkışmıyordu. Ama bütün bunların ötesinde, Edward'la Brandon'ı gözünü kırpmadan aralarına kabul etmişti ve ikisine de eski dostlarıymış gibi yakın davranıyordu.

Marianne nihayet aşağı teşrif ettiğinde üzerinde yeni, adayı yeşili elbisesi ve pembe kenarlı, koyu yeşil ceketı vardı. Vurulduğunda en şık elbisesi mahvolmuştu ve ilk dosyasından

kazandığı parayla ablasıyla kendine yeni kıyafetler almıştı. Elinor'u baştan aşağı süzdü. "Bunu mu giyeceksin?"

Demek ki o kadar da değişmemişti.

"Nesi var?" diye savundu Elinor elbisesini. Turuncuya çalan bir kırmızıydı ve Elinor'a göre biraz cesur bir renk seçimiymiş doğrusu.

"Beğendiğimi söyleyecektim," dedi Marianne ve Elinor arkasından *ama* ile başlayan bir eleştiri bekledi. Gelgelelim Marianne gülümsemekle yetindi.

Anneleriyle Margaret'ı yemek masasında bırakıp çıktılar. Babalarının ölümünden sonra dadılarıyla yollarını ayırmışlardı ve Margaret'ın yarım kalan eğitimini anneleri üstlenmişti. Margaret bu işe pek memnun olmamıştı doğrusu. Ders çalışmadığında ya da son romanı üzerine kafa patlatmadığında hâlâ muzurluk peşindeydi. Ama Elinor annelerinin her sabah bir amaçla uyanıp küçük kızıyla ilgilendiğini gördükçe mutlu oluyordu.

Elinor, Marianne'in peşinden Barton Sokağı'na çıktı ve soğuk rüzgarı içine çekerken Marianne'in koluna girmesiyle içi ısındı. "Harika bir gün," dedi kardeşi. "Yaprakların rüzgarda hışırdamasına bayılıyorum. Şu sesi şişeleyip satmak isterdim."

"Herkes senin gibi kuru yapraklara bayılmıyor. Ama evet, gerçekten de güzel bir gün. Edward'ın bulduğu yer geçen seferkinden daha iyidir umarım."

İki kız evlerine dört blok mesafedeki adrese doğru yürüdü. Edward'la orada buluşacaklardı. Marianne eskisi kadar hızlı hareket edemese de Elinor kardeşinin hevesle yürüdüğünü

fark etti. “Bence de. Edward daha geniş bir alana ihtiyacım olacağını anladı bence.”

“Bütün gün bir masada oturmayacaksın ki. Daha çok dışarıda olacaksın.”

“Mescle o değil, Elinor! Meşru ve saygıdeğer görünmüyoruz. Vincent’in izini tazi gibi sürmemi ve onu bir tersanede bulmamı kimse umursamayacak. İnsanların üzerinde iyi bir intiba bırakmadıkça kimse bizimle çalışmaz.”

Oldukça hareketli bir ay geçirmişlerdi. Lucy Steele hapsi boyladıktan ve Marianne ayağa kalktıktan sonra, kız kardeşler bütün ayrıntıların üzerinde titizlikle durmuştu. Cevaplanmayan iki soru vardı: balo gecesi evlerine giren kimdi ve Sör John’un oğlu neredeydi? Ama bunları öğrenmek için Lucy’yi hapiste bir kere ziyaret etmeleri yetmişti. Lucy Steele biraz yiyecek ve temiz kıyafetler karşılığında bülbül gibi ötmüştü. Eve giren iki adamı Dashwoodlar’a gözdağı vermek için o tutmuştu. Vincent’in yerini bilmiyordu, ama anlattıkları Marianne, Elinor ve Brandon’ın Sör John’un kaçak oğlunu bulmasını sağlamıştı. Vincent ailesinin kırlardaki evinde dinleniyordu. Sağlığı daha iyiydi ve Sör John onların çabalarını yüklü bir ödemeye ödüllendirmişti.

Lucy Steele’e ne olacağına adalet sistemi karar verecekti. Halkın sempatisini kazanmak için hikayesini bazı ucuz gazetelere satmaya çalıştığı söyleniyordu. Ama Dashwoodlar bundan sonra onun ne yapıp ne ettiğini kontrol edemezdi ve hayatlarından çıkmasına sevinmekten ve kendi işlerine bakmaktan başka çareleri yoktu.

TIRZAH PRICE

Randevulaştıkları sokağın köşesini döndüler ve Edward'ı boş bir dükkanın vitrininin önünde gördüler. Sırtıp onlara el salladı ve Elinor ona doğru yürürken kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Merhaba. Çok beklettik mi?” diye sordu.

“Hayır, hayır.” Edward Noel sabahı hediyelerini açan küçük bir çocuk gibi şendi. Gülümsemekten kendini alamıyor ve heyecandan yerinde duramıyordu. “İşte burası! İlk izleniminiz nedir?”

Boyalı pul pul dökülen tabelasına bakılırsa bulduğu kiralık yer eskiden bir berber dükkanıydı. Bir terziyle bir kahvehanenin arasına sıkışmış, daracık bir yere benziyordu. İçerisi örümcek ağlarıyla kaplı olduğuna göre bir süredir boştu. Ama bir öğleden sonralarını ayırsalar orayı güzelce derleyip toplayabilirlerdi.

“Yeri güzel,” dedi Elinor. “İşlek bir sokakta.”

“Vitrini de geniş sayılır.” Marianne’e kalsa burası da küçüktü, ama Elinor’un korktuğu gibi hemen itiraz etmedi.

“Hadi, içeri girelim,” dedi Edward ve kapıyı açmak için bir anahtar çıkardı. Gıcırdayan kapıdan geçip içeri adımlarını attıklarında burunlarına saç pudrası ve toz kokusu çarptı. Köşede birkaç tane kırık dökük tahta kasa duruyordu. Ama duvarlar sağlamdı ve parkelerin eskisi gibi parlaması da şöyle güzel bir cilaya bakardı.

“Biraz küçük,” dedi Marianne ana odada geniş daireler çizerek.

“Marianne, yapma ama...”

“Ama şuraya iki masayla bir dolap sığar. Bir şekilde idare edebilirim.”

Elinor kapıdan onları izleyen Edward’a baktı. Edward’ın hınzırca sırttığını görünce “Hayrola?” diye sordu.

“Yok bir şey. Sadece hoşunuza gitmesine sevindim.”

“Hiç inandırıcı gelmedi,” dedi Elinor kuşkuyla.

“Gerçekten! Madem burası olur diyorsunuz, alın bakalım.”

Edward kapıyı açtığı anahtarı Marianne’e ve aynısından bir tane de Elinor’a verdi.

“Kiralandın mı yoksa?” diye sordu Elinor usulca. Edward o kadar mutlu görünüyordu ki Elinor kaygılanmadan edemedi. Lucy’nin gözaltına alınmasından bir hafta sonra, ona miras kalan parayı Dashwoodlar’ın yeni dedektiflik bürosuna yatırmak istediğini söylediğinde Elinor’un önce gururu okşanmıştı. Ama sonra içine bir kurt düşmüştü. Edward’ın onlara acıdığı için işlerine yatırım yapmasını istemiyordu. Hem başaramazlarsa ve Edward tek gelirinden olursa, yüzüne nasıl bakacaklardı? Babaları yıllar içinde kendine iyi bir çevre edinmişti. Ama o bir erkekti! Bakalım iki genç kıza onun kadar güvenecekler miydi? Babalarının katilini ve yasa dışı bir afyon tacirini yakaladıkları için gazeteler tarafından göklere çıkarılıp kahraman gibi gösterilseler de kadınlarla ilgili önyargılar yollarına taş koyabilirdi.

Elinor’un hiçbir temele dayanmayan, ama içini kemiren bir korkusu daha vardı. Edward büroya yatırım yaptıktan sonra söz verdiği gibi sessiz bir ortak olarak kalmak istemeyebilirdi.

Onlara danışmadan bir ofis tutmak Elinor'un kabul edeceği türden bir ortaklık değildi.

Onun kaşlarını çatıldığını fark eden Edward'ın suratı asıldı. "Size sormadan kiralamamam gerekirdi, ama buradan daha dün haberim oldu. Kendim gelip görmek ve size öyle söylemek istedim. Diğerleri gibi çıksaydı size hiç bahsetmeyecektim."

Elinor baktıkları ilk ofisi hatırlayınca suratını buruşturdu. Rıhtıma yakın, rutubetli bir yerdi ve her yerde küf lekeleri vardı. "Burası onun yanında saray gibi kalıyor," dedi.

"Ben de görünce beğendim," diye atıldı Edward. "Biraz uğraşarak kolayca çeki düzen verilebileceğini düşündüm. Ama burayla ilgilenen başka biri daha vardı. Hatta teklif bile vermişti ve elimi çabuk tutmak zorundaydım."

"Seni fırsatçı," dedi Marianne. Bir eliyle eteğini tutarak odada zarıfçe döndü. "Dört tur atabiliyorum, Elinor. Üstelik bütçemizin üzerine de çıkmayacağız."

"Onu nereden biliyorsun?" diye sordu Elinor, ama Edward ellerini omuzlarına koyunca dikkati dağıldı.

"Daha en iyi kısmını görmedin, Elinor."

Marianne dükkanın arkasına açılan kapıyı itti ve ardındaki oda göründü. "Ah, Brandon! Burada ne işin var?"

Kardeşinin sesinin hınzır tınısından şüphelenen Elinor bütün bunların bir oyun olabileceğini düşündü. "Neler oluyor?" diye sordu Edward'a.

Edward ciddi bir tavır takınmaya bile zahmet etmedi. "Kendin bak!"

Elinor, Marianne'in peşinden gitti ve Edward da arkalarından geldi. İkinci odaya girdiğinde hayretle inledi.

Öndeki odayla aynı büyüklükteydi, ama bunun ortasında büyük bir tezgah vardı. Köşede bir ocak duruyordu ve bir duvar raflarla kaplıydı. Odanın sağ duvarındaki yüksek pencere-lerden içeri ışık giriyordu, ama Elinor'u en çok heyecanlandıran tezgahda duran deney tüpleri ve laboratuvar araç gereçleri oldu.

"Nedir bunlar?" diye inledi.

"Yeni laboratuvarına hoş geldin," dedi Edward. "Acilen kendine ait bir yere ihtiyacın vardı, yoksa Hannah'nın seni mutfaktan kovması an meselesiydi. Eski kiracı ön tarafta berberlik yapıyormuş ve burada da kendi saç toniklerini ürettiyormuş. Ama toniklerini kullanan müşterilerin saçları dökülünce bu sevdadan vazgeçmiş. Araç gereçlerinden bazılarını burada bırakmaya ikna oldu."

"Biz de Brandon'dan yardım istedik ve sana bir laboratuvar kurduk!" diye şakıdı Marianne.

Elinor kardeşine döndü. "Sen de mi işin içindesin?"

"Yapma, Elinor. Edward'ın sana sormadan bir ofis kiralayabileceğine inandım mı sahiden? Dün gece bana bir not yolladı. 'Hemen tut, sakın kaçıрма!' diye cevap yazdım. Bizim için tam da böyle bir yer hayal ediyordum."

"Ama..." Elinor oyuna getirildiğine hâlâ inanamıyordu. "Senin kayıtlarını tutacağımı sanıyordum."

"Öyle bir dosyalama sistemi geliştireceğiz ki her şeye vaktimiz kalacak."

“Kimyadan nasıl para kazanacağım?”

“Naçizane tavsiyem çalışmalarına devam etmen olur,” diye araya girdi Brandon. “Bol bol deney yap. Neyi sevdiğine, yoluna nasıl devam etmek istediğine karar ver.”

“Ama...”

“Bence mahkemelerde uzman tanık olarak dinleneceğin günler çok yakın,” dedi Edward. “Longbourn’daki sekreter, çeşitli kimyasallar ve maddeler konusunda akıl danışacakları bir bilirkişiye ihtiyaç duyduklarını söyledi.”

“Ayrıca son yaptığın parfüm kesinlikle ilki kadar kötü değildi,” diye ekledi Marianne.

“İlk parfümüm hayatını kurtardı,” diye hatırlattı Elinor.

“Nasıl unuturum!”

“İstersen sana memnuniyetle yardımcı olurum,” dedi Brandon. “Hatta yanımda bazı kitaplar getirdim.”

Elinor onları incelemeye can atmasına rağmen ısrarını sürdürdü. “Parfümlerden burayı döndürecek kadar para kazanmam. Üzgünüm, ama ben yine de mantıklı bulmuyorum.”

Edward’la Brandon, Marianne’e baktı.

“Elinor,” dedi Marianne ablasının omuzlarını tutarak. “Sen hayatımda tanıdığım en akli başında insansın. Her şeyi planlıyorsun. Hesap defterlerini tutuyorsun, beni hizaya sokuyorsun, çok harcadığımda uyarıyorsun ve sana kızsam da uyarılarını dikkate alıyorum, çünkü sana güveniyorum. Ama izin versem kendini bizim için feda edeceğini de biliyorum. Ben bunu istemiyorum. Norland Dedektiflik Bürosu babamın projesiydi ve şimdi benim oldu. Sana ihtiyaç duyduğumu bildiğin

ıçm bana yardım ettin. Ama bir işe kalkışıyorsak içinde seni de mutlu edecek bir şeyler olmasını istiyorum.”

“Ailemi mutlu ve başarılı görmekten başka isteğim yok,” dedi Elinor içtenlikle ki bu doğrudu. Ama yalnızca kendisine ait bir yer fikrini cazip bulduğunu inkar etmeyecekti.

“Bir keresinde kimyayla amatörce uğraştığını söylemiş-tim,” dedi Marianne. “Seni ve hayallerini hafife aldığım için özür dilerim.”

“Ben...”

Edward, Marianne ve Brandon ona hevesle bakıyordu. Brandon ona gülümseyip başını salladı. Edward’ın gözleri ümitle parlıyordu. Ve Marianne oldukça otoriter bir tavır takınmıştı.

“İş planının yeniden üzerinden geçmek ister misin?” diye sordu ve Edward’a döndü. “Önce her şeyi mantıklı bulması lazım. Ancak o zaman ikna olacak.”

“Hayır dersin buradaki bütün araç gereçleri bilmem kaç sokak öteye taşımam gerekecek,” diye ekledi Brandon. “Bir yük beygiri olmadığımı hatırlatmak isterim.”

“Bay Brandon! Siz espri yapar mıydınız?” diye güldü Marianne.

“Bazen,” dedi. “Gerçekten ağırlar ama.”

Elinor bir an Lucy Steele’le yüzleşmelerinin son anlarında sarfettiği sözlerin ağırlığıyla duraksadı. Ödleşin biri olduğu için Elinor’u kendine tehdit olarak görmediğini söylemişti. Elinor bunu itiraf etmekten hoşlanmasa da ona böyle hakaret edilmesi kanma dokunmuştu. Bir korkak olarak anılmak

istemiyordu. Üstelik ona bu sürprizi hazırlamak Marianne'i belli ki fazlasıyla mutlu etmişti. Ama Elinor sadece kardeşini mutlu etmek için onun planına razı olmadı. Belki de şu hayattaki en cesurca şey tutkularının peşinden gitmek ve mutluluğu kovalamaktı. O da seçimini bu doğrultuda yaptı. "Pekala!" dedi. "Beni kandırdınız. Bay Brandon'a da daha fazla yük olmak istemem."

"Yaşasın!" Marianne, Elinor'u belinden kucakladığı gibi kendi etrafında dönmeye başladı. Elinor kıkır kıkır güldü.

"Bir dedektif ve bir kimyacının aynı ofiste çalıştığı nerede görülmüş?" diye sordu Marianne nihayet onu yere indirdiğinde.

"Sıradışı olduğu muhakkak," dedi Edward, Marianne onu bıraktığı gibi elini tutarak. Parmaklarını hafifçe okşadı ve "Ama bana başarımız garanti gibi görünüyor," diye ekledi.

"Ya sen ne yapacaksın?"

"Hesap kitap işleri," dedi Edward. "Kar paylarının sizi memnun edeceğine eminim."

Elinor dudaklarını kemirerek kalp atışlarını dizginlemeye çalıştı. Edward'ın sayılardan bahsederken bile bu kadar çekici görünmesini beklemiyordu doğrusu. "Sana güvenim tam," dedi.

"Mükemmel!" diye bağırdı Marianne. Elinor ona baktığında, Brandon'ın koluna girdiğini gördü. Brandon onu nadir gülümsemelerinden biriyle ödüllendirdi. "Birileri bana dondurma sözü vermişti!" diye ekledi Marianne sevinçle şakıyarak.

AKIL VE CİNAYET

Dashwood kardeşler yeni ofislerine kısa bir süreliğine veda etti ve sonbahar güneşiyle ısınan sokağa çıktı. Hayal bile edemeyecekleri kadar mutluydular. Elinor o anda belki yalnızca başarıya ulaşma konusunda biraz daha sabırlı olmayı dileyebilirdi. Ama bu duygusuna daha sevimli bir isim taktı ve ona *umut* demeyi tercih etti.

Düzenleme
Ny.ozlem

YAZARIN NOTU

Akıl ve Cinayet de *Aşk ve Kuşku* gibi Naiplik Dönemi'nde geçmesine rağmen, zamanın genç hanımları için nelerin uygun olup olmadığı konusunda biraz daha özgürlükçü bir bakış açısı benimsiyor. Benim Elinor ve Marianne Dashwood'um salon sohbetlerinden başka ilgi alanlarına sahip olduğu için ara sıra kibar hanımefendilere yakışmayacak gerilimler yaşıyıp sıradışı konular konuşabiliyor.

Bu gizemin odak noktasında afyon var ve artık onun tehlikelerini gayet iyi bilsek de, on dokuzuncu yüzyılın başlarında afyonun potansiyel yan etkilerini pek az insan dert ediyordu. Britanya afyonun çoğunu Türkiye ya da Hindistan'dan temin etse de (Doğu Hindistan Ticaret Şirketi ve İngiliz hükümetinin şiddet yanlısı ve baskıcı tutumu sayesinde) bu maddenin ülkede de üretilmesi için bazı çalışmalar başlatılmıştı. Afyon farklı biçimlerde satılıyordu: tentürler, afyon ruhu ve tescilli karışımlar şeklinde. Ayrıca

saf olarak da satılıyordu (ne kadar olabilirse). Aslına bakılırsa, birçok tedarikçi karı artırmak için afyonu haşhaş yaprakları ve gövdeleriyle birlikte kesiyor, kum, çakıl, yumurta akı ve başka maddelerle karıştırıyordu. Kimyacılar ve ecza dükkanları dışında kırtasiye dükkanları, marketler ve pazarlarda da satılıyordu. En fakirler bile ona ulaşabiliyordu ve peynir ekmek gibi satıyordu. Bir sağlık sistemi mevcut değildi ve nüfusun çoğunluğu için afyon hem bir doktor ya da cerrahıtan daha kolay ulaşılabilen hem de her yerde deva olduğuna inanılan bir maddeydi.

Günlük hayatın bir parçası olduğu için afyonun yalnızca bağımlılık yapmakla kalmayıp ölüme de sebebiyet verebileceği toplumca geç anlaşıldı. Thomas De Quincey'nin kaleme aldığı, *Bir İngiliz Afyon Tirkayisinin İtirafı* 1821 yılında, *The London Magazine*'de seri halinde yayınlandı. Bu yazı dizisi toplumu bağımlılığın tehlikelerine karşı uyarmanın yanı sıra konuyla ilgili daha ciddi araştırmalar yapılmasına ve kayıtlar tutulmasına önayak oldu. Sonunda da tehlikeli maddelerin üretimi, satışı ve kullanımına dair bazı sınırlamalar getirildi.

Elbette ki, bütün bunlar *Akıl ve Cinayet*'te yaşanan olaylardan sonra oldu. Benim hikayemin kahramanları daha da tesirli bir maddeyi, morfini keşdediyor. Morfin bir afyon alkaloidi. Aslında 1804'te, Almanya'da Friedrich Sertürner tarafından keşfedildi, ama çalışmalarının tıp çevrelerince kabul edilmesi yıllar sürdü. Dolayısıyla kimyaya ve belirli kimyasalların vücut üzerindeki etkilerini araştırmaya meraklı genç bir hanımefendinin afyonla bazı deneyler yaparken onu asitte

critip amonyakla nötralizc ederse günlümüzün en öldürücü doğal maddelerinden birini (üstelik o zamanlar tespit edilmesi mümkün değildi!) elde edebileceğini hayal etmenin pek de abartılı kaçmayacağını düşündüm.

Bu bilgiler ışığında araştırmamın bir başka etkileyici kısmına geçtim: adli tıp ve hukuk. On dokuzuncu yüzyılda, zehirlerin sebep olduğu ölümler oldukça yaygındı, çünkü İngiliz hükümeti tehlikeli maddelere dair bir kısıtlama getirmiyordu ve bu maddeler farklı eğitim seviyelerindeki insanlar tarafından satılıyordu. Kimileri tehlikenin farkında değildi, kimileri de kazanacağı paraya bakarak bunu umursamıyordu. Toplum sağlığı öncelikli bir konu değildi, dolayısıyla zehirlenme vakalarının çoğu kazara meydana geliyordu. (Bir zamanlar insan tüketimine uygun bulunan maddeleri düşündükçe insanlığın hâlâ varlığını sürdürebilmesine şaşıyorum.) O dönemde bir insanın zehirlenerek ölüp ölmediğine karar vermenin tek yolu bir doktorun ölüyü inceleyip kurbanın son saatlerine dair mümkün olduğunca bilgi toplamasıydı. Belirli fiziksel bulgular doktorlara arsenik gibi ağır metal zehirlenmelerini işaret edebiliyordu, ama organik temelli (bitkilerden elde edilen) zehirleri saptamak kolay değildi. Afyon insanı ağır hasta etmez, yemek borusunu kanatmaz, deri ya da gözler farklı renkler almaz. İnsan yalnızca uyur ve solunumu durur.

Zehirlerle öldürenlerin çoğu bu işten paçayı sıyırdı. Yakalananlar ya çok aptaldı ya da daha önce de defalarca cinayet işlemişti. Bir de adalet sistemini ikna etme meselesi vardı. Doktorlar zehirlenme bulguları saptadıklarında bile mahkemeler

AKIL VE CİNAYET

çoğunlukla bu kanıtları göz ardı etme eğilimindeydi. 1823'te, Fransa'da görülen meşhur bir zehirleme davasında savcı, Jacques-Nicolas de Broc coşkulu bir konuşma yaptı: "Arsenik ya da mineral zehirler kullanmayın. Yoksa yakalanırsınız, beceriksizler. Sebze zehirleri kullanın. Babalarınızı zehirleyin, annelerinizi zehirleyin, bütün ailenizi zehirleyin ve miraslarına konun. Hiç korkmayın, çünkü yakalanmayacaksınız!"

Sertürmer küçük bir miktarın bile insan vücudunda büyük etkiler yaratacağının farkındaydı, ama morfin 1850'lerde, hipodermik iğne ve şırınganın icadı ve yaygınlaşmasıyla tıp alanında kullanılmaya başlandı. Dolayısıyla Lucy Steele'in Eliza Williams ve Bay Dashwood'a karşı morfin kullanmasının son derece uygun olacağını düşündüm. Gizemi oluştururken tarihi buluşların zamanlamalarıyla biraz oynadım ama bilerek ya da bilmeyerek yaptığım bütün hataların sorumluluğu yalnızca bana ait.

TEŞEKKÜRLER

Akıl ve Cinayet COVID-19 pandemisi sırasında yazdım ve düzenledim. Salgın nedeniyle evlere kapanmıştık ve daha önce hiç karşılaşmadığım ve öngörmediğim bir zorlukla karşı karşıyaydım. Dolayısıyla önce hayat arkadaşım Tab London'a belirsizliklerle dolu bir dönemde desteği ve sabrıyla işimi kolaylaştırdığı için teşekkür ederim. Yemek odamızı çalışma odama dönüştürmemi bile hoşgörüyü karşılamasına minnettarım.

Temsilcim, Taylor Martindale Kean'e hem ateşli bir okurum hem de serinin büyük destekçilerinden biri olduğu için teşekkürler! Full Circle Literary ekibine ayrıca teşekkürler. Editörüm, Claudia Gabel çılgın fikirlerimle ilgili beyin fırtınası yapmaya daima gönüllü oldu. Onun dikkatli gözlerinin hiçbir ayrıntıyı kaçırmayacağına güvenim tam. Taslağım konusundaki fikirleriyle yolumu aydınlatan, Stephanie Guerdan'a ve düzeltmelere yardım eden, Louisa Currigan'a binlerce teşekkürler.

Harper ekibi olağanüstü bir iş başardı. Anna Bernard, Sabrina Aballe, Shae McDaniel, Sona Vogel, Jessica Berg, Corina Lupp ve doğrudan iletişim kurmadığım, ama kitaplarımın raflardaki yerini alması için çok çalışan herkese teşekkürler. Bu seri için fevkalade bir kapak daha tasarlayan, Jess Phoenix ve Filip Hodas'a minnettarım.

AKIL VE CİNAYET

Harika yazar arkadaşlarım olmasaydı bir salgının ortasında bu kitabı nasıl bitirirdim bilmiyorum. Monica Roe, Anna Drury Secino, Nora Shalaway Carpenter, Emma Kress, Melissa Baumgart ve bütün VCFA yazı topluluğuma teşekkürler. Birinci ve ikinci kitaplarıma verdikleri destekten ötürü 21 ders'a da teşekkürler. Yeni romanları heyecanla bekliyorum.

Okuyucularıma, kütüphanecilere, *Akıl ve Cinayet*'i alan, fotoğraflar ve videolar paylaşarak tavsiye eden öğretmenlere teşekkür ederim. Bu kitapları yazmaya devam etmek benim için büyük şans ve hepsi sizin sayenizde!

Son olarak, bana daima moral veren ve inanan aileme teşekkürler.

**SERİNİN
İLK KİTABINI DA
KAÇIRMAYIN**

Erkeklerin her türlü seçim hakkına sahip olduğu, kadınların ise bu seçimleri kabul etmek ya da reddederek sonuçlarına katlanmak zorunda kaldığı bir dünyada, hukuk alanında kariyer yapmak isteyen on altı yaşındaki Lizzie Bennet'in işi çok zordur. Bir yandan annesinin bitmek bilmeyen evlilik ısrarlarına direnirken bir yandan babasının hukuk firmasında payına düşenlerle geleceğini şekillendirmeye çalışmaktadır.

Lizzie, Londra sosyetesini şoke eden cinayetin kariyeri için aradığı fırsat olduğunu düşünür. Araştırmaları sonucu yetkililerin masum bir adamı hapse attığına ikna olan Lizzie, cinayetle suçlanan adamın avukatı huysuz Darcy'ye rağmen cinayeti kendi başına çözmeye kararlıdır.

Ama dava karmaşık bir hal aldıkça, elini kolunu sallayarak dolaşan katilin bir sonraki kurbanları olmamak için, Lizzie ve Darcy'nin birlikte çalışması kaçınılmaz hale gelir.

Lizzie'nin çıkmazına hoş geldiniz:

Ya evinde oturup el işi yapacak ya da gözü kara bir katili bulmak için erkek egemen dünyayı dize getirecek.